MÂNA STÂNGĂ A LUI DUMNEZEU

PAUL HOFFMAN

PAUL HOFFMAN

Mâna stângă a lui Dumnezeu

Traducere din limba engleză:
LAURA FRUNZĂ

V 1.0

rao internațional publishing company

1

Ascultați. Templul Izbăvitorilor de pe Dealul Shotover este denumit după o afurisită de minciună pentru că aici nu se petrece niciun fel de izbăvire și niciun sanctuar nu e. Terenul din jurul lui e plin de tufișuri și buruieni învârtejite și abia poți să-ți dai seama când e iarnă și când e vară – ceea ce înseamnă, de fapt, că e al naibii de frig indiferent de anotimp. Templul în sine e vizibil de la kilometri distanță când nu e înconjurat de o ceață mizerabilă, ceea ce se întâmplă rar, și e construit din cremene, beton și fainã de orez. Făina face betonul mai tare ca piatra și acesta e unul dintre motivele pentru care închisoarea, pentru că asta e de fapt, a rezistat la multe încercări de a fi cucerită cu forța, încercări considerate acum atât de zadarnice încât nimeni nu s-a mai străduit să cucerească Templul Shotover de sute de ani.

E un loc împuțit și jegos și nimeni, cu excepția Stăpânilor Izbăvitori, nu merge acolo. Și atunci cine sunt întemnițații? Acesta e un termen nepotrivit pentru cei care sunt duși la Shotover pentru că prizonier înseamnă că s-a comis o infracțiune, dar niciunul dintre ei nu a încălcat vreo lege dată de om sau de Dumnezeu. Și nici nu arată ca vreun întemnițat pe care l-ați văzut vreodată: aceia care sunt aduși aici sunt cu toții băieți sub zece ani. În funcție de vârsta la care intră aici, pot trece mai mult de cincisprezece ani până să plece și numai jumătate din ei o fac. Cealaltă jumătate vor fi plecat deja într-un lințoliu de pânză de sac albastră și vor fi fost îngropați pe câmpul lui Ginky, un cimitir care începe de sub ziduri. Acest cimitir e mare, întinzându-se cât vezi cu ochii, așa că vă puteți face o idee de cât de mare e Shotover și cât de dificil e să rămâi în viață aici. Nimeni nu-l cunoaște la perfecție, așa că e la fel de ușor să te pierzi pe nenumăratele coridoare care se

răsucesc și cotesc, urcă și coboară, ca în orice junglă. La asta se adaugă și faptul că nu își schimbă deloc înfățișarea – arată la fel peste tot: maro, întunecată, sinistră și puțind a ceva vechi și rânced.

Pe unul din aceste coridoare stă un băiat care privește pe o fereastră și ține în mână un sac mare, bleumarin. Are vreo paisprezece sau cincisprezece ani. Nu știe sigur, și nici altcineva. Și-a uitat numele adevărat pentru că toți cei care vin aici sunt rebotezați cu numele unuia dintre martirii Stăpânilor Izbăvitori – și sunt foarte mulți având în vedere că de când lumea toți cei pe care nu au reușit să îi convertească i-au urât de moarte. Băiatul care privește pe fereastră se numește Thomas Cale, deși nimeni nu îi folosește vreodată prenumele, iar el comite un păcat foarte grav folosindu-l.

Ce îl atrăsese la fereastră fusese sunetul Porții de Nord-Vest care gemea ca întotdeauna atunci când se deschidea, ca un uriaș cu genunchi înfiorător de dureroși. Privi cum doi Stăpâni în sutanele lor negre trecură pragul și împinseră înăuntru un băiețel de vreo opt ani, urmat de unul un pic mai mic și apoi de altul. Cale numără douăzeci cu toții înainte ca altă pereche de Izbăvitori să încheie șirul, după care, încet și scrâșnind, poarta începu să se închidă.

Expresia feței lui Cale se schimbă atunci când se aplecă să vadă în afara porții care se închidea, dincolo înspre Scablands.

Fusese în afara zidurilor de șase ori de când venise aici cu mai mult de zece ani în urmă – se spunea că era cel mai mic copil adus vreodată la Templu. În aceste șase dăți fusese păzit de parcă viața paznicilor depindea de asta (și așa și era). Dacă ar fi picat la oricare dintre aceste șase testări, pentru că asta fuseseră, ar fi fost ucis pe loc. De viața lui anterioară nu-și amintea nimic.

După ce poarta s-a închis, și-a îndreptat din nou atenția spre băieți. Niciunul nu era grăsun, dar aveau chipurile bucălate ale copiilor mici. Toți aveau ochii căscați la

vederea fortăreței, cu dimensiunea ei gigantică și zidurile uriașe, dar, deși uimiți și speriați de ciudățenia împrejurimilor lor, nu le era teamă. Pieptul lui Cale se umplu de emoții adânci și ciudate, pe care nu le putea identifica. Dar, cufundat în ele așa cum era, talentul lui de a-și ține o ureche deschisă la orice se întâmpla în jurul lui îl salvă, așa cum o făcuse de multe ori în trecut.

Se îndepărtă de fereastră și merse mai departe pe coridor.

— Tu! Stai așa!

Cale se opri și se întoarse. Unul dintre Izbăvitori, enorm de gras, cu straturi de piele atârnându-i peste marginea gulerului, stătea întruna din ușile din pasaj, iar din camera din spatele lui ieșea abur și se auzeau sunete ciudate. Cale se uită la el cu expresia feței neschimbată.

— Vino aici să te văd.

Băiatul se duse spre el.

— A, tu erai, spuse Izbăvitorul gras. Ce faci aici?

— Stăpânul Disciplinei m-a trimis să duc asta la tobă.

Ridică sacul albastru pe care îl căra.

— Ce-ai spus? Vorbește mai tare!

Cale știa, desigur, că Izbăvitorul gras era surd de o ureche și vorbise încet intenționat.

Cale repetă cele spuse, de data asta strigând tare.

— Încerci să fii amuzant, băiete?

— Nu, Izbăvitorule.

— Ce făceai la fereastră?

— La fereastră?

— Nu mă lua de prost! Ce făceai?

— Am auzit Poarta de Nord-Vest deschizându-se.

— Ei nu mai spune, chiar așa?

Asta păru să îi distragă atenția.

— Au ajuns mai devreme. Mormăi enervat, apoi se întoarse și privi înapoi în bucătărie, pentru că asta era grăsanul acela,

Stăpânul Merindelor, supraveghetorul bucătăriei din care

Izbăvitorii erau bine hrăniți și băieții – aproape deloc. Încă douăzeci de guri pentru cină, strigă el în aburul urât mirositor din spatele lui. Apoi se întoarse spre Cale.

— Gândeai cât ai stat la fereastră?

— Nu, Izbăvitorule.

— Visai cu ochii deschiși?

— Nu, Izbăvitorule.

— Dacă te mai prind lenevind, Cale, îți pun pielea pe băț. M-ai auzit?

— Da, Izbăvitorule.

Stăpânul Merindelor se întoarse înapoi în cameră și trase de ușă să o închidă. În timp ce făcea asta, Cale spuse ceva încet, dar destul de clar, astfel încât oricine care nu era tare de urechi ar fi înțeles:

— Sper să te îneci într-o bună zi, grăsan împuțit!

Ușa se trânti și Cale o porni pe coridor târâind sacul mare după el. Îi luă aproape cincisprezece minute, mai mult alergând, până să ajungă la toba localizată la capătul propriului ei coridor scurt. Se numea tobă pentru că așa arăta, dacă ignorai faptul că era înaltă de doi metri și încastrată într-un zid de cărămidă. De cealaltă parte a tobei era un loc izolat de restul templului, unde se zvonea că locuiesc douăsprezece călugărițe care găteau doar pentru Izbăvitori și le spălau hainele. Cale nu știa ce este o călugăriță și nu văzuse niciodată vreuna, deși din când în când vorbea cu una dintre ele prin tobă. Nu știa cu ce sunt călugărițele diferite de celelalte femei, de care se vorbea rar și cu dezgust. Existau două excepții: Sora Sfântă a Izbăvitorului Spânzurat și Binecuvântata Imelda Lambertini, care, la vârsta de unsprezece ani, murise de extaz în timpul primei ei împărtășanii. Izbăvitorii nu explicaseră ce înseamnă extaz și nimeni nu era îndeajuns de necugetat să întrebe. Cale împinse în tobă și aceasta se învârti în jurul axului propriu, scoțând la iveală o deschizătură mare. Trânti sacul albastru înăuntru și o mai învârti încă odată, apoi o lovi într-o parte, provocând o bubuitură puternică.

Așteptă treizeci de secunde, apoi o voce înăbușită vorbi de partea cealaltă a peretelui tobei:

— Ce este?

Cale își puse capul lângă tobă ca să poată fi auzit, cu buzele aproape lipite de suprafața ei.

— Izbăvitorul Bosco vrea astea înapoi până mâine-dimineață, strigă el.

— De ce nu au venit cu celelalte?

— De unde naiba să știu eu?

Se auzi un strigăt ascuțit de furie înăbușită de cealaltă parte a tobei:

— Cum te cheamă, plod neascultător ce ești?

— Dominic Savio, minți Cale.

— Ei bine, Dominic Savio, o să te spun Stăpânului Disciplinei și o să-ți pună pielea pe băț.

— Nu mai pot eu!

Douăzeci de minute mai târziu, Cale se reîntoarse în biroul de studiu al Stăpânului Războaielor. Era gol cu excepția Stăpânului, care nu-și ridică privirea și nici nu dădu de înțeles în vreun fel că îl văzuse pe Cale. Continuă să scrie în catastiful lui încă cinci minute înainte să vorbească, tot fără să ridice privirea:

— Ce-a durat atât?

— Stăpânul Merindelor m-a oprit pe coridorul exterior.

— De ce?

— Bănuiesc că a auzit un zgomot afară.

— Ce zgomot?

Într-un târziu, Stăpânul Războaielor se uită la Cale. Avea ochii de un albastru-deschis, aproape apos, dar o privire ageră. Nu-i scăpau multe. De fapt, aproape nimic.

— Deschideau Poarta de Nord-Vest ca să îi lase să intre pe băieții noi. Nu îi aștepta azi. Aș spune că nasul lui și-a cam pierdut din miros.

— Tacă-ți fleanca, spuse Stăpânul Războaielor, dar cu blândețe după standardele lui neiertătoare.

Cale știa că acesta îl disprețuia pe Stăpânul Merindelor și

de aceea simțea că nu e așa periculos să vorbească în asemenea fel de un Izbăvitor.

— L-am întrebat pe prietenul tău de zvonul că au sosit, spuse Izbăvitorul.

— Nu am prieteni, Izbăvitorule, îi răspunse Cale. Ne este interzis.

Stăpânul Războaielor râse încet, scoțând un sunet neplăcut.

— Nu-mi fac griji pe tema asta în ceea ce te privește, Cale.

Dar dacă trebuie să specific – acela slăbănog cu părul blond.

Cum îi spui?

— Henri.

— Îi știu numele de botez. Ai o poreclă pentru el.

— Îi spunem Vagul Henri.

Stăpânul Războaielor râse, dar de data asta era ecoul unei simple bune dispoziții.

— Foarte bine, spuse el mulțumit. L-am întrebat la ce oră au ajuns băieții noi și a spus că nu e sigur, cândva între a opt și nouă bătăi de clopote. Apoi l-am întrebat câți erau și a spus că vreo cincisprezece, dar că e posibil să fi fost mai mulți. Îl privi pe Cale drept în ochi. I-am tras o bătaie să se învețe să fie mai exact pe viitor. Ce părere ai de asta?

— Mi-e indiferent, Izbăvitorule, răspunse Cale fără inflexiune în voce. Și-a meritat orice pedeapsă i-ați aplicat.

— Serios? Ce bine că gândești așa! La ce oră au sosit?

— Chiar înainte de ora cinci.

— Câți erau?

Douăzeci.

— Ce vârste aveau?

— Niciunul mai mic de șapte ani. Niciunul mai mare de nouă ani.

— Ce apartenențe?

— Patru Mezo, trei Uitlander, patru Folder, cinci semi-caste, trei Miami și unul pe care nu l-am recunoscut.

Stăpânul Războaielor mormăi de parcă nu era pe deplin satisfăcut că i se răspunsese atât de exact la toate întrebările.

— Du-te la masă! Ți-am pregătit un puzzle. Zece minute.

Cale se duse la o masă mare, de șase metri pe șase, pe care Stăpânul Războaielor întinsese o hartă ale cărei margini depășeau un pic masa. Unele dintre desene erau ușor de recunoscut – dealuri, râuri, păduri, dar pe restul erau numeroase cuburi mici de lemn pe care erau scrise numere și hieroglife, unele dintre cuburi în ordine, altele în aparentă dezordine. Cale se uită la hartă în timpul alocat, apoi ridică privirea.

— Ei bine? spuse Stăpânul Războaielor.

Cale începu să aranjeze cuburile.

Douăzeci de minute mai târziu terminase, cu mâinile încă întinse în față.

— Foarte ingenios! Chiar impresionant, spuse Stăpânul Războaielor.

Ceva în privirea lui Cale se schimbă.

Apoi, cu o viteză extraordinară, Stăpânul Războaielor biciui mâna stângă a băiatului cu o curea de piele cu ținte mici, dar groase.

Cale tresări și scrâșni din dinți de durere. Dar pe față îi reveni repede o expresie rece și precaută, singura pe care o primeau de la el Izbăvitorii zilele astea. Stăpânul Războaielor se așeză și trată băiatul de parcă era un obiect, interesant și nesatisfăcător în același timp.

— Când o să înveți că să faci un lucru deștept, un lucru original, e doar mândria care te controlează? Această soluție ar putea funcționa, dar e nejustificat de riscantă. Știi foarte bine soluția încercată la această problemă. Într-un război, un succes banal e întotdeauna mai bun decât unul genial. Ai face bine să înțelegi de ce. Izbi furios în masă. Ai uitat că un Izbăvitor are dreptul de a ucide pe loc un băiat care face ceva neașteptat?

Se mai auzi o bubuitură, când izbi masa din nou, apoi se

ridică și se uită urât la Cale. Din cele patru găuri din mâna încă întinsă a lui Cale picura sânge, dar nu în cantitate mare.

— Nimeni nu ți-ar fi trecut atâtea cu vederea cum am făcut-o eu. Stăpânul Disciplinei e cu ochii pe tine. La fiecare câțiva ani îi place să dea un exemplu. Vrei să sfârșești ca un Act de Credință?

Cale privi înainte și nu spuse nimic.

— Răspunde-mi!

— Nu, Stăpâne.

— Crezi că avem nevoie de tine, nimic inutil ce ești?

— Nu, Stăpâne.

— Aceasta e vina mea, vina mea, vina mea în totalitate, spuse Stăpânul Războaielor, lovindu-se cu palma în piept de trei ori. Ai douăzeci și patru de ore să meditezi la păcatele tale, apoi o să te înjosești în fața Stăpânului Disciplinei.

— Da, Izbăvitorule.

— Acum ieși afară.

Lăsându-și mâna să cadă pe lângă corp, Cale se întoarse și merse spre ușă.

— Să nu sângerezi pe covor, strigă Stăpânul Războaielor.

Cale deschise ușa cu mâna sănătoasă și plecă.

Singur în chilia lui, Stăpânul Războaielor privi cum se închide ușa. Când aceasta se închise cu un clic, expresia de furie abia reținută i se schimbă cu una de curiozitate gânditoare.

Afară pe coridor, Cale rămase pentru un moment în oribila lumină maronie care infecta tot Templul și își examină mâna stângă. Rănile nu erau adânci pentru că țintele fuseseră concepute ca să provoace o durere intensă fără ca vindecarea să dureze mult. Făcu mâna pumn și strânse, iar capul i se scutura de parcă un cutremur mic avea loc adânc în craniul lui, în timp ce sângele de pe mână îi curgea din abundență pe podea. Apoi își relaxă mâna și, în lumina sinistră, o umbră de disperare îngrozitoare îi trecu

pe față. Dispăru într-o clipă și Cale merse mai departe pe coridor și dispăru din vedere.

Niciunul dintre băieții din Templu nu știa câți erau cu toții.
Unii pretindeau că ar fi aproape zece mii și că numărul creștea de la lună la lună. Majoritatea conversațiilor se purtau pe tema acestei creșteri. Chiar și cei care se apropiau de douăzeci de ani erau de acord că până acum cinci ani, numărul lor, oricare ar fi fost acela, rămăsese constant. Dar de atunci începuse să crească. Izbăvitorii făceau lucrurile diferit, iar acesta era în sine un lucru ciudat și prevestitor de rele: obiceiul și respectul față de trecut erau pentru ei ca aerul pentru cei care respiră. Fiecare zi ar trebui să fie ca următoarea zi, fiecare lună ca următoarea lună. Niciun an nu ar trebui să fie diferit de alt an. Dar acum creșterea semnificativă a numărului lor necesitase o schimbare. În dormitoare fuseseră adăugate paturi suprapuse de câte două și chiar trei etaje pentru a-i caza pe nou-sosiți. Slujba religioasă era mai mult o bâlbâială grăbită pentru ca toți să apuce să se roage și să strângă în fiecare zi atuuri contra damnării. Iar acum mesele se luau în serii. Cât despre motivele din spatele acestei schimbări, băieții nu știau nimic.

Cale, cu mâna înfășurată într-o bucată murdară de material aruncată mai demult de robii de la spălătorie, intră în uriașa sală de mese, la a doua serie, purtând o tavă de lemn. Sosit târziu, deși nu foarte târziu – pentru asta ar fi fost bătut și exclus de la masă –, merse către masa mare din capătul camerei, unde mânca întotdeauna. Se opri în spatele altui băiat, de aproximativ aceeași vârstă și înălțime, dar atât de absorbit de mâncare încât nu-l observă pe Cale stând în spatele lui. Capetele ridicate ale celorlalți de la masă îl alertară. Se uită în sus.

— Scuze, Cale, spuse el, înghesuind restul mâncării în gură în timp ce păși în spatele băncii și se îndepărta

grăbit ducându-și tava.

Cale se așează jos și își privi cina: era ceva care semăna cu un cârnat, dar care nu era așa ceva, acoperit de un sos apos cu o legumă rădăcinoasă de nerecunoscut care de-atâta fierbere se preschimbase într-un terci de un galben palid. Alături într-un castron era un păsat de ovăz, gelatinos, rece și gri ca zăpada mocirlită veche de o săptămână. Pentru un moment, chiar și așa mort de foame cum era, nu se putu hotărî să mănânce. Apoi cineva se așează pe bancă lângă el. Cale nu se uită la el, ci începu să mănânce. Numai strâmbătura vagă din colțurile buzelor arăta ce mizerabilă era mâncarea.

Băiatul care se așezase lângă el începu să vorbească, dar atât de scăzută îi era vocea încât numai Cale îl putea auzi. Nu era înțelept să fii prins vorbind cu alt băiat în timpul meselor.

— Am găsit ceva, spuse băiatul, cu un entuziasm vădit în vocea care abia se auzea.

— Bravo ție, răspunse Cale, fără inflexiune în voce.

— Ceva minunat.

De data asta Cale nu reacționă deloc, concentrându-se în schimb să înghită păsatul de ovăz fără să se înece. Băiatul făcu o pauză.

— E mâncare. Mâncare pe care o poți mânca.

Cale ridică imperceptibil capul, dar băiatul de lângă el știu că îi atrăsese atenția.

— De ce te-aș crede?

— Vagul Henri era cu mine. Ne vedem la șapte în spatele Izbăvitorului Spânzurat.

Acestea fiind spuse, băiatul se ridică și plecă. Cale își înălță capul și o expresie ciudată de dorință i se așeză pe chip, atât de diferită de masca rece pe care o arăta de obicei lumii, încât băiatul din fața lui se holbă la el.

— Nu vrei aia? spuse băiatul, cu ochii aprinși de speranță de parcă acel cârnat rânced și păsatul gri-ceros ofereau mai multă bucurie decât putea el să înțeleagă.

Cale nu răspunse și nici nu se uită la băiat, ci începu să mănânce din nou, forțându-se să înghită și încercând să nu i se facă rău.

După ce termină de mâncat, Cale își duse tava de lemn la spălătorie, o frecă în ligheanul cu nisip, apoi o puse la loc pe raft. În drumul spre ieșire, supravegheat de un Izbăvitor care stătea într-un scaun înalt și masiv de unde putea urmări toată Sala de Mese, Cale îngenunche în fața statuii Izbăvitorului Spânzurat, se bătu în piept de trei ori și murmură: „Sunt un păcătos, sunt un păcătos, sunt un păcătos”, fără să îi pese câtuși de puțin ce însemnau acele cuvinte.

Afară era întuneric și odată cu înserarea se lăsase ceața. Asta era bine; va fi mai ușor pentru Cale să se strecoare neobservat din amvon în tufișurile care creșteau în spatele statuii masive.

Când ajunse acolo, Cale nu vedea la mai mult de patru metri în fața lui. Coborî din amvon direct pe pietrișul din fața statuii.

Aceasta era cea mai mare din spânzurătorile sfinte din templu și trebuie să fi fost sute, unele nu mai mari de câțiva centimetri, bătute în cuie de pereți, expuse în firide, decorând butoaiele cu cenușă sfântă de la capetele fiecărui coridor și pe spațiile de deasupra fiecărei uși. Erau atât de banale, atât de des menționate încât imaginea în sine își pierduse de mult din înțeles. Nimeni, cu excepția băieților noi, nu mai observa cu adevărat ce erau: reprezentări ale unui om care atârna într-o spânzurătoare, cu o frânghie în jurul gâtului, cu trupul brăzdat de cicatricile de la tortura dinainte de execuție, cu picioarele rupte atârnând într-un unghi ciudat sub el. Statuile sfinte ale Izbăvitorului Spânzurat făcute în timpul fondării Templului, cu o mie de ani în urmă, erau dure, intenționând un realism direct: teroare în ochi și pe față, în ciuda lipsei talentului de sculptor, trupul răsucit și distrus, limba ieșindu-i din gură. Acesta, spuneau sculptorii, era un mod groaznic de a muri.

De-a lungul anilor statuile deveniseră mai meșteșugite, dar și mai blânde. Marea statuie, cu spânzurătoarea ei imensă, frânghia groasă și cu izbăvitorul de șase metri atârnat de ea, avea numai treizeci de ani: rănile de pe spatele lui erau pronunțate, dar curate și fără sânge. În loc să pară sfârâmate și în agonie, picioarele erau așezate într-o poziție care sugera mai degrabă că are crampe. Dar expresia de pe fața lui era cea mai ciudată din toate – în loc de durerea strangulării, avea o privire de sfințenie deranjată, de parcă i se oprise în gât un oscior și încerca să îl îndepărteze cu o tuse prefăcută.

Cu toate acestea, în această noapte cețoasă și întunecoasă, singurul lucru pe care Cale îl putea vedea erau tălpile uriașe ale Izbăvitorului atârnând în ceața albicioasă. Ciudățenia acestei imagini îl neliniști. Atent să nu facă niciun zgomot, Cale se ascunse în liniște în tufișurile care îl fereau de privirile oricui ar fi trecut pe acolo.

— Cale?

— Da.

Băiatul din Sala de Mese, Kleist, și Vagul Henri ieșiră din tufișurile din fața lui Cale.

— Ar fi bine să merite riscul, Henri, șopti Cale.

— Merită, Cale, promit.

Kleist îi făcu semn lui Cale să îl urmeze în tufișurile lipite de zid. Era și mai întuneric aici și Cale așteptă ca ochii să i se obișnuiască. Ceilalți doi așteptară și ei. Acolo era o ușă.

Vouă poate nu vi s-ar părea atât de interesantă existența unei uși, dar în Templu, deși existau multe praguri, nu existau decât puține uși. În timpul Marii Reformări, cu două sute de ani în urmă, mai mult de jumătate din Izbăvitori fuseseră arși pe rug ca eretici. Temându-se că acești răzvrătiți le-ar fi putut contamina băieții, secta victorioasă a Izbăvitorilor le-a tăiat la toți gâtul doar ca să fie siguri. După ce au adus băieți noi, Izbăvitorii au făcut multe schimbări și una dintre ele fusese să scoată toate ușile acolo unde erau băieți.

La urma urmei, care poate fi scopul unei uși unde sunt păcătoși? Ușile ascund lucruri. Ușile înseamnă multe lucruri diavolești, se hotărâseră ei, înseamnă secrete, înseamnă să fii singur sau cu alții, să pui la cale ceva. Însuși conceptul de ușă, dacă se gândeau la asta, îi făcea pe Izbăvitori să tremure de nervi și de frică. Diavolul însuși nu mai era descris ca o bestie cu coarne, ci mai degrabă ca un dreptunghi cu o încuietoare. Desigur că acest blestem nu se aplica și persoanei Izbăvitorilor: simbolul izbăvirii lor era posesia unei uși la locul de lucru și la chiliile de odihnă. Sfințenia pentru Izbăvitori se măsura în numărul de chei pe care aveau voie să le țină pe lanțul din jurul taliei. Să zdrăngăni în timp ce mergi însemna să arăți că ești deja în drumul spre Rai, în dangăt de clopote.

Prin urmare, descoperirea unei uși necunoscute era ceva nemaipomenit.

Acum că ochii i se obișnuiau cu întunericul, Cale văzu un maldăr de tencuială ruptă și cărămizi fărâmițate îngrămădite lângă ușă.

— Mă ascundeam de Chetnik, spuse Vagul Henri. Așa am găsit locul ăsta. Tencuiala de pe colț se decojea așa că în timp ce așteptam am jupuit-o. Se sfărâma toată – a intrat apa în ea.

A durat doar jumate de minut.

Cale se întinse spre marginea ușii și împinse cu atenție. Apoi iar și iar.

— E încuiată.

Kleist și Vagul Henri zâmbiră. Kleist băgă mâna în buzunar și scoase ceva ce Cale nu mai văzuse niciodată în posesia unui băiat – o cheie. Era lungă și groasă, și găurită de rugină. Ochii tuturor străluceau de nerăbdare acum. Kleist băgă cheia în broască și o întoarse, gemând de efort. Apoi cu un clic se deschise.

— Ne-a luat trei zile de încercat cu grăsime și alte alea ca s-o deschidem, spuse Vagul Henri, cu vocea îngroșată de mândrie.

— De unde ați făcut rost de cheie? îi întrebă Cale.

Kleist și Vagul Henri erau extaziați că îl făcuseră pe Cale să vorbească cu ei, de parcă ar fi înviat morții sau ar fi pășit pe apă.

— Îți spun când intrăm. Hai. Kleist își lipi umărul de ușă și ceilalți făcură la fel. Nu împingeți prea tare, balamalele nu sunt într-o stare prea bună. Nu vrem să facem gălăgie. Număr până la trei. Se opri. Gata? Unu, doi, trei.

Împinseră. Nimic. Nu se mișca din loc. Se opriră, inspirară adânc.

— Unu, doi, trei.

Se împinseră și apoi cu un scârțâit ușa își schimbă poziția. Băieții făcură un pas în spate, alarmați. Să fii auzit însemna să fii prins, să fii prins însemna să fii supus la Dumnezeu știe ce.

— Am putea fi spânzurați pentru asta, spuse Cale.

Ceilalți se uitară la el.

— N-ar face-o. Nu o spânzurătoare.

— Războinicul mi-a spus că Stăpânul Disciplinei caută un pretext să dea un exemplu. Au trecut cinci ani de la ultima spânzurătoare.

— N-ar face-o, repetă Vagul Henri șocat.

— Ba da, ar face-o. Asta e o *ușă,* pentru numele lui Dumnezeu. Aveți o *cheie.* Cale se întoarse spre Kleist. M-ai mințit. Habar n-ai ce e înăuntru. Probabil e o fundătură, unde nu-i nimic bun de furat, nimic de aflat. Se uită din nou spre celălalt băiat. Nu merită riscul, Henri, dar e gâtul tău în joc. Eu m-am cărat.

Când începu să se întoarcă, o voce strigă din amvon, furioasă și nerăbdătoare:

— Cine-i acolo? Ce-i gălăgia asta?

Apoi auziră sunetul pașilor unui bărbat care coborî pe pietrișul din fața Izbăvitorului Spânzurat.

2

Poate că ați trăit vreodată senzația de a fi înghețat de groază, de a face ochii mari, de a avea limba lipită în gură și de a nu mai avea stomacul la locul lui. E o senzație blândă față de ce simțeau Kleist și Henri cu gândul la cruzimea pe care știau că o s-o sufere pentru prostia lor – mulțimea largă și tăcută care va aștepta în lumina fumurie, țipetele lor în timp ce erau târâți spre spânzurătoare, așteptarea îngrozitoare de o oră cât se va cânta slujba și apoi frânghia și ridicarea în aer, sufocându-se și dând din picioare.

Dar Cale se dusese deja spre ușă și, dintr-o sforțare, ridicase ușa din balamalele stricate și o împinse. Aceasta se legănă și se deschise aproape fără niciun zgomot. Se întinse spre umerii celor doi băieți înțepeniți pe loc și îi împinse în deschizătură. După ce-i băgă înăuntru, se îngrămădi și el după ei și cu încă un efort uriaș închise ușa în urma lui, din nou aproape în liniște.

— Ieși afară! Imediat!

Sunetul vocii bărbatului era înăbușit, dar încă limpede.

— Dă-mi cheia, spuse Cale.

Kleist i-o dădu. Cale se întoarse spre ușă și pipăi după broască. Apoi se opri. Nu știa cum să folosească o cheie.

— Kleist! Tu! șopti el.

Kleist pipăi după broască și apoi cheia grea alunecă înăuntru.

— În liniște, spuse Cale.

Cu o mână tremurătoare care știa că îl poate costa viața sau i-o poate salva, Kleist învârti cheia. Aceasta se întoarse cu un zgomot care păru dangătul unui ciocan pe un ceaun de oțel.

— Ieși afară acum! ordonă vocea înăbușită.

Dar Cale simți nesiguranța din voce. Oricine era acolo în

ceață nu era sigur de ce auzise.

Așteptară. În liniște se auzea doar hârșâitul slab al respirației celor înfricoșați. Apoi auziră scrâșnetul înăbușit al pietrișului când bărbatul se întoarse și plecă, sunetul dispărând cu rapiditate.

— S-a dus să aducă Paznicii.

— Poate nu, spuse Cale. Cred că era Stăpânul Merindelor. E un nenorocit leneș și umflat și nu e sigur de ce a auzit. Ar fi putut cerceta prin tufișuri, dar nu s-a ostenit. Nu are curajul să scoată Paznicii cu câinii când nici n-a binevoit să verifice câteva tufișuri din cauza efortului care l-ar costa, așa gras cum e.

— Dacă se întoarce mâine pe lumină, va găsi ușa, spuse Vagul Henri. Chiar dacă scăpăm acum, vor veni după noi.

— Vor veni după *cineva* și se vor asigura că îi vor găsi, indiferent dacă sunt vinovați sau nu. Nu există nimic care să ne lege de locul ăsta. Cineva o s-o ia pe cocoașă, dar nu văd de ce trebuie să fim noi.

— Dacă s-a dus după ajutor? spuse Kleist.

— Descuie ușa și hai să mergem.

Kleist căută să găsească ușa și pipăi în jos până la cheia care ieșea din broască. Încercă s-o învârtă, dar nu se clintea. Apoi încercă din nou. Nimic. Apoi răsuci cât de tare putu. Se auzi o plesnitură tare!

— Ce-a fost asta? întrebă Vagul Henri.

— Cheia, răspunse Kleist. S-a rupt în broască.

— Poftim? spuse Cale.

— S-a rupt. Nu putem ieși. Nu pe aici.

— Isuse! înjură Cale. Cretinule! Dacă te-aș vedea, ți-aș suci gâtul.

— S-ar putea să mai fie o ieșire.

— Și cum o s-o găsim în bezna asta? întrebă Cale, cu amărăciune.

— Am lumină, spuse Kleist. M-am gândit că s-ar putea să avem nevoie.

Se lăsă o liniște în care se auzea numai foșnetul făcut de

Kleist scotocind prin sutană, scăpând ceva pe jos, găsindu-l din nou și apoi foșnind iar. Apoi ieșiră scântei când lovi cremenea de niște mușchi uscat. Acesta începu repede să ardă și în lumina lui îl văzu pe Kleist atingându-l de fitilul unei lămpi mobile. Imediat o introduse sub abajurul de sticlă și putură să privească în jur pentru prima oară.

E adevărat că nu se vedeau foarte multe în lumina lămpii mobile, căci aceasta dădea doar o lumină slabă din cauza combustibilului constând în grăsimea gălbuie de pe carnea de animal, dar băieții înțeleseră imediat ce priviră împrejur că nu se aflau într-o cameră, ci pe un coridor blocat.

Cale luă lumina de la Kleist și examină ușa.

— Tencuiala asta nu e așa veche – cel mult câțiva ani.

În colț mișună ceva și toți trei se gândiră la același lucru: șobolani.

Mâncatul șobolanilor le era interzis băieților din motive religioase, dar măcar această interdicție avea un motiv bun în spatele ei – șobolanii erau boli pe patru picioare. Cu toate acestea, carnea de șobolan era considerată de băieți o delicatesă. Desigur, nu oricine putea fi măcelar de șobolani. Talentul era foarte apreciat și era transmis de la măcelar la ucenic numai în schimbul unor prețioase lucruri furate și a favorurilor reciproce. Măcelarii de șobolani erau un grup secret și te taxau cu jumătate de șobolan în schimbul serviciilor lor – un preț atât de mare încât din când în când cei care îi prindeau se hotărau să se lipsească de serviciile lor și să încerce să îi tranșeze singuri, deseori cu rezultate care îi încurajau pe ceilalți să plătească și să fie recunoscători. Kleist era unul dintre acești măcelari.

— N-avem timp, spuse Cale, dându-și seama la ce se gândea
Kleist. Și lumina nu e îndeajuns de bună ca să preparăm unul.

— Pot să jupoi un șobolan în beznă absolută, îi răspunse Kleist. Cine știe cât timp stăm aici blocați. Își ridică sutana și scoase o piatră mare dintr-un buzunar ascuns în tiv. Ţinti

cu atenție și apoi o aruncă în semiîntuneric. În colț se auzi un chițăit și o forfotă îngrozitoare. Kleist luă lampa de la Cale și se duse spre locul de unde venise sunetul. Băgă mâna în buzunar și cu mare grijă despături o bucățică de pânză pe care o folosi să apuce creatura. Cu o smucitură din încheietură îi frânse gâtul și apoi o puse în același buzunar.

— Termin mai târziu.

— Acesta e un coridor, spuse Cale. Cândva trebuie să fi dus undeva, poate încă duce.

Fiind cel cu lampa, Kleist preluă conducerea.

După mai puțin de un minut, Cale începu să-și revizuiască opiniile. Coridorul se îngustă repede atât de tare încât nu mai putură continua decât aplecați. Nu erau cadre de uși, zidite sau altcumva, așa cum sperase Cale.

— Asta nu-i un coridor, spuse Cale, în sfârșit, cu vocea joasă. E mai degrabă un tunel.

Merseră mai mult de jumătate de oră și avansară repede, în ciuda întunericului, deoarece podeaua era aproape complet netedă și curată.

Într-un târziu, Cale vorbi primul:

— De ce mi-ai spus că este mâncare când n-ai mai fost niciodată aici?

— Nu e clar? spuse Vagul Henri. N-ai fi venit, nu-i așa?

— Și ce prostie ar fi fost din partea mea. Mi-ai promis mâncare, Kleist, și am fost îndeajuns de idiot să te cred.

— Credeam că ești faimos, știi, că nu ai încredere în oameni, spuse Kleist. Și, în plus, avem un șobolan. N-am mințit. Și, oricum, există mâncare.

— De unde știi? întrebă Henri, cu o voce care îi trăda foamea.

— Sunt o mulțime de șobolani. Șobolanii au nevoie să mănânce. Trebuie să își ia mâncarea de undeva.

Kleist se opri brusc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Henri.

Kleist întinse lampa în fața lui. În fața lor se afla un zid.

Nu era nicio ușă.

— Poate e în spatele tencuielii, spuse Kleist.

Cale pipăi zidul cu palma, apoi îl ciocăni cu încheieturile degetelor.

— Nu e tencuială, e făină de orez și beton. La fel ca zidurile exterioare. Nu avem cum să trecem prin ăsta.

— Trebuie să ne întoarcem. Poate am ratat vreo ușă în pereții tunelului. Nu ne uitam după așa ceva.

— Nu cred, spuse Cale. Și oricum… cât mai arde lampa? Kleist se uită la seul din lampă.

Douăzeci de minute.

— Ce facem? întrebă Vagul Henri.

— Stinge lampa și hai să ne gândim, spuse Cale.

Bună idee, spuse Kleist.

— Mă bucur că crezi asta, murmură Cale și se așeză pe podea.

Kleist se așeză și el, apoi scoase abajurul lămpii și stinse flacăra între degetul mare și arătător.

Stătură acolo în întuneric, toți trei distrași de mirosul de grăsime animală din lampă. Pentru ei duhoarea seului rânced ars însemna un singur lucru: mâncare.

După cinci minute, Vagul Henri vorbi:

— Eu numai… Propoziția rămase în aer. Ceilalți doi așteptară. Acesta e un capăt al tunelului. Apoi tăcu. Dar trebuie să fie mai multe modalități de a intra într-un tunel. Tăcu din nou. Doar un gând.

— *Un gâna*? spuse Kleist. Nu te flata singur!

Henri nu răspunse, dar Cale se ridică în picioare.

— Aprinde lampa.

Dură un minut până când Kleist aprinse lumina cu cremenea și mușchiul lui, dar în curând vedeau din nou. Cale se așeză pe vine.

— Dă-i-o lui Henri și urcă-te pe umerii mei.

Kleist îi dădu lampa și apoi se cățără în spatele lui Cale și își așeză picioarele în jurul gâtului său. Cu un geamăt, Cale îl împinse în aer.

— Ia lampa.

Kleis făcu așa cum i se spuse.

— Acum uită-te în sus pe lângă acoperiș.

Kleist ridică lampa căutând ceva fără să știe ce anume.

— Da! strigă el.

— Taci din gură, lua-te-ar naiba!

— E o trapă, șopti el, plin de încântare.

— Poți ajunge la ea?

— Da, nu trebuie să mă întind foarte tare.

— Ai grijă – împinge încet. Ar putea fi cineva prin preajmă. Kleist își propti palma de cea mai apropiată margine a trapei și împinse.

— S-a mișcat.

— Încearcă s-o dai la o parte. Încearcă să vezi ceva.

Se auzi o hârșâitură.

— Nimic. E întuneric. O să pun lampa aici sus. Se făcu liniște pentru o clipă. Tot nu pot să văd mare lucru.

— Poți să te urci sus?

— Dacă mă împingi de tălpi. Când apuc marginea. Acum!

Cale îl apucă de tălpi și îi făcu vânt în sus. Kleist se mișcă încet apoi se trase în sus făcând să zăngăne trapa de deasupra lor.

— În liniște! șuieră Cale.

Apoi dispăru.

Cale și Henri așteptară în întunericul iluminat doar de strălucirea slabă care venea din trapa de deasupra. Chiar și aceasta păli când Kleist cercetă împrejurimile. Apoi se stinse de tot.

— Crezi că putem avea încredere în el să n-o șteargă?

— Ei bine, spuse Vagul Henri. Cred că da. Tăcu o clipă. Poate.

Dar nu termină ce avea de spus. Lumina apăru din nou în trapă, urmată de capul lui Kleist.

— E un fel de cameră, șopti el. Dar văd lumină prin altă trapă.

— Urcă-te pe umerii mei, îi spuse Cale Vagului Henri.

— Și tu?

— O să fiu bine – așteptați-mă amândoi acolo sus să mă trageți.

Vagul Henri era mai ușor decât Kleist și a fost destul de ușor să îl ridice spre trapă unde Kleist îl trase sus.

— Lasă lumina în jos cât de tare poți.

Kleist se coborî prin trapă în timp ce Vagul Henri îl ținea de picioare.

Cale se duse la zidul tunelului, se întinse până la o spărtură în zid și se trase sus. Apoi găsi alta și apoi alta până reuși să se întindă spre mâna lui Kleist.

Se apucară unul de încheietura celuilalt.

— Te descurci?

— Fă-ți griji pentru tine, Cale. O să îi dau lui Henri lampa, își întoarse mâna spre Vagul Henri, în timp ce jumătate din corp îi atârna afară din trapă și lumina dispăru înapoi în întuneric.

— La trei. Se opri. Unu, doi, trei.

Cale își dădu drumul și se legănă în aer – Kleist scăpă un geamăt puternic când îi preluă greutatea. Atârnă acolo un moment, așteptând să se oprească din legănat. Apoi, cu brațul liber, se întinse și trase de umărul lui Kleist în timp ce Henri îl trăgea de picioare. Avansară doar cincisprezece centimetri, dar fu suficient pentru Cale ca să apuce marginea trapei și să le ușureze sarcina lui Kleist și lui Henri. Se ținu un moment, apoi fu și el tras prin trapă, pe podeaua de lemn.

Toți trei rămaseră acolo întinși, gâfâind de efort. Apoi Cale se ridică.

— Arată-mi cealaltă trapă.

Ridicându-se în picioare, Kleist luă în mână lampa aproape stinsă și se duse în celălalt capăt al camerei, care i se păru lui
Cale de aproape șase metri pe cinci.

Kleist se aplecă lângă o trapă, urmat de ceilalți doi. Era, așa cum spusese, o spărtură în marginea trapei. Cale își

puse ochiul cât de aproape putu, dar în ciuda faptului că era lumină, nu putu să vadă nimic în detaliu. Apoi își puse urechea la spărtură.

— Ce...?

— Taci! șuieră Cale.

Își ținu urechea la podea timp de două minute bune. Apoi se ridică și se duse la trapă. Nu era niciun mod vizibil de a o ridica, așa că pipăi în jurul marginilor până găsi o gaură ca să tragă trapa spre marginea fixă. Aceasta cedă scoțând un sunet strident. Cale tresări enervat. Nu era suficient spațiu ca să-și bage degetul, așa că trebui să își împingă unghiile în lemn ca să obțină vreo mișcare. Îl duru când trase de margine, dar apoi o ridică suficient ca să își poată băga mâna dedesubt. Trase trapa din cadrul ei și apoi se uitară cu toții în jos.

La aproximativ cinci metri sub ei era o priveliște care nu semăna cu nimic din ce trăiseră ei vreodată, ba mai mult, nimic din ce visaseră ei vreodată.

3

Nemișcați, cei trei băieți continuară să se holbeze în tăcere în jos la bucătărie, pentru că asta era ceea ce vedeau. Fiecare suprafață era acoperită platouri cu mâncare: pui la cuptor cu pielea crocantă frecată cu sare și piper măcinat, carne de vită în felii groase, carne de porc cu șoriciul atât de crocant încât ar scoate sunetul unui băț uscat rupt atunci când ar fi mușcat.

Pâine tăiată în felii groase cu coaja atât de coaptă încât era neagră pe alocuri, farfurii pline vârf cu cepe colorate în mov și orez cu fructe, stafide grase și mere. Și mai erau dulciuri: bezele cât munții, creme de un galben aprins și castroane cu frișcă.

Băieții nu aveau cuvinte pentru majoritatea lucrurilor pe care le vedeau: de ce să ai un cuvânt pentru cremă când nu ți-ai imaginat niciodată existența unui astfel de lucru sau să te gândești că hălcile de vită sau feliile de piept de pui aveau vreo legătură cu resturile de măruntaie, gheare și creier fierte împreună și date prin mașină pentru a forma tuburile ovale care reprezentau singurul fel de carne pe care îl știau. Gândiți-vă cât de ciudate ar părea culorile și imaginile lumii pentru un orb care ar vedea brusc sau cum s-ar simți un surd din naștere care ar auzi muzica a sute de flaute.

Dar, confuzi și copleșiți cum erau, foamea îi împinse afară din trapă și se legănară în aer, pe deasupra mesei și în mijlocul bucătăriei, ca niște maimuțe. Toți trei rămaseră pe loc, uimiți de abundența din jurul lor. Chiar și Cale aproape uită că trapa trebuia închisă. Amețit de mirosurile și culorile dulci, luă câteva farfurii de pe masă și se urcă în picioare pe ea. Cu mâinile întinse la limită reuși să împingă trapa astfel încât să cadă la locul ei.

Când coborî înapoi pe podea, ceilalți doi jefuiau deja

mâncarea cu talentul unor prădători îndelung exersați. Luau numai câte un lucru din fiecare loc și rearanjau gaura astfel încât să pară că nu dispăruse nimic. Nu putură rezista la câteva bucăți de pui și de pâine, dar majoritatea lucrurilor pe care le luară intrară în numeroasele buzunare interzise pe care și le cususeră în sutane ca să ascundă orice marfă de contrabandă pe care o puteau fura și ascunde ușor.

Lui Cale i se făcu rău din cauza aromelor bogate care îi inundau creierul amețindu-l, de parcă era îmbibate cu vapori ciudați.

— Nu mâncați. Luați doar ce puteți ascunde.

Se instruia și pe el, nu numai pe ceilalți. Își luă partea și ascunse ce șterpelise, dar avea puține buzunare în care să ascundă. Nu aveau nevoie de multe ascunzători, căci ce șuteau în viața de zi cu zi era puțin și rar.

— Trebuie să ieșim. Acum.

Cale se duse spre ușă. De parcă ar fi fost treziți dintr-un somn adânc, Kleist și Vagul Henri începură să își dea seama în ce pericol erau. Cale ascultă la ușă un moment, apoi o deschise încetișor. Era un coridor.

— Dumnezeu știe unde suntem, spuse el. Dar trebuie să ne adăpostim.

Acestea fiind spuse, deschise ușa și ieși afară, cu ceilalți urmându-l cu precauție.

Se mișcară repede, ținându-se aproape de pereți. După câțiva metri dădură de niște scări care duceau în sus. Cale scutură din cap când Vagul Henri își croi drum spre ea.

— Trebuie să găsim o fereastră sau să ieșim afară și să vedem dacă nu putem afla unde suntem. Trebuie să ne întoarcem în baraca de dormit înainte de stingere sau vor ști că lipsim.

Merseră înainte, dar când se apropiară de o ușă de pe stânga, aceasta începu să se deschidă.

Într-o secundă se întoarseră și fugiră spre scări pe care le urcară în goană până sus. Toți trei se lipiră de podea când

auziră vocile trecând pe sub ei pe coridor. Auziră sunetul unei alte uși care se deschidea și Cale ridică capul doar ca să vadă o siluetă îndreptându-se spre bucătăria din care tocmai ieșiseră. Vagul Henri se foi lângă el. Părea nedumerit și înfricoșat.

— Vocile acelea, șopti el. Ce era în neregulă cu ele?

Cale clătină din cap, dar observase și el cât de ciudate erau și simți o mișcare ciudată în stomac. Se ridică și examină locul în care se ascundeau. Nu aveau unde să se ducă decât pe o ușă din spatele lor. Răsuci repede mânerul și se strecură în camera din spatele ei. Doar că nu era o cameră. Era un fel de balcon, cu un perete scund la vreo trei metri de ușă. Cale merse de-a bușilea spre ea cu ceilalți urmându-l în același mod, până când se ghemuiră cu toții în spatele peretelui.

Din spațiul spre care dădea balconul se auzi o explozie de râsete și aplauze.

Nu numai râsetele i-au speriat pe cei trei băieți – având în vedere că râsul era ceva rar auzit în locul acela și niciodată la asemenea volum și cu o asemenea bucurie –, ci mai mult felul în care sunau și cât de tare erau. La fel ca vocile pe care le auziseră pe coridor cu câteva minute mai devreme, și acestea le stârniră în adâncul sufletelor un fior ciudat.

— Uită-te să vezi, șopti Vagul Henri.

— Nu, răspunse Cale pe mutește.

— Trebuie, sau mă uit eu.

Cale îl înșfacă de încheietură și îl strânse.

— Dacă suntem prinși, suntem morți.

Vagul Henri se lipi înapoi de peretele balconului fără tragere de inimă. Se mai auzi o explozie de râsete, dar de data asta Cale stătu cu ochii pe Vagul Henri. Apoi observă că Kleist se ridicase în genunchi și se uita în jos la sursa râsetelor. Încercă să îl tragă înapoi, dar Kleist era mai puternic decât Vagul Henri și era imposibil să îl clintească fără să folosească multă forță care i-ar fi dat de gol imediat.

Cale ridică încet capul peste balcon și privi în jos la ceva mult mai șocant și mai tulburător decât mâncarea din bucătărie. Se simțea de parcă tot ce se afla în interiorul lui era bătut cu o mie de bastoane cu ținte de-ale Izbăvitorilor.

Dedesubt, într-o încăpere vastă, se aflau vreo douăsprezece mese, toate acoperite cu aceeași mâncare pe care o văzuseră în bucătărie. Mesele erau aranjate într-un cerc pentru ca toți cei din jurul lor să se poată vedea unii pe alții și părea evident că două fete îmbrăcate în veșminte albe, imaculate, erau motivul acestei petreceri. În special, una din fete era remarcabilă, cu părul negru lung și ochii verzi și pătrunzători. Era frumoasă, dar dolofană ca o pernuță. În mijlocul cercului de mese era un bazin cu apă fierbinte, la suprafața căruia se formaseră aburi cețoși. Imaginea celor șase fete din bazin a fost cea care a adus pe chipurile lui Cale și Kleist o expresie atât de șocată și tulburată de parcă ar fi văzut însuși Raiul.

Fetele din bazin erau dezbrăcate. Aveau pielea roz sau cafenie în funcție de rasă, dar chiar și cele mai tinere, de doisprezece ani, aveau rotunjimi și erau voluptuoase. Dar nu goliciunea lor îi uimea atât de tare pe băieți, cât faptul că în fața lor era o femeie, ceea ce nu mai văzuseră niciodată.

Cine ar putea reda ce simțeau? Nu există poet care să pună în cuvinte neasemuita bucurie, șocul și copleșirea.

Se auzi un icnet, de data asta de la Vagul Henri, care venise lângă cei doi. Zgomotul îl trezi pe Cale la realitate. Alunecă la pământ și se sprijini de perete. În câteva secunde, ceilalți, palizi și zăpăciți, făcură la fel.

— Minunat, șopti Vagul Henri în sinea lui. Minunat, minunat, absolut minunat.

— Trebuie să mergem sau suntem oameni morți.

Cale se așeză în genunchi și se sprijini în palme și merse de-a bușilea spre ușă, cu ceilalți pe urmele lui. Se strecurară afară și se apropiară de marginea palierului, ascultând. Nimic. Apoi coborâră pe scări și o luară pe

coridor. Cineva îi veghea probabil pe băieți, pentru că din băieții iscusiți și precauți care urcaseră pe balcon și văzuseră scenele de dedesubt nu mai rămăsese nimic. Dar în halul acela de zguduiți și vrăjiți cum erau, reușiră să ajungă la o ușă care dădea în alt coridor. Cotiră la stânga pentru că nu aveau un motiv mai bun să meargă la dreapta.

Acum toți trei, cu numai jumătate de oră rămasă în care să se întoarcă în baraca de dormit, începură să alerge, dar în mai puțin de un minut ajunseră la o cotitură bruscă. În fața lor era un coridor lung de șase metri la capătul căruia se afla o ușă groasă. Fețele li se pleoștiră de disperare.

— Doamne Sfinte! șopti Vagul Henri.

— În patruzeci de minute o să scoată Paznicii să ne caute.

— Păi, n-o să le ia mult să ne găsească, blocați aici cum suntem.

— Și atunci ce facem? N-o să ne permită să spunem ce am văzut aici, spuse Kleist.

— Atunci trebuie să plecăm, spuse Cale.

— Să plecăm?

— Adică să fugim de aici și să nu ne mai întoarcem niciodată.

— Nu putem nici măcar să ieșim de aici, spuse Kleist, și tu vrei să evadăm din Templu.

— Ce altă alegere…

Dar replica lui Cale a fost întreruptă de sunetul unei chei care se răsucea în broasca ușii din fața lor. Era o ușă imensă și groasă de cel puțin cincisprezece centimetri, așa că aveau câteva secunde la dispoziție să găsească o ascunzătoare. Doar că nu era niciuna.

Cale le făcu semn celorlalți să se lipească de perete, acolo unde ușa care se deschidea i-ar ascunde măcar până s-ar închide la loc. Dar nu aveau de ales: să fugă înapoi însemna să rămână blocați acolo unde erau până când le-ar fi fost descoperită absența, urmată de o capturare rapidă și

o moarte lentă.

Ușa se deschise în urma unui oarecare efort, dacă se luau după înjurăturile și gemetele de enervare care se auzeau. Se mai auziră niște mormăieli înfuriate și ușa se mișcă în direcția lor, apoi se opri. Apoi cineva îndesă sub ușă o bucățică de lemn ca s-o țină deschisă. Urmară alte înjurături și gemete, apoi se auzi sunetul unui cărucior împins înspre coridor. Cale, care se afla pe partea deschisă a ușii, privi afară și văzu o siluetă familiară în sutană neagră împingând căruciorul înăuntru și apoi îndepărtându-se șchiopătând după colț. Le făcu celorlalți semn să iasă și se mișcară cu rapiditate.

Se aflau afară în ceața rece. Acolo se mai afla încă un cărucior cu cărbune care aștepta să fie băgat înăuntru. De aceea Sub-Izbăvitorul Smith, ca un ticălos leneș ce era, blocase ușa deschisă, în loc s-o încuie așa cum fusese instruit.

În mod normal ar fi furat cât de mult cărbune ar fi putut duce, dar numeroasele lor buzunare erau pline de mâncare și oricum le era prea teamă.

— Unde suntem? întrebă Vagul Henri.

— N-am idee, răspunse Cale.

Înaintă prin ceață și întuneric, încercând să se obișnuiască cu ele ca să găsească un reper. Dar ușurarea lor că scăpaseră începea să pălească. Merseseră mult în tunel. Puteau fi oriunde în Templul cu labirintul lui de clădiri, curți interioare și coridoare.

Deodată o pereche uriașă de tălpi se iți din ceață. Era uriașa statuie a Izbăvitorului Spânzurat de sub care plecaseră cu mai mult de o oră în urmă.

În mai puțin de cinci minute, cei trei, separați de data asta, se alăturară șirului care se îndrepta spre baraca de dormit, cunoscută în mod oficial ca Dormitorul Maicii întru Reazăm Nepieritor. Ce însemna asta habar n-aveau și nici nu le păsa. Începură să incanteze la un loc cu ceilalți: „Și

dacă mor în noaptea asta? Și dacă mor în noaptea asta? Și dacă mor în noaptea asta?” Răspunsul la această sinistră întrebare le fusese explicat de către Izbăvitori în mod clar acoliților de când erau acolo: majoritatea vor merge în Iad din cauza stării negre și dezgustătoare în care se afla sufletul lor și vor arde pentru veșnicie. Ani de zile în care era deschis subiectul morții lor la miezul nopții, și era deschis des, Cale era deseori adus în fața formației și Izbăvitorul de serviciu îi ridica sutana ca să expună spatele lui dezgolit și să arate vânătăile care îl acopereau de la ceafă până la osul sacroiliac. Vânătăile aveau dimensiuni diferite, și pentru că treceau prin etape diferite de vindecare, spatele lui era uneori frumos de privit cu atâtea variații de albastru, gri și verde, roșu-purpuriu și galben-vinețiu aproape auriu. „Uitați-vă la aceste culori! spunea Izbăvitorul. Sufletele voastre care ar trebui să fie la fel de albe ca aripile unei porumbițe sunt mai rele decât negrul și vinețiul de pe spatele acestui băiat. Așa arătați cu toții în fața lui Dumnezeu: negri și vineții. Și dacă vreunul dintre voi moare în noaptea asta, nu trebuie să vă spun eu la ce rând vă veți așeza. Cât despre ce vă așteaptă la capătul rândului – fiare care vă vor mânca și vă vor căca și vă vor mânca din nou. Cuptoare de metal care vă așteaptă, încinse bine, și veți fi arși de vii, apoi vor adăuga grăsime și veți fi frământați de un diavol, cenușă și grăsime la un loc ca un aluat urât, apoi vă veți naște din nou și veți fi arși din nou și vă veți naște din nou și veți arde pentru veșnicie.

Odată, un demnitar aflat în vizită, pe nume Izbăvitorul Compton, și care era împotriva lui Bosco fusese martor la o asemenea demonstrație și văzuse una dintre bătăile care provocase vânătăile. „Acești băieți, spusese Izbăvitorul Compton, sunt formați să lupte împotriva blasfemiei Antagoniștilor. Violența atât de extremă împotriva unui copil, indiferent cât de mult a devenit el locul de joacă al Diavolului, îi va distruge spiritul cu mult înainte să i-l facă

îndeajuns de puternic ca să ne ajute să le ștergem sacrilegiul din fața lui Dumnezeu.”

— Nu este nici nesupus și nici pe departe locul de joacă al Diavolului.

Bosco, întotdeauna foarte rezervat când era vorba să discute despre Cale, se enervase imediat pe sine însuși pentru că fusese provocat să dea chiar și o explicație atât de enigmatică.

— Atunci de ce permiți așa ceva?

— Nu chestiona motivele! Fii mulțumit!

— Spune-mi, Izbăvitorule!

— Nu îți voi spune.

În fața acestui răspuns, Izbăvitorul Compton, mai înțelept decât Bosco, tăcu din gură, dar mai târziu își instrui doi dintre turnătorii lui plătiți de la Templu să afle cât mai multe informații despre băiatul cu spatele vinețiu.

„Și dacă mor în noaptea asta? Și dacă mor în noaptea asta?
Și dacă mor în noaptea asta?” În timp ce Cale și ceilalți murmurau în drumul lor spre pat incantația pe care ani de repetiție o goliseră aproape complet de conținut, își amintiră puterea îngrozitoare pe care o avusese asupra lor când erau copii mici și stăteau treji toată noaptea, convinși că, fie și numai dacă închid ochii, vor vedea și vor simți gura fierbinte a fiarei sau vor auzi dangătul carbonizat al ușilor de metal ale cuptorului.

În zece minute baraca imensă era plină și ușa încuiată în timp ce cinci sute de băieți se pregăteau de somn, în liniște absolută, în hambarul vast, înghețat și slab luminat. Apoi, lămpile stingându-se, băieții se băgară în paturi pentru un somn care venea repede pentru că erau treziți la cinci dimineața. În dormitor începu să se audă un amestec zgomotos de sforăituri, plânsete, scâncete și gemete în timp ce băieții se lăsau în voia alinării sau ororii care îi așteptau în visele lor.

Trei băieți nu adormiră atât de repede, așa cum era de așteptat, și rămaseră treji multe ore după aceea.

4

Cale se trezi foarte devreme. Acesta era un obicei de-al lui de când se știa. Astfel avea la dispoziție o oră întreagă să fie singur, cât de singur puteai fi cu cinci sute de băieți care dorm în jurul tău. Dar în întunericul dinainte de venirea zorilor nimeni nu vorbea cu tine, nu te privea, nu-ți spunea ce să faci, nu te amenința și nici nu căuta vreun motiv să te bată sau chiar să te omoare. Și chiar dacă îi era foame, măcar îi era cald. Și apoi, desigur, își aminti de mâncare. Buzunarele îi erau pline cu mâncare. Era o nebunie, pentru că era periculos să se întindă după sutana care atârna lângă pat, dar era condus de ceva irezistibil, nu numai foamea, pentru că trăia cu ea în mod constant, ci încântarea, gândul, plăcerea de nesuportat de a mânca ceva care avea un gust atât de minunat. Fără să se grăbească, băgă mâna în buzunarul sutanei și scoase primul lucru pe care îl găsi acolo, un fel de biscuit simplu cu un strat de cremă și îl îndesă în gură.

La început, crezu că o să înnebunească de plăcere, aromele de zahăr și unt explodându-i nu numai în gură, dar și în creier, ba mai mult, chiar în suflet. Mestecă și înghiți cu o plăcere care nu poate fi exprimată în cuvinte.

Și apoi, desigur, i se făcu rău. Nu era obișnuit cu mâncare de felul ăsta așa cum niciun elefant nu e obișnuit să zboare. Ca un om care moare de sete sau de foame, avea nevoie să fie hrănit cu bucățele și înghițituri minuscule sau corpul lui se va revolta și va muri chiar din cauza lucrului de care are atât de disperată nevoie. Cale zăcu acolo jumătate de oră și încercă din greu să nu vomite.

Când începu să își revină, auzi sunetul pașilor unui Izbăvitor care își făcea turele dinainte de trezire. Tălpile dure ale pantofilor lui clămpăneau pe podeaua de piatră, în

timp ce mergea în jurul băieților adormiți. Și tot așa timp de zece minute. Apoi brusc pașii se întețiră și se auziră bătăi puternice din palme. TREZIȚI-VĂ! TREZIȚI-VĂ!

Câteva minute mai târziu, mărșăluiau cu toții prin ploaie spre slujba ținută în marea Bazilică a Milei Eterne construită din piatră, unde își petrecură următoarele două ore murmurând rugăciuni ca răspuns la cei zece Izbăvitori care țineau slujba, folosind cuvinte care deveniseră de mult goale de conținut, de la prea multă repetare. Pe Cale nu-l deranja, învățase de mic copil să doarmă cu ochii deschiși și să murmure odată cu ceilalți, cu numai o părticică din creier trează, alertă la Izbăvitorii care stăteau la pândă după leneși.

Apoi urma micul dejun, cu și mai mult terci de ovăz cenușiu și „picioare de cadavru”, un fel de piftie făcută din multe feluri de grăsimi animale și vegetale, de obicei râncede, și numeroase soiuri de semințe. Era revoltătoare, dar foarte hrănitoare. Numai datorită acestui amestec dezgustător reușeau băieții să supraviețuiască. Izbăvitorii doreau ca ei să aibă cât mai puțină plăcere în viață posibil, dar planurile lor pentru viitor, pentru marele război împotriva Antagoniștilor, implicau ca băieții să fie puternici. Aceia care supraviețuiau, desigur.

Abia la ora opt când se aliniară pentru exercițiile sportive pe
Terenul Iertării Absolute a Izbăvitorilor Noștri, cei trei băieți izbutiră din nou să vorbească.

— Mi-e rău, spuse Kleist.

— Și mie, șopti Vagul Henri.

— Aproape am vomat, recunoscu și Cale.

— Va trebui s-o ascundem.

— Sau s-o aruncăm.

— O să vă obișnuiți cu ea, spuse Cale, Și, oricum, o iau eu pe-a voastră dacă nu o vreți.

— Trebuie să împăturesc veșmintele după exercițiile fizice, spuse Vagul Henri. Dați-mi mâncarea și o ascund

acolo.

— Vorbiți. Voi de-acolo. Vorbiți.

În felul lui obișnuit, aproape miraculos, Izbăvitorul Malik apăruse în spatele lor. Nu era înțelept să faci ceva greșit când

Malik era prin preajmă din cauza capacității lui ciudate de a se strecura în spatele oamenilor. Faptul că preluase neanunțat sesiunea de antrenamente de la Izbăvitorul Fitzsimmons, universal cunoscut ca Fitz Căcăciosul din cauza dizenteriei care se abătuse asupra lui în campaniile din Fen, era pur și simplu ghinion.

— Vreau două sute, spuse Malik, arzându-i lui Kleist o lovitură puternică în ceafă. Puse întregul șir, nu numai pe ei trei, să coboare la pământ, sprijiniți în încheieturile degetelor, să facă flotările respective. Nu tu, Cale, spuse Malik. Ridică-te în mâini.

Cale se așeză cu ușurință în mâini și începu să împingă în sus și în jos, în sus și în jos. Cu excepția lui Kleist, fețele celorlalți din șir se încruntau deja de efort, dar Cale continua să se miște în sus și în jos de parcă nu s-ar mai fi oprit niciodată, cu ochii goi, la mii de kilometri distanță. Kleist arăta doar plictisit, deși complet relaxat în timp ce se mișca de două ori mai repede decât ceilalți. Când termină și ultimul dintre ei, epuizat și cu membrele dureroase, Malik îl puse pe Cale să mai facă două sute pentru că a arătat mândrie trupească.

— Ți-am spus să te ridici în mâini, nu să faci și tu flotări. Mândria unui băiat e o gustare delicioasă pentru Diavol.

Aceasta era o lecție de morală ținută degeaba acoliților din fața lui care se holbau la el în gol: experiența unei mese ușoare, dar reconfortante între celelalte mese, delicioasă sau nu, era ceva ce ei nu-și imaginaseră niciodată, darămite s-o mai și trăiască.

Când sună clopotul care anunța sfârșitul exercițiilor fizice, cinci sute de băieți merseră cât de încet îndrăzniră înapoi la Bazilică pentru rugăciunile de dimineață. Când

trecură pe lângă aleea care ducea spre spatele marii construcții, trei băieți se strecurară din șir. Îi dădură toată mâncarea din buzunare Vagului Henri și apoi Kleist și Cale se alăturară din nou mulțimii care se înghesuia în piațeta din fața Bazilicii.

Între timp, Vagul Henri împinse zăvorul de la ușa Sacristiei cu umerii, pentru că avea mâinile pline de pâine, carne și prăjituri. O deschise și ascultă să vadă dacă se auzeau Izbăvitori. Intră în întunericul maroniu al vestiarului, gata să dea înapoi dacă vedea ceva. Părea gol. Se grăbi spre unul dintre dulapuri dar trebui să trântească niște alimente pe podea ca să îl poată deschide. „Puțină mizerie, se gândi el, n-a rănit pe nimeni.” Cu ușa deschisă, se întinse în interiorul dulapului și ridică o scândură de lemn din podea. Sub ea era un spațiu mare în care Vagul Henri își ținea posesiunile – toate interzise. Acoliții, așa cum erau ei numiți în mod oficial, nu aveau voie să dețină nimic căci i-ar face, așa cum spusese Izbăvitorul Porc, „să tânjească după lucrurile materiale ale acestei lumi”. Porc, trebuie să înțelegeți, nu era numele lui adevărat, care era Izbăvitorul Glebe.

Vocea lui Glebe se auzi acum în spatele lui:

— Cine e acolo?

Ascuns pe trei sferturi de ușa dulapului, Vagul Henri îndesă mâncarea din brațe și pulpele de pui și prăjiturile de pe podea în dulap și se ridică închizând ușa.

— Poftim, Izbăvitorule?

— A, tu erai, spuse Glebe. Ce faci?

— Ce fac, Izbăvitorule?

— Da, spuse Glebe, iritat.

— Eu… păi… ei bine… Vagul Henri se uită în sus ca și cum ar fi căutat inspirație. Păru s-o găsească undeva pe acoperiș. Eu… Puneam deoparte veșmântul lung lăsat de Izbăvitorul Bent.

Izbăvitorul Bent era cu siguranță nebun, dar reputația lui de uituc se datora în mare faptului că oricând aveau ocazia

acoliții dădeau vina pe el pentru orice se rătăcea sau pentru orice chestie îndoielnică pe care o făceau. Dacă erau prinși făcând ceva sau aflându-se undeva unde nu ar fi trebuit să fie, prima frază în apărarea lor era că erau trimiși de Izbăvitorul Bent, pe a cărui săracă memorie pe termen scurt se puteau baza să nu-i contrazică.

— Adu-mi veșmintele.

Vagul Henri se uită la Glebe de parcă nu mai auzise niciodată de așa ceva.

— Ei bine? Ge-i? întrebă Glebe.

— Veșminte? se minună Vagul Henri. Când Glebe era pe punctul de a păși spre el ca să-i dea o scatoalcă, Vagul Henri spuse vesel: Desigur, Izbăvitorule.

Se întoarse și se duse spre alt dulap și îl deschise cu elan, simulând un entuziasm imens.

— Negru sau alb, Izbăvitorule?

— Ce-i cu tine?

— Cu mine, Izbăvitorule?

— Da, idiotule. De ce aș purta veșminte negre într-o zi lucrătoare în luna celebrării morților?

— Într-o zi lucrătoare? spuse Vagul Henri de parcă era uimit de o asemenea noțiune. Sigur că nu, Izbăvitorule. Dar veți avea nevoie de un dranoc, totuși.

— Despre ce vorbești?

Tonul mustrător al lui Glebe era în același timp nesigur. Existau sute de robe și ornamente de ceremonie, dintre care multe căzuseră în desuetudine de-a lungul mileniului care trecuse de la întemeierea Templului. Era evident că nu auzise niciodată de dranoc, dar asta nu însemna că un asemenea lucru nu exista.

Vagul Henri se duse la un sertar și îl deschise, urmărit de Izbăvitorul Glebe. Căută un moment, apoi trase din el un șirag făcut din mărgele mici, la capătul căruia se afla un pătrățel făcut din pânză de sac.

— Trebuie purtat de Ziua Martirului Fulton.

— N-am mai purtat niciodată așa ceva, spuse Glebe, încă

nesigur. Se duse către Ecleziast și îl deschise la data respectivă. Într-adevăr era Ziua Martirului Fulton, dar la urma urmei erau atâția martiri și insuficiente zile – și, prin urmare, unii mai puțin importanți erau sărbătoriți doar la fiecare douăzeci de ani. Glebe pufni enervat: Hai odată, că întârziem.

Cu solemnitatea cuvenită, Vagul Henri puse dranocul în jurul gâtului lui Glebe și îl ajută să se îmbrace cu veșmântul laborios decorat. După ce terminară, îl urmă pe Glebe în Bazilică pentru rugăciunile de dimineață, unde își petrecu următoarea jumătate de oră retrăind cu plăcere episodul cu dranocul, ceva care, așa cum probabil ați ghicit, nu exista. Habar n-avea pentru ce era pătratul din pânză de sac de la capătul sforii de mărgele, dar existau numeroase chichițe și mărunțișuri în Sacristie, a căror semnificație religioasă fusese de mult pierdută. Și totuși, își asumase un risc enorm, și nu era pentru prima oară, doar din plăcerea de a-și bate joc de un Izbăvitor. Dacă ar fi fost descoperit vreodată i s-ar fi pus pielea pe băț. Și în cazul acesta nu era o figură de stil.

Porecla lui, dată de Cale, prinsese, dar numai ei doi își dădeau seama ce însemna cu adevărat. Numai Cale și-a dat seama că modul evaziv de a răspunde al lui Henri sau de a repeta orice întrebare care i se adresa nu se datora incapacității lui de a înțelege ce i se spunea sau de a oferi răspunsuri clare, ci era pur și simplu un mod de a-i sfida pe Izbăvitori, prin forțarea limitelor toleranței lor, și așa nu foarte mare. Și, deoarece își dăduse seama ce pune la cale Henri și îi admira extraordinara nesăbuință, Cale încălcase una dinte cele mai importante reguli: nu-ți face prieteni, nu permite nimănui să se împrietenească cu tine.

Cale se îndreptă spre o strană goală în Bazilica Numărul Patru abia așteptând să mai doarmă puțin în timpul Rugăciunilor de Umilire. Perfecționase arta de a ațipi în timp ce se flagela pentru păcatele lui, păcate de infamie,

de *delectatio morosa*[1], păcate de *gaudium*[2], de *desiderium*[3], păcate de dorință eficace și ineficace. La unison, cei cinci sute de copii din Bazilica Patru jurau să nu comită niciodată păcate care le-ar fi fost imposibil de comis chiar dacă ar fi știut ce înseamnă: copii de cinci ani jurau solemn să nu râvnească niciodată la nevasta vecinului, copii de nouă ani jurau că sub nicio formă nu-și vor face chip cioplit și copii de paisprezece ani promiteau să nu venereze aceste chipuri chiar dacă le-ar *ciopli.* Și toate acestea sub amenințarea că Dumnezeu le va pedepsi copiii până la a treia sau a patra generație. După un pui de somn odihnitor de patruzeci și cinci de minute, slujba se termină și Cale ieși în liniște odată cu ceilalți, îndreptându-se spre capătul cel mai îndepărtat al terenurilor de antrenament.

Terenul nu era niciodată gol în timpul zilei. Creșterea uriașă a numărului acoliților instruiți din ultimii cinci ani însemna că aproape totul se făcea în schimburi: antrenamentele, mesele, spălatul, slujbele. Antrenamentele aveau loc chiar și noaptea pentru cei despre care se considera că rămân în urmă. Antrenamentele nocturne erau în mod special urâte din cauza frigului îngrozitor, vântul care venea dinspre dealurile Scabland biciuindu-te chiar și vara. Nu era niciun secret că această creștere urma să pună la dispoziție mai multe trupe în războiul contra Antagoniștilor. Cale știa că mulți dintre cei care părăseau Templul nu se duceau permanent pe Fronturile de Est sau de Vest, ci erau ținuți în rezervă majoritatea timpului și trimiși la fiecare șase luni pe unul dintre fronturi cu un an sau mai mult de rezervă între. Știa asta pentru că îi spusese Bosco.

— Ai dreptul la două întrebări, îi spusese Bosco, după ce îl informase despre această ciudată desfășurare de forțe.

---

[1] *delectatio morosa* - actul de a-ți imagina plăceri interzise (lat.)
[2] *gaudium* – bucurie (lat.)
[3] *desiderium* - dor (lat.)

Cale se gândise un moment.

— Timpul pe care îl petrec în rezervă, Stăpâne, plănuiești să îl mărești și să continui să îl mărești?

— Da, spusese Bosco. A doua întrebare.

— Nu am nevoie de o a doua întrebare, replicase Cale.

— Serios? Ai face bine atunci să ai dreptate, nu?

— L-am auzit pe Izbăvitorul Compton spunând că suntem într-un impas pe Fronturi.

— Da, te-am văzut trăgând cu urechea atunci.

— Și totuși, amândoi ați evitat subiectul de parcă n-ar fi fost o problemă.

— Continuă.

— Ați instruit un număr impresionant de preoți militari în ultimi cinci ani – prea mulți. Vreți să le dați o idee despre lupte, dar nu vreți ca Antagoniștii să știe că v-ați lărgit forțele. De aceea crește timpul în rezervă. Ni se spune întotdeauna că peste tot pe Fronturi sunt trădători Antagoniști. Este adevărat?

— Aha, zâmbise Bosco, și nu era o imagine plăcută, o a doua întrebare când te-ai lăudat că nu ai nevoie decât de una. Vanitatea e marea ta slăbiciune, băiete, și nu vorbesc ca să îi fac un bine sufletului tău. Am… Se oprise, de parcă era nesigur ce să spună mai departe, ceva ce Cale nu mai văzuse niciodată. Era tulburător. Am *așteptări* de la tine. Ți se vor solicita lucruri. Ar fi mai bine pentru tine dacă ai fi aruncat de pe zidurile acestui loc cu o piatră de moară de gât decât dacă ai da greș în a ne îndeplini așteptările și solicitările. Și mândria ta mă îngrijorează cel mai mult. Unul din doi Izbăvitori de acum până în eternitate îți va spune că Mândria este cauza tuturor celorlalte douăzeci și opt de păcate capitale, dar eu am pești mai mari de prins decât mândria ta. Îți întunecă rațiunea și te face să te pui în situații pe care le-ai fi putut evita. Ți-am oferit ocazia să pui două întrebări și din niciun alt motiv decât pură mândrie ai vrut să pari mai deștept decât mine și ai riscat o pedeapsă pentru eșecul tău pe care n-ar fi trebuit s-o riști. Te face

slab într-un asemenea mod, încât mă întreb dacă ai meritat protecția mea în toți acești ani.

Se uitase fix la Cale și Cale se uitase fix la podea, în tot acest timp urând și disprețuind ideea că Bosco îl protejează. Gânduri ciudate și periculoase îi treceau prin creier în timp ce aștepta.

— Răspunsul la a doua întrebare este că spioni și agenți secreți ai Antagoniștilor sunt pe Fronturi, dar numai câțiva. Dar destul!

Cale își ținuse ochii în podea. Trebuia să se prefacă supus. Să micșoreze pedeapsa. Și în tot acest timp sentimentul groaznic că Bosco avea dreptate și că ar fi putut evita ceea ce venea.

— Vă adunați rezerve pentru un mare atac pe ambele Fronturi și totuși trebuie să mențineți efectivele de acolo mai mult sau mai puțin la același nivel sau își vor da seama ce se întâmplă. Vreți ca rezervele să capete experiență, dar acum sunt prea mulți, așa că trebuie să petreacă mai mult timp departe de front, însă, aveți nevoie de și mai mulți soldați ca să lichidați Antagoniștii, dar ei trebuie să fie încercați în luptă, și totuși nu sunt suficiente bătălii. Sunteți într-un impas, Stăpâne.

— Soluția ta?

— Am nevoie de timp, Izbăvitorule. S-ar putea să nu existe o soluție care să nu fie o altă problemă.

Bosco râse.

— Dă-mi voie să îți spun, băiete, că soluția fiecărei probleme e *întotdeauna* o altă problemă.

Apoi, fără avertisment, Bosco se întinsese să-l lovească pe Cale. Cale îl blocase la fel de ușor de parcă ar fi fost atacat de un bătrân. Se priviseră în ochi unul pe celălalt.

— Lasă mâna jos!

Cale făcuse cum i se spusese.

— Te voi lovi din nou, spusese Bosco încet, și când o s-o fac, nu îți vei mișca mâinile și nu îți vei mișca nici capul. Mă vei lăsa să te lovesc. O vei permite. Vei fi de acord.

Cale așteptase. Bosco făcuse de data asta un spectacol din pregătirea pentru lovitură. Apoi îl pocnise din nou. Cale tresărise, dar lovitura nu se produse. Mâna lui Bosco se oprise la un milimetru de fața lui Cale.

— Nu te mișca, băiete! Bosco își retrăsese mâna și o lansase din nou.

Și totuși, Cale tresărise din nou.

— NU TE MIȘCA! țipase Bosco, cu fața roșie de furie, cu excepția celor două pete mici și albe din centrul obrajilor săi care se făceau tot mai albe pe măsură ce pielea de pe fața lui se făcea mai neagră.

Apoi o altă lovitură, dar aceasta atinse un Cale nemișcat ca o stâncă. Apoi alta și alta. Apoi o lovitură atât de dură, încât trântise un Cale uimit la podea.

— Ridică-te, spusese atât de încet, încât abia se auzise.

Cale se ridicase în picioare, tremurând ca de un frig puternic. Apoi o altă lovitură. Căzuse din nou, se ridicase; o altă lovitură, apoi se ridicase din nou în picioare. Bosco schimbase mâinile. Cu stânga mai slabă îi luase încă cinci lovituri înainte ca băiatul să cadă din nou la podea. Bosco se holbase în jos la el când acesta dădu să se ridice în picioare. Amândoi tremurau acum.

— Stai unde ești. Bosco aproape șoptise. Dacă te ridici, nu răspund pentru ce se va întâmpla. Plec. Păruse aproape înnebunit, epuizat de intensitatea cumplită a mâniei lui. Așteaptă cinci minute și apoi pleacă.

Apoi Bosco se dusese spre ușă și dispăruse.

Timp de un minut întreg, Cale nu se mișcase. Apoi i se făcuse rău. Îi mai trebuia un alt minut să se odihnească și apoi încă trei să curețe mizeria. Apoi încet, tremurând de parcă n-ar reuși niciodată, ieșise pe coridor și, sprijinindu-se de perete, își croise drum spre una dintre aleile închise dintr-o curte interioară și se așezase jos.

— ȚINE-ȚI TALIA DREAPTĂ! NU! NU! NU!

Cale se trezi din ceea ce devenise aproape o transă.

Zgomotele și imaginile terenului de antrenament dispăruseră când se pierduse în amintiri din trecut. Era ceva ce i se întâmpla mai des, dar nu era o idee bună să devii atât de distras într-un loc precum Templul. Aici erai atent sau foarte repede ți se întâmpla ceva neplăcut. În jurul lui imaginile și sunetele erau vii acum. Un șir de douăzeci de acoliți, care urmau să plece în curând, exersau un atac în formație. Izbăvitorul Gil, cunoscut drept Gil Gorila din cauza urâțeniei și puterii neobișnuite, se plângea de neglijența învățăceilor lui.

— Ți s-au arătat porțile iadului, Gavin? spuse el obosit. O să ți se arate dacă îți mai expui așa partea stângă.

Acoliții din șir zâmbiră văzându-l pe Gavin într-o situație neconfortabilă. În ciuda puterii lui fizice și urâțeniei animalice,
Izbăvitorul Gil era aproape un om de treabă, atât cât putea fi un Izbăvitor de treabă. Cu excepția Izbăvitorului Navratil, dar el era un caz deosebit.

— Instrucție de noapte pentru tine, îi spuse Gil nefericitului
Gavin. Băiatul de lângă el râse. Și poți să i te alături, Gregor. Și tu, Holdaway.

Exact în spatele șirului, un băiețel, nu mai mare de șapte ani, atârna de mâini de o ramă de lemn la aproape doi metri de pământ. O curea de care erau prinși saci cu greutăți era legată în jurul gleznelor lui și se strâmba, cu lacrimi de durere curgându-i pe fața contorsionată. Sub-Izbăvitorul de sub el insista că, dacă nu atinge bara paralelă cu ochii lui de fiecare dată când își ridică picioarele îngreunate, niciunul din eforturile lui nu contează.

— Plânsul nu te ajută, numai dacă atingi bara cu picioarele reușești ceva.

În timp ce copilul se chinuia să atingă bara, cu genunchii îndoiți, Cale observă cât de bine definiți erau cei șase mușchi ai stomacului, cât de puternic ieșeau în afară ca la un adult.

— Patru! numără Sub-Izbăvitorul.

Cale trecu de băieții de cinci ani, dintre care unii râdeau ca băieței de afară, și băieți de optsprezece ani care arătau ca bărbați de patruzeci de ani. Erau grupuri de optzeci de băieți care exersau, împingându-se unii pe alții înainte și înapoi, strigând ritmic de parcă erau doi giganți măsurându-și forțele; vreo cinci sute de tineri mărșăluiau în formație fără un sunet, întorcându-se ca unul singur când li se semnaliza cu steagurile: stânga, dreapta, pe loc; se retrăgeau la ordin, apoi se opreau din nou și mergeau înainte. Dar Cale era acum la aproximativ patruzeci și cinci de metri de marele zid din jurul Templului la marginea zonei arcașilor unde Kleist îi făcea albie de porci pe zece acoliți cu vreo patru ani mai mari decât el. Îi certa pentru inutilitatea lor, urâțenia lor, lipsa lor de abilități, slaba calitate a dinților și pentru ochii prea apropiați. Se opri numai când îl văzu pe Cale.

— Ai întârziat, spuse el. Norocul tău că Primo e bolnav, altfel ți-ar pune pielea pe băț.

— Ai putea să încerci tu dacă vrei.

— Eu? Nu-mi pasă dacă ești aici sau nu. Tu pierzi.

Cale ridică vag din umeri drept răspuns, ceea ce indica faptul că recunoștea fără să vrea că asta era probabil adevărat.

Kleist era dezbrăcat până la mijloc, purtând numai o vestă zdrențuită, care expunea o siluetă remarcabilă, dar ciudată. Kleist părea să aibă numai spate și umeri, ca și cum torsul unui bărbat adult ar fi fost inserat între picioarele și capul unui băiat de paisprezece ani. Brațul lui drept în special era atât de înnodat de mușchi în comparație cu cel stâng încât părea aproape diform.

— Bine, spuse Kleist. Hai să vedem ce nu merge.

Era evident că se bucura că are ocazia să își demonstreze superioritatea și voia foarte mult ca și Cale să știe că se bucură.

Cale ridică arcul pe care Kleist i-l dăduse, trase coarda

aproape de obraz, ținti, o ținu pentru o secundă, apoi eliberă săgeata către ținta aflată la șaptezeci și trei de metri distanță. Gemu chiar când aceasta părăsi arcul. Săgeata țâșni spre ținta de dimensiunea și forma unui corp uman și rată cu câțiva metri.

— Rahat!

— O Doamne, o Doamne, spuse Kleist, n-am mai văzut așa ceva de... ei bine, nu-mi amintesc. Erai destul de bun – unde naiba te-ai stricat așa?

— Spune-mi doar ce trebuie ca să mă îndrept.

— O, e destul de ușor. Tragi de coardă când ar trebui să îi dai drumul – așa. Vibră coarda propriului arc ca să îi arate lui Cale cu ce greșește și apoi îi arătă, cu o plăcere enormă, cum ar trebui făcut. De asemenea, deschizi gura când tragi și îți cobori cotul brațului cu care lansezi săgeata înainte să îi dai drumul. Cale începu să protesteze. Și, îl întrerupse Kleist, lași mâna care ține coarda să o ia înainte în același timp.

— Bine, bine, am prins ideea. Explică-mi din mers. Am niște obiceiuri proaste, atâta tot.

Kleist inspiră aer printre dinți cât de dramatic putu.

— Eu nu sunt sigur că e vorba de niște obiceiuri proaste. Cred că ai luat-o razna de fapt. Arătă spre capul lui cu un deget. Cred că ai pierdut șirul aici, băiete. Acum că stau să mă gândesc, cazul tău e cel mai serios caz de neliniște pe care l-am văzut.

— Ai inventat tu asta acum.

— Ba da, ești neliniștit, agitat, răscolit. Nu există remediu pentru asta. Căscatul gurii și coborâtul cotului – doar un semn extern al stării sufletului tău, băiete. Adevărata ta problemă e în suflet. Kleist puse o săgeată în arc, trase coarda și îi dădu drumul cu o mișcare elegantă. Aceasta se arcui frumos și ateriză cu un pocnet satisfăcător în pieptul țintei. Vezi, perfect – un semn exterior al păcii interioare.

Cale deja râdea. Se întoarse spre tolba de săgeți care zăcea pe banca din spatele lui, dar când făcu asta îl văzu

pe Bosco mergând prin mijlocul terenului și apropiindu-se de Izbăvitorul Gil care gesticulă imediat spre un acolit să vină în față. Cale auzi un „vâj” încet în spatele lui și întoarse capul să îl vadă pe Kleist țintind pe furiș cu arcul spre Bosco, aflat la distanță, și prefăcându-se că scoate sunetul unei săgeți lansate.

— Hai. Te provoc.

Kleist râse și se întoarse înapoi spre elevii lui care stăteau și discutau la distanță de ei. Unul dintre ei, Donovan, profitase ca de obicei de orice pauză ca să înceapă o predică la adresa relelor Antagoniștilor:

— Antagoniștii nu cred în purgatoriu unde îți poți arde păcatele ca mai apoi să te duci în rai. Ei cred în justificarea prin credință. Se auzi un icnet de neîncredere de la câțiva dintre acoliții care ascultau. Ei pretind că fiecare dintre noi este salvat sau condamnat prin alegerea credincioasă a unui Izbăvitor și nu poți face nimic cu privire la asta. Și iau melodiile din cântecele publice și le folosesc pentru imnurile lor. Izbăvitorul Spânzurat în care cred ei n-a existat niciodată, așa că vor muri în păcatele lor pentru că le e groază să le mărturisească și vor pleca din viața asta cu toate păcatele înscrise pe sufletele lor și vor fi condamnați.

— Tacă-ți fleanca, Donovan, spuse Kleist, și treci înapoi la treabă!

După ce plecă acolitul cu mesajul pentru Cale, Bosco îl luă deoparte pe Izbăvitorul Gil ca să nu poată fi auziți.

— Există zvonuri că Antagoniștii discută cu mercenarii Laconici.

— Sunt întemeiate?

— Pentru niște zvonuri, sunt foarte întemeiate.

— Atunci ar trebui să fim îngrijorați. Lui Gil îi trecu un gând prin minte. Vor avea nevoie de zece mii sau mai mulți ca să ne înfrângă. Cum îi vor plăti?

— Antagoniștii au găsit mine de argint în Laurium. Nu e un zvon.

— Atunci să ne ajute Dumnezeu. Nici noi nu avem mai mult de câteva mii de trupe… poate trei… în stare să se lupte contra mercenarilor Laconici. Reputația lor nu e exagerată.

— Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri. Dacă nu putem să înfrângem oameni care se luptă pentru bani, și nu pentru gloria lui Dumnezeu atunci meritățm să pierdem. Este un test și era de așteptat. Zâmbi. În ciuda temnițelor, a focului și a sabiei, nu-i așa, Izbăvitorule?

— Ei bine, dragul meu Stăpân al Războaielor, dacă este un test, atunci este unul pe care eu nu știu cum să îl trec, și, dacă *eu* nu știu – în ciuda păcatului mândriei –, atunci niciun alt Izbăvitor nu știe.

— Ești așa de sigur? Cu privire la păcatul mândriei, vreau să spun.

— La ce te referi? Nu e nevoie să vorbești în dodii cu mine. Merit mai mult din partea ta.

— Desigur. Îmi cer iertare pentru propria mea mândrie. Se bătu cu delicatețe în piept de trei ori. *Mea culpa. Mea culpa. Mea maxima culpa*[4]*.* Mă așteptam la asta sau la ceva de genul acesta, de ceva vreme. Am simțit întotdeauna că ne va fi pusă la încercare credința, și încă într-un mod violent. Izbăvitorul a fost trimis să ne salveze și omenirea a reacționat la acest dar divin atârnându-mi dragostea de o spânzurătoare. Ochii i se încețoșară în timp ce privea în depărtare, de parcă ar fi fost martor la execuția Izbăvitorului, deși trecuseră o mie de ani de atunci. Oftă adânc ca la amintirea unei suferințe teribile și recente și apoi privi drept spre Gil. Nu pot spune mai multe – și îi atinse brațul ușor, cu afecțiune sinceră – decât că, dacă acest raport este adevărat, atunci eu nu am lenevit, ci am căutat să pun capăt acestei apostazii a Antagoniștilor și să îndrept crima îngrozitoare comisă împotriva unicului mesager al lui Dumnezeu. Zâmbi la Gil. Există o tactică nouă.

---

[4] *Mea culpa* – vina mea (lat.)

— Nu înțeleg.

— Nu o tactică militară – un nou mod de a vedea lucrurile.

Nu ar trebui să ne gândim numai la problema Antagoniștilor, ci la o soluție fundamentală la problema răului uman în sine. Îl trase pe Gil și mai deoparte și își coborî glasul și mai tare: Prea mult timp ne-am gândit numai la erezia Antagoniștilor și la războiul nostru cu ei – ce fac ei, ce nu fac ei. Am uitat că ei sunt de o importanță secundară scopului nostru de a nu permite existența nici unui zeu în afară de Unul Singur Dumnezeu Adevărat și a nici unei credințe alta decât Unica Credință Adevărată. Ne-am permis să ne blocăm în acest război de parcă ar fi un final în sine însuși – l-am lăsat să devină o gâlceavă într-o lume plină de gâlcevi.

— Iartă-mă, Stăpâne, dar Fronturile de Est și de Vest acoperă o mie cinci sute de kilometri și morții pot fi numărați în sute de mii – asta nu este o gâlceavă.

— Noi nu suntem Materazzii sau Jane-ii interesați doar de războaiele pentru averi sau putere. Dar exact asta am devenit.

O putere între multe altele în războiul tuturor contra tuturor pentru că, la fel ca ei, ne dorim victoria, dar ne e teamă de înfrângere.

— E de bun-simț să luăm în calcul și o înfrângere.

— Noi suntem reprezentanții lui Dumnezeu pe pământ prin

Izbăvitorul Lui. Existența noastră nu are decât un scop și l-am uitat pentru că ne e teamă. Așa că lucrurile trebuie să se schimbe: mai bine să cazi odată decât să te afli mereu în cădere. Ori credem că Dumnezeu e de partea noastră, ori nu. Dacă credem asta cu adevărat și nu ne prefacem doar, atunci trebuie să urmărim o victorie absolută sau niciuna.

— Dacă spui tu, Izbăvitorule.

Bosco râse, un sunet delicat, sincer amuzat.

— Așa spun, prietene.

Atât Cale, cât și Kleist simțeau prezența acolitului care venea spre ei încântat de ocazia de a transmite ceea ce simțea el că este o veste neplăcută. Când începu să vorbească, Kleist îl întrerupse:

— Ce vrei, Salk? Sunt ocupat.

Salk renunță la încetineala răutăcioasă cu care voise să le dea veștile.

— Gura mică, Kleist. N-are nicio legătură cu tine. Izbăvitorul Bosco vrea să îl vadă pe Cale în camera lui după rugăciunile de noapte.

— Bine, spuse Kleist, de parcă asta era pur și simplu rutină, acum cară-te!

Luat pe nepregătite atât de lipsa ostilă de curiozitate, cât și de faptul că Cale se holba ciudat la el, Salk scuipă pe pământ ca să își arate propria indiferență și plecă. Cale și Kleist se uitară unul la celălalt. Deoarece Cale era protejatul lui Bosco, nu era neobișnuit să fie chemat să îl vadă pe Stăpânul Războaielor, lucru care l-ar fi înspăimântat pe oricare alt băiat. Ceea ce era neobișnuit și, prin urmare, tulburător, având în vedere evenimentele din ziua precedentă, era faptul că Cale fusese chemat în încăperile lui personale și abia seara târziu. Asta nu se mai întâmplase niciodată.

— Și dacă știe? spuse Kleist.

— Atunci am fi deja în Casa Scopului Deosebit.

— Numai Bosco poate să ne facă să ne gândim la asta.

— Bănuiesc că da. Dar nu mai putem face nimic cu privire la asta acum.

Trase arcul înapoi, ținu priza o secundă, apoi eliberă săgeata, care se arcui spre țintă și ratăcu vreo treizeci de centimetri.

Cei trei se puseseră deja de acord să sară peste cină. În mod normal, să fii oriunde în altă parte decât unde trebuia să fii era periculos, dar nu se mai auzise niciodată ca un

acolit să lipsească de la ora mesei pentru că le era întotdeauna foame, oricât de oribilă era mâncarea. Prin urmare, Izbăvitorii erau cel mai puțin vigilenți la masa de seară, așa că fu mai ușor pentru Cale și Kleist să se ascundă în spatele Bazilicii Numărul Patru și să-l aștepte pe Vagul Henri să le aducă mâncarea din sacristie. Mâncară mai încet și mai puțin de data asta, dar zece minute mai târziu li se făcu iarăși rău.

Jumătate de oră mai târziu, Cale aștepta pe coridorul întunecos din fața camerelor Stăpânului Războaielor. O oră mai târziu era tot acolo. Apoi ușa de fier forjat se deschise și silueta înaltă a lui Bosco, care era odată și jumătate mai înalt decât Cale, se uită la el. Băiatul nu părea preocupat sau îngrijorat în niciun fel. *„Interesant”,* gândi Bosco.

— Intră.

Cale îl urmă în camerele doar cu puțin mai neînspăimântătoare decât coridorul. Dacă se așteptase să vadă ceva din intimitatea acestui om după toți acești ani, Cale ar fi fost dezamăgit. Existau uși care dădeau din camera în care intraseră, dar acestea erau închise și tot ce putea vedea era un birou de lucru cu puține obiecte în el. Bosco se așeză la masa lui și examină o bucată de hârtie pe care o avea în față. Cale stătu și aștepta, știind că hârtia respectivă ar fi putut fi o simplă cerere pentru retragerea unei duzini de săbii de lemn sau sentința lui de condamnare la moarte.

După câteva minute, Bosco vorbi, dar fără să ridice privirea și pe un ton blând, întrebător:

— Ai ceva să îmi spui?

— Nu, Stăpâne, răspunse Cale.

Bosco tot nu ridică privirea.

— Dacă mă minți, nu pot face nimic să te salvez. Îl țintui pe
Cale cu privirea neasemuit de rece și neagră. Era moartea însăși privindu-l în ochi. Deci, te întreb din nou: Ai ceva să îmi spui?

Susținându-i privirea, Cale răspunse:

— Nu, Stăpâne.

Stăpânul Războaielor nu întoarse capul și Cale simți cum voința începe să i se dizolve de parcă cineva i-ar fi turnat acid direct în suflet. O dorință îngrozitoare de a mărturisi începu să îi crească în gât. Era groaza, adevărul acela pe care îl știuse de mic copil, că Izbăvitorul din fața lui era în stare de orice, că durerea și suferința erau tovarășii constanți ai acestui om, că orice ființă vie amuțea în prezența lui.

Bosco se uită înapoi la hârtia din fața lui și o semnă. Apoi o împături și o sigilă cu ceară roșie. I-o înmână lui Cale.

— Du-i asta Stăpânului Disciplinei.

Pe Cale îl trecu un fior rece.

— Acum?

— Da. Acum.

— E întuneric. Dormitorul va fi încuiat peste câteva minute.

— Lasă asta! Am avut eu grijă.

Fără să ridice capul, Izbăvitorul Bosco începu din nou să scrie.

Cale nu se mișcă. Izbăvitorul se uită din nou la el.

— Mai e ceva, Cale?

Instinctul se lupta cu instinctul în sufletul lui Cale. Dacă mărturisea, Izbăvitorul l-ar fi putut ajuta. Era protejatul lui până la urmă. L-ar putea salva. Dar alte creaturi din sufletul lui Cale țipau la el: „Nu mărturisi! Nu îți recunoaște niciodată vina! Niciodată! Neagă totul întotdeauna. Întotdeauna”.

— Nu, Stăpâne.

— Atunci, du-te.

Cale se întoarse și se îndreptă spre ușă, luptându-se cu impulsul de a fugi. Ajuns afară, închise ușa de fier și privi în gol înapoi spre cameră, de parcă ușa ar fi fost transparentă precum sticla, cu ochii plini de ură și dispreț.

Merse spre cel mai apropiat coridor alăturat și se opri sub

lumina slabă a lămpii din perete. Știa că e un test intenționat al lui Bosco, că îi oferea ocazia să deschidă scrisoarea, o încălcare ce ar fi dus spre execuția lui imediată. Dacă Bosco știa despre cele petrecute cu o zi în urmă, atunci era posibil ca scrisoarea să conțină instrucțiuni pentru Stăpânul Disciplinei să îl omoare – ar fi exact stilul lui Bosco să aranjeze ca însuși Cale să își livreze condamnarea la moarte. Dar n-ar putea fi nimic totuși, doar o alta din încercările nenumărate ale Stăpânului Războaielor să îl testeze oricând putea.

Inspiră adânc și încercă să vadă lucrurile așa cum erau, lăsând frica deoparte. Era desigur evident: se putea să nu fie nimic fatal în scrisoare, deși cu siguranță era ceva neplăcut și dureros, dar s-o deschidă era moarte sigură. Hotărând asta, începu să meargă către biroul Stăpânului Disciplinei, deși în tot acest timp îi plesnea creierul gândindu-ne ce să facă dacă se întâmpla cel mai rău lucru dintre toate.

În zece minute, după ce se pierduse odată în labirintul de coridoare, se apropie de încăperea Salvării. Pentru un moment, stătu în întunericul adânc în fața ușii imense, cu inima zbătându-i-se în piept de frică și mânie. Apoi observă că ușa era descuiată și ușor crăpată.

Cale se opri un moment, gândindu-se ce să facă. Privi la documentul pe care îl ținea și apoi împinse ușa îndeajuns de tare încât să poată vedea înăuntru. În celălalt capăt al camerei îl văzu pe Stăpânul Disciplinei aplecat asupra ceva și cântând singur:

> Credința strămoșilor noștri trăiește încă,
> În ciuda temnițelor, a focului și a sabiei
> Ta dam, ta dam, ti di di dam, dam, dam
> Ta dam, ta dam, ti di di dam, dam, dam
> Credință a strămoșilor noștri, dam, di, di dam
> Îți vom fi fideli până la moarte.

Apoi se opri din cântat și din fredonat ca și cum avea nevoie să se concentreze foarte tare asupra a ceva. Acea parte a camerei era bine luminată, cât de luminată putea fi de lumânări, și părea ca și cum Stăpânul Disciplinei îngrădea lumina ca într-un fel de dom de strălucire caldă, mărginit de silueta corpului său. Când ochii lui Cale se adaptară, văzu că acesta stătea aplecat peste o masă de lemn de aproximativ doi metri pe șaizeci de centimetri și că era ceva întins pe ea, deși capătul acestuia era înfășurat în pânză. Apoi fredonatul începu din nou, iar Stăpânul Disciplinei se întoarse într-o parte și scăpă ceva mic și greu pe o farfurie de metal. Ridică niște foarfece și se întoarse înapoi la munca lui.

Cât de dulce ar fi soarta copiilor lor,
Dacă și ei, asemenea lor, ar muri pentru tine!
Ta dam, ta dam, ti di di dam, dam, dam
Ta dam, ta dam, ti di di dam, dam, dam

Cale împinse ușa și mai tare. În partea cea mai întunecată a camerei văzu o altă masă, tot cu ceva întins pe ea, dar de data asta ascuns de întuneric. Apoi Stăpânul Disciplinei se ridică și se duse spre un dulăpior jos aflat la dreapta lui și începu să scotocească prin sertar. Cale se holbă pur și simplu, incapabil să priceapă ce se afla pe masă, deși acum putea vedea foarte bine ceea ce făcea Stăpânul Disciplinei. Pe masă se afla un corp pe care Stăpânul Disciplinei opera o disecție. Pieptul fusese deschis cu mare precizie, de sus, până la baza stomacului. Fiecare secțiune de piele și mușchi fusese tăiată cu mare grijă și exactitate și era ținută departe de incizie cu un fel de greutate. Ceea ce îl șocase pe Cale, în afară de corpul expus în acest mod, ceea ce fusese atât de greu de acceptat, în ciuda faptului că mai văzuse cadavre și înainte, era faptul că aceasta era o fată. Și nu era moartă. Mâna ei stângă care atârna peste marginea mesei zvâcnea la

fiecare câteva secunde, în timp ce Stăpânul Disciplinei continua să scotocească prin sertar și să fredoneze.

Cale se simți de parcă pe spate i s-ar fi cățărat păianjeni. Și apoi auzi un geamăt. Pentru că lumina nu mai era obturată de
Stăpânul Disciplinei, putu vedea ce se afla pe cealaltă masă. Era o altă fată, legată și cu căluș la gură, care încerca să strige. Și o cunoștea. Era cea mai remarcabilă dintre cele două fete în alb, care râdeau încântate în centrul sărbătorii din ziua precedentă.

Stăpânul Disciplinei se opri din fredonat, se îndreptă de spate și privi spre fată.

— Taci din gură, tu, spuse el, aproape blând.

Apoi se aplecă din nou, începu iar să cânte și continuă să caute.

Cale văzuse multe lucruri oribile în scurta lui viață, acte îngrozitoare de cruzime și îndurase multe care nici nu pot fi descrise. Dar în acel moment rămase blocat de ceea ce vedea și nu înțelegea ce e cu fata disecată, a cărei mână se mișca acum din ce în ce mai puțin, și țipătul înăbușit de teroare și durerea sfâșietoare a fetei cu ochii verzi. Și apoi, foarte încet, Cale ieși din cameră pe coridor și se îndepărtă la fel de tăcut pe cât venise.

— Aha, spuse Stăpânul Disciplinei cu mare satisfacție când găsi ceea ce căuta, o țepușă lungă și subțire cu un clește ascuțit în vârf. Slavă Domnului! O testă. Pleosc! Pleosc!

Satisfăcut, se întoarse înapoi la fata de pe masă și privi înăuntrul rănii oribile, dar frumos făcute. Se aplecă și, luându-i încet mâna, acum fără viață, i-o puse lângă ea. Apoi luă țepușa în mâna dreaptă și era pe punctul de a continua când fata din colț încercă să țipe din nou. De data asta, el vorbi mai apăsat, de parcă i se terminase răbdarea:

— Ți-am spus să taci. Zâmbi. Nu-ți face griji, ajung și la tine imediat.

Ori că a auzit ceva, ori că a fost instinctul născut dintr-o

lungă experiență, Stăpânul Disciplinei se întoarse și-și ridică brațul ca să blocheze lovitura îndreptată spre moalele capului de către Cale. Izbăvitorul îl prinse pe Cale chiar de sub încheietura mâinii, o lovitură de așa forță încât bucata de cărămidă din mâna lui zbură tocmai în celălalt capăt al camerei și lovi unul dintre dulapuri cu o bubuitură și se fărâmă în zeci de bucăți. Cale se dezechilibră și Stăpânul Disciplinei îl împinse cu violență spre stânga lui, trimițându-l în zbor spre baza masei unde zăcea fata legată. Aceasta scoase un alt țipăt înăbușit.

Stăpânul se holbă la Cale cu o uimire profundă. Pur și simplu nu era posibil ca un acolit să îl atace pe el, nu aici, nu în acest loc, niciodată. Într-o mie de ani nu se auzise vreodată de așa ceva. Pentru un moment se holbară unul la altul.

— Ești nebun? Ce faci aici? strigă la el Stăpânul cu o mânie necontrolată. Vei fi spânzurat pentru asta… spânzurat și tăiat în bucăți. Vei fi strangulat și eviscerat de viu și o să-ți ard mațele în fața ta. Și…

Se opri după șuvoiul rapid de cuvinte, blocat din nou de faptul că fusese atacat. Cale era alb din cauza șocului. Stăpânul Disciplinei se întoarse într-o parte și ridică ceea ce arăta ca un cuțit de măcelar, ceea ce și era.

— O s-o fac chiar acum, rahat mic ce ești. Se îndreptă spre băiatul întins pe jos și ridică cuțitul, stând deasupra lui, cu picioarele desfăcute. Apoi Cale îl lovi cu țepușa care căzuse lângă el în luptă, nimerindu-l pe Stăpânul Disciplinei în interiorul coapsei.

Lordul se împletici înapoi, nu pentru că era rănit, ci dintr-o uimire mult mai mare decât credea că e posibil să simtă.

— M-ai rănit! spuse el. Uimire. Îndoială. Mirare. M-ai rănit. Se uită în jos la băiat. Pe Dumnezeu, o să mori încet. Pe tot ce am mai…

Stăpânul se opri, destul de brusc, în mijlocul frazei.

O expresie de nedumerire i se așternu pe față, de parcă i se adresase o întrebare dificilă. Își lăsă capul pe o parte de

parcă asculta ceva. Apoi se așeză jos, încet, ca și cum ar fi fost împins de o mână gigantică, dar binevoitoare. Se uită la Cale în timp ce băiatul se dădea înapoi, îndepărtându-se de el. Apoi Stăpânul privi în jos spre picioarele lui. O baltă mare de sânge îi păta poalele sutanei. Cale păru brusc nu un băiat speriat și niciun criminal înfuriat. Un calm ciudat îl cuprinsese și acum se uita mai mult ca un băiețel curios care privește ceva cu un interes considerabil, dar nu ieșit din comun. Picarbo continuă să își tragă sutana, uluit, scoțând la iveală izmenele pătate serios de sânge. Își retrase mâna ca și cum ar fi fost jignit, se uită la Cale de parcă ar fi spus: „Vezi ce-ai făcut?”, apoi se întinse și își sfâșie izmenele de pe rană, pentru a dezveli pielea de pe coapsă.

Sângele țâșnea din rana mică, jet după jet. Se holbă la ea, extrem de uimit, apoi îl privi pe Cale cu aceeași expresie.

— Adu-mi un prosop, spuse el, arătând spre un teanc de cârpe mari de pe masa unde zăcea fata moartă.

Cale se ridică, dar rămase unde era. Parcă numai o parte din ce vedea era adevărat. Izbăvitorul din fața lui încerca să oprească sângerarea cu degetele, oftând iritat de parcă ar fi avut o scurgere mică, dar foarte deranjantă iar pata neagră se lărgea necontenit pe podea. Imaginea asta și ce însemna ea pentru el era imposibil de acceptat. Partea din el care nu era capabilă să priceapă ce făcuse se gândea că ar fi posibil să se întoarcă în timp și lucrurile să fie așa cum erau cu mai puțin de un minut în urmă și că cu cât mai mult aștepta să schimbe lucrurile la loc, cu atât mai greu va fi. Dar mai știa și că nu se poate face nimic. Totul se schimbase, se schimbase complet, se schimbase în mod îngrozitor. O frază pe care o auzise de sute de ori din *Cartea de Proverbe* a Izbăvitorilor îi veni în minte și continuă să și-o repete iar și iar în cap: „Suntem ca apa vărsată pe pământ care nu mai poate fi adunată la loc”. Și continua să privească, paralizat, în timp ce Picarbo se lăsă

pe spate de parcă ar fi fost groaznic de obosit, odihnindu-se rezemat în cot, și apoi căzu pe spate.

Cale continuă să se uite cum respirația din corp i se opri și lumina din ochi i se stinse. Izbăvitorul Picarbo, al cincilea Stăpân al Disciplinei, era mort.

6

Când Kleist se trezi, avu senzația că este sufocat și țintuit pe loc. Asta se întâmpla dintr-un motiv simplu: Cale avea mâna pe fața lui și Vagul Henri îl ținea de mâini, de-o parte și de alta a sa.

— Șșșș! Suntem Cale și Henri. Cale așteptă până când Kleist încetă să se mai zbată și apoi își retrase mâna. Henri își slăbi strânsoarea. Trebuie să vii cu noi acum. Dacă rămâi, ești mort. Vii?

Kleist se ridică și îl privi pe Vagul Henri în întunericul iluminat de lună.

— E adevărat?

Henri încuviință din cap. Kleist oftă și se ridică.

— Unde-i Păianjenul? întrebă Kleist.

— A ieșit să fumeze. Trebuie să mergem.

Cale se întoarse și ceilalți îl urmară. Cale se opri și se aplecă spre patul unui băiat care se prefăcea că doarme.

— Dacă îi spui ceva Păianjenului, Savio, îți scot mațele, rahat mic ce ești, ai auzit?

Băiatul somnoros încuviință din cap și Cale merse mai departe.

Ieșind pe ușa pe care Păianjenul o lăsase descuiată, Cale îi conduse în curtea exterioară și, ținându-se pe lângă perete, se îndreptară spre marea statuie a Izbăvitorului Spânzurat și spre intrarea în tunelul pe care îl descoperiseră în ziua precedentă.

— Ce se întâmplă?

— Taci!

Cale împinse ușa și îi introduse pe cei doi înăuntru. Apoi aprinse o lumânare, mult mai luminoasă decât orice mai văzuseră ei vreodată.

— Cum ai deschis ușa? spuse Kleist.

— Cu o rangă.

— De unde ai lumânarea?

— Din același loc de unde am luat ranga.

Kleist se întoarse spre Vagul Henri.

— Tu știi ce se întâmplă?

Vagul Henri clătină din cap. Cale se duse către colțul din stânga al tunelului și ridică lumânarea.

— Doamne Sfinte! spuse Kleist când văzu silueta îngrozită care se ghemuia în colț.

— E în regulă, spuse Cale aplecându-se spre fată. Ei sunt aici să ne ajute, adăugă el fără prea multă convingere.

— Spune-mi ce se întâmplă, spuse Kleist. Sau te iau la bătaie chiar acum.

Cale se uită la el și zâmbi, chiar dacă un pic sinistru.

— Ascultă! spuse el și stinse lumânarea.

Douăzeci de minute mai târziu își terminase povestea și reaprinsese lumânarea.

Cei doi băieți se holbau când la el, când la fată, îngroziți de ceea ce auziseră și totuși fascinați de fată. Lui Kleist îi luă un moment să se adune.

— *Tu* l-ai ucis, Cale – de ce ne târăști în asta?

— Nu fi prost. Odată ce își vor da seama că am fost eu, îl vor tortura pe Henri pentru că știu că suntem prieteni. Apoi îl vor lega pe Henri de tine. În felul acesta ai o șansă.

— Dar nu am avut nimic de-a face cu asta.

— Și ce importanță are? Ai fost văzut vorbind cu mine de cel puțin două ori în ultimele câteva zile. Te vor ucide doar ca să dea un exemplu și ca să fie siguri.

— Asta înseamnă că ai un plan? spuse Henri, înfricoșat, dar încercând să se calmeze.

— Da, spuse Cale. Probabil va eșua. Dar avem o șansă.

Stinse lumânarea și le spuse la ce se gândise.

— Ai dreptate, spuse Kleist după ce Cale termină de povestit. Probabil *va eșua.*

— Dacă ai tu ceva mai bun...? Cale lăsă fraza neterminată.

Aprinse lumânarea și o duse aproape de fata care se holba

în gol, tremurând și strângându-se singură în brațe. Cum te cheamă? întrebă el.

La început nu păru să îl audă, apoi întoarse privirea să se uite la el. Dar nu spuse nimic.

— Biata de ea, zise Vagul Henri.

— Ce ți-e ea ție ca să îți pară rău pentru ea? spuse Kleist cu amărăciune, sfâșiat între propria lui frică și creatura ciudată ghemuită în colț. Ar trebui să îți faci griji pentru tine.

Cale se ridică, îi dădu lumânarea Vagului Henri și se duse spre ușă.

— Acum, spuse el.

Henri suflă în ea și o stinse. Se auzi sunetul ușii care se deschise și se închise și Vagul Henri, Kleist și fata rămaseră în bezna profundă.

Șocul evenimentelor din seara aceea începea să pălească, în timp ce Cale își croi drum prin Templu pentru a treia oară. Se menținea în umbre, desigur, dar era mai calm acum. Începea să își dea seama că obiceiurile lui de-o viață, sentimentul că ești mereu urmărit, că întotdeauna existau ochi gata să noteze și să raporteze fiecare mișcare, că toate acestea nu se mai aplicau. Izbăvitorii făcuseră o presupunere, și pe bună dreptate, că abilitatea lor de a-i veghea pe acoliți împreună cu răutatea reacției la neascultarea lor, fie ea cu cuvântul sau cu fapta, va menține ordinea printre ei. Făcuseră o presupunere că noaptea, cu acoliții încuiați în dormitoarele lor, epuizați și temându-se pe bună dreptate de consecințele unei încercări de a ieși, își puteau relaxa vigilența lor nebună. În a treia lui călătorie prin Templu pe timpul nopții, în interval de câteva ore, Cale văzuse doar un singur Izbăvitor de la distanță.

O euforie ciudată îl cuprinse pe Cale. Oamenii pe care îi ura și care păruseră invulnerabili nu erau deloc așa. Fusese mai deștept decât Bosco, îl omorâse pe Stăpânul Disciplinei

și acum se mișca lejer prin Templu. În adâncul sufletului, ceva îl avertiză să nu și-o ia în cap – „fii atent, altfel o să atârni în laț pentru asta”.

Și totuși, cu cât mai mult se gândea la asta și oricât de nesăbuit părea, era logic să se întoarcă în camerele Stăpânului
Disciplinei. Luase câteva lucruri înainte să plece cu fata, dar dacă sperau să aibă vreo șansă în lumea exterioară vor avea nevoie – de fapt nu știa de ce vor avea nevoie, dar avea ocazia să găsească multe lucruri utile în camera mortului, și ar fi fost o prostie să nu profite de ocazia asta. Cu puțin noroc, vor mai trece câteva ore până se va trezi cineva.

Zece minute mai târziu, stătea peste cadavrul lui Picarbo. Se opri un moment, apoi începu să caute. Era o experiență ciudată pentru că erau atât de multe. Acoliții nu aveau voie să dețină nimic. Chiar și Izbăvitorii aveau dreptul să dețină doar șapte lucruri, deși de ce nu opt sau șase nimeni nu știa. Camerele lui Picarbo erau pline de lucruri. Cale nu știa ce erau multe dintre ele și i-ar fi plăcut să petreacă timp învârtindu-le în mâini și speculând cu privire la scopul lor – ce ciudat și plăcut la atingere era un pămătuf de bărbierit făcut din păr de viezure și ce frumos mirosea și ce alunecos era în mâini un calup de săpun. Dar moartea îi potoli repede curiozitatea și începu să culeagă și să selecteze ce intra în rucsacul pe care îl găsise – cuțite, un telescop, un lucru minunat pe care îl folosea
Bosco în bătălii – o unealtă de ascuțit instrumentele medicale ale lui Picarbo, niște ierburi pe care le văzuse ca fiind folosite la tratarea rănilor, ace fine chirurgicale, ață, un ghem de sfoară. Căută prin dulapuri, dar majoritatea conțineau tăvi după tăvi de specimene conservate de părți de corpuri de femei. Cale nu le recunoscu, bineînțeles, pe majoritatea. Nu că simțea nevoia să se justifice că îl omorâse pe Picarbo, un om pe care îl văzuse lovind mulți copii ca pedeapsă și chiar omorându-l pe unul. Dar părțile

uscate de trupuri îl dezgustară și îl îngroziră.

Apoi încercă una dintre ușile care duceau din cameră, evitând să se uite la biata ființă de pe masa de disecție.

O deschise și imediat îl izbi în nări mirosul de preot stătut. Observase și mai înainte că oricând se afla în mijlocul a mai mult de doi Izbăvitori într-un spațiu închis, aceștia miroseau ciudat, adică urât. Dar camera aceasta părea impregnată până în pereți de miros – ceva puternic, de parcă tot ce se afla înăuntrul lor, chiar și spiritul, se stricase, râncezise. În drumul spre ieșire încercă să evite să se uite la corpul fetei, dar ceva îl atrase spre el. Se uită doar pentru o clipă la rănile atent și meticulos făcute frumoasei și tinerei femei. Simți un val nefamiliar de milă că ceva atât de moale și de delicat fusese distrus într-un asemenea mod. Apoi privirea îi fu atrasă de obiectul mic și tare din tava de metal, pe care Stăpânul Disciplinei îl scosese din abdomenul fetei chiar înainte ca Cale să plece pentru prima dată. Nu era un os sau ceva care să arate groaznic – avea forma și textura unei pietricele de râu spălată îndelung prin expunerea la un lichid curgător. Era transparent-lăptos și avea o culoare maro-aurie. Precaut, Cale îl atinse cu degetul arătător. Apoi îl ridică și se uită la el. Apoi îl mirosi. Aroma aproape puse stăpânire pe el, de parcă fiecare celulă din creierul lui fusese cucerită de parfumul ei ciudat, dar minunat. Stătu acolo un moment, uimit și gata să leșine. Dar trebuia să continue. Inspiră adânc și continuă să caute, mai luă câteva lucruri să umple rucsacul, unele pe care le credea utile, iar altele doar pentru că îi plăceau cum arată, apoi ieși pe ușă și se îndreptă spre ascunzătoarea lui.

7

Cale plănuia o evadare de aproape doi ani. Nu era un plan pe care intenționase vreodată să îl pună în aplicare dacă putea fi evitat pentru că șansele de a reuși erau minime. Izbăvitorii răscoleau cerul și pământul ca să-i aducă înapoi pe fugari, iar pentru ei pedeapsa era spânzurarea, tragerea pe roată și dezmembrarea. Din câte știa Cale, nimeni nu reușise vreodată să scape de Câinii Paradisului și planul lui pe termen lung să evadeze din Templu implica răbdare, să aștepte până va împlini douăzeci de ani și va fi trimis la frontiere și să își asume riscul la momentul potrivit. „Totuși, se gândi el în sinea lui, bravo că ai pregătit asta.” În timp ce se furișa prin curtea interioară, încercă să nu se gândească la șansele de reușită. Și totuși, nu putu să nu încerce resentimente față de prețul pe care îl plătise ca să intervină. N-avea *niciun sens* s-o salveze pe fată. Nu reușise decât să se îndrepte spre o moarte aproape sigură și să-i tragă după el pe Vagul Henri și pe Kleist. Ce prostie! Inspiră adânc și încercă să se calmeze. Dar arătase atât de fericită cu o seară în urmă, zâmbetul ei fusese atât de… cum? Era greu de descris ce simțea despre fericire, la vederea cuiva cu adevărat fericit. Asta îi revenise în minte atunci când încercase să plece și stătuse în coridorul întunecos, tremurând din cauza a ceea ce văzuse în camera Stăpânului Disciplinei și îngrozit de cruzimea lui dezgustătoare. Îl făcuse livid de furie și era obișnuit cu asta, dar de data asta, pentru prima oară în viața lui, reacționase. „Dar n-ai făcut nimic bun, gândi el. Absolut deloc.”

Dar acum sosise. Se afla într-o firidă mică la marginea curții principale, care avea o spărtură la un capăt, nu o intrare, ci o parte a unui zid interior care nu se lipea perfect de zidul exterior al Templului. Se strecură în ea pe o parte,

gâfâind și forțându-se să încapă înăuntru. În câteva luni, ar fi fost prea mare să se mai poată strecura prin ea. Dar se întinse și se apucă de o gaură în zid pe care o săpase când era mai mic și reuși să se tragă înăuntru. Era prea întuneric să vadă ceva, dar spațiul era mic, iar ascunzătoarea îi era foarte familiară la atingere. Se așeză pe vine și trase de o cărămidă desprinsă și apoi de cea de lângă ea, apoi dădu la o parte cele două jumătăți de cărămidă de deasupra.

Se întinse înăuntru și trase afară o funie lungă împletită cu grijă dureroasă, la capătul căreia se afla un cârlig de fier îndoit. Apoi se ridică și se strecură înapoi printre ziduri.

Ajuns înapoi în firidă, ascultă un moment. Nimic. Se întinse și pipăi suprafața aspră a zidului principal și înfipse cârligul în fisura mică pe care o făcuse cu doar câteva luni în urmă, imediat după ce terminase de făcut funia. Făcuse funia nu din iută sau sisal, ci din părul acoliților și izbăvitorilor pe care îl strânsese din băi de-a lungul anilor în care lucrase la curățenie – o sarcină dezgustătoare, cu siguranță, și una care îl făcuse să vomite de multe ori, dar la care se înarmase ca la o posibilă șansă la viață. Trase de funie ca să se asigure că era fixată. Apoi, cu o putere uimitoare la un băiat de paisprezece ani, se trase în sus, înghesuit între cele două ziduri ale firidei, cu spatele de un zid și tălpile pe celălalt. Scoase cârligul, se întinse cu el în sus după altă fisură și repetă mișcarea din nou și din nou. În următoarea oră, mișcându-se cu șaizeci de centimetri odată, deseori chiar mai puțin, se cățără în vârful zidurilor de apărare ale Templului.

Când se rostogoli în vârf, scoase un geamăt de epuizare și de încântare. Zăcu acolo timp de cinci minute, cu brațele ca niște greutăți moarte, fără viață, cu excepția durerii agonizante. Nu îndrăzni să aștepte mai mult. Se aplecă și trase funia desfăcută în spatele lui și așeză cârligul în cea mai mare fisură pe care o găsi. Apoi coborî funia pe cealaltă parte.

Sperase că va face un zgomot când va lovi pământul, dar

nu era nimic clar cu privire la sunetul pe care îl făcea în timp ce o mișca în sus și în jos. Frânghia era mai lungă decât zidul de pe interiorul Templului, dar se putea ca partea aceea a zidului să fi fost construită pe marginea unei stânci.

Privi în jos în întunericul fără fund, se opri un moment, apoi alunecă peste margine. Apoi, cu mâna dreaptă pipăi după funie și trase tare de ea astfel încât cârligul mușcă forțat din fisură. Cu o mână pe zid și cu cealaltă ținând funia întinsă, se opri când își dădu seama cât de îngrozitoare era situația. „Totuși, mai bine să merg pe drumul ăsta decât să fiu spânzurat și ars pe rug.” Și cu acest gând consolator, dădu drumul la zid, lăsă funia să îi preia greutatea și alunecă peste margine.

Cu picioarele încrucișate peste funie, Cale se lăsă în jos, punând o mână sub alta. Într-adevăr, s-ar fi simțit încântat dacă n-ar fi fost faptul că funia nu era testată și s-ar fi putut rupe sau desface de la contactul cu zidurile aspre – și de asemenea gândul neplăcut că era posibil să nu fie suficient de lungă și ar putea rămâne atârnat la treizeci de metri de sol. Chiar și o cădere de trei metri peste stânci i-ar rupe piciorul. Dar de ce să se mai îngrijoreze acum? Era prea târziu.

În mai puțin de cinci minute, ajunsese la nodul din funie care îi semnala că mai are cincisprezece metri. Apoi trei. Apoi nodul mare de la capăt.

Nu mai avea ce să facă. Trecu de nod până când nu se mai ținea decât într-o mână.

Unu. Doi. Trei. Își dădu drumul.

8

La fiecare câteva minute, Kleist și Vagul Henri aprindeau lumânarea pe care Cale o furase de la Stăpânul Disciplinei și se uitau la fată. Se puseseră de acord că era mai bine să stea cu ochii pe ea din când în când. La urma urmei, aveau nouă lumânări, așa că își permiteau să fie generoși. Văzuseră oameni așa de tăcuți, în felul în care era ea tăcută și cu privirea aceea ciudată în gol, de obicei băieți care primiseră mai mult de o sută de lovituri. Dacă rămâneau așa mai mult de câteva zile, erau luați de acolo și nu se mai întorceau. Aceia care își reveneau, începeau deseori să țipe în mijlocul nopții, săptămâni sau luni mai târziu în cazul lui Morto fuseseră ani. Apoi dispăreau și ei.

De asta, își spuneau ei, trebuiau să o verifice. Dacă începea să țipe, cineva ar fi putut s-o audă.

De fiecare dată când aprindeau lumânarea, Vagul Henri îi spunea că totul va fi bine. Ea nu răspundea decât cu un tremur din când în când. A treia oară când aprinseră lumânarea, Henri își aminti ceva din trecutul îndepărtat, o expresie care îi veni în cap, ceva încurajator ce auzise odată și uitase de mult. „Gata, gata, spuse el. Gata, gata.”

Dar mai era un motiv pentru care continuau să aprindă lumânarea, nu numai s-o verifice: nu se puteau abține să nu se uite la ea. Amândoi veniseră la Templu de când aveau șapte ani dintr-o viață care părea acum la fel de îndepărtată ca luna.

Părinții Vagului Henri muriseră la scurt timp după nașterea lui. Părinții lui Kleist îl vânduseră pe cinci dolari Izbăvitorilor și fuseseră doar cu un pic mai puțin brutali cu el decât aceștia. Nu văzuseră o fată sau o femeie de când intraseră pe poarta Templului și tot ce le spuseseră Izbăvitorii despre femei și fete era că acestea erau locul de joacă al diavolului. Dacă, din întâmplare, vedeau una când părăseau

Templul ca să meargă la frontiera estică, trebuiau să își coboare imediat privirea. „Trupul unei femei e un păcat în sine însuși, strigând către cer după răzbunare!” Exista doar o singură femeie care trebuia privită fără dezgust sau panică: mama Izbăvitorului Spânzurat, care, unica dintre femei, era pură. Ea era sursa compasiunii, a sprijinului continuu și a milei – deși băieții habar nu aveau ce însemnau aceste virtuți, pentru că nu li se arătase niciodată. Iar cu privire la ce însemna că femeile erau locul de joacă al diavolului, Izbăvitorii erau la fel de vagi. Prin urmare, Kleist și Vagul Henri aveau imboldul de a privi fata cu o curiozitate intensă, amestecată cu teamă și mult respect. Oricine putea stârni în Izbăvitori asemenea manifestări de ură și dispreț trebuia să fie într-adevăr foarte puternic, și, prin urmare, în moduri pe care nu le puteau ghici, erau de temut.

În acel moment, tremurând și îngrozită în lumina lumânării, fata nu părea deloc înspăimântătoare. Era nemișcată și totuși fascinantă. De exemplu, avea o siluetă extraordinară. Era îmbrăcată cu o robă de bună calitate, mult mai bună decât purtaseră băieții vreodată, legată în jurul taliei cu un cordon.

Kleist îi făcu semn Vagului Henri să se dea deoparte și își înclină capul pentru a-i șopti la ureche.

— Ce sunt umflăturile alea pe pieptul ei? întrebă el.

Vagul Henri, cu cât respect putu, având în vedere că nu știa cum să se poarte cu o femeie, ridică lumânarea spre sânii ei și îi privi gânditor.

— Nu știu, șopti el într-un târziu.

— Cred că e grasă, șopti Kleist. Ca sacul ăla de rahat, Stăpânul Merindelor.

Desigur că nu existau băieți grași în Templu. Nu se deosebeau aproape nici cu un gram unii de alții.

Vagul Henri se gândi la asta.

— Stăpânul Merindelor e diform și rotund. Ea are denivelări.

— Hai atunci, spuse Kleist.

Vagul Henri se gândi la asta un moment.

— Nu, cred că ar trebui s-o lăsăm în pace. Bănuiesc, adăugă el. Cred că a bătut-o.

Kleist oftă gândindu-se la fată.

— Nu arată ca și cum ar putea suporta o bătaie, mai ales nu una cum poate aplica Picarbo.

— Cum *putea,* corectă Vagul Henri. Amândoi mormăiră cu o satisfacție ciudată, în ciuda faptului că moartea lui îi pusese pe amândoi în mare pericol. Mă întreb de ce a bătut-o?

— Probabil, spuse Vagul Henri, pentru că e locul de joacă al diavolului.

Kleist încuviință. I se părea plauzibil.

— Cum te cheamă? întrebă Vagul Henri, nu pentru prima dată.

Din nou ea nu răspunse.

— Mă întreb cât îi va lua lui Cale, spuse Vagul Henri.

— Chiar crezi că are un plan?

— Da, spuse Vagul Henri, pe un ton absolut încrezător. Dacă el spune ceva, așa e.

— Păi, mă bucur că ești așa de sigur. Aș vrea să fi fost și eu.

Apoi fata spuse ceva, dar atât de încet încât ei n-o putură auzi.

— Ăă, ce-ai spus? întrebă Vagul Henri.

— Riba. Inspiră adânc. Mă numesc Riba.

9

Coborând în întunericul deplin, cele mai rele două temeri ale lui Cale se adeveriră. În primul rând, tălpile îi ajunseră la nodul mare pe care îl făcuse la capătul funiei lăsându-l suspendat în aer fără să știe cât mai avea de căzut. În al doilea rând, simțea că greutatea lui fusese prea mult pentru cârligul de fier care se ținea în crăpătura din vârful zidului. Chiar și de la distanța asta, simțea că începe să cedeze. „O să cazi oricum”, își spuse el și se împinse în zid cu ambele tălpi, își ridică brațele să își protejeze capul și începu să cadă.

Asta dacă poți numi căzătură un salt de mai puțin de șaizeci de centimetri. Un Cale încântat se ridică în picioare și își ridică mâinile a victorie. Apoi scoase una dintre lumânările pe care le furase de la Stăpânul Disciplinei și încercă s-o aprindă cu mușchi uscat și cu cremene. După un timp obținu flacăra și aprinse lumânarea, dar când o ridică în întunericul vast, lumina ei era atât de slabă încât nu putu să vadă aproape nimic. Apoi vântul o stinse.

Întunericul era absolut, din cauza unui nor dens care acoperea luna. Dacă ar fi încercat să meargă, ar fi căzut și chiar și o rană minoră care l-ar fi încetinit pe parcurs ar fi însemnat o moarte sigură. Era mai bine să aștepte două ore până în zori. Luând această decizie, își strânse sutana în jurul lui, se așeză jos și se culcă.

Aproape două ore mai târziu deschise ochii și văzu că zorile cenușii îi oferea suficientă lumină să vadă. Privi înapoi la funia care atârna de ziduri, indicând locul pe unde evadase ca un deget arătător imens. Dar nu putea face nimic cu privire la ea și nici cu privire la regretul că lăsa în urmă ceva care îi luase optsprezece luni și multă greață s-o facă. Arăta ca o coadă de ponei de șaizeci de metri, deși Cale nu văzuse niciodată așa ceva. Se întoarse și în lumina

zorilor își croi drum pe panta stâncoasă și fără nicio cărare a Dealului Templului, fericit că va mai trece o oră până vor găsi corpul Stăpânului Disciplinei și, cu puțin noroc, încă două până să găsească funia.

Nu avu noroc cu niciuna dintre presupuneri. Corpul Izbăvitorului Picarbo fusese descoperit cu jumătate de oră înainte de venirea zorilor de către servitorul lui, ale cărui țipete isterice treziră întreg Templul, așa enorm cum era, și-l puse în mișcare în câteva minute. Fiecare dormitor fu repede trezit și se strigară numele tuturor, astfel că deveni repede clar că lipseau trei dintre acoliți.

Cercetașul Brunt, îngrijitorul de câini și Izbăvitorul care se ocupa de prinderea celor câțiva acoliți care erau îndeajuns de nebuni să evadeze, fu trimis imediat la Izbăvitorul Bosco și, pentru prima dată în toată viața lui, fu introdus imediat în biroul lui.

— Îi vreau pe toți trei înapoi în viață și asta înseamnă că o să faci tot posibilul să fie așa.

— Desigur, Stăpâne. Eu întotdeauna…

— Scutește-mă, îl întrerupse Bosco. Nu îți *cer* să fii atent, îți *ordon.* Sub nicio formă, nici cu prețul vieții tale, nu aveți voie să îl răniți pe Thomas Cale. Dacă Henri și Kleist sunt uciși, asta e, deși i-aș prefera și pe ei în viață.

— Pot să întreb de ce viața lui Cale este atât de prețioasă, Stăpâne?

— Nu.

— Ce să le spun celorlalți? Nu vor înțelege și sunt cuprinși de o mânie puternică.

Bosco își dădu seama unde bătea Brunt. Mânia sfântă îl putea copleși până și pe cel mai supus Izbăvitor care se confruntă cu un acolit care a făcut ceva nemaipomenit de îngrozitor. Oftă iritat.

— Poți să le sugerezi că tânărul Cale lucrează pentru mine și că a fost obligat să meargă cu acești criminali în încercarea de a da în vileag o conspirație absolut

îngrozitoare care implică un complot al Antagoniștilor de a-l ucide pe Pontiful Suprem. Bosco se gândi că e o scuză jalnică, dar suficient de bună pentru Brunt, care păli instantaneu de neplăcere. Era extraordinar în brutalitatea lui chiar și pentru standardele joase ale Izbăvitorilor îngrijitori de câini, dar sentimentul adânc de protecție al lui Brunt față de Pontif, ca acela al unui copil pentru mama lui, ar fi fost evident pentru oricine.

Funia lui Cale a fost găsită repede și mirosul ei dat Câinilor
Paradisului, apoi porțile uriașe au fost deschise și o partidă de vânătoare se porni la drum, cu Cale la mai puțin de opt kilometri în fața lor. Dar în cel mai important aspect, planul lui fusese un succes: nimănui nu-i trecuse prin cap că numai un acolit reușise să evadeze, așa că nu s-a efectuat nicio căutare în interiorul Templului. Pentru moment, Vagul Henri, Kleist și fata erau în siguranță. Presupunând, desigur, că Cale se ținea de promisiune.

Cale avansase încă șase kilometri când auzi sunetul vag al câinilor, adus de vânt. Se opri și ascultă în liniște. Pentru un moment se auzi doar vântul rece zgâriind peste stânca nisipoasă. Apoi, oricât de departe se auzea, deveni evident că avea necazuri și că se apropiau foarte repede. Era un zgomot ciudat, ascuțit, nu ca schelălăitul obișnuit al câinilor de vânătoare, ci un țipăt constant de furie, care suna ca guițatul unui porc căruia i se tăia beregata cu un fierăstrău ruginit. Câinii erau voinici ca porcii, mai înfuriați decât un mistreț și cu un set de colți care arătau de parcă cineva le turnase un sac de cuie ruginite în guri. Sunetul se stinse din nou când se uită să vadă dacă se întrezărea vreo urmă de oaza Voynich. Nimic nu se ivea din fâșia interminabilă de dealuri uscate, cu aspect de piele bolnavă, de la care își luase regiunea denumirea de Scablands[5]. Începu din nou să alerge de data asta mai repede decât înainte. Mai avea

[5] Scablands în limba română s-ar traduce aproximativ „Pământurile Râioase”. (n.tr.)

mult de mers și cu ogarii atât de aproape pe urmele lui știa că ar fi norocos dacă ar supraviețui până după prânz. Dacă s-ar mișca prea încet, ogarii l-ar prinde, dacă s-ar mișca prea repede, ar cădea răpus de oboseală. Izgoni gândurile astea și își ascultă numai ritmul propriei respirații.

— De cât timp ești aici, Riba?

Pentru un moment păru să nu-l audă pe Vagul Henri, apoi se uită la el ca și cum ar fi încercat să se concentreze asupra lui.

— Sunt aici de cinci ani.

Băieții se uitară unul la altul uimiți.

— Dar de ce ești aici? întrebă Kleist.

— Am venit aici ca să învățăm să fim mirese, spuse ea. Dar au mințit. A omorât-o pe Lena, bărbatul acela, și m-ar fi omorât și pe mine. De ce? Era o întrebare tulburătoare. De ce ar face cineva așa ceva?

— Nu știm, spuse Kleist. Nu știm nimic despre tine. Habar n-aveam că exiști.

— Începe cu începutul, o îndemnă Vagul Henri. Spune-ne cum ai ajuns aici și de unde ești.

— Nu te grăbi, spuse Kleist. Avem o groază de timp.

— Vine înapoi după noi, nu? Celălalt.

— Îl cheamă Cale.

— Vine după noi.

— Da, spuse Vagul Henri. Dar s-ar putea să dureze ceva timp.

— Nu vreau să aștept aici, spuse ea furioasă. E frig și întunecos, și oribil. Nu vreau!

— Vorbește mai încet.

— Dați-mi drumul – acum – sau țip.

Nu era vorba că Kleist habar n-avea cum să se poarte cu o membră a sexului opus, ci că habar n-avea cum să se poarte cu cineva care se comporta într-un mod așa de emoțional. Dacă îți exprimai o furie necontrolată, ajungeai de obicei la cimitir, într-o groapă de unu pe doi. Kleist își

ridică brațul s-o reducă la tăcere, dar Henri îl trase înapoi.

— Trebuie să vorbești încet, îi spuse el Ribei. Cale se va întoarce și ne va duce într-un loc sigur. Dar dacă ne aud, atunci suntem morți. Trebuie să înțelegi.

Fata se holbă la el un moment, de parcă nebunia însăși îi șoptea la ureche. Apoi încuviință din cap.

— Spune-ne de unde ai venit și cât știi despre motivul pentru care ești aici.

Când se enervase, Riba se ridicase în picioare și era înaltă și frumoasă, chiar dacă era plinuță. Se așeză din nou și inspiră adânc ca să se calmeze.

— Mama Tereza m-a cumpărat în piața de sclavi din Memphis când aveam zece ani. A cumpărat-o și pe Lena.

— Ești sclavă? o întrebă Kleist.

— Nu, spuse fata imediat, rușinată și indignată. Mama Tereza ne-a spus că suntem libere și că putem pleca atunci când vrem.

Kleist râse.

— Și atunci, de ce n-ai făcut-o?

— Pentru că era bună cu noi și ne dădea cadouri, și ne răsfăța ca pe pisicile siameze, și ne hrănea cu o mâncare minunată și cu dulciuri, și ne învăța cum să fim mirese, și ne spunea că atunci când vom fi pregătite va veni un cavaler bogat în armură strălucitoare care ne va iubi și va avea grijă de noi pentru totdeauna.

Se opri, aproape fără suflare, de parcă tot ce spunea chiar se întâmpla și ororile din ziua precedentă fuseseră doar un vis.

N-avea importanță că se oprise pentru că oricum băieții nu înțelegeau nimic.

Vagul Henri se întoarse spre Kleist.

— Nu înțeleg. E împotriva Credinței să deții sclavi.

— Nimic nu are sens. De ce ar cumpăra Izbăvitorii o fată și ar face toate lucrurile alea pentru ea, și apoi le-ar măcelări ca pe...

— Taci!

Vagul Henri se uită la fată, dar ea era pierdută în lumea ei pentru moment. Kleist oftă iritat. Vagul Henri îl trase deoparte și coborî vocea:

— Tu cum te-ai simți dacă ar fi trebuit să privești cum i se întâmplă așa ceva cuiva cu care ai fost timp de cinci ani?

— Aș mulțumi stelelor mele norocoase că a fost prin preajmă un nebun precum Cale. Și ar trebui, adăugă el, să petreci mai mult timp îngrijorându-te cu privire la noi și mai puțin cu privire la fată. Ce ne e ea nouă? Dumnezeu știe că toți primim ce ne așteaptă, nu e nevoie să căutăm noi.

— Ce-i făcut e bun făcut.

— Dar nu e făcut, nu?

Cum asta era adevărat, Vagul Henri rămase tăcut un moment.

— De ce Izbăvitorii, dintre toți oamenii, spuse el în șoaptă în cele din urmă, ar aduce pe cineva care e locul de joacă al diavolului în Templu, ar hrăni-o, ar îngriji-o, i-ar spune minciuni minunate și apoi ar tăia-o în bucăți de vie?

— Pentru că sunt niște ticăloși, spuse Kleist deprimat. Dar nu era prost și întrebarea îl rodea și pe el. De ce au crescut numărul acoliților de cinci, poate zece ori? Apoi înjură și se așeză jos. Spune-mi ceva, Henri!

— Ce?

— Dacă am ști răspunsul te-ai simți mai bine sau mai rău?

Și, spunând asta, se cufundă în liniște.

Cale se ușura pe marginea unui povârniș. Schelălăiala ascuțită a câinilor era mai aproape și mai continuă acum. Termină și speră că mirosul îi va distrage de la drumul lui adevărat pentru câteva minute. Respira gâfâit, în ciuda odihnei, iar coapsele îi erau grele și începeau să îl tragă în jos. După calculele făcute cu ajutorul hărții găsite în biroul Izbăvitorului Bosco, ar fi trebuit să ajungă deja la oază. Dar tot nu se vedea niciun semn, doar dealuri, stânci și nisip întinzându-se cât vedea cu ochii. Abia acum se confruntă cu

posibilitatea la care se gândise de când găsise harta – că aceasta era o capcană pusă la cale de Stăpânul Războaielor.

Nu avea sens să se gândească la asta acum; câinii aveau să îl ajungă în câteva minute. Zgomotul lor nu se diminuase deloc, ceea ce însemna că ori rataseră, ori ignoraseră mirosul urinei lui. Alerga acum cât de repede putea, deși era prea epuizat după patru ore ca să mărească prea mult viteza.

Acum câinii lătrau, iar Cale începea să încetinească, știind că nu îi va putea depăși niciodată fugind. Respira sacadat de parcă cineva îi freca plămânii cu nisip și începu să se împleticească. Apoi căzu.

Se ridică imediat, dar căderea îl făcuse să se uite la împrejurimi. Aceleași dealuri și aceleași stânci, dar ici și colo pe nisip se vedeau mănunchiuri de iarbă și de buruieni subțiri. Unde era iarbă era și apă. Imediat se auzi un val de urlete de câini ca și cum ar fi fost loviți cu un bici cu ținte. Cale alergă în căutarea oazei, rugându-se la Dumnezeu să se îndrepte spre ea, și nu să îi înconjoare doar marginile și să se îndrepte spre mai mult deșert și spre moarte.

Dar iarba și buruienile deveniră mai dese, și, după ce sări peste o creastă și aproape căzu, văzu în fața lui, de partea cealaltă, oaza Voynich. Câinii urlau acum când simțeau că vânătoarea se apropia de sfârșit. Cale continuă să alerge, împiedicându-se pe măsură ce corpul lui începea să se revolte. Știa că nu trebuie să privească înapoi, dar nu se putu abține. Ogarii se revărsau peste buza coastei precum cărbunii dintr-un sac, schelălăind și urlând în disperarea de a-l sfâșia, întrecându-se unul pe altul, mârâind și mușcând.

Se târî mai departe în timp ce câinii goneau spre el, cu umerii cocoșați și cu colții scoși. Apoi ajunse la primii copaci ai oazei. Unul dintre câini, mai rapid și mai rău decât ceilalți, îl ajunse din urmă. Creatura știa ce are de făcut și îl agăță pe Cale de călcâi cu laba din față, dezechilibrându-l și trimițându-l de-a berbeleacul.

Acesta ar fi fost finalul dacă, în nerăbdarea de a-și prinde prada, câinele nu s-ar fi dezechilibrat și el. Neobișnuit cu suprafața umedă și alunecoasă a oazei, nu reuși să se țină de nimic și se duse cu capul înainte, cu coada peste cap, și se izbi într-un copac, lovindu-se serios la coloană. Urlă de furie, dar disperarea de a se ridica în picioare înrăutăți lucrurile în timp ce se chinuia să se stabilizeze pe pământul moale. Cale alergă către lacul din centrul oazei și avea deja un avans de treisprezece metri când animalul se ridică și se luă după el. Dar nu avea să fie o urmărire lungă, având în vedere că ogarul alerga de patru ori mai repede decât băiatul epuizat. Câinele îl ajunse repede din urmă și era pe punctul de a sări, când Cale sări înaintea lui, făcând un arc lung prin aer și apoi scoțând un pleoscăit când lovi suprafața lacului.

Câinele urlă de furie și se opri brusc la margine. Apoi alt câine i se alătură, apoi altul, toți lătrând la el cu un sunet de parcă era sfârșitul lumii ură, furie și foame.

După cinci minute, Cercetașul și oamenii lui ajunseră pe caii lor și găsiră câinii lătrând la marginea apei care alimenta oaza.

Încă mai lătrau, dar nu se vedea nimic. Cercetașul stătu pe mal ceva vreme, privind și gândindu-se – cu fața lui urâtă neagră de frustrare și suspiciune. Într-un târziu, unul dintre oamenii lui vorbi.

— Ești sigur că sunt ei, Izbăvitorule? Imbecilii ăștia, spuse el, uitându-se la câini, n-ar fi prima oară când au luat urma vreunei căprioare sau a unui porc sălbatic.

— Taci din gură, spuse Brunt încet. Ar putea să mai fie aici.

Sunt buni înotători din câte știu eu. Așază gărzi și pe cei mai buni câini în jurul perimetrului. Dacă sunt aici, o să îi prind. Dar pe Dumnezeu, să nu îl răniți pe Cale. De fapt, Brunt nu le spusese nimic oamenilor săi cu privire la fabulațiile lui Bosco despre un complot asupra Pontifului. Nu îl mințise neapărat pe Bosco cu privire la furia oamenilor

lui. Erau furioși, într-adevăr, dar vor face cum li s-a spus doar pentru că el le spusese așa. Faptul că era singurul Izbăvitor obișnuit care știa despre amenințarea îngrozitoare asupra Pontifului îl făcea să simtă o dragoste și mai adâncă față de Sfinția Sa și dragostea asta nu trebuia irosită prin împărtășirea ei cu ceilalți.

Gesticulă – un semn din cap, nu mai mult – și oamenii din jurul lui se mișcară imediat. Într-o oră, oaza era mai aglomerată decât un mușuroi de furnici.

În coridorul secret din Templu Riba adormise. Kleist se dusese să vâneze șobolani, iar Vagul Henri o privea pe fată, intrigat de formele ei ciudate și simțind impulsuri noi și tulburătoare alături de foame și teamă. Avea dreptate să îi fie teamă. Izbăvitorii nu încetau niciodată să-i caute pe evadați până nu-i prindeau, indiferent de cât timp trecea. Când vor fi capturați, vor fi dați ca exemplu în așa fel încât le va îngheța sângele în vene acoliților timp de o mie de ani, le va face inimile să stea pe loc o bătaie și părul li se va ridica precum țepii unui arici înfricoșat. Cruzimea și agonia pedepsei și în cele din urmă a morții lor va deveni o legendă.

În ciuda faptului că își ocupa timpul cu șobolanii, Kleist simțea cam același lucru. Celălalt sentiment pe care îl împărtășeau era suspiciunea că Cale era la jumătatea drumului spre Memphis și că nu se mai întorcea niciodată. De fapt, Kleist era sigur de asta, dar chiar și Vagul Henri, care era loial, nu știa sigur ce va face Cale. Întotdeauna își dorise să fie prieten cu Cale, deși nu putea să spună cu adevărat de ce. Teama de interdicția Izbăvitorilor cu privire la prietenie îi făcea pe acoliți să fie precauți unii cu alții, mai ales pentru că Izbăvitorii le întindeau capcane. Anumiți băieți, aceia cu farmec și abilitatea de a trăda, erau instruiți de către preoți să devină și mai fermecători și mai înșelători. Cunoscuți ca momeli, acești băieți îi ispiteau pe cei nebănuitori să schimbe confidențe, să discute, să joace

jocuri și alte semne de prietenie. Cei care răspundeau la invitațiile lor primeau treizeci de lovituri cu o mănușă cu țepi, în fața întregului lor dormitor și erau lăsați acolo să sângereze douăzeci și patru de ore. Dar nici aceste consecințe înfiorătoare nu îi împiedicau pe unii acoliți să devină cei mai buni prieteni și aliați în marea luptă de a se menține în viață sau de a nu fi înghițiți de credința Izbăvitorilor.

Dar când era vorba de Cale, Vagul Henri era întotdeauna nesigur dacă prietenia lor era una reală. Henri se dăduse de ceasul morții să îl intrige pe Cale, afișând rutina lui obraznică cu diverși Izbăvitori în fața lui, sperând să îl impresioneze cu inteligența și îndrăzneala lui nesăbuită. Dar timp de luni de zile nu își dădu seama dacă Cale pricepuse ce făcea el sau dacă pricepuse și nu-i păsa deloc. Expresia lui Cale era întotdeauna aceeași: o veghe rece și laconică. Nu își exprima niciodată vreo emoție, indiferent de circumstanțe. Victoriile lui la antrenamente nu păreau să îi ofere vreo plăcere, așa cum și pedepsele dure pentru care îl scotea Bosco în față de multe ori nu păreau să îi provoace durere. Acoliților nu le era chiar teamă de el, dar nici nu-l plăceau. Nimeni nu îl putea descifra; el nici nu se revolta, nici nu era unul dintre cei credincioși. Toată lumea îl lăsa în pace și Cale, atât cât îți puteai da seama, prefera acest lucru.

— Un bănuț pentru gândurile tale. Era Kleist, întors de la vânătoarea de șobolani, cu prada atârnându-i de centură. Erau cinci. Kleist desfăcu un nod și îi lăsă să cadă pe o piatră, apoi începu să îi jupoaie. Mai bine să mă ocup de ei înainte să se trezească ea, spuse Kleist zâmbind. Nu cred că i-ar plăcea să îi mănânce perpeliți cu tot cu blană.

— De ce nu o lași în pace?

— Știi că o să fim omorâți din cauza ei, nu? Nu că avem prea multe șanse, oricum. Prietenul tău are douăsprezece ore să se întoarcă, altfel…

— Altfel ce? îl întrerupse Vagul Henri. Dacă ai un plan, să-

l auzim. Sunt numai urechi.

Kleist pufni în timp ce scotea măruntaiele șobolanilor.

— Dacă n-aș fi nerăbdător să-i mănânc pe ăștia, spuse el, arătând spre șobolani, m-aș simți foarte rău acum. Din cauza șanselor noastre, vreau să spun. Șansa de a-l mai vedea pe Cale vreodată.

După ce ieșise dintr-unul din straturile de stuf de la marginea lacului, Cale avansase vreo cinci sute de metri pe terenul săpat. Timp de cincisprezece ani, Izbăvitorii veneau în oază și cărau tone din pământul gras și bogat care se forma sub coroanele copacilor. Era o argilă magică, capabilă să îngrașe chiar și pământul mort din grădinile de legume ale Templului. Era atât de fertilă încât numai utilizarea ei permisese Templului să crească numărul acoliților pe care îi antrena de mai mult de zece ori. Dar Cale descoperise că pământul oazei mai avea o calitate. Lucrând într-o zi în grădină și fiind păzit de câinii care erau puși pe orice acolit care fura, Cale se oprise într-o scurtă pauză și scosese o bucată de „picioare de cadavru” pe care o găsise pe podeaua sălii de mese. Imediat ce o mirosi, își dădu seama că nu fusese scăpată, ci aruncată: era râncedă și complet necomestibilă. Cale observă unul dintre câini dormind în apropiere, cu paznicul lui privind în altă parte. I-o aruncă, nu din bunătate, ci pentru că spera ca animalul, care, ca toți câinii, mânca orice, o va înghiți și i se va face rău și îi va servi drept lecție nenorocitului. Bucata de picioare de cadavru aterizâ chiar lângă câine pe o grămăjoară de pământ din oază aflată la capul lui. Câinele se ridică la auzul sunetului – alert și pregătit. Dar, în ciuda faptului că avea mâncare chiar sub nas, și avea un nas care putea mirosi pișatul unui țânțar de la o mie de metri, nu se uită deloc la mâncare. În schimb, se uită urât la Cale, căscă, se scărpină, apoi se așeză jos din nou și se culcă. Mai târziu, după ce paznicul și câinele plecară, Cale ridică mâncarea stricată și o mirosi. Puțea de-ți muta nasul.

Nedumerit, luă un pumn de pământ și îl înfășură în jurul bucății. Apoi o mirosi din nou și nu simți decât un miros bogat de pământ. Ceva din argilă făcuse mai mult decât să mascheze mirosul grăsimii mucegăite: îl făcuse să dispară. Dar numai atâta timp cât era în contact cu el.

Pe parcursul următoarelor zile încercă un experiment cu câinii pe măsură ce mâncarea devenea tot mai stricată. În niciunul din cazuri câinii nu mirosiră nimic. Într-un final, o curăți de pământ și o aruncă pe jos pe alee, iar în câteva minute, unul dintre câini, atras de putoarea ei, o înghiți. Spre marea satisfacție a lui Cale, zece minute mai târziu, câinele vărsa într-un colț.

Era o treabă mai degrabă periculoasă decât dificilă să afle informații despre proveniența pământului în arhiva bibliotecii.

Acolo se aflau hărți și dosare pe care le aducea deseori pentru

Stăpânul Războaielor, și tot ce avea de făcut era să fie răbdător și să aștepte ocazia de a lua dosarul corect și mult mai răbdător ca să aibă ocazia de a-l returna. Dacă șansele de a fi prins făcând asta erau mici, consecințele acestei fapte ar fi fost urâte, poate chiar fatale, dacă Izbăvitorii și-ar fi dat seama că interesul lui în documentele despre oază era inspirat de un plan de evadare, și nu de pasiunea lui pentru grădinărit și îngrășăminte, de exemplu.

La scurt timp după ce ieși din lac ud leoarcă, Cale încă mai auzea lătratul câinilor. Odată intrat printre copaci, nu putea fi auzit sau mirosit, dar știa că asta nu va dura mult. Aproape imediat ce începu să meargă intră în zona de unde colectau argilă Izbăvitorii. Colectarea argilei lăsase un câmp lung de gropi și nu tranșee drepte, pentru că argila era prea moale ca să susțină pereți netezi precum pământul obișnuit, deși nu chiar atât de moale încât să nu prindă și să sufoce un om dacă s-ar fi prăbușit peste el, așa cum scria clar în documentele din arhivă. Cale se bucurase când citise, căci doisprezece Izbăvitori muriseră colectând argilă;

acum nu mai era așa de bucuros când căuta un loc unde să sape și să se ascundă ca să nu fie văzut sau mirosit.

Își alese locul, o scobitură superficială la baza unui delușor, săpă cât de adânc îndrăzni, adunând niște argilă de primprejur pentru ca cercetașii să nu detecteze semne de săpături recente și se strecură în scobitura adâncită, trăgând pământ în jurul lui și acoperind intrarea cu grijă. Nu dură mult și se simți vulnerabil atât de aproape de suprafață, dar nu îndrăzni să sape mai adânc și să riște să cadă pământul pe el. Încercă să se convingă că nu avea nevoie decât să nu fie văzut sau mirosit. Încrederea Izbăvitorilor în animalele lor era slăbiciunea lor pentru ei, dacă ogarii lor nu miroseau nimic, atunci nu era acolo. Nu s-ar fi deranjat nici cu o simplă căutare pentru că nu era necesar. Cale se întinse pe spate și încercă să adoarmă, conștient că nu avea nimic altceva de făcut. Avea nevoie de odihnă. Și, oricum, nu avea să fie un somn adânc. Se învățase cu mult timp în urmă să se trezească instantaneu.

Într-adevăr adormi și se trezi instantaneu, atent la sunetul câinilor și al Izbăvitorilor, lătrând și strigând. Se apropiară tot mai mult, iar lătratul se transformă într-un schelălăit gâfâit pe măsură ce câinii se concentrară pe o căutare înceată, și nu pe o hăituire. Sunetul veni din ce în ce mai aproape până când unul dintre ei începuse probabil să mușine la câțiva centimetri. Dar câinele nu stătu mult. De ce ar fi făcut-o? Pământul își făcuse treaba, acoperind orice miros în afară de al său. În curând, adulmecarea și lătratul ocazional pieriră și Cale își permise un moment de încântare și triumf. Totuși, mai avea de stat unde era câteva ore. Se relaxă și se culcă.

Când se trezi din nou înțepenise din cauza efectelor alergării lungi și, mai ales, genunchiul lui stâng îl durea din pricina unei răni vechi. Îi mai era și foarte frig. Își scoase brațul drept prin pământ și făcu suficient loc ca să vadă că era întuneric. Așteptă. Două ore mai târziu auzi cântecul păsărelelor și, curând după aceea, cerul se lumină. Ieși

încet, gata să dispară înapoi în gaură la primul semn de Izbăvitori. Dar nu se auzea nimic decât sunetul păsărilor în copacii înalți și foșnetul animăluțelor din iarbă. Cale scoase un sac de pânză pe care îl luase din camera Stăpânului Disciplinei și începu să îl umple cu pământ, presându-l, ca să încapă cât mai mult.

Apoi îl ridică în spate și porni în căutarea Izbăvitorilor și a câinilor lor.

Îi găsi trei ore mai târziu. Nu fusese greu – erau douăzeci de
Izbăvitori și patruzeci de câini. Și, în plus, nu aveau niciun motiv să își acopere urmele: nimeni pe o rază de trei sute de kilometri nu s-ar apropia de bunăvoie de un Izbăvitor singur, darămite de douăzeci și cu câini pe deasupra. Ei îi căutau pe alții, alții nu-i căutau pe ei. Timp de zece minute după ce îi ajunse din urmă, Cale se gândi dacă să nu-i uite pe cei trei care îl așteptau în Templu și să plece spre Memphis cât mai putea. Lui Kleist nu-i datora nimic, Vagului Henri doar puțin, iar fetei îi mai salvase odată viața. La fel cum caracatița își schimbă culorile în fața dinților și a ghearelor, cu nuanțe de roșu și galben străbătându-i pe sub piele ca valurile, impulsul lui Cale de a pleca sau de a rămâne îl străbătea înainte și înapoi, încețoșat și limpede, și amestecat. Motivele de a dispărea acum erau evidente, motivele de a se întoarce erau neclare și obscure, dar forța celor din urmă îl trase, cu mare neplăcere și multe înjurături, înapoi spre câinii și preoții care îi căutau.

Chiar dacă era acoperit cu pământ din oază, Cale rămase împotriva vântului ca să nu-l miroase câinii, nu mai aproape de opt sute de metri. Două ore mai târziu, așa cum sperase, se opriră și se întoarseră luând calea Templului. Cale știa că nu renunțaseră. Aceasta era doar căutarea inițială, menită să prindă un fugar cu rapiditate. De obicei, funcționa, dar, dacă pierdeau urma în treizeci de ore, se întorceau și erau înlocuiți de cinci echipe secundare, echipate bine și dotate astfel încât să vâneze ani de zile dacă era necesar. Nu

fusese niciodată nevoie. Două luni fusese perioada cea mai lungă în care un evadat scăpase de capturare și pedeapsa lui după ce le căzuse pe mână fusese oribilă.

Păstrând în continuare distanța și rămânând în contra vântului, Cale îi urmări pe Izbăvitori timp de douăsprezece ore, apropiindu-se treptat de ei și așteptând orice semn că ogarii i-au prins mirosul. Îi urmări până la Templu și era atât de aproape de ei că tot ce trebui să facă a fost să se alăture lor la capătul șirului de Izbăvitori extenuați, cu gluga pe față, și să îi urmeze în întunericul beznă, prin porțile uriașe. Nu se făcea nicio verificare la poartă. Ce nebun, la urma urmei, bărbat sau băiat, ar încerca vreodată să pătrundă în Templu?

După o zi de așteptare în coridorul secret, cei trei stăteau în întuneric, fiecare cu gândurile lui, întotdeauna aceleași, întotdeauna deprimate. Când auziră bătaia ușoară în ușă, s-au dus la ea plini de o speranță disperată, dar copleșiți și de teama că ar putea fi o capcană.

— Și dacă sunt ei? șopti Kleist.

— Atunci o să intre într-un fel sau în altul, nu? răspunse Vagul Henri.

Amândoi începură să tragă de ușă ca s-o deschidă.

— Slavă Domnului că tu ești, spuse Vagul Henri.

— Dar pe cine așteptați? întrebă Cale.

— Am crezut că ar putea fi bărbații aceia.

Era pentru prima oară când lui Cale i se adresase o femeie față în față. Vocea ei era delicată și joasă și, dacă expresia lui ar fi fost vizibilă în întuneric, ar fi arătat o surpriză intensă și fascinație.

— Dacă Izbăvitorii vin după noi, nu vor bate la ușă.

— Ar putea, spuse Kleist jalnic. Ca o capcană.

Cale împinse ușa și o închise.

— Asta e deja o capcană.

— Ne-am săturat, spuse Kleist. Spune-ne ce ai făcut și dacă putem ieși de aici în viață.

— Aprinde o lumânare, o să avem nevoie.

În două minute, se putură vedea unul pe celălalt în timp ce lumina blândă făcea scena aproape frumoasă – toți patru înghesuiți la un loc.

— Ce e mirosul ăsta? spuse Vagul Henri.

Cale trântise sacul cu pământ pe podea.

— Câinii nu vă pot mirosi dacă vă frecați cu asta pe corp și pe haine. Vă explic ce s-a întâmplat în timp ce faceți asta.

În alte locuri din lume ce a urmat ar fi putut fi ciudat. Riba, șocată de asta, era pe punctul de a protesta că are nevoie de intimitate, dar cei trei băieți se întoarseră cu spatele la ea și se feriră unul de altul. Să fii dezbrăcat în prezența unui alt băiat era o ofensă strigătoare la cer, așa cum îi plăcea să spună defunctului Stăpân al Disciplinei. Erau multe asemenea ofense strigătoare la cer.

Băieții se duseră în întuneric ca să se dezbrace dintr-o obișnuință veche. Rămasă singură, nu mai avea față de cine să protesteze. Așa că Riba apucă o mână din pământul cu miros înțepător și se duse și ea în întuneric.

— Sunteți gata? se auzi vocea batjocoritoare a lui Cale. Atunci o să încep.

Cinci ore mai târziu, când zorile cenușii se scurgeau prin întuneric, Brunt le ordonă celor cinci partide de căutare secundare, fiecare formată din o sută de oameni cu câini, să iasă din curtea principală. În timp ce grupul pleca, încă patru siluete, cu glugile trase pe față împotriva frigului, se alăturară la capătul șirului și îi urmară afară pe porți, pe drumul prin pustiu și spre câmpia plină de ciulini de dincolo de el. Aici cei cinci sute de Izbăvitori se despărțiră în grupurile lor separate și se îndreptară spre cele patru puncte cardinale.

Cei patru rămaseră în spatele coloanei care se îndrepta spre sud. Timp de o oră ținură ritmul cu el, în timp ce Preceptorul cânta marșul rușinii:

— Sfinte Izbăvitorule!
— IARTĂ-NE PĂCATELE! venea răspunsul gemut a o sută patru voci.
— Sfinte Izbăvitorule!
— PEDEPSEȘTE-NE FĂRĂDELEGILE!
— Sfinte Izbăvitorule!
— FEREȘTE-NE DE ISPITĂ!
— Sfinte Izbăvitorule!
— LOVEȘTE-NE…

Și tot așa până la o cotitură abruptă în jurul primei coline a dealurilor Scabland, unde cele o sută patru voci deveniră numai o sută.

Din biroul lui, Stăpânul Războaielor privi cum cei cinci sute ieșiră din ceața joasă și, după un kilometru și jumătate, doi, se despărțiră în cinci trupe. Rămase acolo până dispăru și ultimul din vedere, apoi se întoarse să ia micul dejun, mâncarea lui preferată – un castron de ciorbă de burtă și un ou fiert tare.

Băieții ar fi mers șaizeci sau chiar șaptezeci de kilometri până la căderea serii dacă n-ar fi fost Riba să îi împiedice. Frumoasă, durdulie și răsfățată, în ultimii cinci ani nu se mișcase aproape deloc, decât să se ducă de la masa de masaj la baia fierbinte și de acolo, de patru ori pe zi, la o masă plină cu sarmale, piftie, torturi și orice altceva ți-ai putea imagina care să îngrașe. Ca rezultat nu putea să meargă șaizeci de kilometri, așa cum nu putea să zboare cincizeci. La început, Kleist și Cale erau doar enervați și îi spuneau să se miște mai repede, dar când deveni clar că ordinele, amenințările și chiar rugămințile nu o puteau împinge pe biata fată niciun pas mai departe, se așezară jos și Vagul Henri o îndemnă să le povestească despre viața ei de zi cu zi în zonele ascunse ale Templului.

Nu era doar o poveste minunată despre lux și confort,

despre răsfățarea corpului, despre grijă și căldură. Era, de asemenea, de neconceput. De fiecare dată când Riba adăuga un detaliu nou despre felul în care ea și celelalte fete erau mângâiate, răsfățate, hrănite și cum li se făcea pe plac în toate, cei trei acoliți deveneau și mai nedumeriți cu privire la motivele pentru care Izbăvitorii s-ar purta în felul acesta cu cineva, și mai ales cu ființele acelea care erau locul de joacă al diavolului. Și nu avea niciun sens această bunătate uimitoare în lumina practicilor îngrozitoare la care fusese supusă prietena Ribei, Lena, de o cruzime atât de grotescă, pe care nici băieții nu le-ar fi atribuit-o vreodată Izbăvitorilor. Dar va trece mult timp până când vor începe să pună cap la cap teribila poveste din care făceau parte acum cei trei acoliți, Riba și Stăpânul Războaielor – și mai ales luând în calcul faptul că Cale pusese obiectul frumos mirositor pe care îl găsise în vasul de metal într-unul din buzunarele lui rar folosite și uitase cu totul de el.

Dar aveau probleme mult mai presante decât soarta omenirii cu care se confruntau: cum să rămână în viață în timp ce o cară după ei pe frumoasa, dar robusta Riba. Au făcut șaisprezece kilometri în ziua aceea, oarecum un tribut voinței Ribei, căci cea mai grea muncă pe care o făcuse vreodată în viață fusese să ridice o bucată de pui prăjit la gură sau să se întoarcă pe masa de masaj unde loțiuni și unguente hrănitoare erau întinse pe pielea ei perfectă. E inutil să menționez că această hotărâre a Ribei nu era foarte apreciată de băieți. Epuizată, adormi pe pământ imediat ce au făcut popas pentru noapte. Apoi în timp ce mâncau carnea uscată pregătită de Kleist, băieții discutau ce să facă cu ea.

— Hai s-o lăsăm aici și să fugim, spuse Kleist.

— Va muri, zise Vagul Henri.

— Îi lăsăm apă. Hai să fim serioși, spuse Kleist, examinându-i corpul hrănit în exces, va trece mult timp până să moară de inaniție.

— Va muri oricum dacă ne mișcăm așa de încet, și noi

odată cu ea.

De data asta vorbi Cale, și nu aducea un argument, ci exprima un adevăr evident.

Vagul Henri încercă să îl flateze:

— Nu cred, Cale. Uite, i-ai păcălit complet. Deja socotesc că suntem la kilometri depărtare. Probabil sunt convinși că am avut ajutor ca să scăpăm așa ușor.

— Cine naiba ne-ar ajuta împotriva Izbăvitorilor? întrebă Kleist.

— Ce importanță are? Ei cred că am scăpat. Și chiar am scăpat. Va trece mult timp până își vor da seama cum am făcut-o, dacă își vor da seama vreodată. Ne permitem să mergem încet.

— Ar fi mult mai bine dacă n-am face-o, spuse Cale.

— În ritmul ăsta ne vor prinde, spuse Kleist. E nevoie de mai mult de un truc și niște rahat de viezure ca să scăpăm de ei.

— Am trecut prin toate astea ca s-o salvăm. Nu putem s-o lăsăm să moară acum.

— Ba da, putem, spuse Kleist. Cel mai bun lucru este să-i tăiem gâtul în timp ce doarme. E cel mai bine și pentru ea, și pentru noi.

Cale scoase un oftat scurt, nu neapărat plin de regret.

— Henri are dreptate. Ce rost are s-o lăsăm să moară acum?

— Ce rost are? strigă un Kleist exasperat. Scopul, tâmpiților, este să scăpăm. Să fim liberi. Pentru totdeauna.

Ceilalți doi nu spuseră nimic. Era adevărat.

— Hai să votăm, propuse Vagul Henri.

— Nu, hai să nu votăm. Să ne folosim creierele.

— Hai să votăm, spuse Cale.

— De ce să ne deranjăm? Voi v-ați hotărât. Păstrăm fata.

Urmă o liniște supărătoare.

— Mai trebuie să facem ceva, spuse Cale într-un târziu.

— Acum ce mai e? mormăi Kleist. Mergem să căutăm pene de gâscă să îi facem stricatei ăleia grase o saltea?

— Vorbește mai încet, îi spuse Vagul Henri.

Cale îl ignoră pe Kleist.

— Trebuie să ne decidem cine o va face dacă ne prind Izbăvitorii.

Era un gând neplăcut, dar știau că are dreptate. Niciunul nu voia să fie dus viu înapoi la Templu.

— O să tragem paie, zise Vagul Henri.

— Nu avem paie, spuse Kleist, deprimat.

— Atunci vom trage pietre. Vagul Henri căută un minut, apoi se întoarse cu trei pietre de diverse dimensiuni. Le arătă celorlalți care încuviințară printr-o mișcare a capului. Cel care o trage pe cea mai mică pierde.

Henri puse pietrele în spatele lui, apoi își întinse mâna strânsă în pumn în fața lui. Urmă o pauză – suspicios ca întotdeauna, Kleist nu voia să aleagă. Cale ridică din umeri și întinse mâna, cu palma în sus și cu ochii închiși. Fără să-l lase pe Kleist să vadă, Vagul Henri dădu drumul la piatră și Cale își închise pumnul în jurul ei. Deschise ochii. Apoi Henri aduse în față celelalte două pietre, ascunse câte una în fiecare pumn. Kleist era în continuare precaut să ia o decizie în caz că ceilalți ar putea să îl păcălească într-un mod în care el să nu-și dea seama.

— Hai odată, spuse Vagul Henri, neobișnuit de iritat.

Fără tragere de inimă, Kleist atinse mâna dreaptă a lui Henri și închise ochii. Acum aveau fiecare câte o piatră.

— La trei. Unu, doi, trei.

Cei trei băieți își deschiseră pumnii. Cale ținea piatra cea mai mică.

— Ei bine, măcar știi că treaba va fi făcută bine.

— Nu aveai de ce să-ți faci griji, Cale, spuse Kleist. N-aș fi avut probleme să-ți iau gâtul.

Cale se uită la el, dar pe față avea urma unui zâmbet.

— Ce faceți?

Riba se trezise și îi privea. Kleist se uită spre ea.

— Discutam pe cine să mâncăm primul când o să rămânem fără mâncare. Se uită la ea cu subînțeles, de

parcă sugera că răspunsul este evident.

— Nu-l asculta, spuse Vagul Henri. Ne hotărâm cine să stea primul de veghe.

— Când e rândul meu? întrebă Riba.

Toți cei trei acoliți rămaseră surprinși de nuanța sfidătoare, chiar iritată a vocii ei.

— Tu ai nevoie de cât mai multă odihnă, spuse Vagul Henri.

— Sunt pregătită să ajut și eu.

— Desigur. În câteva zile, când o să fii mai obișnuită cu asta.

Deocamdată, avem nevoie să te odihnești cât mai mult. E cel mai bine – știi și tu asta.

Lucrul acesta nu putea fi, desigur, contrazis.

— Vrei să mănânci ceva? o îmbie Vagul Henri, ridicând o bucată de șobolan uscat.

Nu arăta apetisant, și mai ales pentru o fată crescută cu frișcă și dulciuri, plăcintă de pui și sosuri delicioase. Dar îi era foarte foame.

— Ce este? dori ea să știe.

— Ăă. Carne, spuse Vagul Henri vag.

Se apropie de ea și i-o băgă sub nas. Mirosea foarte tare așa cum te-ai aștepta să miroasă un șobolan mort. Nasul ei delicat se strâmbă de un dezgust involuntar.

— Bleah, nu. Dar adăugă repede: Mulțumesc.

— Nu pățește nimic dacă stă un pic flămândă, murmură Kleist pe sub mustață, dar suficient de tare ca fata să audă.

Cu toate acestea, Riba nu știa că este altfel decât perfectă. I se spusese acest lucru toată viața și, prin urmare, remarca lui

Kleist, deși își dădea seama că e ostilă, nu era în niciun fel insultătoare pentru ea.

— Stau eu primul de veghe, se oferi Cale, apoi se întoarse și se duse către vârful unei creste din apropiere.

Cei doi băieți rămași în urmă se întinseră și adormiră în câteva minute. Însă Riba nu se putea liniști și începu să

plângă în tăcere. Kleist și Vagul Henri dormeau duși. Dar Cale, aflat pe vârful crestei, o auzea plângând și se gândi la asta cu atenție până când adormi și ea.

În dimineața următoare băieții se treziră ca de obicei la cinci, dar nu avea rost să ridice tabăra.

— Lăsați-o să doarmă, spuse Cale. Cu cât mai odihnită e, cu atât mai bine.

— Fără ea am fi putut fi la o sută treizeci sau o sută cincizeci de kilometri depărtare, bombăni Kleist.

Un cuțit se înfipse în pământ la picioarele lui Kleist.

— L-am luat de la Picarbo. Taie-i gâtul, dacă vrei. Orice, numai să nu te mai bocești atât.

Spuse asta pe un ton banal, fără să fie furios. Kleist se holbă la Cale, cu ochii reci și plini de aversiune. Apoi se întoarse. Vagul Henri se întrebă dacă într-adevăr ar fi omorât-o pe fată sau ar fi folosit cuțitul contra lui Cale sau poate doar îi plăcea să aibă un motiv să se plângă. În orice caz, Cale fu suficient de deștept să nu dea de înțeles că a câștigat în fața lui Kleist, atunci când vorbi din nou:

— Am o idee. Poate că ne putem folosi de problema cu fata.

Kleist se întoarse brusc, bosumflat – dar asculta.

— Dacă nu putem să ne distanțăm de cetele de cercetași la est și la vest de noi, atunci e mai bine să le dăm de urmă ca să ne asigurăm că nu ne intersectăm cu ei din greșeală.

Se aplecă și luă cuțitul, apoi începu să deseneze în nisip.

— Dacă Henri și fata se duc spre sud și merg în linie dreaptă și nu fac mai mult de douăzeci de kilometri pe zi, atunci Kleist și cu mine vom ști întotdeauna unde sunteți, mai mult sau mai puțin. Kleist se duce spre vest, iar eu spre est și găsim cele mai apropiate cete de cercetași. Gesticulă spre linia dreaptă pe care o desenase pentru Henri și pentru Riba. Dacă noi credem că vor da de cetele de cercetași care merg în zigzag, atunci ne întoarcem și îi ducem în altă direcție.

Kleist păru gânditor, dar și nesigur.

— Și dacă tu te întorci și îi duci în altă parte. Cum se presupune că o să vă găsesc dacă nu sunteți la locul de întâlnire?

Cale ridică din umeri.

— Va trebui să decizi dacă ne cauți sau pleci singur spre Memphis. Așteaptă-ne acolo cât crezi de cuviință.

Kleist pufni și privi în altă parte. Era felul lui de a încuviința.

— Ești de acord cu asta? întrebă Cale, înclinând din cap spre Henri.

— Da, spuse Vagul Henri. Sunt multe lucruri pe care vreau să le aflu de la fată.

După cinci minute, după ce împărțiseră mâncarea și apa, Kleist și Cale se duceau spre est, respectiv spre vest. După încă cinci minute dispăruseră din vedere.

Vagul Henri stătea jos și își mânca micul dejun și o privea pe fata adormită, observându-i pielea delicată și palidă, buzele roșii și genele lungi, și aura de pace frumoasă care o înconjura. Încă o mai privea, fascinat, o oră mai târziu când se trezi. La început se sperie să-l vadă pe Vagul Henri privind-o direct la mai puțin de un metru de ea.

— Nu ți-a spus nimeni că e nepoliticos să te holbezi?

— Nu, spuse Vagul Henri cu sinceritate.

— Ei bine, este.

Henri se uită în jos la picioare, simțindu-se stânjenit.

— Îmi pare rău, spuse ea. N-am vrut să fiu dură.

Auzind asta, Vagul Henri își uită stânjeneala și izbucni în râs.

— Ce e așa de amuzant!? exclamă ea, furioasă din nou.

— Pentru noi, dur înseamnă să fii târât în fața a cinci sute de oameni și să fii agățat în știreang de Izbăvitori.

— Ce înseamnă asta?

— Atârnat de gât. Știi, ca Izbăvitorul Spânzurat.

— Cine e Izbăvitorul Spânzurat?

Asta îi închise gura. Se uită la ea de parcă îl întrebase ce e soarele sau dacă animalele pot vorbi. Nu spuse nimic un

timp, dar parcă avea ciocane care îi băteau în creier în timp ce se întreba ce poate însemna asta.

— Izbăvitorul Spânzurat este fiul Stăpânului Creației. El s-a sacrificat ca să ne spele păcatele noastre josnice cu sângele lui.

— Bleah! spuse ea. De ce?

Uimirea din privirea lui o făcu să își regrete imediat reacția.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te jignesc. Doar că e o idee așa de ciudată!

— Ce anume? spuse el, cu gura căscată.

— Ei bine… ce păcate? Ce ai făcut?

— M-am născut păcătos. Toți sunt plini de păcate revoltătoare.

— Ce idee ridicolă!

— Crezi?

— Cum poate un bebeluș să fi făcut ceva rău, mai ales ceva îngrozitor?

Niciunul nu spuse nimic un moment.

— Și de ce ai spăla ceva cu sânge?

— E un simbol, spuse el defensiv și întrebându-se de ce.

— Nu sunt proastă, răspunse ea. Înțeleg asta. Dar de ce? De ce ai folosi sângele ca un simbol pentru așa ceva?

Vagul Henri era, prin natura lui, genul de persoană care se gândea cu atenție la toate. Dar aceste idei făceau atât de mult parte din el și de așa de mult timp încât Riba ar fi putut să îl întrebe care e scopul brațelor lui sau la ce folosesc ochii.

— Unde sunt ceilalți? întrebă ea.

Încă meditând la ce auzise, răspunse cu gândurile departe:

— Aaa, au plecat.

— Ne-au părăsit? spuse ea, cu ochii măriți de panică.

— Numai pentru câteva zile. O să ia urma cercetașilor la dreapta și la stânga noastră și se vor asigura că nu ne întâlnim cu ei.

— Cum ne vor găsi din nou?

— Sunt foarte buni la luat urma, răspunse Henri evaziv.

— Nu înțeleg, zise ea. Parcă ai spus că nu părăseați niciodată Templul?

— Ăă… ar fi mai bine să mergem. Îți explic pe drum.

Izbăvitorul Bosco își ridică bastonul și lovi ușa de două ori. Dură aproape treizeci de secunde până se deschise, dar nu arătă niciun semn de nerăbdare, de fapt, nu dădu semn de nimic. Într-un târziu, ușa se deschise și un bărbat înalt, un alt Izbăvitor, apăru în fața Stăpânului Războaielor.

— Ai o programare? dori să afle bărbatul înalt.

— Nu fi cretin, replică Bosco scurt și cuprinzător. Preaînaltul Izbăvitor a cerut să mă vadă. Iată-mă.

— Preaînaltul Izbăvitor ordonă, el nu cere nici unui…

Bosco trecu de el.

— Spune-i că sunt aici.

— E nemulțumit de tine. Nu l-am văzut niciodată atât de furios.

Bosco îl ignoră și bărbatul înalt se duse la o ușă interioară, ciocăni și intră. Urmă o scurtă pauză, apoi ușa se deschise din nou și bărbatul înalt se întoarse, zâmbind răutăcios.

— E pregătit să te vadă.

Bosco intră într-o cameră atât de întunecoasă încât chiar și ochii obișnuiți cu întunericul ai Stăpânului Războaielor vedeau cu greu. Era ceva mai mult decât faptul că ferestrele mici erau acoperite cu obloane și că pe pereți erau înșirate tapiserii întunecoase care povesteau sumbru istorii ale unor martirizări antice și hidoase. Centrul întunericului părea să vină de la patul din mijloc. Un om stătea în șezut, sprijinit de cel puțin o duzină de pernuțe incomode. Bosco trebui să se apropie foarte mult înainte să poată distinge fața, pielea palidă până aproape de alb, care atârna pe obraji și pe gât în nenumărate falduri uscate. Ochii erau apoși și slabi de parcă își pierduse de mult

mințile. Dar când îl observă pe Bosco, ceva strălucitor se aprinse acolo, ca raza unui far îndepărtat. Cu excepția faptului că această lumină era fixată pe fața Izbăvitorului Bosco și era una plină de ură și mare viclenie.

— M-ai lăsat să aștept! spuse Preaînaltul Izbăvitor, cu vocea distantă, dar dură.

— Am venit cât de repede am putut, Sfinția Voastră.

Așa cum se așteptase, nu i se dădu crezare.

— Când te convoc eu, Bosco, lași totul baltă și al naibii de repede.

Râse. Era un sunet extrem de neplăcut care i-ar fi neliniștit pe toți cei din Templu, cu excepția lui Bosco. Era sunetul a ceva mort, animat doar de o răutate și o furie intensă.

— De ce ați dorit să mă vedeți, Sfinția Voastră?

Preaînaltul Izbăvitor se uită la el un moment.

— Băiatul acela, Cale.

— Da, Sfinția Voastră.

— Și-a bătut joc de tine.

— Cum așa, Sfinția Voastră?

— Aveai planuri pentru el.

— Știți că aveam, Sfinția Voastră.

— Trebuie adus înapoi.

— Gândim la fel, Sfinția Voastră.

— Adus înapoi și pedepsit.

— Desigur, Sfinția Voastră.

— Apoi spânzurat și dezmembrat.

La început Bosco nu răspunse.

— A omorât un Izbăvitor. Trebuie să devină un Act de Credință.

Bosco păru gânditor un moment.

— Investigațiile mele au scos la iveală faptul că ceilalți doi acoliți au fost răspunzători. Se pare că ei l-au forțat pe Cale să vină cu ei. Erau înarmați; el, nu. Dacă este adevărat, atunci Cale ar trebui pedepsit mai mult spre a da un exemplu. Dezmembrarea mi se pare totuși inutilă. E

suficient să îi dezmembrăm pe ceilalți doi având în vedere că e vina lor.

Se auzi un pufnet disprețuitor care ar fi putut fi confundat cu tusea.

— Ha! Mila nu e o calitate de-a ta, Bosco. Vorbește doar vanitatea din tine. Nu are importanță dacă a fost Cale sau ceilalți doi care l-au ucis pe Picarbo. Pe Dumnezeu, sunt aproape hotărât să dau foc la tot dormitorul odată cu ei.

Preaînaltul Izbăvitor își permisese să se agite prea tare și acum se îneca în propria salivă. Gesticulă spre cana cu apă de pe noptieră. Fără să se grăbească, Bosco i-o înmână. Preaînaltul Izbăvitor bău zgomotos. Într-un târziu, îi dădu înapoi cana umedă și alunecoasă. Bosco o puse la loc pe noptieră cu o privire dezgustată.

Încet-încet, respirația sacadată a Preaînaltului Izbăvitor începu să încetinească și reveni la normal. Dar răutatea din el se intensifică.

— Spune-mi care-i treaba cu Picarbo.

— Treaba, Sfinția Voastră?

— Da, *treaba,* Bosco, faptul că Stăpânul Disciplinei a fost găsit în camerele lui cu o stricată eviscerată.

— A, spuse Bosco, gânditor. Treaba aia.

— Crezi că doar pentru că sunt bătrân și bolnav nu știu ce se petrece aici? Ei bine, te înșeli, și nu e pentru prima oară. Așa bolnav cum sunt, tot nu te poți trezi îndeajuns de devreme ca să mă prinzi pe mine, Bosco.

— Nimeni cu puțină inteligență nu ar subestima înțelepciunea și experiența voastră, Sfinția Voastră, dar… Scoase un suspin plin de regret. Speram să vă scutesc de a afla ce lucruri revoltătoare am găsit în camerele Izbăvitorului Picarbo. Ar fi păcat ca o domnie atât de distinsă ca a voastră să fie umbrită de așa ceva.

— Sunt prea bătrân pentru asemenea lingușiri, Bosco. Vreau să știu ce făcea acolo cu ea. Nu e vorba doar de regulat, nu?

Chiar și Bosco, un bărbat pe care în aparență nu-l

impresiona nimic, se neliniști la auzul acestui termen. O asemenea referire directă la actul sexual nu se mai auzise, căci de obicei se refereau la el folosind metafore precum „bestialitate” sau „urâțire” – deși, chiar și atunci, foarte rar.

— Poate că sufletul lui se stricase. Răul e mereu la pândă, Sfinția Voastră. Poate că începuse să îi placă să distribuie pedepse drepte acoliților. Cred că s-au mai întâlnit cazuri.

Preaînaltul Izbăvitor mormăi:

— Cum a pus mâna pe o fată aici?

— Până în acest moment nu am reușit să îmi dau seama. Dar avea multe chei. Numai dumneavoastră și mie ni se permite să punem întrebări cu privire la un Stăpân al Disciplinei. Va lua ceva timp.

— N-are cum să fi făcut asta fără ajutor. S-ar putea să fie vorba de mai mult decât bestialitate – s-ar putea să fie o erezie.

— Și mie mi-a trecut prin cap așa ceva, Sfinția Voastră. Douăzeci dintre apropiații lui sunt izolați în Casa Scopului Deosebit. Cei mai în vârstă neagă – până acum – că știau ceva, dar Izbăvitorii de rând recunosc că au creat un cordon suplimentar în jurul mănăstirii la ordinele lui Picarbo, prin închiderea unor straturi de coridoare, astfel încât nimeni să nu bănuiască nimic. Mănăstirea era deja complet izolată de Izbăvitori, la urma urmei. Nimeni nu avea voie să vadă vreodată fețele mireselor. Picarbo și-a deghizat activitățile dinăuntrul și din afara locului prin introducerea bucătăriei și spălătoriei folosite pentru Izbăvitorii mai înalți în interiorul cordonului. Totul intră și iese printr-o tobă mare. Pentru că Picarbo îi avea pe Stăpânul Merindelor și pe Supraveghetorul Spălătoriei de partea lui, nu a fost nicio problemă să scoată mâncare sau orice altceva prin mijlocirea acestor eretici.

— Dar deschidem kilometri întregi din vechile coridoare. Molloy le-ar fi găsit mai devreme sau mai târziu.

— Din păcate, Supraveghetorul Renovărilor era unul

dintre ei.

— Doamne Sfinte! Furnica aia fățarnică de Molloy ajuta la transformarea Templului într-un bordel? Preaînaltul Izbăvitor se lăsă pe spate și icni de enormitatea oribilă a tot ce aflase. Avem nevoie de purificare, avem nevoie de Acte de Credință de acum până la sfârșitul anului… trebuie să le scoatem…

— Sfinția Voastră, îl întrerupse Bosco, nu este nici pe departe sigur că urâțenia era scopul acestui harem. Nici măcar nu sunt sigur că era un harem, ci mai degrabă un loc de izolare. Din ce am fost în stare să descifrez din scrierile lui, așa nebune cum sunt, Picarbo căuta ceva, ceva anume.

— Ce ar putea găsi în mațele unei stricate grase?

— Nu vă pot spune încă, Sfinția Voastră. S-ar putea să fie nevoie de purificare, și încă multă, dar ar trebui să așteptăm până dau de cap la toată treaba asta înainte să începem să aprindem lumânări la Dumnezeu.

A aprinde lumânări lui Dumnezeu nu are nimic de-a face cu ceară și fitile.

— Ai grijă, Bosco. Crezi că ești mai bun pentru că știi lucruri, dar eu știu… împunse aerul cu degetul în direcția lui Bosco și ridică vocea… ȘTIU că cunoașterea e rădăcina tuturor relelor. Târfa aia de Eva a vrut să știe lucruri și asta a adus păcatul și moartea asupra noastră a tuturor.

Bosco se ridică și se duse spre ușă.

— Izbăvitorule Bosco!

Bosco se întoarse și se uită la preotul bătrân și zbârcit.

— Când îl vei aduce pe Cale înapoi, va fi executat. Și voi emite un ordin pe tema asta chiar astăzi. Și uită de investigarea desfrâului lui Picarbo. Purifică-i pe toți care au fost în cârdășie cu el. Nu-mi pasă dacă ar putea fi nevinovați. Nu ne putem asuma riscul de erezie – arde-i și lasă-L pe Dumnezeu să îi aleagă. Cei nevinovați vor primi o răsplată mai bună în viața de apoi.

Un observator din aceia cărora nu le scapă nimic l-ar fi putut vedea pe Stăpânul Războaielor clipind de parcă s-ar fi

gândit la ceva și ar fi luat o decizie. Dar ar fi putut fi și un truc al lipsei de lumină. Făcu un pas înainte și se aplecă de parcă ar fi vrut să înfoaie pernele din jurul Preaînaltului Izbăvitor. Dar, în schimb, luă una și o puse cu grijă și fermitate pe fața lui mică și bătrână, cu așa o viteză și cu atât de puțin deranj încât numai cu o fracțiune de secundă înainte ca perna să îi acopere gura, își dădu Preaînaltul Izbăvitor seama cu groază ce se întâmpla.

Două minute mai târziu, Bosco ieși din dormitor și îl văzu pe Izbăvitorul înalt ridicându-se imediat ca să intre la stăpânul lui.

— A adormit în timp ce vorbeam. Nu e deloc tipic Preaînaltului Izbăvitor. Poate că ar trebui să te uiți la el.

Bosco nu numai că îl omorâse pe Preaînaltul Izbăvitor, dar îl și mințise. Nu-i spusese cât de largă era cu adevărat colecția de tinere femei a lui Picarbo și nici suspiciunile lui cu privire la scopurile experimentelor dezgustătoare ale defunctului Stăpân al Disciplinei. Va fi nevoie de o perioadă de evaluare cu privire la ce să facă cu femeile, dar la momentul potrivit ele vor constitui un motiv foarte util pentru următoarea lui mișcare ca să ia controlul complet asupra Templului și o lecție la obiect pentru Cale când se va întoarce.

În a treia zi, Cale îi prinsese din urmă pe Izbăvitori și îi privise cum cotesc spre vest, îndepărtându-se de Vagul Henri și de Riba. După încă o zi, o luară spre est, ceea ce i-ar fi dus periculos de aproape de cei doi. În timp ce îi urmărea și spera că se vor întoarce din nou, se petrecu singura experiență neobișnuită a pândei sale.

Se apropia de capătul unuia dintre delușoarele Scabland, unul care se prăbușise și formase o margine zimțată. Când dădu colțul, se izbi într-un om care venea din celălalt sens. Cale fu atât de surprins că aproape căzu din picioare pe pietrișul alunecos, dar bărbatul care stătea pe o porțiune mai abruptă nu reuși să se țină și se prăbuși pe spate cu un

bufnet puternic.

Asta îi dădu lui Cale timp să scoată cuțitul pe care îl furase de la Stăpânul Disciplinei și să stea deasupra bărbatului, acesta fiind la mila lui. Totuși, bărbatul își reveni repede din surprindere la vederea ciudatei priveliști și gemu când începu să se ridice în picioare. Cale flutură cuțitul la el ca să îi dea de înțeles să rămână unde era.

— Deci, spuse bărbatul cu o amabilitate istovită. Mai întâi te lovești de mine și acum vrei să îmi tai gâtul. Nu ești foarte prietenos.

— Lumea spune asta despre mine. Ce faci aici?

Bărbatul zâmbi.

— Ce face toată lumea în Scabland – încerc să scap.

— Nu te mai întreb a doua oară.

— Chiar nu cred că asta e treaba ta.

— Eu sunt cel cu cuțitul așa că eu decid care e treaba mea.

— Bun argument. Pot să mă ridic?

— Stai bine unde stai momentan.

Bărbatul arăta de parcă văzuse destule lucruri ciudate în viață, dar era clar nedumerit de prezența cuiva atât de tânăr și de stăpân pe sine în mijlocul pustietății.

— Ești cam departe de casă, nu, băiete?

— Nu-ți face griji cu privire la mine, tataie. Ar trebui să fii mai îngrijorat de unde să cumperi un baston în pustietatea asta.

Bărbatul râse.

— Ești un acolit de-al Izbăvitorilor, nu?

— Și ție ce-ți pasă?

— Păi, de fapt nu-mi pasă. Doar că atunci când am văzut un acolit, și asta s-a întâmplat de puține ori, erau în rânduri de două sute și mai erau și vreo câteva duzini de Izbăvitori care îi păzeau cu bice. N-am mai văzut niciodată unul singur.

— Ei bine, spuse Cale, există o prima dată pentru toate.

Bărbatul zâmbi.

— Da, bănuiesc că da. Își întinse mâna. IdrisPukke, momentan în slujba Conducătorului Hynkel.

Cale nu-i strânse mâna. IdrisPukke ridică din umeri și și-o coborî.

— Poate că nu ești atât de tânăr pe cât pari. E înțelept să fii atent pe aici.

— Mulțumesc pentru sfat.

IdrisPukke râse din nou.

— Nu faci compromisuri, nu, băiete?

— Nu, spuse Cale hotărât. Și nu-mi spune băiete.

— Cum dorești. Cum să-ți spun?

— Nu trebuie să-mi spui în niciun fel. Cale dădu din cap spre est. Te duci în direcția aia. Încearcă să mă urmărești, IdrisPukke, și vei afla că nu fac compromisuri deloc.

Îi făcu semn să se ridice. IdrisPukke îi urmă îndemnul. Îl privi pe Cale câteva momente, de parcă se gândea cu grijă la ce să facă. Apoi oftă, se întoarse pe călcâie și plecă în direcția pe care i-o indicase Cale.

În următoarele douăsprezece ore, Cale se gândi suspicios la întâlnirea cu IdrisPukke. Era un Izbăvitor deghizat, de exemplu? Puțin probabil. Părea să aibă sufletul prea vioi pentru un Izbăvitor. Un vânător de recompense? Din nou, nu părea posibil. Izbăvitorii tăinuiau probleme de genul ăsta. Pe de altă parte, omorâse un Stăpân al Disciplinei, un păcat de o asemenea gravitate că ar fi gata să facă orice ca să îl aducă înapoi. La asta se gândea în timp ce îi urmărea pe Stăpânii Izbăvitori și spera că își vor schimba direcția. O zi mai târziu o făcură, îndreptându-se din nou spre vest. De obicei, cercetașii rămâneau pe un parcurs cel puțin douăzeci și patru de ore. Era momentul să se întoarcă la ceilalți. Dacă îi putea găsi.

Douăsprezece ore mai târziu se afla pe linia pe care îi îndemnase pe Henri și pe fată s-o ia. Dar cu șaisprezece kilometri în față, ca să fie sigur. Apoi începu să meargă înapoi pe linie ca să fie sigur că nu-i ratase, ținându-se ascuns în tot acest timp pentru ca Izbăvitorii pe care îi

urmărea Kleist să nu dea peste el sau el peste ei. Abia după câteva ore îi găsi pe toți trei stând într-o scobitură largă înconjurați de aproximativ douăzeci de corpuri mutilate, unii tăiați în bucăți mici. Ceilalți îl văzuseră de la o sută de metri și l-au așteptat, fără să se miște, în timp ce el mergea printre rămășițele de cadavre. Îi salută printr-o mișcare a capului.

— Izbăvitorii s-au dus spre vest, spuse el.

— Ultima oară când i-am văzut pe ai mei, o luaseră spre est.

Se lăsă liniștea.

— Ai idee cine sunt? întrebă Cale, dând din cap spre cadavre.

— Nu, răspunse Vagul Henri.

— Sunt morți de cel puțin o zi, spuse Kleist.

Riba avea aceeași privire nedumerită pe chip ca atunci când Cale o salvase de Picarbo – o privire care spunea: asta nu se întâmplă.

— De cât timp sunteți aici? întrebă Cale încet.

— De vreo douăzeci de minute. L-am întâlnit pe Kleist pe drum acum vreo două ore.

Cale încuviință din cap.

— Ar fi bine să-i căutăm. Oricine a făcut asta n-a lăsat mult, dar am mai putea salva ceva.

Cei trei băieți începură să caute printre rămășițe, găsind câte o monedă, o curea, o haină ruptă. Apoi Vagul Henri remarcă ceva strălucitor în nisip lângă un cap retezat și șterse repede nisipul numai ca să descopere că era o apărătoare pentru degete din alamă. Era dezamăgit, dar măcar găsise ceva.

— Ajută-mă, gemu capul retezat.

Cu un țipăt, Henri sări înapoi.

— Mi-a vorbit, mi-a vorbit!

— Ce? întrebă Kleist enervat.

— Capul. A vorbit.

— Ajută-mă, gemu capul.

— Vedeți!? exclamă Vagul Henri.

Cale se apropie cu grijă de cap cu cuțitul și îl împunse în tâmplă. Capul gemu, dar nu deschise ochii.

L-au îngropat până la gât, spuse el după un moment de gândire atentă.

Cei trei băieți, obișnuiți cu atrocitatea umană, își dădură seama acum că nu era nimic supranatural. Se uitară cu toții la omul îngropat și se gândiră ce să facă.

— Trebuie să îl dezgropăm, spuse Vagul Henri.

— Nu, zise Kleist. Oricine a făcut asta s-a chinuit o grămadă. Nu cred că vor fi foarte încântați dacă le distrugem munca. Ar trebui să-l lăsăm în pace.

— Ajută-mă, șopti omul din nou.

Vagul Henri se uită la Cale.

— Ei bine? spuse el.

Cale nu zise nimic, gândindu-se pe îndelete.

— Nu avem toată ziua la dispoziție, Cale, spuse Kleist.

Dar acum Cale privea în depărtare.

— Nu, nu avem.

Tonul lui Cale era ciudat, alarmat. Ceilalți doi ridicară privirea, urmându-i direcția ochilor. Pe vârful celui mai apropiat delușor, cam la două sute cincizeci de metri distanță, un șir de Izbăvitori priveau în jos la ei. Apoi șirul începu să se miște.

Băieții, toți trei palizi, rămaseră nemișcați. Nu aveau unde să fugă. Riba se mișcă prima, alergând înainte ca să se uite mai bine la șirul de bărbați care mărșăluiau spre ei.

— Nu. Nu. Nu, spuse ea din nou și din nou.

Vagul Henri, alb precum ceara, se uită la Cale.

— Tu ai tras piatra cea mai mică, spuse el.

Cale se holbă la prietenul lui, cu ochii lipsiți de expresie. Urmă o pauză, apoi Cale scoase cuțitul și se duse repede spre

Riba, care încă se mai holba la șirul de bărbați ce avansau. Când Cale făcu o mișcare s-o apuce de păr și să îi expună gâtul, Kleist strigă la el:

— Stai!

Auzind asta, Riba se întoarse. Cale lăsase cuțitul jos, dar chiar și așa îngrozită, putea vedea că se întâmplă ceva ciudat.

— Nu sunt Izbăvitori, spuse Kleist. Orice ar fi, e mai bine să vedem ce se întâmplă.

În timp ce priveau, și mai mulți bărbați apărură pe vârful dealului, dar erau călare și în spatele lor mai duceau încă treizeci de cai. Ajungându-i din urmă pe pedestrași, aceștia încălecară și, în mai puțin de două minute, o cavalerie înfuriată îi înconjură pe cei patru. Jumătate din ei descălecară și începură să examineze rămășițele cadavrelor. Ceilalți, cu săbiile scoase, se holbau la cei patru.

Unul dintre cavalerii care se uita la cadavre strigă:

— Căpitane, e Solia din Arnhemland. Acesta e fiul Lordului
Pardee.

Căpitanul, un bărbat uriaș pe un cal enorm de aproape doi metri, avansă și descăleca. Se duse spre Cale și, fără să se oprească, îl lovi atât de tare peste față încât băiatul căzu greu la pământ.

— Înainte să vă executăm, vreau să știu cine a ordonat asta.

Amețit și lovit, Cale nu răspunse. Căpitanul era pe punctul de a-l lovi cu piciorul ca să vorbească, dar Vagul Henri deschise gura:

— Nu avem nicio legătură cu asta, Stăpâne. Noi am dat peste ei abia acum. Vi se pare că am fi putut noi să facem asta? Henri se gândi că e mai bine să spună adevărul. Nu avem decât un cuțit. Cum am fi putut?

Căpitanul se uită la el și apoi din nou la Cale, după care îi dădu un șut puternic în stomac.

— Corect. Nu o să vă tăiem gâturile pentru crimă o vom face pentru jaf.

Privi spre grămăjoara de lucruri pe care o strânseseră din

ce uitaseră ucigașii – un sac, o farfurie, câteva cuțite de bucătărie și fructe uscate, precum și apărătoarea de alamă. Henri își dădu seama că situația lor arată rău.

— Unul dintre ei e încă în viață. Tocmai ne pregăteam să îl scoatem afară. Henri arătă spre bărbatul inconștient care, mai mult ca niciodată, arăta ca un cap retezat în nisip.

Soldații îl înconjurară imediat și începură să sape în nisip și pietriș.

— E Cancelarul Vipond, spuse unul dintre ei.

Căpitanul le făcu semn să se oprească și îngenunche, scoțând o ploscă cu apă. Turnă cu blândețe apă în gura bărbatului inconștient. Acesta tuși, scuipând toată apa afară.

Un soldat aduse două lopeți și în cinci minute îl scoaseră pe bărbat din nisip și îl așezară pe pământ. Îi ascultară inima și îl căutară de răni.

— Urma să îl salvăm, spuse Henri, în timp ce Cale se uita cu răutate la Căpitan din locul lui din nisip.

— Asta spui tu. Tot ce știu eu e că sunteți niște hoți. N-am niciun motiv să nu vând fata și să nu vă omor pe toți trei.

— Nu fi nerezonabil, dragă Căpitane Brantley, strigă vocea unui bărbat din spatele calului unui cavaler aflat în șa.

Era evident că nu era unul dintre ei pentru că nu purta uniformă și ambele mâini îi erau legate și atârnau de o frânghie înnodată de șaua calului din fața lui.

— Tacă-ți fleanca, IdrisPukke, spuse căpitanul.

Dar IdrisPukke nu era clar omul care să facă ce i se spune.

— Fii înțelept măcar odată, dragă Căpitane. Știi că eu și Cancelarul Vipond ne cunoaștem de-o viață și îndrăznesc să spun că nu ar fi prea încântat dacă ai omorî trei tineri care au încercat să îl salveze. Ce părere ai?

Căpitanul păru nesigur pentru prima dată. IdrisPukke renunță la tonul batjocoritor.

— Ar vrea să aibă ocazia să hotărască singur. Asta e sigur.

Căpitanul privi la bărbatul inconștient, care era pus acum pe o targă având sub cap o pătură făcută sul. Apoi întoarse capul spre IdrisPukke.

— Dacă mai scoți un cuvânt, jur pe ce am mai sfânt că îți scot mațele pe loc. Ai înțeles?

IdrisPukke ridică din umeri, dar fu înțelept, gândi Vagul Henri, și nu spuse nimic.

— Grady! Fog! strigă el la doi soldați. Stați aproape de ticălosul ăsta. Și dacă vi se pare doar că încearcă să scape, zburați-i capul de pe umeri.

10

Căpitanul Bramley le legă mâinile băieților și îi lăsă să meargă și uneori să alerge în spatele cailor. Dar ca o pedeapsă pentru IdrisPukke, îl lăsă legat de o șa, și, ca răspuns la rugămințile lui batjocoritoare să fie lăsat să călărească în brațele unui cavaler ca fata, îi administrau numeroase șuturi că le făcea în necaz.

Au făcut popas cu o jumătate de oră înainte de lăsarea întunericului. Riba a fost lăsată liberă cu cavalerii, care fuseseră avertizați serios de Bramley să n-o atingă. Aceștia erau oameni duri care văzuseră și făcuseră multe, din care marea majoritate erau prea neplăcute pentru a fi povestite, dar avertismentul nu era necesar pentru mulți dintre ei. În timp ce unii ar fi ticăloșit-o bucuroși pe fata tânără și frumoasă, cei mai mulți păreau fermecați de ea în timp ce pălăvrăgea și glumea cu ei, flirtând cu naturalețe și făcând ochii mari de uimire la auzul poveștilor nenumărate pe care orice soldat se bucura să le spună. În ciuda unor priviri pline de simpatie aruncate băieților, i se spusese să nu se apropie de ei și că va fi legată dacă va încerca.

În schimb, îl aveau pe IdrisPukke ca tovarăș, toți patru fiind legați de osia unei căruțe care se alăturase cavaleriei la scurt timp după capturarea lor. Băieții primiseră de mâncare, dar nu și IdrisPukke care se alesese cu un șut în loc de carne uscată și pâine. Erau morți de foame și înfulecară totul ca niște câini.

— Ce-ați spune să împărțiți mâncarea?

— De ce am face-o? întrebă Kleist cu gura plină.

— O, pentru că am intervenit în favoarea voastră când ticălosul de Bramley voia să vă verse mațele pe nisipurile înfometate din Scabland.

Kleist termină repede ultima înghițitură.

— Îmi pare rău, dar mersi pentru azi după-amiază.

Ceilalți doi au fost mai amabili, chiar dacă Cale era dispus să își ofere pâinea doar pentru că voia să îl interogheze pe IdrisPukke.

Spre deosebire de băieți, IdrisPukke nu se grăbi să mănânce pâinea și bucățica de carne rămase de la Vagul Henri.

— Știi ceva despre măcelul acela? întrebă Cale.

— Eu? spuse IdrisPukke. Voiam să vă întreb același lucru. Mai luă o gură de pâine. Aveați de gând să îl ajutați pe Vipond?

Urmă o pauză în care Vagul Henri și Cale se uitară unul la altul.

— Ne gândeam la asta, spuse Cale.

— Foarte înțelept din partea voastră. Să vă gândiți întotdeauna cu grijă înainte să faceți cuiva vreo favoare. Bun sfat! În cazul prietenului vostru, adăugă el, dând din cap spre Kleist, îmi doresc să-l fi ascultat.

— Ai fi rămas fără cină dacă ai fi făcut-o.

IdrisPukke râse încet.

— Nu e un schimb prea grozav două bucăți de pâine pentru trei vieți. Aș spune că încă îmi sunteți datori.

— Noi nu putem face nimic pentru tine, spuse Vagul Henri.

— Poate că nu. Dar în viitor s-ar putea să vă cer datoria. Sper că sunteți oameni de onoare.

Cale râse.

— Tu ești un om de onoare?

— Ați râde pe partea cealaltă a feței acum, dacă nu eram.

Vagul Henri se gândi că ar fi mai bine să schimbe subiectul:

— Ce crezi că vor face cu noi?

IdrisPukke ridică din umeri.

— Vă vor duce la Memphis. Dacă Vipond supraviețuiește o să fiți în regulă. Zâmbi. Atâta timp cât rămâneți la povestea voastră.

— Și dacă nu supraviețuiește? întrebă Vagul Henri.

— Depinde. S-ar putea să vă judece sau pur și simplu să vă bage la zdup.

— Ce e aia?

— Un loc unde uită lumea de voi.

— Dar n-am făcut nimic, zise Cale.

— Așa, am înțeles. Râse din nou. Dar nu le spune și lor asta.

— Cine crezi că i-a omorât?

IdrisPukke se gândi.

— Sunt mulți huligani în deșertul Scabland, dar nu mulți s-ar gândi să atingă o solie înarmată a Materazzilor.

— Ei cine sunt?

— Cale. Doamne Sfinte, nu vă învață nimic în locul ăla?

Toți trei se uitară la el, cu expresii împietrite pe față.

— Bine. Deci, Materazzii conduc Memphisul și tot teritoriul până în sus la Scabland și până în jos la Marele Golf – de care văd că nu ați auzit.

— Cale. Cum e Memphis?

— Cale. Minunat. Cel mai mare spectacol de pe pământ. Nu există nimic care să nu poată fi obținut în Memphis, nimic care nu poate fi cumpărat sau vândut, nicio crimă care nu a fost comisă, nicio mâncare care nu a fost mâncată, nicio practică… – se opri –… nepracticată. O să vă distrați atâta timp cât nu vă omoară sau nu vă uită – și, desigur, atât timp cât aveți bani.

— Noi n-avem, spuse Cale.

— Atunci trebuie să îi obțineți. Dacă nu aveți bani în Memphis, atunci n-aveți niciun scop în Memphis. Și dacă n-aveți niciun scop în Memphis atunci cineva vă va găsi unul.

— Cum adică?

— Gata cu întrebările. Mă doare peste tot și sunt obosit. Vorbim mâine-dimineață. Le făcu din ochi. Dacă mai sunt aici.

Și, zicând asta, IdrisPukke se întoarse pe partea cealaltă și începu să sforăie după cinci minute.

Au presupus că glumea așa cum părea s-o facă deseori, lucru care îi nedumerea, dar în dimineața următoare când s-au trezit, IdrisPukke dispăruse.

Căpitanul Bramley era furios și le dădu o bătaie zdravănă băieților, și, deși i-a făcut pe ei să se simtă mult mai rău, nu păru să îl facă pe el să se simtă mai bine. Riba se grăbise spre el și îl implorase să se oprească.

— Cale. De ce l-ar fi ajutat pe el să evadeze și ei ar fi rămas în urmă? argumentă ea disperată. Nu e drept!

Băieții, care aveau state vechi la nedreptate, își ținură cu stoicism gurile închise și încercară să-și protejeze părțile mai moi din calea cizmei Căpitanului Bramley. Din fericire pentru ei, acesta era mai mult bun de gură, și nu un sadic iscusit ca aceia cu care erau obișnuiți. Pentru băieți noțiunea de pedeapsă pe măsura greșelii era de neconceput la fel ca un câine cu cinci picioare sau ca vorbele des repetate de preoți cu privire la promisiunea Izbăvitorului Spânzurat că oricine va răni un copil va fierbe în untură pentru veșnicie ar trebui luate literal, sau că ar avea la urma urmei vreun sens. Când băieții sosiseră pentru prima oară la Templu, li se spuneau deseori povești și pilde cu privire la bunătatea Sfântului Izbăvitor și grija lui specială pentru cei mici, a căror bunăstare și fericire erau mereu propovăduite celor din jurul lui. La început faptul că erau bătuți deseori fără niciun motiv înaintea acestor predici despre iubire și blândețe, și deseori și după aceea era motivul ranchiunei lor. Dar de-a lungul anilor, aceste contradicții încetară să mai existe și cuvintele de mângâiere și bucurie le intrau pe o ureche și le ieșeau pe cealaltă. Erau doar cuvinte.

După ce își vărsă primii nervi pe băieți, Bramley se întoarse spre sergentul și Caporalul lui, care își așteptau cu răbdare obosită rândul.

— Tu! strigă el la Sergent. Sac mare și gras de rahat ce ești!

Și tu! spuse el, uitându-se la Caporal, un bărbat mai

mărunțel.
Sac mic și sfrijit de rahat! Luați zece din cei mai buni oameni și găsiți-l pe nenorocitul ăla de IdrisPukke. Și, dacă vă întoarceți fără el, și în viață, să vă aduceți și cina, amândoi, pentru că după ce termin cu voi, o să aveți nevoie de ea, fir-ar să fie!

Și zicând asta, tropăi spre cortul lui.

— Continuă să interoghezi prizonierii, urlă el la Sergent peste umăr.

Sergentul scoase un oftat de dispreț și iritare răbdătoare.

— Ai auzit ce a spus omul, Caporale!

Caporalul se apropie de cei trei băieți, care stăteau acum cu spatele la una dintre roțile căruței, cu genunchii la piept ca să se apere.

— Știți ceva despre evadarea prizonierului?

— Nu! strigă Kleist, furios, dar înfricoșat.

— Prizonierul zice că nu, raportă Caporalul cu calm.

— Întreabă-l dacă e sigur, Caporale.

— Ești sigur?

— Da, sunt sigur, spuse Kleist. De ce naiba ne-ar fi spus unde se duce?

— Are dreptate, Sergent.

— Da, spuse Sergentul obosit. Da, are dreptate. Urmă o pauză. Cere Plutonului Șapte să încalece și trezește-l pe Cercetașul Calhoun. Plecăm în zece minute.

Cu asta, soldații din jurul lor se împrăștiară și Riba și băieții rămaseră singuri de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Riba îngenunche lângă ei și îi privi cu milă de ți se rupea inima – o emoție, trebuie menționat, pe care ei nu prea o apreciau. În primul rând, pentru că erau mai preocupați de propriile vânătăi și, în al doilea rând, pentru că nu înțelegeau că ea ar putea să sufere cu adevărat pentru rănile lor. Poate cu excepția Vagului Henri, care, atunci când fuseseră împreună singuri pentru o săptămână în Scabland, se dezbrăcase până la mijloc ca să se spele când dăduseră de unul din puținele pârâie din deșert. Atunci o

prinsese uitându-se pe furiș la spatele lui și la numeroasele cicatrice și urme de răni care îl acopereau. Chiar dacă nu mai întâlnise niciodată compasiunea feminină, era, într-un mod tulburător, e drept, sensibil la puterea ei ciudată.

Apoi tabăra începu să se agite. Prizonierii primiră terci de ovăz pe post de mâncare, apoi porniră la drum. Înainte să fie luată de acolo, Riba șopti nerăbdătoare cum că în două zile vor fi în Memphis. Cei trei erau însă incapabili să îi împărtășească entuziasmul având în vedere că nu știau ce primire îi așteaptă acolo.

— Bătrânul, îi spuse Kleist Ribei, cel pe care ne pregăteam să îl salvăm. E mort?

— Nu cred.

— Încearcă să faci ceva util și află, spuse Kleist.

Ochii Ribei se căscară larg la auzul reproșului și se umplură de lacrimi.

— Las-o în pace! îl mustră Vagul Henri.

— De ce? întrebă Kleist. O să ne spânzure dacă moare – așa că nu înțeleg cum poate să călărească spre Memphis pe fundul ei gras și să nu afle ce avem nevoie să știm.

Indignarea înlocui imediat lacrimile.

— De ce tot spui că sunt grasă? Așa trebuie să fiu.

— Nu vă mai certați, zise Cale enervat. Kleist, las-o în pace!
Tu, află ce s-a întâmplat cu bătrânul.

Riba se uită la Cale, șocată și furioasă, dar nu spuse nimic.

— Mărșăluiți sau muriți! Mărșăluiți sau muriți! Caporalii strigau, dar amenințarea nu mai avea sens pentru că era strigată de fiecare dată când ridicau tabăra și plecau mai departe. Căruța de care erau legați băieții se smuci înainte, iar Riba rămase în urmă, uitându-se furioasă la ei. Totuși, mai târziu în cursul aceleiași zile, veni spre ei, cu nasul în vânt, și spuse de parcă era o chestiune fără nicio consecință:

— Trăiește.

Ținutul Scabland se termină destul de brusc după o sută de metri. Trecură de la nisip, pietre și coline la o câmpie verde și fertilă, pe care se vedeau din loc în loc ferme, case și colibele muncitorilor. Oamenii ieșeau din spatele gardurilor vii și a roabelor ca să se uite la ei. Dar nu dura mult – vederea bagajelor soldaților și a prizonierilor era suficient să le trezească curiozitatea, dar după ce căscau gura vreo douăzeci de secunde toată lumea, cu excepția copiilor, se întorceau la treaba lor.

În restul zilei și a doua zi, numărul de case și de oameni crescu. Mai întâi sate, apoi orașe, și, în sfârșit, suburbiile orașului Memphis. Dar mai trecură două ore până văzură marea citadelă. Era enormă, nu doar mai mare decât Templul nefericit, dar chiar de departe îi puteau vedea minaretele aurii, catedralele și palatele ridicându-se elegant spre cer. În Templu, totul arăta la fel; asta era ceva de neimaginat, frumos – și, mai ales, de o variație nesfârșită.

Se opriseră din cauza unui blocaj în trafic și unul dintre Caporali, văzându-i holbându-se cu uimire, veni spre ei călare.

— Zidurile acelea sunt cele mai mari din lume – groase de cincisprezece metri în cel mai slab punct și lungi de două ori câte opt kilometri.

Băieții se uitară la el.

— Adică de șaisprezece kilometri, spuse Kleist.

Caporalului îi pică fața și dădu pinteni calului.

11

Ultimii trei kilometri până la marile porți ale Memphisului erau în întregime acoperiți de tarabe de un fel sau altul. Băieții căscau ochii la culori și la forfotă, fiind aproape copleșiți de încântare. Orice călător ar fi considerat-o o experiență pe care s-o ia cu el până în Ziua Judecății – dar pentru trei băieți al căror mic dejun consta în ceva denumit picioare de cadavru, acesta era însuși raiul, numai că un rai bogat și straniu dincolo de imaginație. Fiecare gură de aer venea cu arome de chimion și rozmarin și, odată cu ele, sudoarea unui păstor care vindea capre, o casnică dată cu ulei de mandarine, un iz de urină și miros de trandafiri. Se auzeau strigăte și țipete din toate direcțiile, croncănitul papagalilor pentru gătit, mieunatul preferatei gurmanzilor – pisica fiartă de Memphis, uguitul porumbițelor pentru jertfe, lătratul câinilor crescuți pe dealurile din jurul orașului pentru a fi fripți de sărbători; porcii guițau, vacile mugeau și se auzi un strigăt ascuțit când o știucă gata de a fi curățată se smuci din mâinile unui vânzător de pește și zbură spre libertate într-un canal. Dezamăgit de pierdere, vânzătorul scoase un țipăt și mulțimea îi răspunse cu un râs batjocoritor.

Merseră înainte – printre strigătele de neînțeles ale vânzătorilor, „Haide, Haide, Hai!”, striga un bărbat care părea să vândă cozi de vaci de un roz țipător dintr-o lădiță, curățate de piele și având culoarea vatei de zahăr. „la verdeața, neamule!”, striga altul, expunându-și legumele cu o măturare a palmei și cu îngâmfarea unui magician care tocmai le făcuse să apară de nicăieri. „la legumele mele! Roșioare coapte! Ananași delicioși! la verdețuri, legume superbe.”

Unele tarabe erau dispuse pe suprafețe de jumătate de pogon – iar într-un colț un bătrân pe jumătate dezbrăcat

avea în față o cârpă zdrențăroasă, de pe care încerca să vândă două ouă pistruiate, și sărea de pe un picior pe altul.

Căscând gura la stânga lui, Vagul Henri văzu un șir de băieți de vreo nouă ani, legați cu lanțuri în jurul gâtului, care erau conduși spre o poartă păzită de bărbați uriași în jachete de piele, care le făcură semn să intre înăuntru. Băieții păreau indiferenți, dar ce l-a alarmat cu adevărat pe Vagul Henri a fost faptul că buzele băieților erau pictate cu roșu și pleoapele le erau pudrate cu un albastru-deschis.

Vagul Henri strigă la unul dintre soldații de lângă el. Făcu semn spre băieți și spre clădirea care se vedea prin porțile deschise, vopsită în culori vulgare și mai aglomerată chiar decât piața.

— Ce se întâmplă acolo?

Soldatul se uită la băieți și se albi la față de dezgust.

— Ăla e Kitty Town[6]. Nu te duce niciodată acolo. Tăcu, apoi privi cu tristețe la Vagul Henri. Nu dacă ai de ales.

— De ce se numește Kitty Town?

— Pentru că e condus de Kitty the Hare. Și ca să nu mai pui și alte întrebări, nu e nici femeie și nici iepure. Stai departe de el.

Când trecură de gărzi și intrară efectiv în orașul Memphis, schimbarea se văzu imediat: de la aglomerația, zgomotul și mirosul piețelor la răcoarea profundă a tunelului. După treizeci de metri de întuneric aproape beznă pe sub ziduri ieșiră din nou la lumină. Clădirile, unele vechi, altele noi, erau așezate în formă de pătrat, cu grădini și fântâni în centru unde oamenii stăteau și citeau sau erau adunați în grupuri și bârfeau în timp ce copiii se jucau. Numai prezența băieților, murdari, obosiți și sălbatici deranja aspectul unei lumi care era peste tot elegantă și de bun-gust. Aproape nimeni nu se uita la ei: parcă nu erau doar ignorați, parcă erau invizibili. Doar copiii mai mici se holbau la ei din spatele balustradelor delicate de fier,

[6] Kitty Town Orașul Pisicuței (în limba engleză în orig.)

numai bucle și filigran.

Apoi se produse o agitație pe unul din drumurile din fața lor și douăzeci de călăreți în uniforme roșii și aurii pătrunseră în piață escortând o trăsură decorată. Se îndreptară în grabă spre caravană și se opriră în jurul căruței cu coviltir în care zăcea inconștient Lord Vipond. Cele două uși mari ale trăsurii se deschiseră și trei bărbați cu aspect important se grăbiră spre căruță și dispărură în interiorul ei. Au stat cu toții timp de cinci minute și au așteptat în briza răcoroasă a copacilor care mărgineau piața.

O fetiță de vreo cinci ani se îndepărtă pe furiș de mama ei care bârfea și se opri după balustrada cea mai apropiată de cei trei acoliți.

— Hei, tu, băiete!

Cale se uită la ea cu cea mai neprietenoasă atitudine pe care o putu afișa.

— Da, băiete, tu.

— Ce? spuse Cale.

— Ai fața ca un porc.

— Dispari de aici!

— De unde vii, băiete?

Cale o privi din nou.

— Din iad ca să te iau cu mine în întuneric și să te mănânc.

Fata se gândi la asta un moment.

— Mie mi se pare că ești doar un băiat obișnuit. Un băiat obișnuit și murdar.

— Aparențele pot fi înșelătoare, spuse Cale.

De acum și Kleist deveni interesat de discuție.

— O să vezi, îi spuse el fetiței. Peste trei nopți de acum o să intrăm la tine în cameră, dar foarte încet ca să nu audă mama ta. Apoi o să îți punem căluș la gură și probabil că apoi o să te mâncăm chiar acolo pe loc. Și vom lăsa în urmă numai niște oase.

Încrederea ei în faptul că erau doar niște băieți obișnuiți

începu să se clatine. Dar nu era o fată care să se sperie ușor.

— Tatăl meu o să vă oprească și o să vă omoare pe toți.

— Nu, n-o s-o facă pentru că o să îl mâncăm și pe el. Probabil primul, ca să știi ce te așteaptă.

Cale râse tare auzind asta și clătină din cap văzând plăcerea lui Kleist de a lua parte la această conversație.

— Nu o mai încuraja, spuse el, zâmbind. Arată ca o turnătoare.

— *Nu* sunt o turnătoare! spuse fetița indignată.

— Nici măcar nu știi ce înseamnă turnătoare, spuse Kleist.

— Ba da, știu.

— Liniște! șopti Cale.

Mama fetiței își dădu în sfârșit seama că lipsea și venea în grabă spre ea.

— Hai de aici, Jemima!

— Dar vorbeam cu băieții murdari.

— Taci din gură, obraznico! Nu trebuie să vorbești așa despre aceste ființe nefericite. Îmi pare rău, le spuse ea celor doi băieți. Cere-ți scuze acum, Jemima!

— Nu vreau.

Începu s-o tragă cu forța de acolo.

— Atunci nu primești budincă la desert!

— Dar noi? strigă Kleist suficient de încet ca gărzile să nu-l
audă. Noi nu primim budincă?

În față convoiul se puse în mișcare și trei dintre soldații nou-veniți îl coborâră pe Cancelarul Vipond pe când cei trei bărbați îl priveau cu fețe îngrijorate. Cancelarul fu purtat către trăsură și băgat cu grijă înăuntru. După un minut, trăsura părăsi piața și caravana se mișcă încet după ea.

Trei ore mai târziu ajunseseră în interiorul ultimei clădiri, fuseseră dezbrăcați, cercetați, spălați cu trei găleți de apă înghețată aruncată pe ei, apă care mirosea a chimicale neplăcute și nefamiliare lor, pudrați cu o pudră albă care le

dădea mâncărimi și încuiați într-o celulă. Stătură în liniște timp de treizeci de minute, până când Kleist oftă și spuse:

— A cui idee a fost asta? A da, Cale. Am uitat.

— Diferența dintre locul ăsta și Templu, răspunse Cale, de parcă abia era interesat să răspundă, este că aici nu știm ce se va întâmpla. Dacă ne-am fi întors acolo, am fi știut și ar fi implicat o groază de țipete.

Era greu de contrazis asta, așa că în câteva minute adormiră cu toții.

Timp de trei zile, Lordul Vipond alunecă tot mai aproape de moarte. I se aplicară multe unguente și i se dădură multe leacuri, multe ierburi aromatice au fost arse zi și noapte și tot felul de tincturi au fost întinse pe rănile lui. Fiecare din aceste tratamente erau ori inutile, ori complet dăunătoare și numai vigoarea naturală și sănătatea de fier al lui Vipond îl scoaseră la liman, în ciuda eforturilor deosebite ale celor mai buni medici din Memphis. Tocmai când moștenitorilor lui li se spusese să se pregătească pentru ce e mai rău (sau pentru ce e mai bun, din punctul lor de vedere), Vipond se trezi și ceru cu o voce răgușită să fie deschise ferestrele, să fie îndepărtate ierburile vătămătoare și corpul să îi fie spălat cu apă fiartă.

În câteva zile, nemaifiind privat de aer proaspăt și răcoros și cu mijloacele naturale de apărare lăsate să își facă treaba, stătea ridicat și relata evenimentele care duseseră la îngroparea lui până la gât în pietrișul nisipos din Scabland.

— Mai aveam vreo patru zile până la Memphis când ne-a lovit o furtună de nisip, deși era mai mult pietriș decât nisip. Asta a împrăștiat caravana și, înainte să ne putem regrupa, ne-au atacat Rebelii. I-au omorât pe toți pe loc, dar din nu știu ce motiv au decis să mă lase așa cum m-ați găsit.

Bărbatul cu care vorbea era Căpitanul Albin, șeful serviciilor secrete ale Materazzilor – un bărbat înalt cu ochii albaștri ai unei fete frumoase. Trăsătura asta izbitoare era

foarte contrastantă cu restul aspectului său, care era foarte pedant (arăta de parcă tocmai fusese călcat) și rece.

— Sunteți sigur, întrebă Albin, că au fost doar Rebelii?

— Nu sunt un expert în bandiți, Căpitane, dar asta mi-a spus Pardee înainte să moară. Ai motive să crezi altceva?

— Unele lucruri ciudate.

— Ca de exemplu?

— Felul în care au fost atacate coloanele pare prea organizat, prea rapid pentru Rebeli. Ei sunt oportuniști și măcelari și rareori se adună la un loc atât de mulți câți au fost nevoie ca să doboare soldații de calitatea celor care vă păzeau – chiar și împrăștiați de furtună.

— Înțeleg, spuse Vipond.

— Și mai e faptul că v-au lăsat în viață. De ce?

— Mai mult mort decât viu.

— Adevărat. Dar de ce să riște? Pentru că e totuși un risc. Albin se duse spre fereastră și privi în jos în curtea de dedesubt. Ați fost găsit cu o hârtie împăturită înghesuită în gură.

Vipond îl privi și o senzație neplăcută îi reveni, amintindu-și cum îi forțaseră fălcile să se deschidă și el se luptase pentru aer și își pierduse cunoștința.

— Îmi pare rău, Lord Vipond, îmi dau seama că vă afectează.
Doriți să revin mâine?

— Nu. E în regulă. Ce era în hârtie?

— Era mesajul pe care îl duceați de la Conducătorul Hynkel către Mareșalul Materazzi, în care i se promitea că va fi pace în vremurile noastre.

— Unde este?

— Îl are contele Materazzi.

— N-are nicio valoare.

— Aha, spuse Albin gânditor. Așa credeți? Asta *este* interesant.

— Deoarece?

— Faptul că ați fost lăsat în viață cu un mesaj de o

oarecare importanță îndesat în gură înseamnă că cineva vrea să sublinieze ceva.

— Ce anume?

— Ceva neclar. Poate intenționat. Cu siguranță nu e stilul Rebelilor. Ei sunt interesați de violuri și hoții, nu de mesaje politice – clare sau altcumva.

— Dacă era un mesaj, nu ar fi trebuit să fie mai clar?

— Nu neapărat. Hynkel se crede un fel de farsor. L-ar amuza, fără îndoială, să deghizeze un asemenea atac asupra unui Ministru al Materazzilor, neliniștindu-ne ca să credem că e mai mult de atât. Albin zâmbi, încântat de sine însuși. Dar dumneavoastră l-ați întâlnit mai recent: poate că nu sunteți de acord?

— Ba deloc. A fost o gazdă binedispusă, dar tresărea prea des. Ca mulți bărbați deștepți crede că toți ceilalți sunt niște proști.

— Cu siguranță că asta crede despre ambasadorul nostru.

Urmă o scurtă pauză și Albin se întrebă dacă nu mersese prea departe. Vipond îl examină cu atenție.

— Pari să știi foarte mult, spuse Vipond precaut, dar invitându-l să continue.

— Foarte mult? Aș vrea să fie adevărat. Dar știu câte ceva. În câteva zile s-ar putea să primesc vești care să clarifice situația într-un fel sau în altul.

— Aș fi extrem de recunoscător dacă m-ai tine la curent. Am și eu resurse care ar putea fi de folos.

— Desigur, Milord.

Albin era mulțumit de ceea ce părea ca un aranjament. Nu se punea problema dacă Vipond era de încredere sau nu, pentru că nu era. Curtea din Memphis era un cuib de vipere și nimeni fără un set de dinți ascuțiți și plini de venin nu ar fi putut ocupa un loc atât de important ca al lui Vipond. Nu era rezonabil să te aștepți la altceva. Și totuși, simțea că se evolua spre o înțelegere, înțelegerea constând în faptul că putea conta pe Vipond să nu-l trădeze până

când nu era foarte tare în interesul lui s-o facă.

— Mai sunt vreo două chestiuni pe care aș vrea să le discut cu dumneavoastră, Milord. Dar, desigur, dacă sunteți prea obosit, pot să revin mâine.

— Nu, deloc. Te rog…

E chestiunea aceea ciudată cu cei patru tineri pe care Bramley i-a găsit lângă dumneavoastră când erați…

Se opri.

— Îngropat până la gât?

— Ei bine, da.

— M-am gândit că a fost un vis, spuse Cancelarul Vipond. Trei băieți și o fată.

— Da.

— Ce făceau?

— A, credeam că dumneavoastră ați putea răspunde. Bramley vrea să execute băieții și să vândă fata.

— De ce naiba ar vrea așa ceva?

— El crede că fac parte din banda de Rebeli care v-au atacat.

— Ne-au atacat cu cel puțin douăzeci și patru de ore înainte să fiu găsit. În numele lui Dumnezeu, ce-ar mai fi făcut acolo dacă aveau ceva de-a face cu Rebelii?

— Bramley tot vrea să îi execute. El spune că avem nevoie să trimitem un mesaj cum că oricine atacă un Ministru al Materazzilor trebuie să știe ce îl așteaptă.

— E un ticălos însetat de sânge Bramley ăsta al tău.

— O, nu e al meu – Doamne ferește!

— Ce au de spus copiii ăștia în apărarea lor?

— Ei spun că abia ajunseseră și erau pe punctul de a vă scoate de acolo.

— Și nu-i crezi?

— Nu se vedeau urme de săpături. Albin făcu o pauză. Și n-aș spune chiar că sunt copii. Cei trei băieți au poate treisprezece sau paisprezece ani, dar arată foarte dur. Pe de altă parte, fata pare că a fost crescută cu lapte și miere. Și ce făceau în pustietatea aia din Scabland?

— Ce-au răspuns la întrebarea asta?

— Au spus că sunt țigani.

Vipond râse.

— Nu mai sunt țigani în partea asta de lume de când i-au nimicit Izbăvitorii acum șaizeci de ani.

Păru gânditor un moment.

— O să vorbesc eu cu ei în câteva zile, când mă voi simți mai bine. Fii băiat bun și dă-mi paharul acela cu apă.

Albin se întinse spre masa de lângă pat și îi dădu lui Vipond paharul. Arăta foarte palid acum.

— Vă las, Cancelare.

— Ai spus că sunt două lucruri?

Albin se opri.

— Da. Înainte ca Bramley să vă găsească, l-a prins pe IdrisPukke ascuns la vreo patru sau cinci kilometri distanță.

— Excelent, spuse Vipond, cu ochii aprinși de interes. O să vorbesc mâine cu el.

— Din nefericire, a evadat.

Vipond icni de nervi. Nu vorbi timp de aproape un minut.

— Îl vreau pe IdrisPukke. Dacă pui mâna pe el vreodată, să îl aduci la mine și să nu mai spui nimănui.

Albin încuviință din cap.

— Desigur.

Părăsi camera lui Vipond cu un sentiment de mulțumire.

Era a șasea zi de captivitate în celulele de sub Memphis, dar, în ciuda nesiguranței, băieții erau într-o dispoziție bună. Primeau trei mese bune pe zi, adică după standardele unei persoane normale, primeau trei mese îngrozitoare pe zi; puteau dormi cât de mult doreau, și asta făceau până la optsprezece ore pe zi, de parcă voiau să recupereze lipsa de somn de toată viața. Pe la patru după-amiaza, temnicerul descuie ușa celulei și îl introduse înăuntru pe Albin, care îi mai interogase odată, împreună cu un domn mai distins de vreo cincizeci de ani.

— Bună ziua, spuse Lordul Vipond.

Vagul Henri și Kleist îl priviră precauți din paturi. Cale stătea pe patul lui, cu genunchii la piept și cu gluga trasă pe față.

— Vă ridicați în picioare când Lordul Vipond intră în cameră, spuse Albin încet.

Fără grabă, Vagul Henri și Kleist se ridicară. Cale nu se mișcă.

— Tu, ridică-te și dă-ți jos gluga – sau îi pun pe temniceri s-o facă.

Vocea lui Albin era coborâtă, neamenințătoare, neutră.

Urmă o pauză, apoi Cale sări în picioare de parcă s-ar fi trezit dintr-un somn reconfortant și își dădu gluga pe spate. Se uita în jos la podea de parcă ceea ce vedea în praf era extrem de interesant.

— Deci, spuse Vipond, mă recunoașteți?

— Da, spuse Kleist. Sunteți omul pe care am încercat să îl salvăm în desertul Scabland.

— Exact, spuse Vipond. Ce făceați acolo?

— Suntem țigani, zise Kleist. Ne-am rătăcit.

— Ce fel de țigani?

— O, tipul obișnuit, spuse Kleist, zâmbind.

— Căpitanul Bramley crede că încercați să mă jefuiți.

Kleist oftă:

— E un om rău, căpitanul Bramley ăsta, un om foarte rău. Tot ce făceam era să încercăm să salvăm un om important ca dumneavoastră și el ne pune în lanțuri ca pe niște criminali și ne bagă aici. Nu e foarte recunoscător.

Era o veselie ciudată și alarmantă la felul în care Kleist îi răspundea obraznic demnitarului din fața lui, de parcă nici nu se aștepta să fie crezut, dar nici nu-i păsa dacă era crezut sau nu. Vipond mai întâlnise tipul acesta de neobrăzare doar dintr-o altă sursă: de la oameni pe care îi însoțise la spânzurătoare și care știau că nimic nu îi mai poate salva.

— Voiam să vă ajutăm, spuse Vagul Henri – și desigur din punctul lui de vedere spunea adevărul.

Vipond se uită spre Cale.

— Cum te numești?

Cale nu răspunse.

— Vino cu mine. Vipond se duse spre ușă. Temnicerul o deschise repede. Vipond se întoarse repede spre Cale. Vino, băiete! Ești și surd pe lângă faptul că ești obraznic?

Cale privi la Vagul Henri care înclină din cap, de parcă îl îndemna să accepte. Cale nu se mișcă un moment, dar apoi se îndreptă încet spre ușa celulei.

— Urmează-ne, dacă ești amabil, Căpitane Albin.

Vipond porni cu Cale după el și cu Albin în spatele lui, cu degetul slăbind încuietoarea care îi ținea sabia mică în teacă. Kleist se duse la gratii în timp ce ușa celulei era încuiată.

— Dar eu? Și mie mi-ar plăcea o plimbare.

Apoi cei doi băieți auziră ușa exterioară descuindu-se și Cale dispăru.

— Ești sigur că ești întreg la minte? îl întrebă Vagul Henri pe Kleist.

Cale se găsi într-o curte plăcută, cu un gazon elegant în centru. O luară pe cărarea care ducea de-a lungul zidurilor, cu Cale ținând pasul cu Cancelarul Vipond.

— Am crezut întotdeauna, spuse Vipond, după ce merseră un minut sau două în liniște, în principiul că nu ar trebui să îi spui niciodată celui mai bun prieten al tău ceva ce nu ești pregătit să îi spui dușmanului tău. Dar acum e momentul, în ceea ce vă privește pe voi, când sinceritatea e cea mai bună politică. Așa că nu vreau să aud nicio prostie despre țigani sau vreo altă prostie. Vreau adevărul cu privire la cine sunteți și ce făceați în deșertul Scabland.

— Adică adevărul așa cum l-aș spune celui mai bun prieten al meu.

— S-ar putea să nu fiu cel mai bun prieten al tău, tinere, dar sunt cea mai bună speranță a ta. Spune-mi adevărul și s-ar putea să fiu generos cu privire la faptul că, în timp ce fata și cel încet la minte au dorit să mă ajute, tu și celălalt

golan ați vrut să mă lăsați acolo.

Cale se uită la el.

— Dacă tot spunem adevărul, Lord, dumneavoastră nu v-ați fi gândit în ce vă băgați – dacă ați fi fost în locul nostru?

— Ba da. Acum dă-i drumul. Și, dacă cred că mă minți, te dau pe mâna lui Bramley cât ai zice pește și nici nu mă interesează ce face cu voi.

Cale nu spuse nimic câteva secunde, apoi oftă de parcă luase o decizie.

— Noi trei suntem acoliți de-ai Izbăvitorilor din Marele Templu de pe Shotovoer.

— Aaa, adevărul, spuse Vipond, zâmbind. Are un sunet plăcut, nu crezi? Și fata?

— Căutam mâncare în catacombe – tunele și coridoare pe care Izbăvitorii le-au închis. Am dat peste ea într-un loc de care nu auziserăm niciodată. Mai erau și altele ca ea.

— Femei în Templu? Ce ciudat! Sau poate că nu.

— Am fost văzuți cu fata și n-am avut de ales. Eram în mare belea.

— Un risc foarte mare, din câte înțeleg.

— Dacă rămâneam, nici nu mai era vorba de risc.

— Așa-i, așa-i. Se gândi un minut sau două la ce auzise și cei doi merseră încet prin curte, unul lângă altul. Și ce căutați în desertul Scabland?

— Era cel mai bun loc să ne ascundem – nu poți vedea departe din cauza delușoarelor și a colinelor care îl acoperă.

— Izbăvitorii vânează cu câini. Am văzut unul – urât ca moartea, dar cu un nas excelent.

— Am reușit să găsesc o soluție să îi opresc.

Cale îi explică, omițând detaliile dublei lui evadări. Felul în care evadase ar fi putut fi adevărat, dar, orice ar fi spus Vipond, evenimentele care duceau la ea nu *sunau* ca și cum ar fi fost adevărate. Și, oricum, căzuseră cu toții de acord să își mențină povestea simplă după încercarea idioată a lui Kleist de a pretinde că sunt țigani. Era evident

că orice le spuseseră Izbăvitorii despre țigani era o minciună: nu avusese loc niciun atac mișelesc asupra Templului cu șaizeci de ani în urmă, care să fie urmat de o expediție punitivă, dar de mici dimensiuni pentru a le da o lecție țiganilor pentru viitor. Probabil îi masacraseră până la ultimul copil.

— O să ne dați pe mâna trupei de cercetași a Izbăvitorilor?

— Nu.

— De ce nu?

Vipond râse.

— Bună întrebare. Dar nu avem niciun motiv. Nici măcar nu avem relații diplomatice cu ei. Discutăm cu ei numai prin Duena.

— Cine sunt Duena?

— Știi ce e un mercenar?

— Cineva care omoară pentru bani.

— Duena sunt mercenari care sunt plătiți să negocieze în loc să omoare. Avem atât de puțin de-a face cu Izbăvitorii, că e mai ieftin să plătim pe altcineva să o facă în numele nostru. Cred că e timpul pentru o schimbare. A fost o scăpare din partea noastră să fim neglijenți. Ne-ai putea fi de ajutor. Războiul lor la granița răsăriteană i-a ținut ocupați timp de o sută de ani. Poate că această creștere a numărului acoliților de care îmi povesteai înseamnă că plănuiesc ceva aici sau poate în altă parte. E vremea să știm mai multe. Zâmbi la băiat. Deci poate că vei încerca să ai încredere în mine, pentru că ne poți fi de folos.

— Da, spuse Cale gânditor. Poate.

Se întorseseră la ușile exterioare ale celulelor. Vipond bătu puternic cu pumnul în ușă și aceasta se deschise imediat. Se întoarse către Cale.

— În câteva zile veți fi mutați într-un loc mai confortabil. Până atunci vi se vor îmbunătăți condițiile – mâncare decentă și mișcare.

Cale încuviință din cap și intră pe ușa care se închise

repede în spatele lui.

Vipond se întoarse când Albin se apropie din spate.

— Ce ciudat, dragul meu Albin, nu e ca niciunul din copiii pe care i-am întâlnit. Dacă apare vreun Izbăvitor și îi caută, să nu îi spuneți nimic și să îi țineți la poartă. Băieții au statutul de arestați la domiciliu. Și cu asta, Vipond plecă, strigând peste umăr: Adu-mi fata mâine la ora unsprezece.

12

— Deci, Riba, spuse Vipond, politicos ca un amabil director de școală, până când acești trei băieți au întrerupt încercarea unui Izbăvitor de a te răni și a fost lovit până la inconștiență, nu ai știut absolut deloc că există bărbați în Templu?

— Nu, domnule.

— Și totuși, ai locuit acolo de când aveai șapte ani și, din ce spui tu, ai fost tratată ca o prințesă? E foarte ciudat, nu crezi?

— Așa am fost obișnuită, domnule. Ni s-a dat aproape tot ce voiam și singura regulă strictă, pentru care pedeapsa ar fi fost groaznică, era să nu părăsim curtea. Aceasta era foarte mare și zidurile – imposibil de urcat. Și eram fericite.

— Femeile care se ocupau de voi v-au explicat de ce erați tratate cu asemenea bunătate și generozitate?

Riba oftă pentru că se sfârșea un vis îndelungat.

— Ne-au spus că atunci când vom avea paisprezece ani vom fi duse să devenim mirese într-un loc mult mai minunat decât
Templul și vom fi binecuvântat de fericite pentru totdeauna. Dar numai dacă deveneam cât mai perfecte posibil.

— Perfecte? În ce fel? întrebă Vipond, de acum puțin mirat.

— Pielea noastră trebuie să fie fără cusur, părul strălucitor și plăcut, trebuie să avem ochi strălucitori și mari, obraji rozalii, sânii rotunzi și mari, fesele mari și netede, și între picioare și la subsuori nu aveam voie să lăsăm să crească niciun fir de păr. Trebuie să fim mereu interesate și fermecătoare și să mirosim întotdeauna a flori. Nu trebuia să fim niciodată furioase sau să dojenim ori să criticăm alte persoane, ci să fim amabile, afectuoase și

întotdeauna dispuse să oferim sărutări și tandrețe.

Atât Albin, cât și Vipond erau bărbați cu o experiență considerabilă și văzuseră și auziseră multe lucruri ciudate, dar când Riba termină de vorbit, niciunul nu știu ce să spună. Într-un târziu, Albin o întrebă:

— Să ne întoarcem la Izbăvitorul acesta care te-a atacat. Nu îl mai văzuseși niciodată?

— Nu, și nici vreun alt bărbat.

— Și atunci, întrebă Vipond, cum vă exersați... tandrețea? Dacă nu aveați bărbați.

— Între noi, domnule.

Asta îi sperie pe cei doi bărbați și mai mult.

— Făceam cu rândul și ne prefăceam că suntem obosite și enervate și strigam mult și trânteam ușile, și celelalte ne calmau și se purtau drăguț cu noi până când eram fericite. Riba îi privi și își dădu seama că răspunsul ei nu îi lămurise complet. Apoi mai erau păpușile.

— Păpușile?

— Da, păpușile-bărbați. Le îmbrăcam și le masam și le tratam ca pe niște regi.

— Înțeleg, spuse Vipond.

— Mie și Si... Simonei. Se opri un moment. Simona era fata pe care a omorât-o Izbăvitorul. Nouă ni s-a spus că am fost alese să fim trimise să ne măritățm și să trăim fericite până la adânci bătrâneți. Dar apoi am fost duse în camera acelui bărbat de către Mătușicile noastre – așa le spuneam femeilor care ne-au crescut – și ni s-a zis că o să ne măritățm. Dar apoi a venit bărbatul acela și a omorât-o pe Simona.

— Mătușicile voastre, ele știau ce vi se va întâmpla?

— De ce ne-ar face asta după ce au fost atât de bune cu noi?

Sigur au fost păcălite.

— Nu ți se pare o coincidență ciudată, spuse Albin – neștiind dacă nu cumva fata își bătea joc de ei, deși, dacă așa era, atunci era o mincinoasă extraordinară –, că ai dat

peste acest Izbăvitor și peste Cale în numai douăzeci și patru de ore și că băiatul a sosit la momentul potrivit ca să te salveze?

— Ba da. M-am gândit la asta – chiar și atunci. Cât de ciudat să întâlnesc patru bărbați în același timp după toți acești ani – și unul atât de rău și ceilalți să își riște viața pentru mine, pentru o persoană necunoscută. Sunt normale asemenea lucruri?

— Nu, spuse Vipond. Nu sunt normale. Mulțumesc, Riba. Asta e tot pentru moment.

Sună un clopoțel din fața lui. Ușa se deschise și intră o tânără femeie. Avea aerul mândriei reci a unei membre de șaisprezece ani a aristocrației, de parcă văzuse totul în viață și nu o interesa nimic. Dar îi ieșiră ochii din cap văzând-o pe Riba cu părul ei auriu și formele enorme și voluptuoase. Stând una lângă alta, nu păreau din aceeași specie decât de departe.

— Riba, aceasta este domnișoara Jane Weld, nepoata mea. Ea va avea grijă de tine în următoarele zile.

Domnișoara Jane, cu ochii încă holbați, încuviință ușor din cap. Riba zâmbi emoționată și atât.

— Albin. Ești drăguț să aștepți afară cu Riba cât vorbesc eu ceva cu domnișoara Jane?

Albin o conduse pe Riba afară și închise ușa. Vipond se uită la nepoata lui încă uimită.

— Închide gura, Jane, că poate îți intră o muscă în ea.

Domnișoara Jane închise gura cu un pocnet aproape audibil, dar o deschise la loc aproape imediat.

— Cine naiba era creatura aia?

— Stai jos și ascultă și odată în viață încearcă să faci cum ți se spune.

Domnișoara Jane se așează jos, nemulțumită.

— Trebuie să te împrietenești cu Riba și s-o faci să îți spună din nou tot ce mi-a spus mie și orice altceva. Scrie pe hârtie și trimite-mi, fără să omiți niciun detaliu, oricât de neimportant sau ciudat… Privi la tânăra fată. Și va fi ciudat.

După ce îi auzi povestea, vezi dacă poți s-o faci să nu mai spună la nimeni și să pretindă că vine din Insulele de Sud sau ceva de genul. Are maniere bune, dar învață-o obiceiurile noastre. Poate dacă se descurcă o să devină servitoare personală sau însoțitoare.

— Vrei să instruiesc o servitoare? întrebă domnișoara Jane indignată.

— Vreau să faci orice îți spun eu. Acum ieși afară!

13

Izbăvitorul Stape Roy, Cercetaș în trupa sudică de vânătoare, intră călare în Memphis, după ce își lăsase cei o sută de oameni și câini într-un oraș aflat la cincizeci de kilometri distanță, cu mintea la fel de neliniștită ca întotdeauna. Neliniștea asta nu era un lucru rău, având în vedere că Stape trecuse prin multe experiențe diavolești și provocase și el destule. Dar acum, când se apropia de Kitty Town, simțea că se îndreaptă spre cea mai apropiată variantă a iadului pe pământ. Când se apropie de intrarea iluminată țipător care dădea în suburbia de coșmar a Memphisului, se opri, coborî de pe cal și îl duse de căpăstru ultimii câțiva metri. Chiar și la ora aceasta târzie, mai erau turiști și localnici care treceau de paznici, care îi ignorau pe majoritatea și îi percheziționau pe unii.

— Nu poți să intri cu ăla, spuse unul dintre paznici, gesticulând spre cal. Ești înarmat?

„Până în dinți”, se gândi Stape.

— Nu vreau să intru. Am o scrisoare pentru Kitty the Hare, spuse el.

— N-am auzit niciodată de el. Acum dispari!

Încet, sub privirile atente ale paznicilor, Stape căută în desagi și scoase două pungi, una mai mare decât cealaltă. O întinse pe cea mai mică.

— Asta e pentru voi, s-o împărțiți. Cealaltă e pentru Kitty the Hare.

— Dă-le încoace. O să am grijă să le primească. Paznicii, cinci la număr, uriași și aleși cu atenție pentru lipsa lor de farmec, l-au înconjurat pe Stape. Revino mâine sau, și mai bine, poimâine.

— În cazul ăsta, o să țin eu banii până atunci.

— Nu. Nu cred, spuse paznicul. Vor fi în siguranță la noi.

Se mișcă spre Stape cât de repede se poate mișca un

bărbat de o sută treizeci de kilograme și întinse mâna după bani. Stape părea să se fi resemnat. Umerii îi căzură ca și cum se simțea învins. Apoi, când paznicul îl împinse în piept, pur și simplu își strânse mâinile în jurul mâinilor paznicului și le împinse în jos. Se auzi un pocnet tare și țipătul de durere al paznicului care căzu în genunchi. Ceilalți, luați prin surprindere de turnura evenimentelor, se grăbiră spre el. Dar nici nu apucară să se miște când văzură că Stape ținea o sabie mică la gâtul paznicului. Țipătul paznicului care le spunea să nu se apropie era aproape inutil.

— Acum, aduceți-mi pe cineva cu autoritate, și asta repede.

Nu intenționez să stau în cloaca asta mai mult decât e necesar.

Douăzeci de minute mai târziu, Stape stătea într-o anticameră și era neliniștit, în ciuda faptului că se afla întruna dintre cele mai plăcute camere în care fusese vreodată – decorată cu lambriuri de cedru și santal avea un aer de simplitate bogată și mirosea a ceva atât de subtil și relaxant pentru simțuri încât se gândea să taie o bucată s-o ia cu el. Nu din cauza luptei de la porțile lui Kitty Town, ci din cauza a ceea ce văzuse după ce i se permisese să intre. Bărbatul care supraveghease masacrele de la Odessa și Pădurile Poloneze, care se remarcase în crâncenele războaie din Răsărit, era neliniștit de ce văzuse în ultimele câteva minute. La capătul mai îndepărtat al camerei se deschise o ușă și un bătrân intră și spuse politicos:

— Kitty the Hare vă poate primi acum.

Chiar când se deschise ușa, un miros ciudat pluti spre el. Era doar ușor neplăcut și chiar dulce, deși era o dulceață care îi ridica părul pe ceafa Izbăvitorului Stape Roy. Era sigur că nu mai mirosise așa ceva niciodată și totuși ceva îl avertiza pe

Stape, ceva îl neliniștea în ciuda curajului său nemaipomenit.

Deja profund deranjat de scenele văzute în Kitty Town, se duse către ușă și, apoi, bătrânul care rămase în anticameră o închise în spatele lui.

Camera era întunecoasă, dar iluminată cu atenție astfel încât să se vadă doar podeaua. Deasupra taliei nu se vedea nimic în afară de contururi vagi. Cineva stătea la un birou în mijlocul camerei, dar persoana părea făcută din umbre.

— Fă-te comod, Izbăvitorule.

Vocea aceea. Nu mai auzise niciodată așa ceva. Nu avea nicio nuanță rea, niciun șuierat malițios, nicio amenințare sau primejdie, toate tonurile vocilor cu care era familiar de când se știa. Vocea asta era ca uguitul unei porumbițe, o notă oftată ca de o mare tristețe, un tors profund de pisică. Într-un fel, era cel mai groaznic lucru pe care îl auzise. Sunetul părea să îi rezoneze în stomac precum cea mai adâncă și neauzită notă ieșită din orga din marea catedrală din Kiev. Simți că o să i se facă rău.

— Nu arăți prea bine, Izbăvitorule, gânguri vocea. Vrei puțină apă?

— Nu. Mulțumesc.

Vocea lui Kitty the Hare oftă de parcă era îngrijorat. Lui Stape i se păru că e sărutat de ceva incredibil de respingător.

— Să trecem la afaceri, atunci.

Izbăvitorului îi trebui toată hotărârea pe care o avea ca să răspundă, o hotărâre care se dovedise utilă de multe ori când arsese pe rug ereticii și măcelărise nevinovații.

Nu îi folosi la nimic să tragă adânc aer în piept. Inspira doar mai multă dulceață din aceea oribilă.

— E adevărat, spuse Kitty the Hare, că cele patru tinere persoane pe care le cauți sunt ținute în Memphis.

— Poți ajunge la ei?

— Vai, Izbăvitorule, pot ajunge la oricine. Îi vrei în viață?

— Poți să faci asta?

Bietul Roy Stape abia putea să se abțină să nu leșine.

— Nu voi face asta, Izbăvitorule. Nu se potrivește

intereselor mele, înțelegi?

Apoi scoase un sunet care ar fi putut fi un râset blând sau nu. Ușa se deschise și bătrânul care îl introdusese înăuntru spuse:

— Dacă vii pe aici, Izbăvitorule, vom termina afacerile noastre.

Zece minute mai târziu, încă verde la față, Izbăvitorul Roy Stape încerca să își revină după discuția oribilă cu Kitty the Hare.

— Te simți mai bine, Izbăvitorule? îl întrebă bătrânul.

Stape se uită la el.

— Ce fel de…?

— Nu pune întrebări care ar putea fi considerate ofensatoare, îl întrerupse bătrânul. Nu e înțelept să insulți genul acesta de lucru în locul acesta. Bătrânul inspiră adânc. Să concluzionăm. Vrei să scoatem noi aceste patru persoane din orașul vechi. Este posibil, dar nu o vom face acum pentru că e contrar intereselor noastre de moment.

— Atunci voi pleca și îmi voi informa stăpânul. A insistat să audă veștile proaste imediat.

— Fii rezonabil, Izbăvitorule, spuse bătrânul. Graba strică treaba. Vom fi cu ochii pe ei. La un moment dat trebuie să părăsească orașul. Te vom anunța. Apoi, ca un gest de bunăvoință, vi-i vom returna teferi. Aceasta este o promisiune.

— Cât timp?

— Cât e nevoie, Izbăvitorule. Vom face cum am promis – dar să fiu clar. Dacă faceți vreo încercare să îi luați voi, Kitty the Hare va considera asta un atac la adresa intereselor lui.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Intră.

Ușa se deschise și intrară doi paznici.

— Acești bărbați te vor conduce până la porțile Kitty Town.

Calul ți-a fost hrănit și adăpat ca un semn al bunelor

noastre intenții. La revedere!

Când Izbăvitorul Stape ieși din clădire, aerul din Kitty Town îl lovi ca un pumn în față. Zgomotul! Oamenii! Era ca și cum un orb a cărui primă imagine e cea a curcubeielor iadului, ca și cum unui surd i se redă auzul și aude sunetul sfârșitului lumii. Erau desfrânați și stricate, băieți cu sculele pe afară să le vadă toată lumea; bărbați în robe strigând: „Hai, hai să o luați”. Pești cu tineri dezbrăcați, un bărbat de vârstă mijlocie strigând în agonie, matroane cu țâțele acoperite de ruj care ofereau una scurtă. Hughenoți care vindeau fundulețe celui care licita mai mult și nebuni cu limbile lungi care căutau clienți pentru practicile lor dezgustătoare.

Lovit de oroare și imobilizat de groază, Izbăvitorul Stape scoase brusc un țipăt de dispreț și dezgust profund. Apoi, spre uimirea celor doi paznici care îl escortau, își luă picioarele la spinare și își alergă sufletul pârjolit dincolo de porțile Kitty Town și în noapte.

La cincizeci de kilometri de ultimul sat protejat de Memphis,
IdrisPukke stătea într-un șanț și era plouat. Nu exista nimic uscat cu care să aprindă un foc și, chiar dacă ar fi găsit, era prea periculos s-o facă. Tot ce mâncase în ultimele douăzeci și patru de ore consta într-o jumătate de cartof, și încă împuțită și mucegăită. Cum de un om care condusese trei armate, consiliase regi și împărați, dezonorase aproape o generație întreagă de fiice frumoase de nababi și satrapi – cum ajunsese el în situația asta? O întrebare bună, la care IdrisPukke știa răspunsul. Coarda, pe care unii oameni o întind uneori, el o întindea aproape zilnic. Dormise acolo unde nu-și așternuse, i se dăduse un deget și luase toată mâna, făcuse șase averi și pierduse șapte. Cele nouă vieți ale lui se epuizaseră de mult. Nu se putea nega că era un războinic genial, iar spiritul lui și talentul la arme, precum și raționamentele lui politice erau admirate peste tot în lume

– adică peste tot unde exista o pedeapsă cu moartea care îl aștepta, ca să nu mai punem la socoteală locurile în care procesele și sentințele erau considerate formalități obositoare. Pe scurt, nu exista niciun stat în care IdrisPukke să poată fugi, în care nu exista pericolul de a fi fiert, eviscerat, ars sau spânzurat, și, deseori, toate patru la un loc. Cel mai mare mercenar pe care îl cunoscuse lumea era redus acum la un om care se ascundea de duzinile de vânători de recompense și soldați, într-un șanț, ud, obosit și suferind de o teribilă indigestie după ultima masă mucegăită pe care o consumase.

Fusese capturat de două ori în luna anterioară și scăpase aproape imediat. Dar adevărata problemă era că nu avea nicăieri unde să scape. Tot ce trebuia să facă era să închidă ochii și simțea cum îl ajung din urmă păcatele trecutului.

POC!

Fără să se gândească, IdrisPukke se ridică în genunchi și merse în patru labe de-a lungul șanțului cât de repede putu.

— Torțe. Lumini. Ne-a văzut!

De peste tot, flăcările torțelor iluminară bezna de pe câmp. Dar ce îi ajuta pe ei, îl ajuta și pe IdrisPukke și văzu acum un crâng de copaci la treizeci de metri în față. Alergă disperat, iute ca un ogar, dar alunecând în noroi.

— Acolo!

Urmăritorii îl zăriseră. În timp ce fugea, văzu cum luminile torțelor se apropiau de el. În orice moment de acum – săgeata sau sabia și agonia morții. Gâfâind, înfricoșat, alergă în continuare, încă mai era liber și se mișca. Trebuia să ajungă la copaci. Se cățără pe mal, alunecând, și, tocmai când se ridica peste marginea lui, primi o lovitură.

PLEOSC!

Rămase așa un moment. Lumea se oprise într-o izbucnire de fulgere și durere. Apoi altă lovitură și căzu pe spate. Înainte să atingă fundul șanțului și să-și izbească din nou

capul, leșină.

Când se trezi, o gorilă uriașă și păroasă îi ținea strâns picioarele strâns cu o mână și îl dădea cu capul de perete ca o gospodină care bate plictisită covoarele. Apoi gorila se opri, îl ridică și îl privi drept în față. Știa că e o gorilă pentru că văzuse una la un circ în Arnhemland. Aceasta era mult mai mare – respirația ei era fierbinte și umedă și mirosea a carne putredă de o lună, și șiroaie de muci verzi îi curgeau din nas.

— Deci mai trăiești.

Abia atunci, și cu oarecare ușurare, IdrisPukke își dădu seama că încă mai era inconștient și visa. Apoi gorila continuă lenește să îl lovească cu capul de zidul de cărămidă.

Silindu-și ochii să se deschidă, peisajul din jurul lui se disipă și deveni căruța unui fermier, unde era legat, de mâini și de picioare, iar capul i se izbea de marginea de lemn cu fiecare zdruncinătură a căruței pe terenul denivelat.

Inspiră adânc ca să rămână conștient și își deplasă capul spre interiorul căruței. Era adevărat, se gândi el: e bine când capul nu ți se mai izbește de un perete. Apoi durerea îi reveni și încetă să mai fie recunoscător. Gemu.

— Atunci, ești treaz, nu?

Era un soldat, nu un vânător de recompense, ceea ce sugera măcar că picase în mâinile unor oameni care vor vrea să îndeplinească anumite formalități înainte să îl supună la chestii neplăcute. Asta însemna o șansă la evadare. Soldatul îl împunse scurt în stomac cu mânerul sabiei sale scurte.

— Ți-am pus o întrebare civilizată și vreau un răspuns civilizat.

— Da, sunt treaz, gemu IdrisPukke. Unde mă duceți?

— Tacă-ți fleanca! Mi s-a spus că nu am voie să vorbesc cu tine sub nicio formă, dar nu văd de ce. Nu pari cine știe ce pericol. Și, zicând asta, soldatul îl mai împunse încă

odată în stomac cu mânerul sabiei și se lăsă pe spate, fără să mai vorbească.

14

— Ce vrei să fac cu ei? întrebă Albin.

Vipond ridică privirea de la biroul lui și se gândi.

— Mă interesează. Dar cred că e timpul să îi presăm puțin mai mult. Vreau să supraveghezi interogarea lor cu privire la Izbăvitori. Avem nevoie să știm mai multe despre Templu și să aflăm dacă ceea ce pun la cale Izbăvitorii are vreo importanță pentru noi. Între timp, pune băieții ca învățăcei la Mond.

— Solomon Solomon nu va fi încântat de asta.

Dumnezeule mare, icni Vipond. Nimeni nu mai face ce i se spune în ziua de azi? Dacă nu-i place, să mă scutească.

— Cei de la Mond sunt o adunătură arogantă, Cancelare, nu va fi ușor pentru ei.

— Îmi dau seama. Dar vreau să fii cu ochii pe ei îndeaproape. Vreau să știu cum reacționează la felul în care sunt tratați. Nu-i învinovățesc că m-au mințit și eu as fi făcut la fel în locul lor dar vreau să-i dau de capăt istoriei ăsteia.

Astfel că, două zile mai târziu, Cale, Kleist și Vagul Henri se aflau în Piața Terenului pentru Excelență, împreună cu încă cincizeci de alți învățăcei, privind același număr de tineri aristocrați Materazzi încălzindu-se în fața lui Solomon Solomon, antrenor de arte marțiale la Mond. Era un bărbat masiv cu capul ras și ochii la fel de reci ca vântul de est într-o zi cruntă de ianuarie. Astăzi cerul era albastru și vântul – cald. Noii învățăcei stătură și îi admirară pe tinerii de paisprezece și cincisprezece ani cum se întindeau și își încălzeau mușchii pe teren. În general, aspectul lor era uniform – erau înalți, incredibil de supli, blonzi și zvelți. În aerul din jurul lor străluceа încrederea și stima de sine în timp ce își întindeau membrele lungi în contorsiuni imposibile sau executau flotări cu o singură mână de parcă

motoare magice le animau brațele suple. Patruzeci și șapte de învățăcei îi priveau uimiți, fiii negustorilor bogați care îi plătiseră lui Solomon Solomon o grămadă de bani pentru a permite odraslelor lor să aibă oportunitatea de a avea un contact zilnic cu Materazzi. Înlocuirea pe ultima sută de metri a trei dintre ei cu mitocanii din Scabland îl costase pe Solomon Solomon mai mult de o mie de dolari pe an. De asta inima lui înghețată era mult mai înghețată decât de obicei.

Fiecare învățăcel fusese plasat sub un anume blazon și, deși

Cale habar n-avea ce erau acestea, îi vedea pe Materazzii care se încălzeau lângă el că fiecare avea o insignă în piept și că unele erau aceleași cu blazonul pe care îl vedea pe spatele unor învățăcei. Dură ceva timp până îl găsi pe purtătorul insignei care se potrivea cu blazonul lui. Era la fel ca toți ceilalți și chiar mai mult: mai înalt, mai blond, mai grațios și mai puternic. Se mișca cu o viteză extraordinară în timp ce se lupta în joacă cu câțiva adversari, aplicând lovituri și punându-i pe toți pe spate cu ușurință. Cale își luă câteva secunde să se uite înapoi și să scaneze gama vastă de arme disponibile pentru fiecare aristocrat, jumătate de duzină de săbii, sulițe scurte, medii și lungi, topoare precum și multe feluri de arme pe care nu le mai văzuse niciodată.

— Tu! TU! STAI ACOLO UNDE EȘTI!

Era Solomon Solomon și se uita la Cale. Solomon Solomon coborî de pe scena improvizată plină cu manechine de luptă de pe care supraveghease încălzirea și se duse direct la Cale, fără să își ia ochii de la el niciun moment până când nu stătu drept în fața lui. Pe teren, încălzirea se opri, iar tinerii Materazzi priveau acum ca să vadă ce se va întâmpla. Nu au trebuit să aștepte mult. Când Solomon Solomon ajunse la Cale, îi trase o palmă puternică în tâmplă. Câțiva dintre Materazzi râseră cu un fel de compătimire, așa cum ai râde văzând un atlet care se

împiedică îngrozitor la o cursă sau un boxer slab alegându-se cu o lovitură care îl lasă inconștient ore întregi.

Deși Cale se împletici, nu căzu jos așa cum se așteptase Solomon Solomon. Iar când capul îi reveni la loc nici nu protestă și nici nu se uită furios la Solomon Solomon – Cale avea prea multă experiență cu actele arbitrare de violență și dispoziția incredibil de proastă a celor mai în autoritate decât el ca să facă vreo greșeală.

— Știi ce ai făcut?

— Nu, domnule, răspunse Cale.

— Nu, domnule? Îndrăznești să îmi spui că nu știi? Spuse acestea cu toată furia înăbușită a unui nefericit care a pierdut o mie de dolari pe an fără nicio explicație acceptabilă. Îl lovi pe
Cale din nou. Când veni a treia lovitură, Cale își dădu seama de greșeală. La Templu, dacă picai jos după o lovitură, primeai mai multe; aici era evident că trebuia invers. Căzu imediat jos.
Pe viitor, țipă Solomon Solomon, să îți ții privirea în față, să îți urmărești stăpânul și să nu-ți iei ochii de la el. AI ÎNȚELES?

— Da, domnule.

Spunând astea, Solomon Solomon se întoarse și tropăi înapoi spre podiumul lui. Cale se ridică încet în picioare, cu capul bâzâindu-i. Toți ceilalți învățăcei se holbau înainte îngroziți, cu excepția Vagului Henri și a lui Kleist, care priveau înainte pentru că știau ce trebuie să facă. O singură persoană se uita la el: cel mai înalt și mai grațios dintre Materazzi, cel al cărui blazon îl purta Cale. Cei din jurul lui râdeau, dar blondul Materazzi, nu. Era aproape roșu de furie.

Nici măcar bătaia pe care i-o aplicase lui Cale nu îmbunătățise starea de spirit a lui Solomon Solomon; pierderea atâtor bani fusese o lovitură puternică pentru el.

— Ocupați-vă de învățăceii voștri. Săbii scurte.

Aristocrații se duseră către șirul de învățăcei și se opriră

în fața lor. Tânărul și înaltul Materazzi se uită la Cale și îi spuse încet:

— Mai dă-te în spectacol odată în felul acesta și o să îți dorești să nu te fi născut niciodată. M-ai auzit?

— Da, am auzit, răspunse Cale.

— Eu sunt Conn Materazzi. Să-mi spui „șefule” de acum înainte.

— Da, șefule, am auzit.

— Dă-mi sabia scurtă.

Cale se întoarse. De o bară de lemn atârnau trei săbii cu lamele de aceeași dimensiune, dar cu diverse forme, de la drepte la curbate. Pentru Cale, o sabie era o sabie. Ridică una.

— Nu aceea. Cuvintele îi fură urmate de un șut în fund. Cealaltă. Cale se întinse după sabia de lângă ea. Primi un alt șut. Se auziră multe râsete de la tovarășii lui și de la învățăcei. Cealaltă, spuse Conn Materazzi. Cale o ridică și i-o înmână tânărului care zâmbea. Bun, acum spune „mulțumesc” pentru șutul educativ.

Se lăsă liniște, liniștea așteptării ca învățăcelul să fie îndeajuns de nesăbuit încât să protesteze sau, și mai bine, să se apere.

— Mulțumește-mi, repetă Conn.

— Mulțumesc, șefule, spuse Cale, aproape amabil, spre ușurarea Vagului Henri și a lui Kleist.

— Excelent, zise Conn, uitându-se la amicii lui. Lipsa coloanei vertebrale, asta îmi place să văd la un servitor.

Râsetele lingușitoare au fost întrerupte de un alt ordin lătrat al lui Solomon Solomon. În următoarele două ore Cale privi, cu o durere de cap, cum elevii de la Mond treceau prin rutina instrucției lor. Când antrenamentul se termină, părăsiră câmpul râzând, ca să se spele și să mănânce. Apoi câțiva bărbați mai în vârstă, Cercetașii, veniră să îi învețe cum se folosesc și se îngrijesc armele adunate în spatele lor.

Mai târziu, cei trei stăteau și vorbeau, iar Vagul Henri și

Kleist erau, în mod surprinzător, mai nefericiți decât Cale.

— Doamne, spuse Kleist, credeam că în sfârșit ieșise soarele și pe strada noastră. Privi cu amărăciune la Cale. Ai un adevărat talent, Cale, să te bagi sub pielea oamenilor. Ți-a luat, cât, douăzeci de minute ca să te iei la harță cu cea mai împuțită pereche din ceea ce părea o adunătură grozav de drăguță.

Cale se gândi la asta, dar nu spuse nimic.

— Vrei să plecăm în seara asta? întrebă Vagul Henri.

— Nu, răspunse Cale, încă gândindu-se. Am nevoie de timp să fur cât de multe lucruri pot.

— Nu e înțelept să așteptăm. Gândește-te la ce s-ar putea întâmpla.

— Va fi bine. Și, oricum, nu e nevoie să plecați și voi. Kleist are dreptate, voi ați aterizat în picioare aici.

— Ha! spuse Henri. Odată ce dispari tu, o să ne ia pe noi în șuturi.

— S-ar putea, s-ar putea să nu. Poate că Kleist are dreptate – am eu ceva care îi enervează pe oameni.

— Vin cu tine, spuse Vagul Henri.

— Nu.

— Am spus că vin.

Se lăsă o tăcere lungă, întreruptă într-un târziu de Kleist.

— Ei bine, eu nu stau aici de unul singur, spuse el și plecă furios și bosumflat.

— Poate putem pleca înainte să se întoarcă, zise Cale.

— Are sens să rămânem împreună.

— Cred că da, dar de ce trebuie să se văicărească atât?

— Așa e el. E stilul lui. E de treabă, să știi.

— Chiar e? întrebă Cale, de parcă era doar un pic curios.

— Când vrei să plecăm?

— Peste o săptămână – sunt o grămadă de lucruri bune de șutit aici. Trebuie să ne facem provizii.

— E prea periculos.

— Va fi bine.

— Nu sunt de acord.

— Păi, e capul și fundul meu în joc, așa că eu decid.

Vagul Henri ridică din umeri.

— Asta cam așa e. Schimbă subiectul: Ce crezi despre Mond – sunt plini de sine, n-ai zice?

— Destul de buni, totuși.

— Ei bine, spuse Vagul Henri, zâmbind, destul de arătoși măcar. Crezi că Riba va fi bine?

— De ce n-ar fi?

Nu încăpea îndoială că Vagul Henri era sincer îngrijorat.

— Chestia e că ea nu e ca mine și ca tine. Ea n-ar suporta o bătaie sau ceva de genul. N-a fost crescută cu asta.

— Va fi bine. Vipond ne-a aranjat bine, nu? Ce-a spus Kleist e adevărat – dacă nu eram eu, ați fi în puf aici.

De fapt, Cale nu știa ce e ăla puf, dar auzise expresia de câteva ori și îi plăcea cum sună.

— Riba știe cum să se înțeleagă cu oamenii. Va fi bine.

— Dar tu de ce nu te poți înțelege cu oamenii?

— Nu știu.

— Încearcă să nu le stai în cale și, dacă nu poți, nu te mai uita la ei de parcă ai vrea să le tai gâtul și să-i dai la câini.

Dar în ziua următoare, speranța Vagului Henri că lucrurile cu Solomon Solomon și Conn Materazzi s-ar putea potoli se prăbuși. Solomon Solomon găsi o altă scuză ca să continue bătaia sălbatică din ziua anterioară, dar de data asta în mijlocul terenului ca toți învățăceii să vadă bine și să fie încurajați să facă la fel. În schimb, Conn Materazzi, mai subtil decât instructorul lui de luptă și nevrând să fie văzut că îl copiază, continuă să îl lovească cu piciorul pe Cale din cel mai nesemnificativ motiv, dar fără să pună forță în lovitură. Tânărul băiat avea un talent să îl umilească, tratându-l pe Cale de parcă era o povară amuzantă și era de datoria lui să se poarte cât mai blând posibil. Cu picioarele lui lungi și flexibile îl putea lovi pe Cale în spatele gambei, în fund sau să îi aplice o lovitură scurtă peste ureche, de parcă dacă și-ar fi folosit mâinile pe cineva precum Cale ar fi însemnat că îl ia prea în serios. După

patru zile de asemenea tratament, Vagul Henri începu să se îngrijoreze de efectul pe care îl avea Conn asupra lui Cale, și nu de tratamentul dur pe care i-l aplica Solomon Solomon. Cale era obișnuit cu o brutalitate mai sălbatică decât orice putea inventa Solomon Solomon. Dar batjocura, luarea în derâdere, era ceva ce nu mai experimentaseră. Henri începu să se îngrijoreze că Cale ar putea fi provocat să riposteze.

— Mie mi se pare că e mai calm ca niciodată, îi spuse Kleist
Vagului Henri când acesta își exprimă îngrijorarea.

— La fel de liniștit ca o casă bântuită până la ora la care se trezesc demonii.

Amândoi râseră de această replică îndelung repetată de Izbăvitori.

— Încă două zile.

— Hai să îl convingem să plecăm mâine.

— Bine.

Conn Materazzi continuă să își dezvolte rolul de stăpân tolerant al unui nebun ridicol cu și mai multă răutate – și era foarte admirat de prietenii lui că făcea așa. Între bătăile sălbatice aplicate de Solomon Solomon, îi ciufulea părul lui Cale din cauza unei greșeli închipuite de parcă era un animal de casă bătrân, incontinent, dar compătimit. Mai erau nenumărate palme ușoare și provocatoare la ceafă, lovituri discrete la fund cu lama sabiei. Și, în tot acest timp, Cale devenea din ce în ce mai tăcut. Și Conn vedea asta – vedea că bătăile sălbatice păreau să nu-l afecteze mai deloc, dar că batjocura lui, oricât de atent deghizată, părea să îi penetreze sufletul foarte dur. Conn Materazzi era un monstru, dar nu unul prost.

Materazzii erau faimoși pentru două lucruri: primul, talentul lor suprem în materie de arte marțiale și curajul lor nesăbuit; al doilea, frumusețea extraordinară a femeilor Materazzi, împreună cu răceala lor ieșită din comun. Într-adevăr, se spunea că e imposibil să înțelegi de ce

Materazzii erau atât de dispuși să moară în război până nu o întâlneai pe una dintre soțiile lor. Un Materazzi singur sau în grup era o mașină de război groaznică. Dar dacă întâlneai cu adevărat una dintre soțiile lor, ai fi fost întâmpinat cu o condescendență, o mândrie și un semn de adio cum n-ai mai întâlnit niciodată în viața ta. Dar ai fi fost și izbit de frumusețea lor uimitoare – și, la fel ca bărbații Materazzi, ai fi fost dispus să înduri aproape orice pentru un zâmbet sau pentru un sărut condescendent. Deși Materazzii țineau aproape o treime din lumea cunoscută sub puterea lor militară, economică și politică, cei cuceriți se puteau întotdeauna consola cu ideea că, oricât de sus ajungeau, Materazzii erau sclavii femeilor lor.

Pe măsură ce Cale continua să îndure bătăi și hărțuială, toți cei trei foști acoliți petreceau cât mai mult timp furând. Asta nu era deosebit de dificil sau de periculos – Materazzii aveau ceea ce li se părea băieților o atitudine bizară față de posesiunile lor. Păreau gata să își arunce lucrurile aproape imediat ce le cumpăraseră. Din cauză că acoliților le fusese interzis să aibă vreun fel de posesiune, lucrul acesta îi nedumerea. La început furau obiecte care credeau că le vor folosi – un briceag, o tocilă, apoi bani lăsați aiurea în dormitoarele șefilor lor, deseori în cantități uimitor de mari. Apoi deveni mai ușor să își întrebe șefii dacă nu vor să le curețe ceva sau să îl pună undeva, că li se spunea deseori să scape de el. În numai patru zile furaseră și li se „dăduseră” mai multe lucruri decât puteau ei folosi sau știau să folosească: cuțite, săbii, un arc ușor de vânătoare cu o crăpătură reparată imediat de Kleist, un ibric mic de campanie, castroane, linguri, frânghie, sfoară, mâncare conservată de la bucătărie și o sumă bunicică de bani care urma să mai crească când vor curăța camerele șefilor lor chiar înainte de plecare. Toate astea erau ascunse cu grijă într-o serie de firide și crăpături, dar șansele să fie descoperite erau mici pentru că nimeni nu le simțea lipsa. Văzând că putea trăi ca nababul din lucrurile pe care alți

oameni nu le mai voiau, Kleist și Vagul Henri se întristară teribil că trebuiau să plece. Dar Vagul Henri vedea cu fiecare ironie batjocoritoare a lui Conn Materazzi și cu fiecare împunsătură umilitoare cum Cale devenea tot mai tăcut. Conn
Materazzi îl trăgea pe Cale de urechi și de nas de parcă era un băiețel mic și obraznic.

În după-amiaza celei de-a cincea zile, Cale se afla în căutarea a ceva util de furat într-o zonă a fortăreței unde, ca învățăcel, îi era interzis să meargă. „Interzis” în Memphis însemna ceva total diferit de „interzisul” din Templu – acolo o infracțiune putea însemna, să zicem, patruzeci de lovituri cu o curea de piele cu ținte în urma cărora puteai foarte ușor să sângerezi de moarte. Aici însemna ceva ce nu ar trebui să faci și care ar fi putut fi urmat de o pedeapsă vag neplăcută sau de care puteai să scapi dacă știai să te justifici. De exemplu acum, dacă ar fi fost prins, Cale s-ar fi scuzat că s-a rătăcit.

Se mișca acum prin partea cea mai veche a marii fortărețe, într-adevăr cea mai veche parte din Memphis. O mare parte din acest zid, cu camerele lui interioare acum folosite pentru depozitare, fusese demolat și înlocuit cu casele elegante cu ferestrele largi atât de iubite de Materazzi. Dar această parte veche a Memphisului era întunecoasă, singura lumină venind de la pasajele care intrau și ieșeau din marginile zidului, deseori la douăzeci de metri distanță. Fuseseră gândite pentru un atac, nu pentru plimbări. Când Cale urca cu grijă un set de trepte negre de piatră fără nicio apărătoare sau balustradă care să îl împiedice să cadă doisprezece metri pe dalele de piatră de dedesubt, auzi pe cineva grăbindu-se în jos pe scări înspre el. Nu putu vedea din cauza curburii în scară, dar oricine era avea un felinar. Păși înapoi într-o scobitură a casei scărilor și speră să nu fie remarcat când persoana avea să treacă pe lângă el. Pașii grăbiți și lumina slabă înaintară și apărură în câmpul lui vizual. Cale se lipi de zid și fata nu-l

văzu când trecu în grabă pe lângă el. Dar lumina era slabă în locul acesta vast și întunecos și dalele de piatră erau inegale. Luase curba prea repede și, deja dezechilibrată, își prinsese călcâiul într-o dală de piatră neregulată. Se răsuci încercând să își țină echilibrul pentru a nu cădea doisprezece metri pe piatra dură. Fata scoase un țipăt când scăpă felinarul și era pe punctul de a cădea când Cale o apucă de braț și o trase înapoi.

Fata țipă speriată la această apariție uimitoare ieșită din neant.

— Dumnezeule mare!

— E în regulă, spuse Cale. Era să cazi.

— O! spuse ea și privi în jos la felinar, care se spărsese, dar încă mai ardea uleiul care se vărsase. O, spuse ea din nou. M-ai speriat.

Cale râse.

— Noroc că mai ești în viață *să fii* speriată.

— Aș fi fost bine.

— Ba nu, n-ai fi fost.

Privi în jos la prăpastia abruptă și apoi din nou la Cale în lumina vagă. Nu era ca niciun băiat sau bărbat pe care îl văzuse vreodată – avea o înălțime medie și păr negru ca tăciunele – dar expresia din ochii lui, bătrâni și negri, era ceva ce nu putea identifica.

Brusc i se făcu teamă.

— Trebuie să plec, spuse ea. Mulțumesc.

Apoi începu să alerge rapid în jos pe scări.

— Ai grijă, spuse Cale, atât de încet că ea nu avea cum să audă.

Și apoi dispăru.

Cale se simțea de parcă fusese lovit de fulger. Chiar și cel mai experimentat și mai înțelept cap ar fi fost în pericol de a fi sucit de fata pe care o întâlnise Cale din întâmplare, și, când era vorba de femei, Cale nu era niciuna, nici alta. Ea era Arbell
Materazzi, fiica Mareșalului Materazzi, Dogele de Memphis.

Dar nimeni, cu excepția tatălui ei, nu se gândea la ea pe numele ei de botez. Toată lumea îi spunea Arbell Gât-de-Lebădă, și era recunoscută de toți drept cea mai frumoasă femeie din Memphis și probabil din toate teritoriile lui vaste. Să îi descriu frumusețea? Gândiți-vă la o femeie ca o lebădă.

Cât de diferită ar fi fost istoria dacă Cale nu ar fi întâlnit-o în marele zid în acea după-amiază sau dacă n-ar fi fost în stare

— în întunericul și locul acela alunecos – să o tragă înapoi și, așa cum ar fi fost cazul cu siguranță, tânăra și-ar fi rupt gâtul ei lung și elegant pe dalele de piatră de dedesubt.

În câteva ore, un Cale îndrăgostit le spuse unui camarad amuzat și unuia ranchiunos că se răzgândise cu privire la plecarea din Memphis. Desigur că nu le explică motivul adevărat, spunându-le că luase bătăi mai rele decât cele ale lui Solomon Solomon toată viața și că se hotărâse pur și simplu să ignore aiureala lui Conn Materazzi. De ce să lase glumele stupide ale unui plod răsfățat să îl îngrijoreze când avea atâtea motive să rămână? Așa nedumeriți cum erau, Vagul Henri și Kleist nu aveau niciun motiv să se îndoiască de el. Și totuși, Vagul Henri nu era convins.

— Îl crezi? spuse el mai târziu, când era singur cu Kleist.

— De ce mi-ar păsa, oricum? Mie îmi convine dacă vrea să rămânem, doar că nu vreau să se mai poarte tot timpul ca Dumnezeu Atotputernic.

În următoarele câteva zile, Vagul Henri privi cum bătaia și batjocura continuară. Ca întotdeauna ridiculizarea lui Cale îl îngrijora cel mai mult. Conn Materazzi era un plod răsfățat, dar mai era și un artist al războiului de un talent nemaiîntâlnit. Numai cei mai vechi și mai experimentați luptători Materazzi îl învingeau câteodată în luptele crâncene care aveau loc în fiecare vineri și durau întreaga zi. Și aceste înfrângeri în fața soldaților cu abilități deosebite și cruzime disperată deveniseră din ce în ce mai puține pe măsură ce treceau săptămânile. Era faimos, pur

și simplu, și pe bună dreptate. Așa că nu a fost nicio surpriză că în ultima săptămână de antrenament oficial i s-a acordat premiul care se dădea doar foarte rar cuiva care intra în armata Materazzi: Forza sau Sabia din Danzig, cunoscută popular sub numele de Lama Făcută de Martin Bacon, marele armurier, cu o sută de ani în urmă, era o armă forjată dintr-un oțel cu o putere și flexibilitate unică, un secret care din păcate s-a pierdut când Bacon s-a sinucis din cauza unei aristocrate Materazzi căreia nu-i păsa de el. Peter Materazzi, dogele de atunci pentru care făcuse sabia, fusese de neconsolat la moartea lui și refuzase pentru tot restul vieții lui să creadă că un om cu geniul lui Bacon ar fi putut să se sinucidă dintr-un asemenea motiv. „O fată! exclamase el, neîncrezător. I-aș fi dat-o pe soția mea dacă ar fi cerut-o.” Având în vedere reputația femeilor Materazzi ca fiind foarte reci, efectul pozitiv al unei asemenea oferte rămâne îndoielnic.

În orice caz, dreptul de a deține Lama era o onoare deosebită pentru Conn și nu mai fusese acordat de mai mult de douăzeci de ani.

Ceremonia de decernare și parada stradală au fost la fel de splendide pe cât v-ați putea imagina: mulțimi vaste, pălării fluturânde, urale, muzică, pompă și splendoare, discursuri și tot tacâmul. Aristocrații de la Mond se aliniară în fața subordonaților lor în număr de aproape cinci mii. Aceștia nu trebuie confundați cu niște simpli soldați – reprezentau o elită înarmată, cea mai bine antrenată și echipată din lume, fiecare de rang înalt și proveniență nobilă.

Și, în centrul tuturor, Conn Materazzi: de șaisprezece ani, un metru optzeci înălțime, blond, musculos, zvelt și frumos – cel mai observat din toți observatorii, centrul atenției tuturor, preferatul mulțimilor, mândria Materazzilor. Cât de plin de sine era când primea uralele și aplauzele în timp ce i se întindea Lama! Când o ridică sus deasupra capului, mulțimea scandă atât de tare de parcă ar fi fost sfârșitul

lumii.

Vagul Henri aplaudă ca să nu atragă atenția asupra sa. Kleist își exprimă entuziast neplăcerea exagerându-și aplauzele și uralele de parcă Conn era fratele lui geamăn. Dar în ciuda unui ghiont de la Kleist și o rugăminte șoptită de la Vagul Henri, Cale rămase impasibil, o reacție remarcată de Conn, stăpânul lui, în ciuda impresiei lui că fusese lovit de un fulger dumnezeiesc.

Având în vedere că avea deja o opinie foarte bună despre sine însuși – una întărită de tagma lui de admiratori lingușitori – convingerea lui Conn că era o persoană minunată urcase până la înălțimi amețitoare. Chiar și două ore mai târziu, după ce mulțimile se împrăștiaseră și el se întorsese în singurătatea fortăreței, creierul îi mai vibra ca un stup plin de albine agitate.

Și totuși, după ce complimentele și adorația prietenilor săi și a cremei societății Materazzilor începură să se disipeze, revenise suficient de mult cu picioarele pe pământ ca să își amintească de insulta calculată pe care i-o adresase Cale prin refuzul de a-i aplauda triumful. Acest spectaculos act de insubordonare nu avea să fie trecut cu vederea, așa că își trimise unul dintre servitori să îl cheme pe învățăcelul lui să vină imediat.

Servitorului îi luă ceva timp să îl găsească pe Cale, mai ales că atunci când ajunse la dormitoarele învățăceilor avu ghinionul să îl întrebe pe Vagul Henri unde îl putea găsi pe Cale. Talentul lui natural de a se eschiva nu fusese folosit de ceva vreme, dar când era interogat direct ieșea la suprafață imediat.

— Cale? spuse el, de parcă nici măcar nu era sigur ce ar putea fi un asemenea lucru.

— Noul învățăcel al Lordului Conn Materazzi.

— Care Lord?

— Are părul negru. Cam atât de înalt. Servitorul, dându-și seama că are de-a face cu cineva greu de cap, își întinse mâna la aproximativ un metru șaizeci. Arată nefericit.

— A, te referi la Kleist. E jos la bucătării.

Servitorul se gândi că poate chiar îl căuta pe Kleist. Se gândi că Conn Materazzi spusese Cale, dar poate că era Kleist și, având în vedere dispoziția în care era nu avea chef să se ducă să îl întrebe. Din nefericire, Cale intră în dormitor sperând să doarmă puțin și planul Vagului Henri de a-l trimite pe servitor să îl caute la dracu' în praznic pică.

— El el, spuse servitorul Vagului Henri.

— Acela nu e Kleist, replică Vagul Henri triumfător. Acela e Cale.

Până când Cale ajunse în grădina de vară, mulțimea din jurul lui Conn se subțiase și dispăruse. Totuși, un ultim și de departe cel mai important oaspete din punctul de vedere al lui

Conn, sosise în sfârșit: Arbell Gât-de-Lebădă. Crescută să trateze bărbații cu dispreț îndulcit numai de condescendență, era o chestiune destul de grea pentru Arbell să dea impresia că, în afară de indiferență, nu simțea nimic pentru Conn. De fapt, nu era mai indiferentă la frumusețea și realizările lui decât erau majoritatea fetelor, oricât de frumoase și grațioase ca lebedele ar fi fost. Dacă ar fi fost oricine altcineva, și nu Conn, ar fi știut instinctiv să apară la jumătatea evenimentului, să ofere un compliment lipsit de entuziasm și să dispară. Dar nici cea mai rece din elita femeilor Materazzi nu ar fi putut rămâne complet indiferentă în fața acestui războinic tânăr și superb, la aclamațiile mulțimii și la puterea glorioasă și rară a ceremoniei. Arbell Gât-de-Lebădă era de fapt mai puțin disprețuitoare decât părea; și, spre marea ei uimire, chiar se înfiorase în momentul în care Conn ridicase Lama spre mulțime și mulțimea izbucnise în urale pentru tânărul magnific. Prin urmare, talentul ei de a părea complet indiferentă față de bărbați, chiar și față de cei magnifici, o cam părăsise și indecizia ei o făcuse să ajungă mult prea târziu și chiar să roșească (nu îndeajuns încât Conn să observe) când îl complimentă pentru marea lui realizare.

Existau doar doi oameni pe care Conn îi privea cu un oarecare grad de respect – unchiul lui și fiica unchiului său. Era copleșit de prezenta lui Arbell atât din cauza frumuseții ei orbitoare, cât și din cauza disprețului ei aparent pentru el. În ciuda unei zile care îi sporise alura de putere și maiestate, Conn se simți confuz la sosirea ei și nu i-ar fi observat stânjeneala nici dacă și-ar fi aruncat brațele în jurul gâtului său și l-ar fi umplut de sărutări. Îi ascultă felicitările într-o asemenea stare de confuzie că abia înțelese ce spunea, darămite să mai perceapă și tonul pe care o spunea. Exact când se înclinară unul în fața celuilalt și Arbell Gât-de-Lebădă se întoarse, sosi Cale.

În mod normal, Arbell nu ar lua aminte la un învățăcel, așa cum nu ar băga în seamă o molie gri. Dar deja aflată într-o anume stare, se sperie și se nedumeri și mai tare întâlnindu-l brusc pe băiatul ciudat care o salvase să nu cadă în zidul vechi cu numai câteva zile în urmă. Aflată sub asemenea presiune, fața lui Arbell încremeni într-o expresie de completă indiferență.

Numai cei mai mari și mai experimentați amanți din istorie, legendarul Nathan Jog, poate, sau legendarul Victor Grimm, ar fi putut să vadă dincolo de o asemenea expresie pe femeia care fierbea în interior. Bietul Cale, desigur, era foarte departe de a fi unul din acești amanți și văzu numai ce se temea să vadă. Pentru Cale, expresia ei vorbea numai de un afront rece: el îi salvase viața și se îndrăgostise și ea nici măcar nu-l recunoștea. Chiar și în cea mai profundă stare de confuzie, reacția lui Arbell Gât-de-Lebădă la această întâlnire neașteptată era suficient de limpede. Pur și simplu se întoarse și începu să meargă spre poarta aflată la câteva sute de metri distanță, în celălalt capăt al grădinii. În acest moment în grădină se aflau numai opt oameni în afară de aceștia trei: cinci dintre prietenii apropiați ai lui Conn Materazzi și trei paznici plictisiți îmbrăcați în uniforma completă de ceremonie și purtând de trei ori mai multe arme decât ar purta vreodată într-o bătălie adevărată. Mai

era și un observator: Vagul Henri, îngrijorat pentru prietenul său, se urcase pe acoperișul care dădea spre grădină și privea din spatele unui horn.

Conn Materazzi se întoarse acum spre învățăcelul său, dar orice avea de gând să facă, i-o luă înainte unul dintre prietenii săi, care, beat fiind, crezu că va amuza pe toată lumea dacă va copia obiceiul lui Conn de a-l trata pe Cale ca și cum ar fi fost slab de minte. Întinse mâna și îl pălmui ușor de câteva ori pe față. Ceilalți, cu excepția lui Conn, începură să râdă suficient de tare ca s-o facă pe Arbell Gât-de-Lebădă să se uite înapoi să vadă o a treia palmă batjocoritoare. Era îngrozită de ceea ce vedea, dar Cale vedea numai dovada disprețului în expresia ei.

S-ar putea spune că la a patra palmă lumea se schimbă. Fără să pară că face vreun efort, Cale prinse încheietura mâinii tânărului cu mâna lui stângă și antebrațul cu dreapta și apoi răsuci. Se auzi un pocnet și un țipăt de durere. Cale continuă să se miște aparent încet și, apucându-l de umeri pe adolescentul care țipa, îl aruncă spre Conn Materazzi, care privea uluit, și îl trânti la pământ. Cale făcu un pas în spate, își cuprinse pumnul drept cu mâna stângă și își înfipse cotul în fața celui mai apropiat Materazzi. Acesta era deja inconștient înainte să atingă pământul. Acum cei doi care mai rămăseseră trecuseră peste uimirea lor inițială și își scoseseră pumnalele ceremoniale înainte să pășească înapoi într-o poziție de luptă. Nu numai că arătau formidabil, dar chiar erau. Cale continuă să se miște spre ei, dar aplecat, și adună un pumn de praf și pietriș, pe care îl aruncă în fețele oponenților. Aceștia se răsuciră, iar Cale îi trase un pumn în rinichi celui mai apropiat și un alt pumn în stern celui de-al doilea. Ridică cele două pumnale și se întoarse spre Conn, care se dezbărase de prietenul lui care încă mai țipa.

Toate astea nu duraseră mai mult de patru secunde. Se lăsă o liniște lungă, în timp ce Conn și Cale se uitau unul la altul. Expresia lui Conn era controlată, dar furioasă; fața lui

Cale nu avea absolut nicio expresie.

De-acum cei trei soldați sosiseră și ei din ghereta unde încercaseră să stea la răcoare în armurile lor complete.

— Lăsați-ne pe noi să intervenim, spuse Sergentul.

— Rămâneți unde sunteți, zise Conn liniștit. Dacă vă băgați să îl doborâți, jur pe Dumnezeu că o să curățați bălegar tot restul vieții. Sunteți obligați să mă ascultați.

Asta era adevărat. Sergentul se dădu înapoi, dar le făcu semn celorlalți să mai aducă gărzi. *„Sper,* gândi Sergentul, *că o să ia o mamă de bătaie.”* Dar știa că asta nu se va întâmpla. Conn Materazzi era un soldat foarte înzestrat, deja un maestru la șaisprezece ani. Poate era un înțepat, dar asta trebuia să i-o recunoști.

Conn scoase Lama. În afară de scopuri ceremoniale pentru zile ca acestea, sabia era mult prea prețioasă ca să nu fie expusă în siguranță în sala tronului. Și cu siguranță era mult prea valoroasă pentru a fi folosită într-o luptă. Dar Conn știa că poate argumenta că nu a avut de ales, așa că pentru prima oară în patruzeci de ani Lama a fost scoasă cu scopul de a omorî pe cineva.

— Încetați! strigă Gât-de-Lebădă.

Conn o ignoră – într-o asemenea chestiune nici chiar ea nu avea un cuvânt de spus. Cale nu dădu niciun semn că o auzise. Sus pe acoperiș, Vagul Henri știa că nu poate face nimic.

Apoi începu.

Conn împunse cu Lama în față cu o viteză uimitoare. Urmă o altă împunsătură și apoi alta, în timp ce Cale se retrăgea încet, blocându-i fiecare lovitură cu cele două pumnale ornamentale care se ciobiră rapid ca un fierăstrău vechi. Conn se mișca și para și bloca loviturile cu o grație și viteză superbe, la fel ca un dansator devenit spadasin. Cale continuă să se retragă, reușind doar să blocheze fiecare lovitură, în timp ce Conn împungea și se avânta spre capul lui, spre inimă, spre picioare, oriunde vedea o posibilitate. Și totul se petrecea în liniște, cu excepția muzicii ciudate

generate de loviturile Lamei și a răspunsului sec al pumnalelor.

Conn Materazzi ataca și Cale bloca, în sus la o împunsătură, în jos la cealaltă, întotdeauna mișcându-se înapoi. Într-un târziu, Conn îl înghesui cu spatele la un perete și Cale nu mai avea cum să se retragă. Acum că îl încolțise, Conn făcu un pas înapoi, acoperind orice mișcare pe care Cale ar fi putut s-o facă în lateral.

— Lupți la fel cum mușcă un câine, îi spuse el lui Cale.

Dar expresia lui Cale, seacă și fără emoție, nu se schimbă. Ca și cum nici nu ar fi auzit.

Conn se mișcă dintr-o parte în alta și făcu câțiva pași eleganți, semnalizându-le celor care priveau că acum era pregătit pentru ultimul act al dansului cu moartea.

În acest moment, în grădină se adunaseră douăzeci de soldați, cu arcași printre ei, și fuseseră așezați de sergent într-un semicerc la câțiva metri în spatele duelului. Sergentul vedea, împreună cu ceilalți, care va fi rezultatul. În ciuda ordinelor lui Conn, știa foarte bine că vor fi necazuri dacă i se întâmpla ceva rău. Îi părea rău cu adevărat de băiatul lipit de perete când Conn ridică sabia pentru ultima lovitură. Dar Conn o ținu acolo, așteptând, căutând frica din ochii lui Cale. Dar expresia lui Cale nu se schimbă deloc – goală și absentă, de parcă înăuntrul lui nu mai era niciun suflet.

„Hai odată, rahat mic ce ești”, se gândi sergentul.

Apoi Conn lovi. E imposibil de descris cât de repede tăie Lama aerul – fulgerul se mișca încet în comparație cu ea – Cale nu-i blocă lovitura de data asta – pur și simplu se mișcă într-o parte, abia vizibil. Lovitura sabiei rată, dar numai la milimetru. Apoi altă lovitură și altă ratare. Apoi o împunsătură la care Cale păși în lateral, oricât de rapidă ar fi fost.

Apoi, pentru prima dată, Cale lovi și el. Conn pară, dar la limită. Lovitură după lovitură, Cale îl împinse înapoi până ajunseră din nou în locul unde începuse lupta. Conn respira

greu de acum și teama crescândă din el îl făcea să gâfâie și mai tare – corpul lui nu era obișnuit cu teroarea și prezența morții și se răzvrătea împotriva talentului său și anilor de instrucție, cu nervii la pământ și stomacul întors pe dos.

Apoi Cale se opri.

Păși afară din bătaia Lamei și îl privi pe Conn de sus până jos. Trecu o secundă sau două, apoi un Conn disperat lovi din nou, iar Lama șuieră când tăie aerul. Dar Cale se mișcase chiar înainte ca lovitura să înceapă, blocând Lama cu un pumnal și înjunghiindu-l adânc cu celălalt pe Conn în umăr.

Cu un strigăt de durere și șoc, Conn scăpă sabia în timp ce
Cale îl răsuci și îl ținu de gât cu antebrațul, îndreptând pumnalul rămas spre stomacul lui Conn.

— Stai cuminte, îi șopti el blând lui Conn în ureche, apoi strigă tare la soldații care înaintau să îl oprească: Pe loc repaos, sau îl tai pe ticălosul ăsta mic!

Cale îl împunse pe Conn în stomac ca să demonstreze că vorbește serios. Sergentul, îngrozit acum, le făcu oamenilor săi semn să se oprească.

În tot acest timp Cale îl strânsese pe Conn de gât atât de tare că nu mai putea respira. Din nou îi șopti la ureche:

— Înainte să pleci, șefule, uite ceva de ținut minte: Lupta nu e o artă.

După ce îi spuse asta, Conn își pierdu cunoștința, atârnând fără vlagă de brațul lui Cale, care acum își slăbi strânsoarea.

— Încă mai trăiește, Sergent, dar nu va rămâne în viață dacă faci ceva curajos. O să ridic sabia – așa că purtați-vă frumos.

Avându-l pe Conn drept povară, Cale se lăsă încet la pământ și se întinse după Lamă. Odată ce o cuprinse, se ridică din nou, cu ochii ațintiți asupra soldaților. Și mai mulți intrau pe porțile exterioare, până ajunseră la aproape o sută.

— Ce o să faci, fiule? întrebă Sergentul.

— Știi, spuse Cale, nu m-am gândit la asta.

Abia atunci Vagul Henri strigă de pe acoperiș.

— Promiteți că nu-l veți răni și îi va da drumul.

Uluiți, soldații răspunseră la prima încercare de negociere cu trei săgeți trase în direcția lui Henri. Vagul Henri lăsă capul jos și dispăru din vedere.

— Nu acum! strigă Sergentul. Următorul care se mișcă fără ordin primește cincizeci de lovituri și un an de curățat latrina!

Se întoarse înapoi spre Cale.

— Ce zici, fiule? Dă-i drumul și nu vei păți nimic.

— Și după aceea?

— Nu pot să spun. O să fac ce pot. O să le spun că băieții ăștia te sâcâiau – dar dacă vor asculta… Ce altă alegere ai?

— Cale, fă ce ți se spune! strigă Vagul Henri de pe acoperiș, atent de data asta să își arate doar capul peste marginea acoperișului.

Cale așteptă un moment, deși era perfect clar ce avea de făcut. Luând Lama de la gâtul lui Conn, se uită cu atenție în jurul lui după un loc unde s-o pună. Avu noroc. La doi pași în urma lui, pe care îi făcu foarte precaut, se afla o parte veche a zidului nu mai înaltă de genunchi, unde se întâlneau două pietre enorme. Lăsă Lama să alunece între cele două pietre la o adâncime de aproape douăzeci și cinci de centimetri.

— Ce faci, băiete? strigă Sergentul.

Atunci Cale îi dădu drumul la pământ lui Conn Materazzi care era inconștient, se întoarse spre sabie și cu toată puterea lui o împinse spre greutatea pietrelor enorme. Lama, poate cea mai măreață sabie din istoria omenirii, se îndoi și apoi se rupse cu zgomotul unui clopot care bate – DANG!

Soldații icniră într-un glas. Cale se uită la sergent, apoi, foarte calm, aruncă jumătatea ruptă a Lamei care îi rămăsese în mână. Sergentul se duse spre el, luând un lanț

și niște cătușe de la unul dintre soldații de lângă el.

— Întoarce-te, băiete.

Cale făcu așa cum i se spuse. În timp ce sergentul îi punea cătușele, îi șopti lui Cale la ureche:

— Aceasta e ultima prostie pe care ai făcut-o în viața asta.

Unul dintre soldații infirmieri – câte unul la fiecare șaizeci de bărbați din armata Materazzilor – îl consulta acum pe Conn care era încă inconștient. Încuviință spre Sergent și apoi se duse să îi consulte și pe ceilalți. Acum Arbell Gât-de-Lebădă se năpusti în cercul care îi înconjura pe Cale și pe răniți și îngenunche lângă Conn, verificându-i pulsul. Satisfăcută, se ridică și se uită la Cale, încadrat acum de doi soldați. El o privi înapoi, cu fața calmă și lipsită de expresie.

— Nu cred că o să mă mai uiți de data asta, spuse el, apoi fu târât de soldați.

În acel moment, lui Cale îi surâse norocul. Vagul Henri nu fusese singur pe acoperiș. La fel de curios, deși nu la fel de îngrijorat de soarta lui Cale, Kleist îl urmase pe Vagul Henri. Imediat ce lupta începuse, acesta îi spusese lui Kleist să încerce să îl aducă pe Albin.

Kleist îl găsise pe Albin în singurul loc în care știa unde să îl caute. Într-o clipă, acesta ieși din birou și strigă la oamenii lui să îl însoțească. Și astfel Albin ajunse tocmai când patru soldați îl târau pe Cale afară din grădină și se îndreptau spre închisoarea orășenească, un loc unde ar fi fost norocos să supraviețuiască peste noapte.

— Ne ocupă noi mai departe, spuse Albin, cu zece din oamenii săi în spate, îmbrăcați în uniformele lor constând în veste negre și pălării melon.

— Sergentul ne-a spus să îl ducem la închisoare, spuse cel mai înalt în grad dintre soldați.

— Eu sunt Căpitanul Albin de la Ministerul de Interne și sunt răspunzător cu securitatea în Citadelă – așa că încredințați-mi-l sau vedeți voi.

Prezența impunătoare a lui Albin, precum și cei zece

buldogi, așa cum erau numiți fără afecțiune, cu fețe de duri, îi intimidaseră pe soldați, care aveau rar voie să intre în Citadelă, așa că se simțeau nelalocul lor atunci când erau provocați într-un asemenea loc. Cu toate acestea, soldatul mai înalt în grad mai încercă odată:

— Trebuie să îl întreb pe Sergent.

— Întreabă pe cine vrei, dar el e prizonierul nostru și vine cu noi.

Spunând asta, Albin le făcu semn oamenilor săi să înainteze, și soldații aflați în inferioritate numerică îl predară pe Cale fără tragere de inimă. Soldatul mai înalt în grad îi făcu semn unui alt soldat care o luă la fugă înapoi spre grădină să aducă ajutoare – dar deja buldogii îi luaseră pe Cale și, ridicându-l sus, începuseră să își croiască drum în labirintul de alei care șerpuia în și din Citadelă. La momentul în care ajunseseră și ajutoarele, ei dispăruseră.

În zece minute, Cale era închis întruna din celulele private ale lui Vipond și unul dintre temniceri îi lucra la cătușele de fier de la mâini. Douăzeci de minute mai târziu avea mâinile descătușate și stătea în mijlocul unei celule slab iluminate, în timp ce ușa era încuiată în spatele lui. La stânga și la dreapta lui erau alte celule, separate parțial de zid și parțial de gratii. Cale se așeză și începu să se gândească bine la ce făcuse. Nu erau gânduri fericite, dar după câteva minute o voce care strigă din celula din dreapta le întrerupse:

— Ai o țigară?

15

— De fiecare dată când ne întâlnim, spuse IdrisPukke, pare să fie în circumstanțe nefericite. Poate că ar trebui să ne schimbăm obiceiurile.

— Vorbește pentru tine, tataie.

Cale se așeză pe patul de lemn și se prefăcu că îl ignoră pe tovarășul său de pușcărie. Era un ghinion mult prea mare să se întâlnească din nou cu IdrisPukke.

— Ce coincidență, nu? spuse IdrisPukke.

— S-ar putea spune și așa.

— Dar *chiar* spun. Urmă o pauză. Ce te aduce aici?

Cale se gândi cu atenție înainte să răspundă:

— M-am bătut cu cineva.

— Dacă te bați cu cineva nu ajungi în închisoarea personală a lui Vipond. Cu cine te-ai bătut?

Cale se gândi din nou ce să răspundă – dar ce mai conta?

— Cu Conn Materazzi.

IdrisPukke râse, dar încântarea și admirația erau evidente, și, deși Cale încercă să reziste lingușirii, nu prea-i reuși.

— Doamne Sfinte, Bucle-Aurii în persoană. Din ce am auzit ești norocos să mai trăiești.

Cale ar fi trebuit să își dea seama că e provocat, dar în ciuda talentelor sale neobișnuite, era totuși tânăr.

— El e cel norocos. Probabil își revine acum și are o durere nasoală de cap.

— Măi, măi, ești plin de surprize, nu? Nu spuse nimic preț de o clipă. Totuși – asta nu explică de ce ești aici. Ce legătură are asta cu Vipond?

— Poate e din cauza sabiei.

— Ce sabie!

— Sabia lui Conn Materazzi.

— Și ce legătură are sabia lui cu asta?

— Nu era tocmai sabia *lui.*

— Adică?

— De fapt, era sabia Mareșalului Materazzi. Cea numită Lama.

Liniștea dură mai mult de data asta.

— După ce l-am trântit pe Conn, am băgat-o între două pietre și am frânt-o.

Tăcerea lui IdrisPukke fu adâncă și rece.

— Un act necugetat de vandalism, dacă mă pot exprima așa.

Sabia aceea era o operă de artă.

— N-am avut timp s-o admir când Conn încerca să mă taie în două cu ea.

— Dar lupta se terminase atunci – asta ai spus.

Adevărul e că băiatul își regretase impulsul din momentul în care frânsese sabia.

— Vrei sfatul meu?

— Nu.

— O să ți-l dau oricum. Dacă intenționezi să omori pe cineva, omoară-l. Dacă ai de gând să îl lași să trăiască, lasă-l să trăiască. În orice caz, nu face o varză din asta.

Cale se întoarse cu spatele la IdrisPukke și se întinse în pat.

— În timp ce dormi, visează la asta: Tot ce ai făcut, mai ales că ai rupt sabia, înseamnă că ar trebui să fii în mâna Dogelui.

Nimic nu explică de ce ești aici.

Jumătate de oră mai târziu, Cale, care nu putea să doarmă, auzi zăngănitul zăvorului tras. Se ridică și îi văzu pe Albin și pe Vipond intrând. Vipond se uită la el cu răutate.

Seară bună, Lord Vipond, strigă IdrisPukke vesel.

— Taci din gură, IdrisPukke, răspunse Vipond, în continuare cu ochii pe Cale. Acum spune-mi – și vreau adevărul sau să fiu al naibii de nu te dau pe mâna Dogelui în clipa asta – spune-mi exact ce s-a întâmplat; și, când ai

terminat, spune-mi exact cine ești și cum a fost posibil să îi bați pe Conn Materazzi și pe prietenii lui atât de ușor. Vorbesc serios – adevărul, sau mă spăl pe mâini de tine la fel de repede cum ai fierbe un sparanghel.

Desigur, Cale nu știa ce e ăla un sparanghel. Singura lui greutate era să decidă cât de mult să îi spună lui Vipond ca să îl convingă că e foarte sincer.

— Mi-am pierdut cumpătul. Asta li se întâmplă oamenilor tot timpul, nu?

— De ce ai rupt sabia?

Cale păru jenat.

— Asta a fost o prostie – a fost în febra luptei. O să îmi cer iertare Dogelui.

Albin râse.

— Da, atâta timp cât îți pare rău…

— Unde ai învățat să lupți atât de bine? întrebă Vipond.

— La Templu – toată viața mea, douăsprezece ore pe zi, șase zile pe săptămână.

— Vrei să spui că Henri și Kleist pot lupta și ei așa.

Cale se simți și mai jenat.

— Nu. Adică, sunt antrenați să lupte, dar Kleist e un expert… Un specialist.

— În ce?

— Suliță și arc.

— Și Henri?

— Provizii, cartografie, spionaj.

Asta era adevărat, dar nu în totalitate.

— Deci niciunul din ei nu ar fi putut să facă ce ai făcut tu azi?

— Nu. V-am spus.

— Mai sunt și alții cu același talent ca tine în Templu?

— Nu.

— Ce te face pe tine atât de special? întrebă Vipond.

Cale tăcu o clipă ca să dea impresia că n-ar prea vrea să răspundă.

— Când aveam nouă ani eram bun la luptă dar nu ca

acum.

— Și ce s-a întâmplat?

— Eram într-o luptă de antrenament cu un băiat mult mai mare – fără restricții, cu arme adevărate, doar că vârfurile și marginile erau teșite. L-am învins și l-am pus la pământ dar am fost prea încrezut și a reușit să mă tragă jos. Apoi m-a lovit peste cap cu o piatră. Asta a fost tot. Izbăvitorii l-au tras de pe mine, și numai din cauza asta nu mi-a zdrobit creierii din cap. M-am trezit două săptămâni mai târziu și după încă două săptămâni m-am întors la normal, cu excepția unei găuri în craniu.

Se întinse și arătă cu un deget spre partea stângă a capului său, spre ceafă. Apoi, din nou, se opri, de parcă nu mai voia să continue.

— Dar nu mai erai ca înainte?

— Nu. La început, nu puteam lupta la fel de bine ca înainte.

Sincronizarea mea era greșită, dar după o vreme m-am obișnuit cu chestia care s-a întâmplat când mi-a fost spart capul.

— Care chestie? întrebă Albin.

— De fiecare dată când aplici o lovitură înseamnă că deja te-ai decis unde îl va nimeri pe adversar. Și întotdeauna te dai de gol – prin privirea, mișcarea corpului, sau după cum te apleci ca să nu te dezechilibrezi în timp ce lovești. Toate astea îți dezvăluie unde va lovi adversarul și, dacă citești greșit aceste semnale, atunci încasezi o lovitură, dacă le citești bine, atunci o blochezi și o eviți.

— Orice luptător, oricine joacă un joc știe asta, spuse Albin.

Un luptător bun, un jucător bun de fotbal pot să te inducă în eroare cu privire la o lovitură sau o pasă.

— Pe mine nu mă pot induce în eroare orice ar face. Nu acum. Pot să citesc întotdeauna ce mișcare urmează să facă cineva.

— Poți să ne arăți? întrebă Vipond. Vreau să zic, fără să

rănești pe cineva.

— Rugați-l pe căpitanul Albin să își pună mâinile la spate.

Albin păru încurcat, lucru pe care IdrisPukke, care până atunci privise în tăcere, îl observă.

— Dragă Căpitane, în locul tău eu n-aș avea încredere în el.

— Tacă-ți gura, IdrisPukke!

Albin se uită atent la Cale, apoi își puse încet mâinile la spate.

— Tot ce trebuie să faci este să te hotărăști cât mai repede ce mână să îndrepți spre mine. Poți face orice ca să mă faci să ghicesc greșit – să simulezi, să îți miști corpul, să încerci să mă faci să aleg mâna greșită…

Înainte ca băiatul să își termine propoziția, Albin își întinse mâna spre el, dar Cale o prinse în mâna lui dreaptă, de parcă ar fi fost o minge aruncată de un copil neîndemânatic de trei ani. Mai încercă de șase ori, și, oricât de mult s-ar fi străduit, se întâmplă același lucru.

— E rândul meu acum, spuse Cale când Albin, supărat, dar foarte impresionat, cedă.

Cale își puse mâinile la spate și începură același proces, dar în sens invers. Cale lovi de șase ori și de șase ori Albin făcu alegerea greșită.

— Pot să citesc ce intenționezi să faci, spuse Cale. În clipa în care începi să te miști. E doar cu o fracțiune de secundă mai repede decât înainte de rană, dar e mereu suficient. Nimeni nu poate să citească ce intenționez eu să fac, indiferent de cât de rapid sau experimentat e.

— Și asta e tot? întrebă Albin. O lovitură în cap?

— Nu, răspunse Cale furios. Toată viața am fost antrenat să fac un singur lucru. Aș fi putut să îl dobor oricum pe Conn Materazzi, dar nu la fel de ușor și nu încă patru în același timp.

Așa că nu, Căpitane, asta nu e tot.

— Cum au reacționat Izbăvitorii când și-au dat seama ce se întâmplase?

Cale mormăi, ca un fel de râset, dar fără amuzament.

— Nu Izbăvitorii – ci un singur Izbăvitor: Bosco, Stăpânul Războaielor, răspunzător cu instruirea în luptele marțiale.

— Lupte marțiale – ca artele noastre marțiale?

Cale râse, de data asta amuzat pe bune.

— Nu e nicio artă în ceea ce fac eu – întrebați-i pe Conn Materazzi și pe prietenii lui.

Vipond ignoră batjocura.

— Bosco ăsta ce a făcut când a aflat rezultatul rănii tale?

— M-a testat timp de luni întregi, împotriva unora mai mari și mai puternici. A adus chiar și cinci veterani, cercetași din războaiele din Răsărit, care fuseseră condamnați la moarte, cel puțin așa mi-a spus el.

Cale se opri.

— Și ce s-a întâmplat?

— Timp de patru zile la rând m-a pus să lupt cu ei. Pe viață și pe moarte, atât ne spunea la amândoi. Apoi, după cea de-a patra zi, s-a oprit.

— De ce?

— Văzuse destule ca să fie sigur de mine. O a cincea dată ar fi fost un risc inutil. Zâmbi, deloc plăcut. La urma urmei, nu știi niciodată ce se poate întâmpla într-o luptă, nu? Întotdeauna e o șansă, nu – o lovitură ghinionistă.

— Și apoi?

— Apoi a încercat să mă copieze.

— Cum adică?

— A petrecut zile întregi măsurând rana din capul meu și replicând-o pe niște cranii pe care le luase din cimitir. Apoi a făcut un model din lut, după care a petrecut șase luni încercând să facă să se întâmple din nou.

— Nu înțeleg. Cum?

— A luat o duzină de acoliți de aceeași vârstă și statură ca mine și i-a legat și i-a lovit cu o daltă pe care o făcuse de aceeași formă ca rana mea – o lovea cu un ciocan exact în același loc pe craniile lor. Mai tare, apoi mai încet, apoi și mai încet.

Timp de un moment, nimeni nu spuse nimic.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Vipond încet.

— Ce s-a întâmplat e că jumătate din ei au murit cam pe loc, iar restul – ei bine, n-au mai fost ei înșiși după aceea. Apoi nimeni nu i-a mai văzut vreodată.

— Au fost duși în altă parte.

— E un mod de a spune.

— Și apoi?

— Bosco a început să mă antreneze personal. Nu mai făcuse niciodată asta. Uneori mă ținea timp de zece ore pe zi – găsind orice slăbiciune și dându-mi o bătaie bună când greșeam și corectându-mă. Apoi a dispărut timp de șase luni și, când s-a întors, a venit cu șapte Izbăvitori despre care a spus că sunt cei mai buni în meseria lor.

— Care era…?

— Să omoare oameni – oameni cu armuri, fără, cu săbii, cu ciomege, cu mâinile goale. Cum să organizeze un omor în masă…

Cale tăcu.

— De prizonieri?

— Nu numai prizonieri – oricine. Doi dintre ei erau un fel de generali unul se ocupa de tactici – bătălii, retrageri, aranjamente de trupe. Celălalt se ocupa de tâlhării: lupte mici pe teritoriile inamicilor, asasinări, cum să îi sperie pe localnici să ne ajute pe noi, și nu pe dușmanii noștri.

— Și pentru ce erau toate astea?

— Știți, n-am fost niciodată atât de prost să întreb.

— Avea vreo legătură cu războaiele Izbăvitorilor din Răsărit?

— V-am spus, nu am întrebat.

— Trebuie să îți fi făcut o părere.

— Dacă mi-am făcut o părere? Da. Că era ceva în legătură cu războaiele din Răsărit.

Vipond se uită lung și cu duritate la Cale, care îl fixa cu obrăznicie. Apoi, a fost ca și cum Cancelarul s-a hotărât cu privire la ceva. Se întoarse spre Albin.

— Adu-i pe ceilalți doi la mine acasă cât mai repede.

Albin îi făcu semn temnicerului și apoi el și Vipond plecară.

Cale se așeză pe pat și IdrisPukke se apropie de gratii.

— Interesantă viață, îi spuse el lui Cale. Ar trebui să scrii o carte.

16

După ce Lordul Vipond termină de vorbit cu Vagul Henri și cu Kleist, se îndreptă către palatul Mareșalului Materazzi, Dogele de Memphis.

Dogele avea mulți consilieri pentru că era un om căruia îi plăcea să se sfătuiască, să dezbată și să despice firul în patru.

Faptul că rareori le urma sfaturile era doar o particularitate celor care se nasc în poziții cu o putere enormă. Singura excepție la această regulă de a vorbi fără a fi ascultat era Lordul Vipond, care era el însuși foarte puternic datorită rețelei sale de spioni și informatori și a talentului său deosebit de a avea dreptate. Așa cum spunea vorba din popor:

Cancelarul Vipond ori seamănă, ori adună
Și ce nu știe el, nu merită știut.

Mareșalul Materazzi era un bărbat de o cruzime considerabilă, care ajunsese să conducă cel mai mare imperiu pe care îl cunoscuse lumea vreodată. Ca să menții controlul asupra lui fără să fii provocat timp de douăzeci de ani necesita un curaj militar foarte mare, un talent la politică și o inteligență deosebită. Dar nu reușise niciodată să înțeleagă cum și Cancelarul lui devenise el însuși aproape la fel de puternic. Într-o zi, după aproape trei ani de domnie, își dăduse seama, spre groaza sa, că Vipond devenise indispensabil. La început, devenise foarte ostil față de Vipond un asemenea lucru era intolerabil și îl lăsa expus la asasinate sau, și mai rău, putea deveni un fel de marionetă. Dar Vipond i-a spus clar Mareșalului că atâta timp cât nu intervine în rolul lui de Cancelar și nu e așa o afurisită de pacoste, va continua să îi fie un servitor loial. De atunci relația lor a fost nu neapărat tensionată, dar, așa cum spun țăranii din jurul Memphisului, mai încordată.

Condus la Materazzi, Vipond salută printr-o înclinare a capului și a fost invitat să se așeze.

— Cum te simți, Vipond?

— Foarte bine, Milord. Și dumneavoastră?

— O, bine.

Urmă o pauză stânjenitoare – stânjenitoare pentru Mareșal pentru că Vipond stătea acolo pur și simplu, zâmbind binevoitor.

— Am înțeles că te-ai întâlnit azi cu solia Norvegienilor.

— Într-adevăr.

Una dintre etniile de la graniță, cuceriți de Materazzi cu mai mult de cincisprezece ani în urmă, Norvegienii, profitaseră cu entuziasm de avantajele oferite de ocupație – drumuri, palate cu încălzire centrală și produse luxoase de import – fără să își abandoneze apetitul feroce pentru războaie. Cu cinci ani în urmă, Mareșalul, de-acum sătul de războaie și din ce în ce mai iritat de costul întreținerii unui asemenea imperiu vast, se hotărâse să nu-i mai extindă granițele. Norvegienii, deși înduioșător de loiali cuceritorului lor, stârneau mereu conflicte și încercau să își extindă propriul teritoriu spre nord oricând puteau și în ciuda ordinelor repetate să nu facă așa ceva. Norvegienii, foarte vicleni, își provocau vecinii și foloseau în general orice truc posibil ca să pretindă că sunt atacați și că nu aveau de ales decât să se apere de agresorii invadatori. Așa cum Vipond știa foarte bine, aceste atacuri erau de fapt organizate de soldați norvegieni deghizați în soldați ai vecinilor lor în scopul de a jefui.

— Ce-au avut de spus în apărarea lor?

— O, răspunse Vipond, au pretins ca de obicei că sunt victime – victime iubitoare de pace, că numai se apără pe ei și imperiul căruia îi sunt supuși loiali.

— Și ce le-ai spus?

— Le-am spus că nu m-am născut ieri și că, dacă nu-și cheamă trupele la vatră, s-ar putea să le oferim independență.

— Și cum au reacționat?

— Toți șase au albit de groază și au promis că armata se va retrage într-o săptămână.

Materazzi se uită la Vipond cu atenție.

— Poate că ar trebui să le oferim oricum independența, și încă vreo câtorva la fel. Costul guvernării și al ordinii e al naibii de mare. Mai mult decât luăm pe taxe, n-am dreptate?

— Aproape, da – dar atunci va trebui ori să reduceți armata și să rămâneți cu o grămadă de soldați supărați căutând necazuri de-aiurea, ori să îi plătiți dumneavoastră din buzunar.

Materazzi mormăi.

— Între ciocan și nicovală.

— Cam așa ceva, Milord. Dar, desigur, dacă doriți să fac un studiu amănunțit…

— De ce l-ai luat pe băiatul care mi-a rupt sabia?

Aceste schimbări bruște de subiect erau o tactică veche de-a Mareșalului ca să neliniștească pe cineva pe care era supărat.

— Sunt răspunzător cu securitatea în oraș.

— Ești răspunzător cu comploturile – nu ești polițist. Asta nu are nimic de-a face cu tine. Mi-a rupt sabia – e de neprețuit – și i-a rănit grav pe nepotul meu și pe fiii a patru membri ai Curții mele. Îi vor capul și, sincer să fiu, și eu la fel.

Vipond păru gânditor.

— S-ar putea să fie posibil să reparăm Lama.

— Nu știi nimic despre asta. Nu te preface că ai ști.

— Într-adevăr, nu – dar știu pe cineva care știe. Prefectul Walter Gurney s-a întors de la postul lui de ambasador în Riben.

— De ce nu a venit să îmi raporteze?

— Nu se simte bine – nu cred că trece anul, după părerea mea.

— Ce-are a face asta cu sabia mea?

— Raportul lui Gurney include o secțiune extinsă despre măiestria locuitorilor din Riben în prelucrarea fierului. El spune că nu a mai văzut niciodată asemenea lucrări. Am discutat puțin cu el și mi-a spus că, dacă Lama poate fi reparată atunci, meșterii de săbii din Riben ar putea fi cei care să o facă. Se opri. Bineînțeles că v-aș garanta personal siguranța ei și aș acoperi toate cheltuielile.

— De ce? întrebă Materazzi. Ce ți-e ție băiatul ăsta de te-ai deranja atât și ai cheltui atâția bani?

— E de înțeles că sunteți nemulțumit de ceea ce s-a întâmplat cu un bun prețios și de rănirea nepotului Domniei Voastre, dar, ca să fiu sincer, ați trecut cu vederea că un băiat de paisprezece ani a reușit să bată măr cinci dintre cei mai promițători soldați ai Materazzilor, inclusiv pe unul care se presupune că e cel mai grozav din generația sa. Asta nu vă preocupă?

— Cu atât mai mult e un motiv să scăpăm de el.

— Nu sunteți interesați de cum și-a dobândit acest talent?

— Cum?

— Acest tânăr, Cale, a fost instruit de Izbăvitorii de la Templu.

— Nu ne fac probleme.

— Nu ne-au făcut în trecut – dar din ce îmi povestește acest băiat, în ultimii șapte ani, s-a schimbat foarte mult viața și instrucția la Templu. Instruiesc mai mulți soldați și mai dur.

— Te temi că ne vor ataca? Ar fi niște proști dacă ar face-o.

— În primul rând, e datoria mea să îmi fie teamă de asemenea lucruri. În al doilea rând, câți regi și împărați au gândit același lucru despre Domnia Voastră cu treizeci de ani în urmă?

Materazzi oftă, iritat și stingherit: fusese un tiran însetat de sânge când își construia marele imperiu, dar acum adevărul era că în zece ani de pace își pierduse apetitul

pentru război.

Soldatul nemilos care fusese odată un etalon privind expedițiile crâncene de cucerire devenise un bărbat de vârstă mijlocie care voia o viață liniștită, în care să nu mai trebuiască să îndure niciodată un ger crunt timp de o săptămână, apoi o săptămână în care să fie cât pe ce să moară de sete, și nici să îi fie teamă, așa cum îi recunoscuse odată la beție lui Vipond, că o să îi fluture mațele în furca unui țăran nebun care reușește o lovitură norocoasă. Nu spusese niciodată asta nimănui, dar aversiunea lui față de război apăruse după o iarnă petrecută în foamete pe câmpurile de gheață din Stetl unde ajunsese să mănânce rămășițele Sergentului Major.

— Deci care e planul tău? Sunt sigur că ai unul – și ar fi bine să includă un mod să mi-l iei de pe cap pe fratele meu cu privire la Conn.

Vipond îi puse o scrisoare pe masă. Era de la Conn Materazzi. Mareșalul o deschise și începu să citească. Când o termină, o puse înapoi pe masă.

— Conn Materazzi are multe calități admirabile; nu credeam că dorința de a lăsa de la el e una dintre ele.

— Sunteți un expert în evaluarea caracterului persoanelor, Mareșale, este o lecție pentru noi toți. Dar vanitatea e mai puternică decât toate. Am discutat cu Conn și i-am arătat că, dacă îl pedepsește pe Cale pentru că l-a învins, va părea ridicol. A fost de acord.

— Nu poți să-l lași pe băiatul ăsta să umble liber prin Memphis. Bătrânii orașului nu vor tolera asta, și nici eu. Nu pot să apar ca și cum trec cu vederea ce s-a întâmplat.

— Desigur că nu. Dar toată lumea știe că e în custodia mea. Dacă evadează, eu voi fi cel criticat.

— Vrei să îi dai drumul?

— Cu siguranță că nu. Băiatul acesta are calități unice – și în plus, el și prietenii lui sunt singura sursă de cunoaștere cu privire la Izbăvitori și intențiile lor. Trebuie să aflăm mai multe. Am niște surse, dar am nevoie ca ei să confirme

informațiile pe care le primesc. Sunt prea valoroși – mai importanți decât orice sabie sau capetele julite ale unei adunături de huligani răsfățați care au primit din plin ce meritau.

— În numele lui Dumnezeu, mă sfidezi?

— Dacă v-am nemulțumit, Milord, voi demisiona imediat.

Mareșalul scoase un icnet de iritare.

— Și uite-așa! Faci asta din nou. Nimeni nu-ți poate spune bau fără să nu te aprinzi ca un chibrit. Cu cât îmbătrânești, Vipond, cu atât devii mai iritabil.

— Scuzele mele, Mareșale, spuse Vipond cu un aer nesincer de regret. Poate că rănile mele m-au făcut mai nervos decât aș dori.

— Exact! Dragul meu Vipond, trebuie să ai grijă. A fost un chin teribil, teribil. Te-am ținut prea mult timp – ce egoism de neiertat din partea mea! Trebuie să te odihnești.

Vipond se ridică, înclină din cap ca răspuns la îngrijorarea Mareșalului, apoi se pregăti să plece. Dar, când se apropie de ușă, Materazzi strigă cu amabilitate:

— Deci vei aranja reparația sabiei pe socoteala ta și te vei ocupa și de cealaltă problemă.

17

Două zile mai târziu, IdrisPukke și Cale își croiau drum încet de-a lungul Autostrăzii Numărul Șapte, unul dintre drumurile largi de piatră care ieșeau din Memphis și care erau înțesate zi și noapte cu mărfuri ce ieșeau și intrau din și în acest mare centru comercial. După câteva ore de tăcere, Cale puse o întrebare:

— Ai fost pus în celulă să mă spionezi?

— Da, spuse IdrisPukke.

— Ba nu, n-ai fost.

— Și atunci, de ce ai întrebat?

— Voiam să văd dacă pot avea încredere în tine.

— Ei bine, nu poți.

— Cancelarul Vipond are încredere în tine?

— Nici de aici până la colț.

— Păi, atunci de ce mi-a pus condiția să stau cu tine pentru ca prietenii mei să fie în siguranță?

— Ar fi trebuit să îl întrebi pe el.

— L-am întrebat.

— Și ce a spus?

— Curiozitatea a ucis pisica.

— Ți-ai primit răspunsul.

Cale tăcu un moment.

— Ce a făcut ca să se asigure că stai cu mine?

— M-a plătit.

Asta nu era o minciună în întregime, dar pe IdrisPukke nu-l legau doar banii de Cale. Pentru ca banii să fie de vreun folos trebuia să ai unde să îi cheltui. Și nu exista niciun loc unde să merite să se ducă în care nu exista o condamnare la moarte pentru el sau mai rău. Vipond pur și simplu expusese faptele viitorului lui Idris – care de fapt nu exista – ca apoi să îi ofere o posibilitate de a ieși din asta. Mai întâi, un loc rezonabil și confortabil unde să se ascundă

timp de câteva luni și apoi, dacă făcea cum i se spune, ocazia de a primi o serie de grațieri temporare care măcar l-ar păzi de a nu fi executat de orice guvern oficial din imperiul Materazzi.

— Dar cei care vor să mă omoare și care nu sunt oficiali? îl întrebase el pe Vipond.

— Asta e problema ta. Dar dacă te apropii de băiat și afli ceva util și îl ții departe de belele, s-ar putea să am ceva pentru tine.

— E cam slăbuț, Milord.

— Pentru un om în poziția ta, adică nicio poziție, eu cred că e foarte generos, îi răspunsese Vipond, făcându-i semn să plece. Dacă ai o ofertă mai bună, sfatul meu e s-o accepți.

— Și ce o să facem în locul ăsta, care-o fi el, unde mergem? întrebă Cale după încă o oră de liniște.

— O să ne ferim de necazuri – și o să te învăț câteva lucruri.

— Ca de exemplu?

— Așteaptă să ajungem acolo.

— Știai că suntem urmăriți? întrebă Cale.

— Bruta aia urâtă în tunică verde?

— Da, spuse Cale dezamăgit.

— Un pic cam evident, nu crezi?

Cale se întoarse să se uite, ca și cum și lui îi era evident că erau urmăriți. IdrisPukke râse.

— Oricine e în spatele poveștii ăsteia se așteaptă să îl prindem pe zâmbăreț și să-l lăsăm într-un șanț undeva. Adevărata coadă e undeva la vreo două sute de metri în spatele nostru.

— Cum arată?

— Uite prima lecție. Vezi dacă îl remarci înainte să mă ocup de el.

— Adică să-l omori?

IdrisPukke se uită la Cale.

— Ce măcelar cu sânge rece ești! Vipond ne-a spus clar

să ne facem invizibili și nu cred că, dacă lăsăm în urma noastră un șir de cadavre, îl ascultăm.

— Deci ce o să faci?

— Privește și învață, fiule!

La fiecare opt kilometri de-a lungul drumului spre Memphis se găseau mici gherete de pază, gestionate de nu mai mult de șase soldați. La una dintre acestea IdrisPukke, privit de un Cale amuzat, intră în conflict cu un Caporal.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, această garanție e semnată de însuși Cancelarul Vipond.

Caporalul se scuză, dar rămase ferm:

— Îmi pare rău, domnule. Pare oficială, dar n-am mai văzut niciodată una la fel. Șeful poliției semnează de obicei aceste garanții. Știu cum arată și îi cunosc semnătura. Încearcă să vezi lucrurile din punctul meu de vedere. O să trimit după Locotenentul Webster.

— Cât timp va dura asta? întrebă IdrisPukke exasperat.

— Până mâine, probabil.

IdrisPukke gemu de frustrare, apoi se duse la fereastră. După un minut sau două îi făcu semn lui Cale să vină la el.

— Așteaptă afară, șopti el.

— Parcă trebuia să privesc și să învăț.

— Fir-ar, nu te certa cu mine. Ieși prin spate și ai grijă să nu te vadă nimeni.

Zâmbind, Cale făcu așa cum i se spuse. În spatele gheretei erau patru soldați care sprijineau peretele, fumând și părând plictisiți. Cinci minute mai târziu, IdrisPukke ieși și îi făcu semn lui Cale să i se alăture în timp ce conducea caii pe o alee lăturalnică, departe de drumul principal.

— Deci, spuse Cale, ce se întâmplă?

— O să îi aresteze și o să îi țină în celule timp de câteva zile.

— Ce l-a făcut să se răzgândească?

— Tu ce crezi?

— Nu știu, de asta te întreb pe tine.

— L-am mituit. Cincisprezece dolari pentru el și cinci

pentru fiecare din oamenii lui.

Cale era cu adevărat șocat de asta. Oricât de răi, de haini și de înguști la minte erau Izbăvitorii, ideea că ei și-ar neglija atribuțiile pentru bani era de neconceput.

— Aveam o garanție, spuse el indignat. De ce a trebuit să îi mituim?

— Nu ai de ce să te agiți pe tema asta, spuse IdrisPukke iritat. Privește-o ca pe o parte din educația ta – o nouă realitate de asimilat în procesul de cunoaștere a oamenilor. Nu-ți imagina, continuă el supărat, că doar pentru că Izbăvitorii te-au tratat ca pe un câine, știi perfect ce adunătură de nenorociți răi și corupți e rasa umană.

Poate că e ușor de spus de ce IdrisPukke era atât de supărat, având în vedere că era obișnuit cu chestii mai rele decât să fie luat la trei-păzește de un porc cinic precum Caporalul. Câți dintre noi au nevoie de un mare dezastru ca să ne sară țandăra? Să pierzi o cheie, să calci pe o piatră ascuțită sau să fii contrazis într-o chestiune lipsită de importanță e suficient motiv ca și un om calm să facă o criză de isterie dacă e în dispoziția necesară. Asta e tot – și oricât de limitate erau cunoștințele lui Cale despre natura unor oameni care nu sunt fanatici, avu suficient bun-simț ca să îl lase pe IdrisPukke singur să se calmeze.

Și totuși, dacă IdrisPukke și-ar fi dat seama cine era în spatele faptului că erau urmăriți ar fi avut dreptate să fie furios și de asemenea înfricoșat, pentru că ar fi știut că Kitty the Hare nu ar fi permis ca spionii lui să fie așa de ușor descoperiți. În ciuda faptului că cei doi bărbați remarcați de IdrisPukke au fost încuiați într-o celulă după o oră, ei erau doar momeli, fiind trimiși în mod intenționat ca să fie prinși. În timp ce Cale și
IdrisPukke se îndreptau înapoi spre drumul principal, și o zi mai târziu, ieșiră de pe el și se îndreptară spre Pădurea Albă, mai erau două perechi de ochi care îi urmăreau, de data asta, mult mai vicleni.

Pe măsură ce avansau în munți, soarele strălucea și aerul

era la fel de curat ca apa bună de băut. IdrisPukke uitase de supărarea lui din ziua precedentă și redeveni binedispus, povestindu-i lui Cale despre viața, aventurile și opiniile lui de care nu ducea lipsă. Ați crede poate că Cale, capabil cum era de o furie neagră și de acte de violență îngrozitoare, ar fi fost deranjat de faptul că tovarășul lui se erijase în mentor și-l luase drept discipol – dar trebuie să recunoașteți că Cale era un băiat, în ciuda calităților lui de fier, și că aria și natura experienței de viață a lui IdrisPukke, suișurile și coborâșurile lui, iubirile și dușmăniile lui, ar fi captat atenția și celui mai indiferent ascultător. Una dintre calitățile lui era modul în care IdrisPukke se amuza pe seama lui și își asuma responsabilitatea pentru majoritatea căderilor în dizgrație. Un adult care râde de sine însuși era un concept mai mult decât nefamiliar pentru Cale: era aproape de neconceput. Râsul pentru Izbăvitori era un păcat – o bolborosire inspirată de diavolul însuși.

Să nu vă imaginați că IdrisPukke avea o viziune veselă asupra lumii în vreun fel, dar pesimismul său era exprimat cu o încântare cunoscătoare și dorința de a se include pe sine însuși în cinismul lui spiritual, o dorință pe care Cale o găsea ciudat de reconfortantă precum și amuzantă. Cale nu era genul care să asculte pe oricine avea o părere fericită cu privire la ființele umane un asemenea comportament nu se potrivea cu experiența lui zilnică de viață. Dar descoperi că furia lui era mai ușor de suportat și chiar un pic alinată dacă asculta pe cineva care râdea de cruzimea și prostia umană.

— Sunt puține moduri, declama IdrisPukke, ca din senin, de a-i înveseli pe oameni, în afară de a le povesti ce neplăceri teribile ți s-au mai întâmplat recent. Sau: Viața e o călătorie pentru oamenii ca tine și ca mine – una în care, pe drum, nu știm niciodată unde mergem. Vezi o destinație nouă în timp ce călătorești și una mai bună, și tot așa, până când uiți total de locul spre care plecaseși inițial. Noi suntem ca alchimiștii – care încep prin a căuta aur și între

timp descoperă leacuri folositoare, un mod inteligent de a ordona lucrurile și artificii – singurul lucru pe care nu-l descoperă niciodată e aurul!

Cale râse.

— De ce aș asculta ceva ce ai tu de spus? Prima oară când te-am cunoscut, te-ai împiedicat de mine, și în ambele dăți după aceea erai prizonier.

O expresie de vag dispreț îi trecu lui IdrisPukke pe față, de parcă asta era o obiecție minoră la care nici nu merita să răspundă.

— Atunci învață din greșelile mele, Domnule-cu-Caș-la-Gură – și mai învață și că, deși am mers pe culoarele puterii timp de patruzeci de ani, încă mai trăiesc – ceea ce nu pot spune despre mulți oameni care m-au însoțit. Și îndrăznesc să spun că, dacă nu dai dovadă de un pic mai mult bun-simț decât ai făcut-o până acum, același lucru va fi valabil și pentru tine.

— M-am descurcat până acum.

— Serios?

— Da.

— Ai fost norocos, fiule, și încă foarte. Și nu-mi pasă cât de bun ești cu pumnii. Faptul că ai trăit până la vârsta asta fără să atârni de o frânghie e mai mult noroc decât deșteptăciune. Tăcu și oftă. Ai încredere în Vipond?

— Nu am încredere în nimeni.

— Orice prost poate spune că nu se bazează pe nimeni. Necazul e că uneori trebuie s-o faci. Oamenii pot fi nobili și altruiști și să aibă toate acele calități admirabile – ele chiar există, dar problema e că aceste nobile virtuți au tendința de a veni și de a pleca de la oameni. Nimeni nu se așteaptă ca un bărbat cu simțul umorului să fie vesel în fiecare zi sau o femeie blândă să fie blândă în orice moment – și totuși sunt oripilați când oamenii sunt demni de încredere o lună sau un an și apoi nu mai sunt o oră sau o zi.

— Dacă nu te poți baza pe ei tot timpul, atunci nu trebuie să ai încredere în ei.

— Dar tu, se poate baza lumea pe tine?

— Nu – am învățat, IdrisPukke, că pot face lucruri nobile. Pot salva nevinovații, zâmbi el, batjocoritor, să îi salvez de cei haini și vicleni. Dar nu e în caracterul meu – am avut o zi bună sau o zi proastă când am salvat-o pe Riba. Dar nu se va mai întâmpla din nou din impuls.

— Poți fi sigur de asta?

— Nu… Dar mă voi strădui. Călăriră în liniște încă jumătate de oră. Tu ai încredere în Vipond? întrebă Cale într-un târziu.

— Depinde. Cu privire la ce?

Cale se fâțâi incomod în sa.

— Mi-a promis că, dacă stau cu tine și mă port frumos, Vagul Henri și Kleist vor fi bine. Îi va proteja. O va face?

— Deci, ești îngrijorat cu privire la prietenii tăi? Nu ești așa de lipsit de inimă pe cât pretinzi.

— Asta crezi tu? Încearcă să te bazezi pe inima mea – să vezi unde ajungi.

IdrisPukke râse.

— Referitor la Vipond trebuie să ții minte că e un mare domn și că marii domni au responsabilități mari, și că una dintre aceste responsabilități este să nu-și țină promisiunile.

— Încerci să pari deștept.

— Ba deloc. Vipond are mulți pești mari de prins și tu și prietenii tăi nu sunteți pești mari deloc. Și dacă o sută de vieți sau siguranța viitoare a orașului cu milionul lui de sufletele ar depinde de el, să își încalce cuvântul către trei amărâți ca tine și ca prietenii tăi? Tu ce-ai face în locul lui? Te crezi așa deștept, așa că spune-mi tu.

— Kleist nu e prietenul meu.

— Ce crezi că vrea Vipond de la tine?

— Vrea să învăț să am încredere în tine, să îți spun tot adevărul cu privire la ce s-a întâmplat cu Izbăvitorii. Crede că ar putea reprezenta o amenințare.

— Și are dreptate?

Cale se uită la el.

— Izbăvitorii sunt un blestem tâmpit pe fața pământului…

Părea că ar vrea să continue, dar se sili să se abțină.

— Voiai să spui altceva.

— Da, voiam.

— Ce?

— Asta știu eu și rămâne ca tu să afli.

— Cum dorești. În ceea ce-l privește pe Vipond, dacă poți să ai încredere în el… poți, până la un punct. Se va da peste cap să vegheze asupra prietenului tău și asupra celui care nu îți e prieten până devine important să n-o mai facă. Până devin importanți în sensul greșit, sunt într-adevăr în siguranță.

În timp ce călăreau în liniște, niciunul nu-și dădu seama că ochii lui Kitty the Hare îi priveau și urechile lui îi ascultau.

La ora patru după-amiaza, IdrisPukke descălecă și, făcându-i semn lui Cale să descalece și el, coti pe o cărare într-o pădure care părea neumblată. Drumul ar fi fost greu chiar și fără cai și le luă aproape două ore până când copacii și tufișurile se mai răriră și înaintea lor se ivi o cărăruie mai curată, dar evident puțin umblată.

— Aș zice că știi drumul, observă Cale în spatele lui IdrisPukke.

— Văd că nu-ți scapă nimic, Domnule Știe-Tot.

— Cum de?

— Obișnuiam să vin aici la Treetops tot timpul cu fratele meu când eram mic.

— Și cine e el?

— Cancelarul Leopold Vipond.

18

Dacă ar fi avut vreo altă experiență fericită în viață cu care s-o compare, Cale ar fi putut crede că cele două luni petrecute la Cabana Treetops au fost cele mai fericite din viața lui. Dar, având în vedere că două luni în Al Șaptelea Cerc al Iadului ar fi fost mai bune decât viața lui la Templu, fericirea lui nu putea fi comparată cu nimic. Era pur și simplu fericit. Dormea douăsprezece ore pe zi și uneori și mai mult, bea bere, iar seara se delecta fumând cu IdrisPukke, care se muncea să îl asigure că, după ce trece peste aversiunea inițială, fumatul va fi atât o plăcere, cât și una dintre puținele consolări pe care viața le poate oferi și pe care te poți baza.

Stăteau seara pe veranda mare de lemn a cabanei vechi de vânătoare și ascultau țârâitul insectelor și priveau rândunelele și liliecii scufundându-se, ascunzându-se și rostogolindu-se la sfârșitul zilei. Deseori stăteau ore întregi în tăcere, întreruptă din când în când de una din cugetările lui IdrisPukke despre viață și plăcerile și iluziile acesteia.

— Singurătatea e un lucru minunat, Cale, în două feluri. În primul rând, îi permite unui om să fie cu el însuși și, în al doilea rând, îl împiedică să fie cu alții.

Cale dădu din cap în semn de aprobare cu o sinceritate care era posibilă numai pentru cineva care își petrecuse toată viața fiecare oră din zi sau din noapte cu sute de alte persoane și fusese întotdeauna privit și spionat.

— E un lucru riscant să fii sociabil, continuă IdrisPukke, ba chiar fatal, pentru că înseamnă să fii în contact cu alți oameni, iar majoritatea sunt proști, perverși și ignoranți și stau cu tine doar pentru că nu-și pot suporta propria companie. Mulți oameni se plictisesc și nu te întâmpină ca pe un prieten adevărat, ci ca pe o distracție – ca un câine dansator sau un actor nebun cu o tolbă de povești

amuzante.

IdrisPukke avea o aversiune evidentă pentru actori și putea fi auzit deseori declamând cu privire la defectele lor, un dezgust pe care Cale nu-l pricepea pentru că nu văzuse o piesă în viața lui: ideea că cineva s-ar preface să fie altcineva pentru bani era de neconceput pentru Cale.

— Desigur că tu ești tânăr și mai ai de simțit cel mai puternic impuls din toate: dragostea pentru femei. Nu mă înțelege greșit – orice femeie și orice bărbat trebuie să simtă ce înseamnă să iubești și să fi iubit corpul unei femei este cea mai bună reprezentare a perfecțiunii pe care am cunoscut-o vreodată. Dar ca să fiu foarte sincer cu tine, Cale – nu că are vreo importanță pentru tine – să dorești dragostea, așa cum a spus un mare înțelept odată, este să îți dorești să fii legat cu lanțuri de un nebun.

Apoi deschidea o altă bere, turna un sfert – niciodată mai mult și niciodată de prea multe ori în cana lui Cale și refuza să îi mai dea tutun, explicându-i că în materie de fumat, poți ușor exagera și că excesul de tutun putea dăuna sănătății unui tânăr.

Și după aceea, uneori târziu în noapte, Cale abia aștepta ceea ce devenise cea mai mare plăcere a sa – un pat cald, o saltea moale și o singurătate deplină fără gemete, țipete, sforăieli și mirosul de pârțuri a sute de oameni – doar liniștea și pacea minunată. În acele zile, Cale era pur și simplu fericit să trăiască.

Începu să rătăcească de-aiurea prin păduri ore întregi, dispărând imediat ce se trezea și întorcându-se la cabana de vânătoare când se lăsa noaptea. Dealurile, pășunile rare, râurile, căprioarele sfioase și porumbeii care gângureau în copaci în după-amiezile călduroase – fericirea nemaipomenită de a rătăci de unul singur era o plăcere mai intensă decât berea sau tutunul. Singurul lucru care îi păta fericirea era gândul la Arbell Gât-de-Lebădă, al cărei chip îi apărea în minte nepoftit seara târziu sau după-amiaza când zăcea pe malul râului, când singurele sunete erau saltul

ocazional al unui pește, cântecul păsărelelor și adierea vântului printre copaci. Sentimentele pe care le avea când ea îi apărea în minte erau ciudate și nedorite – îi afectau neplăcut pacea minunată pe care o simțea. Îl înfuria și nu voia să se mai înfurie vreodată, voia doar să se simtă așa – liber, leneș, fără să dea socoteală nimănui în căldura verii și frumusețea verde a pădurii uriașe.

Cealaltă mare încântare pe care o descoperise era mâncatul.

Să mănânci ca să trăiești, să îți fie foame și să-ți potolești foamea umplându-ți stomacul era un lucru, dar pentru un băiat care se hrănise aproape toată viața cu un terci acru, posibilitatea de a mânca bunătăți în noua lui viață însemna că ceea ce oamenii iau deseori de-a gata putea deveni o sursă de mirare.

IdrisPukke era un mare gurmand și, pentru că trăise într-un moment sau altul aproape oriunde în lumea civilizată, se considera, ca în majoritatea subiectelor, un expert. Iubea să pregătească mesele aproape la fel de mult pe cât iubea să le mănânce, dar, din nefericire, dorința de a-și învăța ucenicul dornic despre mersul lumii nu avu un început promițător.

Prima lui încercare de a-l prezenta pe Cale marii arte culinare se termină prost. Cale se întorsese la cabană într-o zi după o absență de zece ore și era atât de hămesit că ar fi putut mânca un lup, când i se oferi Ospățul Împăratului – versiunea improvizată a lui IdrisPukke a celei mai spectaculoase mese pe care o luase vreodată, o specialitate a Case Imur Lantana din

Orașul Apsny. Multe dintre ingrediente trebuiră înlocuite: fudulii de porc nu se găseau în munți pentru că localnicii considerau porcii ca fiind impuri; șofranul pentru că era prea scump și oricum nimeni nu auzise de el. De asemenea, un fel de mâncare considerat de mulți ca fiind punctul culminant al cinei lipsea: IdrisPukke, deși nu era un sentimental, nu își luase inima-n dinți să înece zece pui de

ciocârlie în coniac și apoi să îi prăjească în cuptorul fierbinte mai puțin de treizeci secunde.

Când Cale ajunse, cu fața bronzată de soare și mort de foame, râse de delicatesele întinse în fața lui de un IdrisPukke foarte mândru.

— Începe cu asta, spuse bucătarul zâmbitor, și Cale se aruncă aproape la propriu pe un platou de tartine din pâine albă prăjită cu creveți de apă dulce tocați și cu un sos acru de zmeură sălbatică.

După cinci tartine, IdrisPukke îi făcu semn spre bucățelele de rață la grătar cu sos de prune, și apoi, cu un avertisment blând de a mânca mai încet, îi oferi aripioare de pui prăjite cu pesmet și cartofi pai.

Bineînțeles că lui Cale i se făcu extrem de rău. IdrisPukke mai văzuse în viața lui mulți oameni vomând și desigur că vomase și el deseori. Fusese martor la dizgrațiosul obicei din Kvenland de a întrerupe un banchet cu treizeci și nouă de feluri cu vizite la vomitoriu, vizite care erau necesare după fiecare zece feluri dacă voiai să termini și să eviți insulta grozavă la adresa gazdelor tale dacă nu ajungeai până la felul treizeci și nouă. Eforturile lui Cale de a expulza mâncarea erau de natură epică în timp ce stomacul lui supraaglomerat elimina tot ce mâncase în cele douăzeci de minute precedente și, după cum i se părea lui IdrisPukke, aproape tot ce mâncase în toată viața lui.

Într-un târziu, băiatul epuizat termină și se duse la culcare. În dimineața următoare, Cale ieși afară cu o nuanță verzuie a feței pe care IdrisPukke o mai văzuse doar la cadavrele moarte de trei zile. Cale se așeză și bău cu grijă o ceașcă de ceai slab fără lapte. Cu o voce slăbită, îi explică lui IdrisPukke motivul pentru care îi fusese atât de groaznic de rău.

— Ei bine, spuse IdrisPukke, după ce Cale termină de povestit despre mâncarea oferită de Izbăvitori, dacă voi fi vreodată înclinat să gândesc rău de tine, voi încerca să te scuz pe motiv că nu poți aștepta foarte multe de la un copil

crescut cu o mâncare dezgustătoare numită „picioare de cadavru”. Se lăsă o tăcere scurtă. Sper că nu te superi dacă îți dau un sfat.

— Nu, spuse Cale, prea slăbit ca să fie ofensat.

— Există o limită cu privire la capacitatea de înțelegere a altor oameni. Dacă se ivește subiectul acesta în vreo conversație, ar fi bine să nu pomenești de șobolani.

19

Vagul Henri și Kleist îl văzuseră pe Cale doar câteva minute înainte de plecarea lui grăbită, așa că nu prea avură timp să înregistreze reapariția suspicioasă a lui IdrisPukke și nici să primească o relatare satisfăcătoare a ceea ce se întâmplase după ce Cale fusese scos cu forța din grădina de vară. Kleist, extrem de iritat, nu avusese timp nici măcar să îi spună lui Cale că lipsa lui de disciplină și egoismul lui general îi lăsase pe amândoi într-un mare rahat. Dar, până la urmă, se dovedi că teama lui Kleist că purtarea lui Cale le adusese ostilitate din partea tuturor celor din jurul lui se dovedi parțial neîntemeiată. Desigur, erau tratați cu ostilitate, dar bătaia de zile mari pe care Cale o administrase cremei nobilimii din Memphis îi făcuse pe cei dornici de răzbunare să fie foarte precauți cu Vagul Henri și cu Kleist de teamă că aceștia ar fi putut fi la fel de talentați. Nu că tinerii nobili se temeau de răni violente sau de moarte, dar le era groază să fie bătuți de oameni care erau în mod evident inferiorii lor din punct de vedere social.

Vipond îi trimisese pe amândoi la bucătării, unde nu exista posibilitatea să se întâlnească cu cineva care să conteze. Nici nu e nevoie să vă imaginați ce înjurături lungi și repetate prolifera Kleist la adresa lui Cale pentru că îl lăsase să spele vase zece ore pe zi. Și totuși, exista și un beneficiu, și anume faptul că servitorii care îi urau pe tinerii nobili pentru îngâmfarea și aroganța lor, și erau mulți dintre aceștia, îi priveau pe cei doi cu admirație; suficientă, oricum, pentru ca după vreo lună sau cam așa ceva să îi lase să îi ajute și la alte chestii decât spălatul vaselor. Kleist se oferise să ajute în măcelărie și erau impresionați de abilitățile lui de măcelar. „Are un talent înnăscut.” Kleist fu suficient de înțelept să nu menționeze micile animale pe care își exersase talentul.

— Mie, îi spunea Kleist Vagului Henri în timp ce dezmembra o vacă Holstein enormă, îmi place să lucrez la nivel mare.

Vagul Henri trebui să se mulțumească cu hrănitul animalelor și dusul mesajelor ocazionale la ușile servitorilor din palatele înconjurătoare. Asta îi dădea ocazia s-o vadă pe Riba, care era mai mereu în gândurile lui. Gând o vedea, întotdeauna pentru scurt timp, fața ei se lumina și îi vorbea încântată, atingându-i brațul și zâmbind la el cu dinții ei frumoși și albi. Dar Henri începu să observe că nu trecea aproape nimeni pe lângă ea fără să primească același zâmbet, fără ca ea să arate același sentiment de încântare. Era în natura ei să fie deschisă și cuceritoare față de toată lumea și oamenii îi răspundeau, deseori surprinși de cât de mult prețuiau zâmbetul ei șăgalnic. Vagul Henri, însă, îl voia doar pentru el.

De ceva timp ascundea un secret cu privire la Riba, încă de când fuseseră singuri împreună în Scrubland timp de cinci zile. La început o tratase cu un respect uimit, în modul în care cineva ar trata un înger cu care călătorește. Toți bărbații au fost vreodată prinși în mrejele frumuseții unei femei, dar imaginați-vă fascinația cuiva care a crescut fără să vadă sau să își imagineze vreodată o asemenea creatură. După câteva zile în compania ei începuse să se calmeze puțin, chiar dacă numai din cauza unor sentimente mai umane decât respectul și adorația. Avea mare grijă să nu trateze această prezență divină într-un fel în care să îl facă s-o privească mai puțin fermecat (deși habar nu avea cum ar putea să facă asta). Simțea o efervescență pentru care nu avea nume. După câteva zile ajunseseră la o oază cu un izvor, din fericire abundent, care crease un mic bazin. Ea răsese încântată și delicatețea naturală a Vagului Henri îl făcuse să se ofere să se retragă de partea cealaltă a delușorului care mărginea bazinul. Se întinsese pe spate și încetul cu încetul începuse prima lui luptă adevărată cu diavolul. În Templu ocaziile pentru mari ispite erau rare.

Izbăvitorul Hauer, consilierul lui spiritual pentru aproape zece ani, ar fi fost îngrozit să descopere cât de slabă era rezistența Vagului Henri, cât de ineficientă fusese hărțuirea continuă cu privire la damnarea celor care comiteau crime împotriva Sfântului Duh. (Din motive niciodată explicate, Duhul Sfânt era cel traumatizat în mod special de dorințele păcătoase de acest gen.) Voința lui Henri cedă ispitei diavolului astfel că se întoarse pe burtă și se târî încet ca reptila servitoare a lui Belzebut care devenise până la baza dealului. Oare vreo ispită în care căzuse cineva fusese vreodată atât de răsplătită? Riba stătea în picioare cu apa până la jumătatea coapselor și se stropea leneșă cu apă. Sânii ei erau uriași, nu că Henri avea cu ce să îi compare, iar areolele care acopereau vârfurile aveau o culoare roz extraordinară cum nu mai văzuse niciodată în viața lui. Se mișcau când se mișca și ea, dar tremurau cu o grație care îl făcu să icnească. Între picioarele ei... dar nu trebuie să vorbim despre asta – deși aceasta nu era o interdicție pe care Vagul Henri s-o fi luat în calcul vreo clipă. Diavolul îl avea complet în puterea lui. Respirația i se opri, blocată pe acest loc secret. Henri avea multe imagini ale iadului înfierate în suflet, dar până în acest moment divin nicio imagine a raiului Era o întruchipare a grației care nu mai putea fi egalată, încă vibrantă și care îi va agita sufletul până în ziua morții. Și astfel Vagul Henri, transfigurat de teroare sfântă, alunecă înapoi după creasta dealului. Riba, a cărei intimitate fusese violată, continuă multe minute după aceea, fără să fie conștientă de epifania care avea loc după deal. Dacă Henri ar fi rămas lângă bazin și ar fi privit, ea nu ar fi considerat asta ceva rău. Iubea să ofere plăcere bărbaților. La urma urmei, pentru asta fusese crescută. Cât despre Vagul Henri, acesta fusese lovit ca un diapazon și, luni după aceea, încă mai vibra. Natura îi dăduse o dorință imensă, dar viața îi furase orice experiență sau înțelegere care să îi ofere posibilitatea de a face ceva în legătură cu ea.

Riba fusese mult mai norocoasă decât băieții în materie de loc de muncă. Începuse ca servitoarea servitoarei Domnișoarei
Jane Weld, o poziție atât de joasă în lumea dură a servitoarelor doamnelor încât îți putea lua cincisprezece ani de serviciu ca să avansezi. Nepoata Cancelarului Vipond o luase pe Riba cu un sentiment special de ranchiună că va avea o sub-sub-servitoare de o condiție așa de joasă. Totuși, ranchiuna ei începu să scadă (pe măsură ce creștea ranchiuna față de celelalte servitoare) când deveni evident că Riba era un geniu în materie de calitățile pentru care servitoarele doamnelor sunt atât de apreciate: era o coafeză de mare talent și delicatețe, putea stoarce un coș sau un punct negru fără să provoace prea multă durere și apoi să ascundă roșeața astfel încât să devină invizibilă; tenurile înfloreau sub tratamentul cu cremele și loțiunile făcute de Riba în casă, pentru că era extrem de pricepută la așa ceva; sub îngrijirea ei unghiile urâte deveneau elegante; genele deveneau groase; buzele roșii, picioarele fine (epilate cu cât mai puțină durere posibil, adică cu un grad mai jos de agonie). Pe scurt, Riba era o comoară la casa omului.

Asta îi crea domnișoarei Jane o problemă cu privire la ce să facă cu celelalte servitoare personale, devenite acum inutile, dintre care cea mai înaltă în funcție fusese cu ea de când era copil. Domnișoara Jane, deși o frumusețe rece în multe chestiuni, avea și o parte sensibilă și nu putea să îi spună bătrânei Briony că nu mai avea nevoie de ea. Știa că fosta ei doică va fi foarte supărată și mai era îngrijorată și de faptul că îi împărtășise multe secrete lui Briony, secrete pe care o persoană ranchiunoasă le-ar dezvălui dacă i s-ar da suficiente motive. Astfel că domnișoara Jane o scuti pe Briony de experiența dureroasă de a fi concediată după doisprezece ani de slujire credincioasă și ordonă să îi fie făcut bagajul lui Briony în timp ce aceasta fusese trimisă să

cumpere un tub de cremă de noapte cu rozmarin. La întoarcerea nefericitei servitoare, aceasta găsi doar o cameră goală și un servitor cu un plic. Plicul conținea douăzeci de dolari și un bilet în care i se mulțumea pentru loialitate și era informată că e trimisă să devină servitoare la o rudă îndepărtată în provincie și că, drept recunoaștere pentru serviciile menționate, va fi însoțită pe parcursul lungii călătorii de servitorul cu plicul, care primise instrucțiuni să stea cu ea și s-o protejeze mereu până ajunge la destinație. Domnișoara Jane îi ura mult noroc și își exprima speranța că va profita din plin de norocul ei. În douăzeci de minute, o Briony uimită fu urcată pe cal și, cu protectorul ei alături, plecă spre o nouă viață și nu se mai auzi de ea.

Celelalte servitoare, în caz că Briony fusese la fel de indiscretă ca stăpâna ei, fură concediate în același mod, iar Domnișoara Jane rămase să se bucure de o viață în care petele, coșurile, punctele negre, buzele subțiri și părul dezordonat erau lucruri din trecut.

Timp de câteva luni tânăra aristocrată se simți ca în rai. Talentul Ribei în materie de înfrumusețare scotea tot ce era mai bun din înfățișarea ei de altfel cam banală. Și mai mulți pretendenți veneau în vizită, permițându-i să îi trateze pe acești posibili iubiți – așa cum cerea tradiția de curtare a familiei Materazzi – cu și mai mult dispreț și batjocură. Așa cum știa foarte bine, niciun drog, oricât de rar și de scump, nu oferă plăcerea minunată de a fi centrul visurilor și dorințelor altcuiva și în același timp să îți permită doar cu un zâmbet și o privire să i le sfărâmi complet.

Deși la început, pierdută în încântarea de a ști că frânge mai multe inimi acum decât detestata Arbell Gât-de-Lebădă, domnișoara Jane începu să devină conștientă în mod incomod de ceva atât de ciudat și de nefamiliar încât timp de câteva săptămâni fu sigură că își imaginează.

Unii dintre tinerii aristocrați care veneau s-o curteze, dar doar unii, nu păreau așa de zguduiți de respingerile ei

continue așa cum se aștepta. Mârâiau și se lamentau și se rugau de ea să se răzgândească la fel de mult ca toți ceilalți, dar era, așa cum am mai văzut, o fată sensibilă (chiar dacă numai pentru sine însăși) și începu să suspecteze că protestele lor nu erau complet sincere. Ce putea să însemne asta? Poate că, se gândi ea, devine prea obișnuită să frângă inimi și plăcerea se diminuează, așa cum se întâmplă cu plăcerile cărora le dăm curs prea des. Dar nu era asta, pentru că simțea în continuare același sentiment intens de încântare cu cei care chiar erau distruși de răceala ei. Ceva se petrecea.

Domnișoara Jane își rezerva întotdeauna diminețile târzii pentru ruptul inimilor și le permitea pretendenților ei vizite lungi, uneori chiar de treizeci de minute dacă erau foarte buni să îi laude frumusețea și să îi deplângă răutatea și cruzimea. Se hotărî să își rezerve toată dimineața pentru cei care îi trezeau suspiciuni ca să vadă dacă poate descoperi sursa neliniștilor ei. Saloanele ei erau construite în așa fel încât îi putea spiona cu ușurință pe pretendenții ei atunci când soseau și plecau și își petrecu bosumflată dimineața făcând asta.

Pe la mijlocul dimineții era cumplit de furioasă, cu toate temerile confirmate, deși într-o manieră care o înjosea. Era numai vina târfei nerecunoscătoare de Riba.

De trei ori în acea dimineață suportase protestele mincinoase ale unor tineri care, era evident acum, veneau s-o vadă doar pentru că le dădea ocazia să vină mai devreme ca să scape de ploconitul în fața Domnișoarei Jane și apoi să plece cât mai repede doar ca să caște ochii la târfa aia grasă de Riba. Era incredibil de umilitor; nu numai că o înșelau pe cea mai frumoasă și dorită femeie din Memphis (ceea ce era o exagerare – în cel mai bun caz era pe locul cincisprezece dar să îi permitem aceasta exagerare căci era nemaipomenit de furioasă), dar făceau asta ca să fie cu o creatură cât o casă care tremura ca o budincă atunci când mergea.

Insulta – și pentru o femeie Materazzi să numească altă femeie drept grasă era o insultă mortală – nu era nici pe departe adevărată. Cu siguranță că Riba era izbitor de opusă stăpânei ei, și tuturor femeilor Materazzi, dar niciodată nu tremurase ca o budincă; și, oricum, în cele două luni de când era în Memphis, Riba fusese atât de ocupată încât nu mai avea nici mijloacele, nici timpul să mănânce la fel de mult ca la Templu. Rezultatul era că pierduse destul de mult din pernuțele ei moi. Ceea ce înainte fusese prea mult dintr-un lucru neobișnuit, acum devenise un lucru neobișnuit, dar seducător. Obișnuiți cu zvelțețea băiețească și proasta dispoziție a femeilor Materazzi, formele rotunjite ale Ribei îi făceau pe mulți bărbați Materazzi să o privească pe tânăra durdulie cu și mai mult interes când trecea pe lângă ei cu stăpâna ei disprețuitoare. Aproape la fel de ispititor era și zâmbetul ei vesel și atitudinea primitoare. Bărbații Materazzi fuseseră crescuți cu ritualurile unei iubiri cavalerești care implicau o adorație disperată și neîmpărtășită pentru un obiect distant al afecțiunii lor care îi trata pe toți bărbații ca pe niște mizerii. Astfel că nu era nevoie de prea multe cuvinte ca să explici orientarea bruscă a unor tineri către o femeie voluptuoasă și arătoasă, care nu îi privea de sus de parcă miroseau urât.

Într-o stare îngrozitoare, domnișoara Jane alergă din locul în care se ascundea și prin ușa apartamentului ei principal spre sala de primire unde Riba tocmai închisese ușa în spatele unui tânăr Materazzi care fusese expediat zâmbind pe stradă, într-o ceață de dor și pasiune. Domnișoara Jane țipă după menajera ei:

— Anna-Maria! Anna-Maria!

O Riba uimită o privea pe stăpâna ei, care se înroșise de furie.

— Ce se întâmplă, domnișoară?

— Taci din gură, grăsană ce ești, răspunse domnișoara Jane într-o manieră foarte nedomnișorească, în timp ce

Anna-Maria, uimită de țipetele animalice, intra în goană în cameră. Domnișoara Jane se uită la menajeră de parcă mai avea puțin și exploda, apoi arătă spre Riba. Scoate-o pe ticăloasa asta afară din casa mea! Nu vreau s-o mai văd pe târfa asta niciodată! Domnișoara Jane era pe punctul de a-și încheia tirada cu o palmă la adresa Ribei, dar se răzgândi când expresia tinerei se transformă din uimire în supărare auzind insultele furioase. Ia-o din fața mea! strigă ea la Anna-Maria și se întoarse înapoi în iatacurile ei.

20

IdrisPukke refuza să se dea bătut și continua să încerce să îi reeduce stomacul lui Cale. Noua lui dietă trebuia să fie simplă la început – la urma urmei, nu simplitatea definea talentul unui bun bucătar? Următoarea dată când Cale se întoarse la una dintre mesele speciale pregătite de IdrisPukke, găsi pe masă păstrăv proaspăt prins în lacul de lângă cabană, fiert la abur, alături de cartofi fierți cu ierburi aromate. Cale fu precaut cu cartofii pentru că aveau puțin unt topit peste ei, dar mâncarea rămase în stomac și chiar mai ceru.

Așa treceau zilele și nopțile. Cale își continuă lungile plimbări cu și fără IdrisPukke. Stăteau amândoi în liniște ore întregi, iar alteori vorbeau ore întregi, deși IdrisPukke era cel care vorbea cel mai mult. Acesta îl învăță pe Cale cum să pescuiască, cum să mănânce de față cu persoane civilizate (fără să râgâie sau să soarbă și să mănânce cu gura închisă), îi povesti despre viața lui extraordinară – și multe istorioare amuzante despre el, ceea ce Cale continua să considere uimitor. Să râzi de un adult însemna să primești o bătaie groaznică – dar unul care te invită să râzi de el depășea orice imaginație. Uneori, noaptea, simțea niște izbucniri incredibile de bucurie, absolut fără motiv. IdrisPukke continua și să îi ofere lui Cale beneficiile filosofiei lui de viață.

— Dragostea dintre un bărbat și o femeie e cel mai bun exemplu că toate speranțele lumii acesteia sunt o amăgire absurdă și asta se întâmplă pentru că dragostea promite atât de multe și face atât de puține. Sau: Știu că nu ai nevoie de mine să îți spun că lumea asta e iadul pe pământ, dar încearcă să înțelegi că bărbații și femeile sunt, pe de o parte, suflete chinuite în iadul acesta, și, pe de altă parte, diavolii din el care chinuiesc. Și iar: Nimeni cu un pic

de inteligență nu va accepta ceva doar pentru că o autoritate spune că e așa. Nu accepta niciun adevăr fără să îl confirmi tu mai întâi.

În schimb, Cale îi spunea despre viața lui cu Izbăvitorii.

— La început, nu numai bătăile ne îngrozeau. În acele zile, credeam în ceea ce spuneau – că și dacă nu suntem prinși făcând ceva rău, ne născuserăm răi și Dumnezeu vede tot ce facem așa că trebuia să mărturisim totul. Dacă nu o facem și murim păcătoși, vom merge în iad și vom arde pe vecie. Și unii mureau, la câteva luni, și Izbăvitorii ne spuneau că majoritatea se duseseră în iad și ardeau pe vecie. În zilele acelea, obișnuiam să stau treaz noaptea după rugăciunile care se terminau întotdeauna cu „Și dacă mor în noaptea asta?” Uneori eram absolut sigur că, dacă adorm, o să mor și o să ard pentru totdeauna în agonie. Tăcu un moment. Câți ani aveai tu, IdrisPukke, când ai aflat ce e groaza?

— Eram mai mare de cinci ani, oricum. La bătălia de pe Râul Caprei. Aveam vreo șaptesprezece ani. Am fost prinși într-o ambuscadă într-o expediție de verificare. Prima mea dată într-o bătălie adevărată. Și nu că nu eram instruit. Eram chiar destul de bun, al treilea din promoție. Cavaleria Drusă a apărut de după creasta dealului și s-a dezlănțuit haosul și zgomotul, și amețeala. Nu puteam vorbi, limba mi se lipise de cerul gurii. Am început să tremur și mi-a venit să… ei bine… mă rog.

— Să te căci pe tine? îl ajută Cale.

— De ce să n-o spun pe aia dreaptă? Când s-a terminat totul, și n-a durat mai mult de cinci minute, încă mai trăiam. Dar nici măcar nu-mi scoseserăm sabia.

— Te-a văzut cineva?

— Da.

— Și ce au spus?

— Că o să mă obișnuiesc.

— Nu te-au bătut?

— Nu. Dar mi-au spus că, dacă se mai întâmplă, nu o să

rezist mult. Tăcu din nou. Deci tu nu te-ai simțit niciodată așa?
întrebă IdrisPukke într-un târziu.

Aceasta nu era nici pe departe o întrebare simplă. Una dintre condițiile pentru care fratele lui sau, mai exact, fratele lui vitreg, îl eliberase pe IdrisPukke și îl pusese pe Cale în grija lui, era ca el să afle totul despre băiat – și cel mai important detaliu despre aparenta lui lipsă de frică și dacă asta era excepțională sau orchestrată în vreun fel de Izbăvitori.

— Îmi era teamă tot timpul când eram mic, spuse Cale după o vreme. Dar apoi nu mi-a mai fost.

— De ce?

— Nu știu.

Asta nu era adevărat, desigur, sau nu era complet adevărat.

Cale se uită la el. Ultimele săptămâni îl uimiseră și îi era recunoscător lui IdrisPukke și avea multe sentimente ciudate și necunoscute de prietenie și încredere. Dar era nevoie de mai mult decât câteva săptămâni de bunătate și generozitate ca să zdruncine precauția lui Cale. Se gândi dacă să schimbe sau nu subiectul. Dar, gândindu-se la asta, nu i se păru că mai are așa importanță dacă spune adevărul sau nu.

— Mi-e teamă de lucrurile care mă pot răni în general. Știu ce vor să îmi facă Izbăvitorii. E greu de explicat. Dar în luptă – e diferit. Ceea ce spuneai tu despre bătălia de la…

Se uită la IdrisPukke.

— Râul Caprei.

— Chestia aia despre tremurat și căcat în pantaloni.

— O, nu-mi menaja sentimentele deloc.

— Pentru mine e exact opusul. Mă detașez complet și totul devine foarte clar.

— Și după aceea?

— La ce te referi?

— Nu ți-e teamă?

— Nu. În majoritatea cazurilor nu simt nimic – cu excepția momentului când i-am dat o bătaie bună lui Conn Materazzi. Asta m-a făcut să mă simt bine. Încă mă mai simt bine. Dar când am omorât soldați în bătălie nu m-am simțit bine. La urma urmei, nu-mi voiau răul personal. Tăcu. Nu mai vreau să vorbesc despre asta.

Și, fiind înțelept, IdrisPukke nu întinse coarda. Astfel că, în următoarele săptămâni, Cale reîncepu să se plimbe, iar seara beau, fumau și mâncau împreună, iar mâncarea devenea mai bogată pe măsură ce Cale devenea capabil să asimileze pește prăjit în aluat crocant, unt mai mult pe legume, un strop de frișcă pe mure.

În luna în care Cale și IdrisPukke se bucurau de calmul și de liniștea de la Treetops un bărbat și o femeie îi vegheau. Dar să nu vă imaginați că îi vegheau cu grijă sau drag – imaginați-vă vigilența iubitoare a unei mame cu privire la copilul ei, dar fără dragoste.

În basmele cu personaje pozitive și negative, numai celor buni li se întâmplă lucruri rele, au ghinioane sau fac gafe. Cei răi sunt întotdeauna atenți și acționează cu disciplină, au planuri viclene care sunt zădărnicite doar în ultimul moment. Cei răi știu întotdeauna cum să câștige. În viața reală însă, și cei răi, la fel ca și cei buni, fac greșeli pe care ar fi putut să le evite cu ușurință, au și ei zile proaste și o iau razna. Cei vicleni au și ei slăbiciuni, mai puternice decât dorința de a ucide și de a mutila. Chiar și cel mai negru și mai crud suflet are o coardă sensibilă. Chiar și cel mai aspru deșert are bălțile lui, copacii umbroși și pâraiele blânde. Nu numai ploaia cade la fel pe cei drepți și pe cei nedrepți, ci și norocul și ghinionul, care le oferă victorii sau înfrângeri nemeritate.

Daniel Cadbury, sprijinit de un dud, închise cartea pe care o citea, *Prințul Melancolic,* și gemu de plăcere.

— Taci din gură! spuse femeia, care privise atentă în altă parte, dar când auzise pocnetul cărții care se închidea, își

întorsese capul în direcția lui.

— E la o sută optzeci de metri distanță, spuse Cadbury. N-a auzit nimic.

Verificând iute dacă Cale era în continuare adormit pe malul râului de la poalele dealului, femeia se uită înapoi la Cadbury și de data asta îl privi pătrunzător. Dacă ar fi fost orice altceva, și nu un asasin, fost sclav pe galeră și ocazional informator pentru Kitty the Hare, Cadbury s-ar fi simți nelalocul lui. Nu era neapărat urâtă, poate doar extrem de banală – dar ochii ei, goi de orice cu excepția ostilității, ar fi făcut pe oricine să se simtă nelalocul lui.

— Ai vrea s-o împrumuți? întrebă Cadbury, gesticulând înspre ea cu cartea. E foarte bună.

— Nu știu să citesc, spuse ea, gândind că el își bate joc de ea, ceea ce și făcea.

În mod normal, Cadbury nu ar fi fost atât de prost încât să o tachineze pe Jennifer Plunkett, o ucigașă atât de admirată de Kitty the Hare, încât o păstra numai pentru cele mai dificile asasinări ale lui. Gemuse exasperat când Kitty the Hare îi spusese cine îi va fi partener.

— Nu Jennifer Plunkett, te rog!

— Nu e o companie prea prietenoasă, recunosc, bolborosise
Kitty the Hare, dar sunt foarte multe persoane importante interesate de acest băiat, inclusiv eu, și instinctul îmi spune că vom avea nevoie de experiența lui Jennifer Plunkett. Suport-o de dragul meu, Cadbury!

Și asta fusese tot.

Plictiseala îl făcuse pe Cadbury să o sâcâie pe ucigașa extrem de periculoasă și talentată care îl privea cu ură. Nu-l scăpaseră din ochi pe băiat aproape o lună și tot ce făcuse fusese să mănânce, să doarmă, să înoate, să meargă și să alerge. Chiar și plăcerile *Prințului Melancolic,* o carte de care se bucurase citind-o de zeci de ori, nu fuseseră de-ajuns încât să îl împiedice să devină agitat.

— Nu te supăra, Jennifer!

— Nu-mi spune Jennifer.
— Trebuie să îți spun cumva.
— Nu, nu trebuie.

Nu întoarse capul și nu clipi. Existau anumite limite ale toleranței ei și nu erau foarte mari. El ridică din umeri ca să sugereze că îi face pe plac, dar ea nu se mișcă. Începu să se întrebe dacă ar trebui să se pregătească. Apoi, ca un animal, din acela căruia nu îi place compania umană, se întoarse și reîncepu să se holbeze la băiatul adormit.

„Nu numai ochii ei sunt ciudați”, se gândi Cadbury, ci și ceea ce e în spatele lor. Trăiește „dar nu pot să explic exact cum”.

Având în vedere profesia lui, Cadbury era familiarizat cu criminali. La urma urmei, era unul dintre ei. Omora când i se solicita, rareori cu plăcere și uneori cu reținere și chiar remușcări. Majoritatea criminalilor plătiți simt plăcere, mai multă sau mai puțină, în ceea ce fac. Jennifer Plunkett era diferită în sensul că era imposibil să îți dai seama ce simte când ucide. Felul în care îi omorâse pe cei doi oameni pe care îi arestaseră soldații mituiți de IdrisPukke era ceva ce nu mai văzuse niciodată. După ce fuseseră eliberați, inconștienți de rolul lor de momeli, cei doi se îndreptaseră spre pădurea aflată la opt sute de metri de Treetops și își așezaseră tabăra. Fără să îl consulte – foarte nepoliticos din punct de vedere profesional, dar se hotărâse s-o lase baltă – se dusese către ei în timp ce aceștia stăteau și fierbeau un ibric cu ceai și îi înjunghiase pe amândoi. Ceea ce îl uimise atât de tare pe Cadbury fusese lipsa ei de agitație. Îi omorâse cu la fel de puțin efort cât depune o mamă care strânge jucăriile copiilor ei, un fel de distracție plictisită. Când bărbații înțeleseră ce se întâmplă, erau deja pe moarte. Până și cel mai groaznic dintre criminalii pe care îi cunoscuse vreodată trebuise sau voise să se convingă să ucidă. Dar nu și Jennifer Plunkett.

Reveria îi fu întreruptă de sunetul scos de băiatul de lângă râu, care se trezise și se mișca. Se dăduse înapoi de

lângă mal la o distanță de vreo douăzeci de metri. Începu să strige cu un
„luhuuuu!” încet apoi se lansă spre marginea râului, alergând din ce în ce mai repede. Ridicându-și vocea spre un strigăt ascuțit, sări de pe mal, formă o minge în aer și se scufundă în apă. Aproape imediat ieși la suprafață, țipând și râzând de frigul cumplit, și se întoarse înapoi pe mal. Începu să danseze gol pușcă, râzând și strigând de plăcerea nemaipomenită a apei reci și a aerului călduros de vară.

— E frumos să fii tânăr, nu? spuse Cadbury.

Era imposibil să nu împărtășești entuziasmul tânărului. Și apoi, cu uimire, își dădu seama cât de adevărat era. Jennifer Plunkett zâmbea, cu fața transformată ca în imaginea pictată a unui sfânt. Jennifer Plunkett era îndrăgostită. Imediat ce observă privirea lui, Jennifer Plunkett coborî înapoi pe pământ din orice paradis o dusese vederea băiatului. Se uită la el, clipi ca un șoim sau o pisică ucigașă, apoi se întoarse spre râu, cu expresia complet goală.

— Ce crezi că vrea Kitty the Hare cu el? întrebă ea.

— N-am idee, spuse Cadbury. Dar nimic bun. E păcat, adăugă el, chiar sincer. Pare un puști așa de fericit!

Regretă imediat ce spuse chiar în clipa în care scosese cuvintele pe gură, dar încă mai era tulburat de ceea ce văzuse.
Ca și cum ar fi văzut un șarpe îmbujorându-se. „Asta o să te învețe minte, se gândi Cadbury, să crezi că știi ce se petrece în alți oameni.” Plin de mirare la acest nou curs al evenimentelor, se așeză jos și se sprijini din nou de dud.

Până la urmă nu dură mult să afle. De față cu Jennifer Plunkett se prefăcu că doarme, dar Cadbury era prea deștept să nu ia în considerație acest neprevăzut curs al evenimentelor. Își ținu ochii ușor deschiși pe spatele lui Jennifer și scoase cuțitul lui Mott și îl ascunse, cu mâna în jurul mânerului, sub coapsa dreaptă, aceea mai îndepărtată de ea. Timp de treizeci de minute îi privi spatele nemișcat

în timp ce auzea „luhuuul!” repetat al băiatului, râsetele lui și pleoscăitul apei. Apoi ea se întoarse și veni spre el, din nou foarte calmă, cu cuțitul în mână și porni lovitura ucigașă. El o blocă cu mâna stângă și împunse cu cuțitul lui Mott din mâna dreaptă. Se minună de viteza ei în timp ce se rostogoleau în frunzele de toamnă uscate care acopereau pământul din pădure. Înainte și înapoi, înainte și înapoi, se rostogoleau într-o strânsoare groaznică, și numai ei își auzeau gâfâitul înăbușit și fierbinte și foșnetul frunzelor moarte, aproape buză în buză, holbându-se unul în ochii celuilalt. Și încet-încet, puterea lui fizică începu să își spună cuvântul. Ea se zbătea, se agita și se zvârcolea cu toată vigoarea ei, dar Cadbury o pusese la pământ și era învinsă. Dar Jennifer mai avea o armă la care putea apela, în afară de ură și de furie: dragostea ei oribilă. Cum putea să renunțe la el și să moară? Și cu un ultim efort alunecă într-o parte, îl dezechilibră pe Cadbury, se smuci din strânsoarea mâinii lui stângi și se ridică, luând-o la goană spre poalele dealului spre dragul ei băiat.

— Thomas Cale! Thomas Cale! striga ea. Băiatul ridică privirea în timp ce se cățăra gol pe malul plin de mușchi al râului. Cu gura căscată, se holbă la harpia care alerga disperată la vale și îi striga iar și iar numele: Thomas Cale! Thomas Cale!

În viața lui blestemată cu multe imagini extraordinare, aceasta era cea mai ciudată dintre toate: o chestie asexuată, cu fața sălbatică, îi striga numele, flutura un cuțit și alerga înspre el cu o nebunie îngrozitoare în ochi. Uimit, alergă la haine, își căută sabia, o scăpă, o luă din nou și o ridică să lovească, când ea ajunse aproape de el, strigând nebunește. Apoi se auzi un bâzâit puternic și un bufnet surd, ca și cum cineva ar fi pocnit un cal peste crupă cu palma. Jennifer tuși ascuțit și zbură peste Cale, care era înspăimântat, și lovi trunchiul unui stejar cu o bufnitură.

Cale se ascunse în spatele unui copac, cu inima bubuindu-i și zburătăcind ca o pasăre de-abia prinsă în

cușcă. Începu imediat să caute o ieșire. Împrejurul copacului era o fâșie de teren neacoperit variind între patruzeci și șaizeci de metri lățime. Se uită la cadavru. Văzu acum că era o femeie și că aceasta zăcea ghemuită la baza unui copac, cu spatele în sus, pe o parte. Avea înfiptă în spate o săgeată de optzeci și cinci de grame, care îi ieșea prin piept. Nasul îi sângera, la fiecare trei sau patru secunde o picătură de sânge căzând pe pământ. Nu fusese o lovitură ușoară, să nimerești o țintă ca asta, în mișcare, dar nici nu era o lovitură excepțională. Ea alergase pe direcția săgeții, în timp ce el, dacă pornea acum, imediat, ar fi alergat de-a curmezișul ei. Din acel punct i-ar fi luat cinci sau șase secunde să ajungă la adăpost. Suficient pentru o singură lovitură, nu mai multe, și ar fi trebuit să fie una grozavă. Dar poate că era un țintaș grozav. Kleist putea să nimerească în condițiile astea în trei cazuri din patru.

— Hei! Tinere!

„Cam la o sută optzeci de metri și drept în față”, se gândi Cale.

— Ce vrei?

— Ce-ai zice de un mulțumesc?

— Mulțumesc. Acum de ce nu te cari?

— Rahat nerecunoscător ce ești! Tocmai ți-am salvat viața.

Oare se mișca? Așa părea după sunet.

— Cine ești?

— Îngerul tău păzitor, tovarășe, ăla sunt. Era o fată foarte rea, aia, foarte rea.

— Ce voia?

— Să îți taie gâtul, tovarășe. Asta era meseria ei.

— De ce?

— N-am idee, tovarășe. Vipond m-a trimis să stau cu ochii pe tine și pe fratele lui bun de nimic.

— De ce te-as crede?

— N-ai motiv. Oricum nu-mi pasă. Dar nu vreau să vii

după mine. N-aș vrea să bag una din alea în tine, nu după tot efortul pe care l-am depus ca să te țin în viață. Așa că stai acolo în următoarele cincisprezece minute și eu îmi văd de drum și nu se întâmplă nimic. Bine?

Cale se gândi la asta: să alerge, să îl urmărească, să îl prindă, să îl bată până spune adevărul. Sau, undeva pe drum, să își ia o săgeată în spate. Bărbatul ăsta părea că știe ce face. Oricum, măcar avea o alternativă.

— Bine. Cincisprezece minute.

— Pe cuvânt de onoare?

— Ce?

— Nu contează. Ce zici de un mulțumesc, atunci?

Acestea fiind spuse, Cadbury și Cale se puseră în mișcare. Cadbury se îndrepta spre interiorul pădurii și Cale, folosind copacii ca un scut, alunecase în râu și înota cu precauție de-a lungul malului.

Trei ore mai târziu Cale și cu IdrisPukke se întoarseră la râu, examinând cadavrul femeii la adăpostul copacilor. Petrecuseră două ore căutând orice urmă a presupusului salvator al lui Cale, dar nu găsiseră nimic. IdrisPukke percheziționă corpul și descoperi imediat trei cuțite, două ștreanguri, un instrument de tortură pentru degete, o protecție pentru încheieturile degetelor și, în gură, de-a lungul gingiei stângi, o lamă flexibilă lungă de doi centimetri și jumătate, înfășurată în mătase.

— Orice punea la cale, spuse IdrisPukke, cu siguranță că nu încerca să îți vândă cârlige de rufe.

— Îl crezi?

— Pe salvatorul tău? Sună plauzibil. Nu știu exact dacă îl cred, totuși. Dar, sinceri să fim, dacă voia să te omoare, ar fi putut s-o facă oricând în ultima lună. Și totuși, ceva e putred aici.

— Chiar crezi că Vipond l-a trimis?

— E posibil. Foarte mult deranj pentru unul ca tine. Nu te supăra!

Motivul pentru care Cale nu se simți jignit de remarca lui

IdrisPukke era că și el se gândise la același lucru.

— Ce facem cu femeia? spuse el într-un târziu.

— Arunc-o în râu.

Așa că asta au făcut și acesta a fost sfârșitul lui Jennifer Plunkett.

În seara aceea, cei doi mâncau în interiorul cabanei ca să fie în siguranță și discutau despre cum să procedeze cu evenimentele ciudate din cursul zilei.

— Chestia e că, spuse IdrisPukke, nu putem face nimic. Dacă cine a omorât-o pe tânăra aceea ar fi vrut să îți facă și ție același lucru, ar fi făcut-o deja. Sau ar putea s-o facă mâine.

— Ai spus că e ceva putred.

— E foarte posibil ca Vipond să fi trimis pe cineva să stea cu ochii pe noi, din motivele lui proprii. De asemenea, e posibil ca unul dintre tinerii aristocrați pe care i-ai umilit în public să fi plătit pe cineva să te bage în mormânt. Au și bani, și motiv. Se părea că femeia voia să te atace; avea un cuțit în mână. Acest bărbat a oprit-o și apoi s-a cărat. Acestea sunt doar faptele. Evident că nu sunt toate faptele și descoperiri ulterioare ne-ar putea face să vedem aceste fapte în cu totul altă lumină. Dar până atunci nu putem decât să speculăm. Chiar dacă rămânem aici sau plecăm în altă parte – suntem complet vulnerabili în fața unui bărbat sau a unei femei, cu o poziție bună de țintă și cu răutate sau dorință de recompensă în suflet. Presupunem ceea ce ne spun faptele pe care le știm pentru că asta e tot ce putem face. Ai alternativă?

— Nu.

— Atunci, asta e.

Cale își dădu seama că nu avea rost să stea bosumflat înăuntru, așa că ieși afară să fumeze. Înțelegea fatalismul lui
IdrisPukke, dar, la urma urmei, nu soarta lui era în joc. Așa cum spunea chiar IdrisPukke mereu, orice filosof poate

suporta durerea de dinți, cu excepția celui care o are. Îngândurat cum era, abia de observă porumbelul zvelt care se plimba încolo și încoace pe masa de pe verandă, ciugulind firimituri uscate de pâine.

— Nu te mișca, spuse IdrisPukke încet din spatele lui, și, întinzând o bucată de pâine, se apropie încet de pasăre și începu s-o hrănească, punându-și cu grijă mâna în jurul corpului ei și apoi apucând-o strâns.

Întorcând porumbelul, IdrisPukke îndepărtă un tub mic de metal atașat de unul din picioare. Cale îl privi, extrem de amuzat.

— E un porumbel călător, spuse IdrisPukke. Trimis de Vipond. Uite, ține. Îi dădu pasărea lui Cale și deșurubă tubul, scoțând o bucată de hârtie de orez pe care începu s-o citească.

În timp ce citi, fața i se înnegură. Un detașament de Izbăvitori a răpit-o pe Arbell Gât-de-Lebădă.

Fața lui Cale se înroși de uimire și nedumerire.

— De ce?

— Nu spune. Ideea e că stătea la Lacul Constanz. E cam la optzeci de kilometri de aici. Cea mai rapidă rută spre Templu e prin trecătoarea Cortina – e cam la o sută treizeci de kilometri nord de aici. Dacă se îndreaptă într-acolo, trebuie să îi găsim și să dăm de știre trupelor pe care Vipond le trimite în spatele nostru. Păru îngrijorat și nedumerit. Asta nu are logică. E o declarație de război. De ce ar face Izbăvitorii una ca asta?

— Nu știu. Dar există un motiv. Asta nu s-ar fi întâmplat fără avizul lui Bosco. Și Bosco știe ce face.

— Ei bine, e înnourat afară, așa că nu pot călători fără lumina lunii și nici noi nu putem. O să împachetăm acum, ne odihnim și pornim în zori. Inspiră adânc. Deși Dumnezeu știe că avem puține șanse să îi prindem.

21

A doua zi, IdrisPukke refuză să pornească până nu se lumină suficient ca să vadă limpede. Cale argumentă că era necesar să își asume riscul, dar IdrisPukke rămase de neclintit.

— Dacă unul din cai rămâne șchiop pentru că orbecăie prin întuneric, am încurcat-o.

Cale își dădu seama că avea dreptate, dar era disperat să plece la drum și mârâi iritat. IdrisPukke îl ignoră timp de douăzeci de minute și apoi porniră la drum.

În următoarele două zile se opriră doar ca să odihnească puțin caii și să mănânce. Cale continua să îl îndemne să meargă mai repede. IdrisPukke insistă calm că atât caii, cât și el nu puteau să facă față, chiar dacă el, Cale, putea. Toți patru trebuiau să îi ajungă din urmă pe Izbăvitori, dacă așa ceva era posibil. Și trebuiau să aibă măcar un cal în stare să călărească înapoi la Materazzi să le dea informația cu privire la numărul și destinația acestora.

— Nu pari îngrijorat cu privire la față, spuse Cale.

— Tocmai pentru că sunt îngrijorat pentru ea, facem așa cum zic eu – pentru că am dreptate. Și, în plus, ce ți-e ție Arbell Gât-de-Lebădă?

— Absolut nimic. Dar dacă pot ajuta să îi oprim pe Izbăvitori, poate că Mareșalul va avea un motiv mai bun să fie mai generos față de mine decât acum. Am și eu prieteni în Memphis care sunt ostatici.

— Nu credeam că ai prieteni – credeam că doar circumstanțele v-au adus împreună.

— Le-am salvat viețile – aș zice că asta e destul de prietenesc.

— Aaa, spuse IdrisPukke. Credeam că tu ai fost erou fără să vrei în toată povestea asta.

— Așa am și fost.

— Deci ce ești tu atunci, Stăpâne Cale, nobil prin vocație sau prin circumstanțe?

— Nu sunt nobil deloc.

— Așa spui tu. Dar mă întreb dacă nu te vei dovedi un erou.

Cale râse, dar nu plăcut.

— Dacă asta crezi despre mine, să sperăm că nu o să ajungi în situația să afli dacă e așa sau nu.

Auzind asta, IdrisPukke se hotărî să tacă din gură.

A doua zi, coborau pe drumul principal spre trecătoarea Cortina. Nu era chiar un drum.

— Nimeni nu-l mai folosește în prezent și n-a mai făcut-o de șaizeci de ani – nu de când Izbăvitorii au închis granițele.

— Cât de departe e Templul de trecătoare? întrebă Cale.

— Nu știi?

— Izbăvitorii nu lăsau hărți prin preajmă – ca să nu ne fie mai ușor să evadăm. Până acum câteva luni credeam că Memphis e la mii de kilometri distanță.

Dacă IdrisPukke nu ar fi fost distras de o libelulă superbă, mov-aurie, ar fi văzut fața de mincinos de pe chipul lui Cale, chiar în momentul în care acesta a crezut că s-a dat de gol.

— Adică, adăugă Cale, înainte să vin aici și să îmi dau seama că nu e așa.

Acum IdrisPukke observă tonul lui ciudat:

— Care-i problema?

— Nicio problemă.

— Dacă zici tu.

Îngrozit că dezvăluise ceva ce nu-și dorea deloc să dezvăluie,
Cale rămase într-o liniște alarmată pentru următoarele zece minute. Când IdrisPukke vorbi din nou, o făcu de parcă uitase cu desăvârșire toată povestea – ceea ce și era adevărat:

— Templul e cam la trei sute douăzeci de kilometri distanță de trecătoare – dar nu trebuie să ajungă așa

departe. E o garnizoană la treizeci de kilometri distanță de graniță – Martyr Town.

— N-am auzit niciodată de el.

— Păi, nu e așa de mare, dar zidurile sunt groase. Ar fi nevoie de o armată ca să îl cucerească.

— Și atunci?

— Nimic. Materazzi își adoră fata. Le va da ce vor.

— De unde știi că vor ceva?

— Altfel nu are sens.

— Ce are sens pentru tine și ce are sens pentru Izbăvitori nu e unul și același lucru.

— Deci, ai vreo idee – cu privire la ceea ce fac?

— Nu.

— Nu are nimic de-a face cu tine?

Cale râse.

— Izbăvitorii sunt o adunătură de nenorociți – dar chiar crezi că ar porni un război cu Memphis doar pentru trei băieți și o fată grasă?

IdrisPukke mormăi:

— Nu, dacă pui lucrurile așa. Pe de cealaltă parte, m-ai mințit în ultimele două luni.

— Și cine ești tu să îmi ceri mie adevărul?

— Cel mai bun prieten pe care îl ai.

— Chiar așa?

— Da, chiar așa. Deci, nu vrei să îmi spui nimic.

— Nu.

Și asta a fost tot.

Douăzeci de minute mai târziu, găsiră rămășițele unui foc.

— Ce părere ai? întrebă Cale, în timp ce IdrisPukke strecura resturile de cenușă printre degete.

— E încă fierbinte. Doar câteva ore, atâta tot. Făcu semn spre iarba bătătorită și urmele de pe pământ. Câți?

Cale oftă.

— Probabil nu mai puțini de zece și nu mai mulți de douăzeci. Scuze. Nu mă prea pricep la asta.

— Nici eu. Privi împrejur, nesigur și gânditor. Cred că unul din noi ar trebui să plece înapoi și să le spună Materazzilor cum stau lucrurile.

— De ce? Îi va face să călărească mai repede? Și, chiar dacă o fac, ce o să facă atunci când ajung aici? Dacă izbucnește orice fel de bătălie, Izbăvitorii o vor ucide. Nu se vor preda, asta te asigur.

IdrisPukke oftă.

— Atunci ce sugerezi?

— Să îi prindem din urmă, să nu ne lăsăm văzuți. Odată ce ajungem în trecătoare, ne vom sfătui ce să facem. O să aducem câțiva Materazzi și o s-o facem încet. Asta cred eu la momentul acesta. Când îi vom prinde din urmă, lucrurile s-ar putea să fie diferite.

IdrisPukke pufni pe nas și scuipă pe pământ.

— Foarte bine. Tu îi știi cel mai bine.

Cinci ore mai târziu, pe măsură ce se întuneca, Cale și IdrisPukke se târau spre vârful unui delușor chiar înainte de intrarea în trecătoarea Cortina – o despicătură în muntele de granit care delimita granița de nord dintre Izbăvitori și Materazzi.

Dealul dădea spre o depresiune adâncă de vreo șase metri și lungă de vreo șaptezeci de metri, în care puteau vedea șase Izbăvitori așezând tabăra. În mijlocul grupului stătea Arbell Materazzi, probabil legată pentru că nu se mișcase niciodată în tot timpul cât au privit ei. După cinci minute, cei doi s-au retras într-un pâlc de tufișuri aflat la vreo două sute de metri distanță.

— Doar în caz că te întrebai de ce sunt numai șase, mai sunt cel puțin patru care păzesc trecătoarea, spuse Cale. Și sigur au trimis un călăreț înainte să anunțe garnizoana să îi întâmpine de cealaltă parte.

— O să mă duc înapoi să încerc să îi aduc pe Materazzi, spuse IdrisPukke.

— Pentru ce?

— Dacă sunt aproape, își vor asuma riscul să călărească

pe întuneric. Chiar dacă Materazzii pierd jumătate din cai pe drum încoace, sunt cel mult doisprezece Izbăvitori.

— Și dacă nu sunteți aici și gata de luptă înainte de răsăritul soarelui, o să intre în trecătoare și nu mai punem mâna pe ei. Și chiar dacă nu trec – un atac în plină zi înseamnă că fata moare. Îi oprim înainte să trecem sau nu-i oprim deloc.

— Dar suntem doar noi doi, spuse IdrisPukke.

— Da, răspunse Cale. Dar unul din noi doi sunt eu.

— E sinucidere curată.

— Dacă era sinucidere, n-o făceam.

— Atunci de ce o faci?

Cale ridică din umeri.

— Dacă salvez fata, atunci Enormitatea Sa, Mareșalul, va fi nemaipomenit de recunoscător. Îndeajuns de recunoscător încât să îmi dea bani – o grămadă de bani și drum liber.

— Încotro?

— Undeva unde e cald, mâncarea e bună și e cel mai îndepărtat loc de Izbăvitori posibil cât să nu cad de pe fața pământului.

— Și prietenii tăi?

— Prieteni? O, da, pot veni și ei. De ce nu?

— Riscul e prea mare. Mai bine las-o să fie ostatică și Materazzi pot s-o răscumpere cu orice-ar fi ceea ce vor Izbăvitorii.

— Ce te face așa sigur că e ostatică? spuse Cale, pe un ton rece și iritat.

IdrisPukke se uită la el.

— Deci… poate că acum vom afla adevărul.

— Adevărul este că tu crezi că Izbăvitorii sunt ca tine doar că mai răi și mai nebuni – și că ceea ce vrei tu și ceea ce vor ei e cam la fel. Dar nu e. Oftă. Nu că îi înțeleg, pentru că nu îi înțeleg. Credeam că da, până la întâmplările dinainte să îl omor pe nenorocitul ăla de Picarbo – Izbăvitorul. Ți-am spus că l-am oprit, știi tu, s-o violete.

— Violeze.

Cale se înroși la față pentru că ura să fie corectat.

— Oricum s-ar numi, nu contează pentru că nu asta făcea. O tăia în bucăți.

Apoi îi povesti lui IdrisPukke exact ce se întâmplase în noaptea aceea.

— Dumnezeule mare! spuse IdrisPukke, oripilat, după ce Cale termină. De ce?

— N-am idee. La asta m-am referit când am spus că am încetat să mai cred că știu ce se petrece în mințile lor haine.

— De ce i-ar face asta lui Arbell Materazzi?

— Ți-am spus, nu știu. Poate că vor să vadă cum arată o femeie Materazzi, știi tu… – se opri, simțindu-se penibil – … înăuntru. Nu știu. Dar nu are sens să o vrea pentru bani. *Nu* e stilul lor.

— Are și mai mult sens dacă te vor înapoi.

Cale icni, aproape râzând.

— Le-ar plăcea să mă dea de exemplu – să mă ardă pe rug cu tot tam-tamul. Și nu neg că ar merge până la extreme ca s-o facă – dar să înceapă un război cu Materazzii din cauza unui acolit? Nici într-o mie de ani. Zâmbi sumbru. Bănuiesc că același lucru i-a trecut și Mareșalului prin minte. Sunt pregătit să pariez că toți patru am fi pe drum spre Templu cât ai zice pește doar ca un gest de bunăvoință. Nu crezi?

IdrisPukke nu răspunse pentru că exact la asta se gândea și el. Amândoi tăcură timp de câteva minute.

— E un risc, dar o putem face, spuse Cale. Ea nu mi-e nimic mie, minți el. Nu mi-aș risca viața pentru o răsfățată de-a Materazzilor. Dacă Izbăvitorii o iau, am totul de pierdut. Dacă o recuperăm, am totul de câștigat. Și tu, la fel de mult ca și mine. Tot ce trebuie să faci este să mă acoperi. Chiar dacă eșuez, ai o șansă bună să scapi. Și, să recunoaștem, nimeni nu-ți va mulțumi dacă află că i-ai ajuns din urmă și i-ai lăsat să scape fără să faci nimic.

IdrisPukke zâmbi.

— Nedreptatea vieții – întotdeauna e cel mai bun argument.

Foarte bine. Spune-mi planul tău.

— Sunt trei cuvinte pe care Bosco m-a bătut să le învăț aproape în fiecare zi din viața mea – surpriză, violență, iuțeală.

Acum își va dori să nu o fi făcut.

Cale desenă un cerc în acele moarte de pin care acopereau pământul din pădure.

Vor fi patru gărzi așezate în cerc – la est, la vest, la sud, la nord. Nu e lună în seara asta, așa că nu ne putem mișca până în zori. Atunci va trebui să îl omori pe cel de la vest – imediat ce îl poți dibui. Apoi eu îl voi doborî pe cel de la sud. Va trebui să rămâi pe poziția gărzii de la vest pentru că e singura din care poți ajunge într-o secundă în spatele pietrei de lângă fată. Acolo o s-o duc imediat ce o eliberez. Știi să faci ca vreo pasăre?

— Pot să fac ca o bufniță, spuse IdrisPukke cu îndoială. Dar nu sunt bufnițe prin partea asta de lume.

— Nu cred că Izbăvitorii știu asta. Cale se opri. Cum face o bufniță?

IdrisPukke îi oferi o demonstrație.

— Și dacă paznicul face un zgomot în timp ce încerc să îl omor?

— *Încerci*? spuse Cale îngrozit. Nu vei *încerca.* Nu vreau să aud că ți-ai dat silința. Dacă o bușești, sunt un om mort. Ai înțeles?

IdrisPukke se uită la Cale ofensat.

— Nu-ți face griji în ce mă privește, băiete!

— Păi, îmi fac. Deci, odată ce am auzit semnalul tău, omor paznicul de la sud. O să am nevoie de un minut să îmi pun sutana lui. Apoi mă voi duce în tabără cât de liniștit pot. Odată ce restul de paznici își dau seama ce se întâmplă…

— De ce nu omorâm toți paznicii mai întâi?

— Nu avem nicio șansă să ne mișcăm pe aici fără să ne dăm de gol. Aceasta e cea mai sigură metodă. Vor fi nedumeriți și eu voi arăta exact ca toți ceilalți din tabără. Va fi încă aproape întuneric. Dacă îți faci treaba cum trebuie, se va termina repede, într-un fel sau altul.

— Deci atunci eu ce fac?

— Nu o să vezi unde sunt paznicii de la nord și de la est până nu încep să tragă – dacă o fac, atunci tragi și tu – și ține-ți capul la cutie. O să duc fata în spatele stâncii de acolo. Nu pot să ajungă la noi de nicăieri decât exact de deasupra. Cale zâmbi. Aici se complică lucrurile. Trebuie să îi oprești să ajungă direct deasupra noastră și în spatele nostru ca să pot să alerg. Ea va fi în siguranță acolo atâta timp cât poți să îi împiedici să îți ia locul. Odată ce trec de margine, suntem doi contra doi.

— Asta înseamnă douăzeci de metri în câmp deschis și o cățărare abruptă de cel puțin încă cincisprezece. Dacă sunt buni de ceva, nu cred că ai șanse prea multe.

— Sunt buni.

— În fine, nu văd de ce mă îngrijorez cu privire la un atac sinucigaș – la urma urmei, tu ești ăla care trebuie să omoare șase bărbați înarmați de unul singur. Toată ideea asta e ridicolă. Ar trebui să îi așteptăm pe Materazzi.

— O s-o omoare înainte ca Materazzii să ajungă la ea. Asta e singura șansă pe care o are. Ai încredere pot s-o fac mai repede decât îți povestesc ție. Nu se vor aștepta la asta atât de aproape de zori și nu vor fi în stare să mă deosebească de unul dintre ai lor în întuneric. Odată ce își dau seama că e un atac, se vor aștepta să fie Materazzi peste tot, nu se vor aștepta la ceva de genul ăsta.

— Pentru că e stupid ca să crezi așa ceva.

— E viața mea în joc aici, nu a ta.

— Și a fetei.

— Fata valorează ceva numai dacă o salvăm noi. Fără asta, nu avem nimic – sau mai rău. Alegerea e destul de simplă, aș zice eu.

Șase ore mai târziu, IdrisPukke stătea peste cadavrul gărzii de la sud.

În vremuri demult apuse, IdrisPukke comandase numeroase bătălii în care muriseră mii de oameni. Dar trecuse mult timp de când nu mai omorâse un om față în față. Stătu un moment, privind în jos spre ochii sticloși și gura deschisă, cu buzele dezvelindu-i dinții, și începu să tremure din toate încheieturile.

Prin urmare, efortul lui de a face ca o bufniță i se opri în gât și ar fi alarmat pe oricine ar mai fi auzit una înainte. Dar, în mai puțin de un minut, reuși să distingă silueta lui Cale coborând încet panta, atent să nu facă vreun zgomot, sau, dacă era văzut de ceilalți doi paznici, să nu pară prea grăbit.

O groază profundă începu să îl cuprindă pe IdrisPukke în timp ce urmărea cum un simplu băiat se duce cu ușurință spre șase bărbați adormiți și începe…

Nu fusese sigur la ce să se aștepte, dar nu era nimic de genul acesta. Cale își scoase sabia scurtă și cu o singură mișcare înjunghie prima siluetă adormită; bărbatul nu se mișcă și nici nu strigă. Fără grabă, Cale se duse spre al doilea bărbat. Din nou lovitura puternică și lipsa sunetului. În timp ce se mișca, cel de-al treilea Izbăvitor începu să se agite și chiar ridică capul. O altă lovitură – dacă a țipat, IdrisPukke n-a auzit nimic. Cale se duse spre al patrulea care stătea acum în șezut și privea somnoros spre Cale, nedumerit, dar fără teamă. O împunsătură în gât și căzu pe spate cu un țipăt, strangulat, dar tare.

Cel de-al cincilea și cel de-al șaselea Izbăvitor se treziră bărbați experimentați, călîți în luptă și luați de multe ori prin surprindere. Primul strigă la Cale și veni direct spre el țintind cu o suliță scurtă spre fața lui. Cale îndreptă o lovitură spre gâtul lui, dar rată și îl lovi în ureche. Izbăvitorul țipă și căzu la pământ strigând de durere. Ultimul Izbăvitor își pierdu prezența de spirit, fără să îi mai

fie de folos anii de luptă și privi îngrozit la prietenul lui care strângea în pumni frunzele moarte acoperite de sânge. Privea în liniște, nemișcat ca o buturugă, când Cale îl înjunghie în stern. Un singur icnet, apoi căzu, în timp ce bărbatul prăbușit încă mai răcnea.

Pentru prima dată Cale începu să alerge, îndreptându-se către fată, care se trezise și văzuse ultimele trei omoruri. Era legată de mâini și de picioare, iar el o ridică dintr-o singură mișcare și alergă la adăpostul bolovanului de care stătuse sprijinită când dormise. O săgeată vâjâi dincolo de urechea lui stângă și ricoșă printre pietre.

Exact de deasupra lor IdrisPukke răspunse și el cu o săgeată. Urmă un răspuns imediat de la al doilea paznic, care vâjâi în copacii în care se ascundea IdrisPukke.

În următoarele minute săgețile zburau înainte și înapoi, dar
IdrisPukke își dădu seama de un tipar – unul din paznici îl hărțuia pe când celălalt îi oferea foc de acoperire. Era mai ușor acum, cu fiecare secundă, și cu venirea zorilor șansele ca băiatul să scape cu bine scădeau. IdrisPukke trebuia să se miște curând sau urma să fie încolțit.

Cale îi făcu semn lui Arbell să stea pe loc și să tacă din gură, apoi se puse în mișcare, alergând din spatele pietrei și spre delușorul din depresiune. IdrisPukke, cu arcul încordat, spera ca arcașul advers să tragă o săgeată pripită care să îi dea de gol poziția, imediat ce îl vedea pe Cale mișcându-se. Dar arcașul era reținut – avea de gând să aștepte până când Cale ajungea la ridicătura care urma să îl încetinească și să îl prindă atunci. Tânărului îi luă doar patru secunde și apoi începu cățărarea, cu mâinile și picioarele adâncite în stratul moale de ace de pin uscate – și încetinea în fiecare moment. Apoi, când mai avea un sfert din drum, călcă pe o rădăcină de copac acoperită de noroi și alunecă, chinuindu-se să se apuce de ceva. A durat numai o secundă, dar i-a oprit iuțeala și i-a dat arcașului suficient timp. Lovitura veni, bâzâind ca o viespe peste

depresiune, și îl lovi pe Cale exact când trecu de buza dealului.

Lui IdrisPukke îi sări inima din piept – în întuneric era greu să vezi unde lovise, dar sunetul era inconfundabil – o bufnitură delicată și puternică în același timp.

Acum și el avea probleme. Cele două gărzi îl aveau numai pe el pe care să se concentreze acum – dacă rămânea, șansele sale erau slabe, dar dacă pleca de acolo, ei puteau să îi ia locul și doar să se aplece peste creastă să omoare fata – ceva ce aveau să facă cu siguranță, având în vedere că erau numai ei doi. Tufișurile din jurul lui erau dese și, deși îi oferea adăpost, le oferea același lucru și paznicilor. Totul era acum în favoarea lor și nimic într-a lui.

În următoarele cinci minute îi trecură multe gânduri neplăcute prin minte. Realitatea îngrozitoare a unei morți iminente și tentația de a o lăsa baltă și de a fugi. Dacă murea aici – și asta se va întâmpla, cu siguranță, așa cum îi spunea diavolul din conștiința lui – nu îi va folosi fetei la nimic: vor muri doi în loc de unul. Dar după aceea va trebui să trăiască cu asta pe conștiință. *„Dar te poți descurca cu asta,* îi spuse diavolul din conștiință. *Mai bine un câine viu decât un leu mort.”*

Astfel că IdrisPukke, cu sabia înfiptă în pământ în fața lui și cu arcul pregătit, așteptă și suportă gândurile care îi bubuiau în creier. Și așteptă. Și așteptă.

Durerea nu era ceva nou pentru Cale, dar săgeata îl nimerise chiar deasupra omoplatului și se afla într-o agonie cum nu mai simțise niciodată în viața lui. Sunetul pe care îl scoase printre dinții încleștați era un scâncet, pe care nici curajul, nici voința nu-l putea opri, așa cum nu putea opri sângele care îi curgea cald pe spate. Corpul începu să îi tremure de durere de parcă avea o criză. Încercă să inspire adânc, dar durerea continua să se acutizeze și scoase câteva icnete spasmodice. Trebuia să se ridice și să se controleze. Începu să se târască și să scâncească, să se

târască și să scâncească. Apoi leșină. Se trezi neștiind cât de mult timp fusese inconștient – secunde, minute? Veneau după el și trebuia să se ridice în picioare. Se târî spre un pin și începu să se ridice. Era prea mult pentru el. Se opri, apoi continuă. Ridică-te sau mori. Dar tot ce putu să facă fu să se întoarcă și să își sprijine partea nerănită de copac. Vomită și leșină din nou. Când se trezi, tresări și scoase un geamăt de durere, dar de data asta de la o piatră de mărimea unui pumn pe care Izbăvitorul aflat la zece metri distanță tocmai o aruncase spre el.

— Mă gândeam eu că te prefaci mort, spuse Izbăvitorul. Unde sunt ceilalți?

— Ce ai spus?

Cale știa că trebuie să stea treaz și să continue să vorbească.

— Unde sunt ceilalți?

— Sunt acolo.

Încercă să ridice mâna să arate în altă direcție decât cea în care stătea IdrisPukke, dar își pierdu din nou cunoștința. O altă piatră, o altă trezire bruscă.

— Ce? Ce?

— Spune-mi unde sunt sau îți bag în vintre o altă săgeată.

— Sunt douăzeci… îl cunosc pe Izbăvitorul Bosco… El m-a trimis.

Izbăvitorul își încordase arcul, convins că nu o să scoată nimic de la Cale, dar menționarea numelui lui Bosco îl nedumeri. Cum putea să știe cineva de aici despre marele Stăpân al Războaielor? Lăsă arcul jos și asta a fost suficient.

— Bosco spune…

Și Cale începu să mormăie cuvintele de parcă urma să leșine din nou, și Izbăvitorul, fără să se gândească, făcu câțiva pași înainte să audă ce spunea. Atunci Cale aruncă cu forță piatra cu brațul lui stâng sănătos, care îl nimeri pe Izbăvitor drept în frunte. Ochii i se dădură peste cap, căscă gura și se prăbuși la pământ. Cale leșină din nou.

IdrisPukke continuă să aștepte în spațiul mic, oarecum circular, înconjurat din trei părți de tufișuri atât de dese că nu putea vedea în afară și nimeni nu putea vedea înăuntru. În spatele lui se afla panta abruptă la baza căreia spera că încă mai așteaptă Arbell Materazzi. Se auzi un foșnet vag din spatele tufișurilor. Ridică arcul, întins la maximum și așteptă.

O piatră căzu în luminiș. IdrisPukke aproape dădu drumul săgeții la care sperase cel care aruncase piatra. Mișcând cătarea arcului încoace și încolo ca să acopere o intrare rapidă, strigă cu vocea tremurândă:

— Vino aici și ai șanse mari să iei o săgeată în vintre! Se mișcă în lateral cu trei pași ca să nu își dezvăluie poziția. O săgeată zbură prin tufișuri și peste marginea luminișului, ratându-l pe IdrisPukke cu cei trei pași pe care-i făcuse. Pleacă acum și nu venim după tine.

Se chirci și se mută iar într-o parte. O altă săgeată. Din nou zbură aproape exact prin locul în care stătuse el. Fusese o greșeală să vorbească. Trecură douăzeci de secunde. Lui IdrisPukke îi suna respirația proprie atât de tare în urechi încât era sigur că Izbăvitorul știa exact unde se afla.

De la aproape două sute de metri distanță se auzi un țipăt ascuțit de durere și groază. Apoi nimic. Totul păru să se oprească în loc, numai vântul mai vâjâia printre frunze timp de minute întregi sau poate mai puțin.

— Ăsta a fost prietenul tău, Izbăvitorule! Acum ești numai tu. O altă săgeată, o altă ratare. Fugi acum și nu venim după tine. Asta-i înțelegerea și ai cuvântul meu.

— De ce aș avea încredere în tine?

— Îi va lua tovarășului meu cam două sau trei minute să ajungă aici - el va garanta pentru mine.

— În regulă. Sunt de acord cu învoiala – dar dacă veniți după mine, jur pe Dumnezeu că iau unul din voi cu mine pe lumea cealaltă.

IdrisPukke se decise să tacă. Cu Cale undeva acolo,

evident în viață și prost dispus, tot ce trebuia să facă era să aștepte. De fapt, Cale leșinase imediat după ce îl omorâse pe Izbăvitor și își revenise iar, dar nu era în condiția fizică de a face ceva, darămite să îl mai salveze pe IdrisPukke. Dar după zece minute de așteptare, în care deveni tot mai neliniștit, Cale îi vorbi încet din spatele tufișurilor de la dreapta sa.

— IdrisPukke, vin acolo și nu vreau să îmi zbori capul de pe umeri.

— Slavă Domnului, își spuse IdrisPukke, coborând arcul și slăbind coarda.

Urmă o grămadă de foșnituri stângace și apoi Cale apăru în fața lui.

IdrisPukke se așeză, scoase un suspin lung și începu să caute în buzunar după tutun.

— Credeam că ai murit.

— Nu, răspunse Cale.

— Și paznicul?

— El e mort, da.

IdrisPukke râse sumbru.

— Să mă ia strechea dacă nu ești o mare figură.

— Nu știu ce înseamnă asta.

— Nu contează. IdrisPukke termină de înfășurat foița de tutun și își aprinse țigara. Vrei și tu una? întrebă el, gesticulând cu țigara.

— Sincer să fiu, spuse Cale. Nu mă simt foarte bine.

Și, spunând asta, se prăbuși într-un leșin vecin cu moartea.

Cale nu se mai trezi timp de trei săptămâni, timp în care se apropie de moarte mai mult de odată. În parte asta se datora infecției provocate de vârful săgeții care i se blocase în umăr, dar în cea mai mare parte din cauza tratamentului medical pe care i-l ofereau cei mai scumpi medici care îl îngrijeau zi și noapte și a căror metode stupide și distrugătoare (sângerarea și răzuirea) aproape reușiseră ceea ce nu reușise o viață de brutalitate în Templu. Și ar fi

reușit dacă o cedare temporară a febrei nu l-ar fi făcut pe Cale să își recupereze cunoștința pentru câteva ore. Confuz și dezorientat când deschise ochii, Cale se trezi holbându-se la un bătrânel cu o tichie roșie care îl privea.

— Cine ești tu?

— Eu sunt Doctorul Dee, spuse bătrânelul, punând un cuțit ascuțit și nu tocmai curat la vena din antebrațul lui Cale.

— Ce faci? întrebă el, trăgându-și brațul.

— Stai calm, spuse bătrânelul liniștitor. Ai o rană groaznică în umăr și s-a infectat. Trebuie să sângerezi ca să lași otrava să iasă.

Îi apucă brațul lui Cale și încercă să îl țină nemișcat.

— Dă-mi drumul, moșneag nebun ce ești! strigă Cale, deși era atât de slăbit că nu reuși să scoată decât o șoaptă.

— Nu te mișca, naiba să te ia! strigă doctorul, și din fericire, se auzi și dincolo de ușă și îl alertă pe IdrisPukke.

— Ce se întâmplă? spuse el din prag. Apoi, văzând că Cale era treaz: Slavă Domnului! Se apropie de pat și se aplecă peste băiat. Mă bucur să te văd.

— Spune-i moșneagului ăsta nebun să plece.

— E doctorul tău – e aici să te ajute.

Cale își trase din nou brațul. Apoi tresări din cauza durerii din umăr.

— Ia-l de lângă mine, spuse Cale. Sau jur pe Dumnezeu că îi tai gâtul nenorocitului.

IdrisPukke îi făcu semn doctorului să plece, ceea ce și făcu, arătând foarte jignit în demnitatea sa.

— Vreau să te uiți la rană.

— Eu nu știu nimic despre medicină. Lasă doctorul să vină și să se uite la tine.

— Am pierdut mult sânge?

— Da.

— Atunci nu am nevoie de un tâmpit care să mă ajute să mai pierd. Se rostogoli pe partea dreaptă. Spune-mi ce culoare are.

IdrisPukke scoase bandajul pătat și murdar cu blândețe, dar nu fără să îi provoace lui Cale destulă durere.

— Are o grămadă de puroi – de un verde-deschis – și marginile sunt roșii.

Fața îi era sumbră acum; mai văzuse răni ca asta și fuseseră mortale. Cale oftă.

— Am nevoie de viermi.

— Ce?

— Viermi. Știu ce fac. Am nevoie de vreo douăzeci. Spală-i de cinci ori în apă curată, apă de băut, și adu-mi-i.

— Lasă-mă să chem alt doctor.

— Te rog, IdrisPukke! Dacă nu faci asta pentru mine, sunt terminat. Te rog!

Astfel că douăzeci de minute mai târziu, plin de îndoială, IdrisPukke se întoarse cu douăzeci de viermi spălați cu grijă, pe care îi culesese de pe o cioară moartă găsită pe fundul unui șanț. Cu ajutorul unei servitoare, urmă instrucțiunile detaliate ale lui Cale:

— Spală-te bine pe mâini, apoi clătește-te cu apă fiartă… Toarnă viermii peste rană. Folosește un bandaj curat și lipește bine marginile de piele… Asigură-te că stau numai pe burtă. Dă-mi apă să beau cât de multă poți…

Apoi își pierdu din nou cunoștința și nu se mai trezi timp de patru zile.

Când deschise ochii din nou, IdrisPukke, ușurat, era la patul lui.

— Cum te simți?

Cale inspiră de câteva ori.

— Nu prea rău. Am febră?

IdrisPukke își puse mâna pe fruntea lui.

— Nu prea tare. În primele două zile ardeai.

— Cât timp am fost adormit?

— Patru zile – deși nu te-ai odihnit mare parte din timp. Făceai o grămadă de zgomot. A fost greu să te țin pe burtă.

— Uită-te sub bandaj. Mă mănâncă.

Oarecum nesigur, IdrisPukke trase marginile bandajului,

strâmbând din nas într-o anticipare dezgustată pentru ceea ce urma să găsească. Gemu de neplăcere.

— E rău? întrebă Cale neliniștit.

— Dumnezeule mare!

— Ce?

— Puroiul a dispărut și roșeața la fel, mă rog, mare parte din ea. Trase mai tare de bandaj, și de data asta viermii acum grași căzură câte doi sau trei pe așternut. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

Cale oftă, profund ușurat:

— Scapă de ei – de viermi apoi adu-mi alții. Fă la fel.

Și, spunând asta, adormi adânc.

22

Trei săptămâni mai târziu, IdrisPukke și Cale, care încă mai arăta palid, își croiau drum prin marea fortăreață din Memphis.

În secret, Cale sperase la un soi de primire oficială și – deși o nega în sinea lui – își dorea una. La urma urmei, omorâse de unul singur opt oameni și o salvase pe Arbell Gât-de-Lebădă de la o moarte îngrozitoare. Nu că cerea prea multe pentru că se pusese într-un asemenea pericol: o paradă de câteva mii de oameni aruncând flori și strigându-i numele, totul încoronat cu primirea înlăcrimată făcută de frumoasa Arbell, stând pe un podium îmbrăcat în mătase, lângă un tată disperat de recunoscător, atât de copleșit de emoție încât să nu poată scoate un cuvânt.

În loc de asta, Memphis își vedea de treaba lui neîncetată de a produce și de a cheltui bani – astăzi sub cerul înnegurat prevestitor de furtuni. Când erau pe punctul de a intra prin marile porți ale fortăreței, inima lui Cale făcu un salt la auzul dangătelor puternice ale clopotelor marii catedrale, urmate de ecoul minunat al clopotelor celorlalte biserici din oraș. Dar speranțele îi fură spulberate de IdrisPukke.

— Trag clopotele, spuse el, făcând semn spre furtuna care se apropia, ca să țină fulgerul departe.

Zece minute mai târziu descălecau la conacul Lordului Vipond. Un singur servitor era acolo ca să îi întâmpine.

— Bună, Stillnoch, îi spuse IdrisPukke servitorului.

— Bine ați veni înapoi, domnule, zise Stillnoch, un bărbat atât de bătrân și cu pielea atât de ridată, încât îi amintea lui Cale de vechiul stejar din colțul terenului de antrenament de la Templu – un copac atât de vechi încât era greu de spus cât din el trăia și cât era mort.

IdrisPukke se întoarse spre băiatul epuizat, dar foarte

supărat.

— Trebuie să mă duc să vorbesc cu Vipond. Stillnoch te va conduce în camera ta. O să cinăm diseară. Ne vedem atunci.

După ce spuse asta, se duse spre ușa principală. Stillnoch îl conduse spre o ușă mai mică de la capătul îndepărtat al conacului.

„Cine știe ce cocioabă împuțită”, se gândi Cale, iar resentimentul lui crescu.

Dar se dovedi, de fapt, că dormitorul lui, sau apartamentul, era extrem de plăcut. Avea o sufragerie cu o canapea moale și o masă de stejar, o baie cu propriul WC, ceva de care auzise, dar nu crezuse că e adevărat. Și, desigur, un dormitor cu un pat mare și o saltea de pene.

— Ați dori să luați o gustare, domnule? întrebă Stillnoch.

— Da, spuse Cale, pentru că suna a ceva de mâncare.

Stillnoch făcu o plecăciune. Când se întoarse douăzeci de minute mai târziu cu o tavă cu bere, plăcintă cu carne de porc, ou fiert și cartofi prăjiți, Cale adormise pe pat.

Stillnoch auzise zvonurile. Puse tava pe masă și îl privi cu atenție pe băiatul adormit. Cu pielea lui palidă și fața trasă din cauza infecției care aproape îl omorâse, nu arăta cine știe ce, se gândi Stillnoch. Dar dacă îi dăduse o mamă de bătaie ticălosului ăluia încrezut de Conn Materazzi, atunci merita respect și admirație. Și, cu gândul acesta, puse cuvertura peste băiatul adormit, trase perdelele și plecă.

— A intrat în tabăra lor ca Moartea în persoană. Am văzut ceva ucigași la viața mea, dar pe nimeni ca băiatul ăsta.

IdrisPukke stătea vizavi de fratele său vitreg și bea o ceașcă de ceai, și era în mod clar un om tulburat.

— Și asta e tot la el – e un ucigaș?

— Să fiu sincer, dacă aș fi crezut că numai asta e – ei bine, aș fi fugit de el cât de repede aș fi putut. Și ți-aș fi spus să îl plătești și să scapi de el.

Vipond păru surprins.

— Dumnezeule mare, ai devenit foarte sentimental la bătrânețe. Asemenea oameni sunt utili – sigur că sunt. Dar te întreb dacă e mai mult decât o gorilă ucigașă.

IdrisPukke oftă.

— Da, mult mai mult, aș spune eu. Și dacă m-ai fi întrebat înainte de bătălia din trecătoarea Cortina, dacă o poți numi luptă, ți-aș fi spus că e o comoară. A suferit mult, dar are spirit și creier, deși e teribil de ignorant cu privire la anumite lucruri – și aș fi spus că are un suflet bun. Dar am fost șocat de ce s-a întâmplat. La asta se reduce totul. Nu știu cum să interpretez asta. Îmi place de el, dar – ca să fiu sincer – mă sperie.

Vipond se lăsă pe spate în scaun, gânditor.

— Ei bine, spuse el într-un târziu, în ciuda îndoielilor tale, ți-a câștigat aprecierea și, cinstit vorbind, și pe a mea. Și, Dumnezeu mi-e martor, nu e lucru puțin. Mareșalul Materazzi ți-a iertat toate păcatele și acum ești în grațiile lui ca un țurțure în barba unui olandez. Zâmbi la IdrisPukke. Într-adevăr, dacă n-ar fi fost nevoie să ținem secretă toată treaba asta, ați fi avut amândoi o paradă și o fanfară, și tot tacâmul. Vipond zâmbi, de data asta batjocoritor. Ți-ar fi plăcut așa o primire, nu?

— Da, mi-ar fi plăcut, spuse IdrisPukke. Și de ce nu? Dumnezeu știe că a trecut multă vreme de când n-a mai fost cineva încântat să mă vadă.

— Și a cui este vina?

— A mea, dragul meu frate, râse IdrisPukke. Numai a mea.

— Poate ar trebui să îi explici băiatului de ce primirea a fost atât de silențioasă.

— Sincer să fiu, nu cred că dă doi bani. Salvarea lui Arbell Gât-de-Lebădă a fost doar un mijloc să își atingă scopul. A crezut că e în interesul lui să își riște viața și asta a fost tot. Nu a întrebat niciodată de ea. În ciuda îndoielilor mele, i-am lăudat curajul și tot s-a uitat la mine de parcă aș fi nebun. Vrea bani și cale liberă către cel mai îndepărtat loc de

vechii lui stăpâni către care îl poate duce marea. Nu e cineva căruia să îi pese de laude sau reproșuri. Îi e indiferent dacă lumea îl place sau nu.

— Atunci, spuse Lordul Vipond, chiar că e un tânăr excepțional. Se ridică. În orice caz, chiar dacă ai dreptate sau nu, Mareșalul dorește să îi mulțumească personal în seara asta și, desigur, și Arbell Gât-de-Lebădă deși după expresia de pe chipul ei când tatăl ei i-a vorbit, mai degrabă ar mânca o nevăstuică decât să facă asta.

23

— În numele cerului! îi spuse Mareșalul fiicei lui. Înveselește-te!

— Mă înspăimântă, spuse tânăra palidă ca moartea, dar totuși frumoasă.

— Te înspăimântă? Ți-a salvat viața. Ce-i cu tine?

— Știu că mi-a salvat viața – dar a fost oribil.

Mareșalul gemu de nervi.

— Poți să mai zici asta odată. Uciderea oamenilor e un lucru oribil. Dar a făcut ceea ce era necesar și și-a riscat viața – și chiar mai mult de atât având în vedere împrejurările și tu stai acolo bocindu-te cât de oribil a fost. Însă trebuie să te gândești la lucrurile oribile care ți s-ar fi întâmplat dacă nu te-ar fi salvat.

Arbell Gât-de-Lebădă, neobișnuită să fie dojenită așa, arăta și mai nefericită.

— Știu că mi-a salvat viața dar tot mă înspăimântă. Tu nu ai văzut cum e. Eu da, de două ori. Nu am văzut niciodată așa ceva – nu e uman.

— Ridicol – nu am auzit niciodată ceva mai ridicol. Pe Dumnezeu, ar fi bine să fii politicoasă sau ai încurcat-o cu mine.

Arbell nu era obișnuită nici să fie amenințată și era pe punctul de a-și ieși din rolul de fată înspăimântată pentru ceva mai energic, când se deschise ușa mici sufragerii și anunțul servitorului îi întrerupse:

— Cancelarul Vipond și invitații săi, Milord.

— Bine ați venit, bine ați venit, îi întâmpină entuziast Mareșalul, încercând să disipeze răceala din atmosferă cu atât de mult zel că atât Vipond, cât și IdrisPukke deveniră conștienți de stânjeneala gazdelor.

Cale nu își dădea seama de nimic altceva decât de prezența lui Arbell Gât-de-Lebădă, care stătea lângă

fereastră arătând superb și încercând, fără succes, să nu tremure. Cale, care se afla într-o stare de dor și groază de când aflase că ea va fi prezentă la cină, încerca, de asemenea, să nu tremure.

— Tu trebuie să fii Cale, spuse Mareșalul, strângându-i călduros mâna. Mulțumesc, mulțumesc. Ceea ce ai făcut nu poate fi răsplătit. Privi către fiica lui. Arbell!

Tonul lui era în același timp încurajator și amenințător. Încet-încet, frumoasa tânără, grațioasă fără efort, înaltă și zveltă, se duse către Cale și îi întinse mâna.

Cale o luă de parcă nu știa ce să facă cu ea. Nu observă că fața lui Arbell (nu ai fi crezut că așa ceva este posibil) se făcu palidă ca lumina lunii pe zăpadă.

— Mulțumesc pentru ce ai făcut pentru mine. Sunt foarte recunoscătoare.

Pe IdrisPukke îl izbi faptul că auzise mai multă viață și entuziasm în ultimele cuvinte ale unui condamnat la spânzurătoare decât în cuvintele ei. Mareșalul se uită cu violență la fiica lui – și totuși vedea că e de-a dreptul înspăimântată de băiatul din fața ei. La iritarea lui cu privire la lipsa ei de maniere se adăuga și o uimire sinceră. Oricât de profundă ar fi fost recunoștința lui, și era foarte profundă pentru că își adora fata, era cumva dezamăgit de Cale. Se așteptase – mă rog, nu era sigur la ce se așteptase dar, având în vedere reputația lui de temut, la cineva cu o charismă puternică pe care orice om violent o are, așa cum știa din experiență. Dar Cale arăta ca un țăran, arătos, într-un mod nerafinat, dar la fel de stupefiat și ametit de prezența nobleței din jur ca orice țăran obișnuit. Cum de o asemenea ființă îi bătuse măr pe cei mai buni Materazzi și omorâse atâția oameni de unul singur era un mister pentru el.

— Hai să mâncăm. Sigur îți este foame. Vino să stai lângă mine, spuse el, luându-l pe Cale de după umeri.

Imediat ce se așeză în fața lui Arbell, ochii ei se coborâră pe farfuria din fața ei, iar el deveni imediat conștient de

flancurile comasate de tacâmuri din fața lui, un platou de furculițe de diverse dimensiuni, un escadron asortat de cuțite, ascuțite sau boante. Cel mai deconcertant era un obiect care părea ceva ce putea fi folosit la un act extrem de dureros de tortură – îndepărtarea unui nas, de exemplu, sau a unui penis. Arăta ca un clește – dar se încrucișa de două ori la capăt într-un mod complet misterios.

Deja se simțea rău – un amestec neînțeles de adorație și ură față de tânăra din fața lui care îi luase mâna cu la fel de mult entuziasm ca și cum ar fi luat un pește mort. Afurisită nerecunoscătoare și superbă. Acum era sigur că se va face de râs, ceva ce nu putea să suporte. Lui Cale nu îi era teamă de durere groaznică sau de moarte – la urma urmei, cine, dacă nu el, era mai familiarizat cu ele, dar ideea de a se simți ridicol îl făcu aproape să leșine de neliniște.

Aproape tresări când Stillnoch se postă în spatele lui atât de silențios încât Cale nu observă – lucru greu, de altfel până când i se puse o farfurie în față și milosul Stillnoch îi șopti: „Melci!” la ureche.

Fără să fie conștient că Stillnoch îi privea ca pe un erou, Cale se gândi că „Melci” era vreun fel de insultă aspră de la un servitor care disprețuia faptul că el era prezent printre cei mari și buni. Pe de altă parte, se gândi el, încercând să se calmeze, poate era un avertisment. Dar dacă așa era, atunci de ce fel? Privi în farfurie și confuzia i se adânci. În fața lui se aflau șase obiecte care arătau ca niște coifuri de soldat răsucite cu un lipici oribil și pătat care curgea din ele. Cu siguranță că arătau ca un lucru cu privire la care trebuia să fii avertizat.

— Ah! spuse IdrisPukke, adulmecând aerul ca un actor prost într-o pantomimă. Excelent. Melci în unt cu usturoi!

Fiind așezat chiar lângă Cale, observase imediat alarma băiatului cu privire la gama variată de tacâmuri și privirea de groază la vederea celor șase melci în cochiliile lor. Acum că îi atrăsese atenția lui Cale și, trebuie menționat, a tuturor celorlalți de la masă, ridică cleștele ciudat cu mâna

stângă și îl strânse. Capetele ca două linguri se deschiseră și le folosi ca să prindă cochilia melcului. Eliberă strânsoarea mânerelor și lingurile se închiseră, ținând bine melcul. Ridicând o țepușă mică cu mâner de fildeș, scotoci în interiorul cochiliei și cu oarecare îndemânare, dar și dramatism, pentru ca băiatul să vadă ce face, scoase ceea ce arăta ca o bucată gri-verzuie de cartilagiu de dimensiunea unei urechi, în ciuda usturoiului, pătrunjelului și untului în care era înmuiată. Apoi o băgă în gură cu un alt oftat teatral de satisfacție.

Deși la început amuzați de acest spectacol ciudat, ceilalți de la masă își dădură seama ce încerca să facă și se străduiră să nu se uite la Cale în timp ce acesta se holba încruntat la primul fel de mâncare.

Ați fi surprinși de faptul că un băiat gata să mănânce un șobolan ar strâmba din nas la un melc. Dar nu mai văzuse niciodată un melc și cine poate spune că, dacă toate lucrurile ar fi egale, nu ai alege să mănânci un șobolan strălucitor și bine hrănit în defavoarea unui melc care își lasă dâra băloasă pe sub bușteni putrezi?

Privindu-i pe furiș pe ceilalți comeseni cum își mâncau cina cu cochilii, Cale ridică cleștele, prinse o cochilie și, folosind țepușa, scoase bucata de carne moale și gri. Se opri un moment, neprivit de ceilalți, apoi o băgă în gură și începu s-o mestece cu entuziasmul unui bărbat care își mănâncă unul din testicule.

Din fericire, restul cinei a fost destul de familiar sau măcar arăta ca ceva ce mai mâncase la masa lui IdrisPukke. Observându-și mentorul, Cale reuși să folosească restul tacâmurilor mai mult sau mai puțin corect – deși furculițele rămaseră un mister manevrat cu stângăcie. Cei trei bărbați întreținură conversația, însă nimic legat de afaceri: amintiri, povești despre un eveniment sau altul din trecut, deși nimic despre istoria sensibilă a discreditării lui IdrisPukke și exilarea acestuia.

Pe tot parcursul cinei, Arbell Gât-de-Lebădă nu ridică

nicio clipă capul din farfurie, deși nici nu mâncă prea mult. Din când în când Cale îi arunca o privire și de fiecare dată părea mai frumoasă decât înainte – părul lung și blond, ochii verzi migdalați și buzele! Roșii ca măceașa pe fundalul obrazului palid, și un gât atât de lung și zvelt încât nu avea cuvinte să-l descrie. Se întoarse înapoi la mâncare, cu sufletul cântându-i ca un clopot bine bătut. Dar era un clopot care suna cu ceva mai mult decât bucurie și admirație mai era un sunet acolo, de furie și ranchiună. Ea nu se uita la el pentru că nu voia să se afle în prezența lui. Îl ura, iar el (cum să nu fie așa) o ura la rândul lui.

Imediat ce se servi ultimul fel căpșuni cu frișcă Arbell Gât-de-Lebădă se opri și spuse:

— Îmi pare rău, nu mă simt bine. Îmi permiteți să mă retrag?

Tatăl ei o privi, ascunzându-și furia numai de dragul oaspeților. Încuviință din cap spre ea, sperând că scuturătura iritată a capul îi transmitea clar că o să stea el de vorbă mai târziu cu ea.

Ea aruncă o privire iute către ceilalți, deși nu și spre Cale, și apoi plecă. Cal stătea jos și fierbea. Ce mări zbuciumate de sentimente – de dragoste, amărăciune și mânie – izbucniră și cuprinseră sufletul dur al acestui băiat!

Cu toate acestea, odată ce fata plecă, nu mai era nevoie să evite subiectul răpirii ei și scopul misterios al acesteia. Și deveni de asemenea clar de ce nu existaseră mulțimi care să își strige recunoștința eternă față de curajul uimitor al lui Cale în salvarea lui Arbell Materazzi. Aproape nimeni nu știa. Mareșalul se scuză față de Cale, dar îi explică faptul că, dacă s-ar fi aflat despre răpire, presiunea de a porni război ar fi fost mult prea mare. El și Lordul Vipond erau de acord că trebuiau să știe cât mai multe despre actul de neînțeles al Izbăvitorilor înainte să facă un pas atât de drastic.

— Suntem orbi, îi spuse Vipond lui Cale. Și pentru că suntem astfel, suntem capabili să ne aventurăm într-o

bătălie atât de măreață. IdrisPukke mi-a spus că nu știi de ce ar face ceva atât de provocator.

— Nu.

— Ești sigur?

— De ce aș minți? Nici pentru mine nu are sens, așa cum nu are pentru voi. Izbăvitorii nu au vorbit niciodată decât de războiul contra Antagoniștilor. Și tot ce au spus vreodată a fost că Antagoniștii îl venerează pe Anti-Izbăvitor și că sunt eretici care ar trebui șterși de pe fața pământului.

— Și de Memphis?

— Era menționat extrem de rar și atunci cu dezgust – era un loc de perversiune și păcat unde totul putea fi vândut și cumpărat.

— Dur, spuse IdrisPukke, dar îți dai seama unde bat.

Mareșalul și Vipond îl ignorară intenționat.

— Deci nu mai e nimic ce ne poți spune? întrebă Dogele.

Cale își dădu seama că era pe punctul de a fi concediat și că aceasta era singura lui șansă de a-și face un viitor printre cei puternici.

— Numai atât. Dacă Izbăvitorii au ales să facă ceva, nu se vor opri. Nu știu de ce o vor pe fiica dumneavoastră, dar vor continua să vină după ea indiferent ce și cât îi costă.

Auzind asta, Mareșalul se înălbi la față. Cale își menținu avantajul.

— Fiica dumneavoastră e... – se opri ca și cum și-ar fi căutat cuvântul potrivit – ... o persoană prestigioasă. Îi plăcuse cuvântul când îl auzise deși nu pricepuse exact ce înseamnă. Ce vreau să spun este că în tot imperiul este privită drept cea mai mare avuție – așa am auzit spunându-se. Tot ce poate fi admirat la ea, poate fi admirat la Materazzi. E simbolul vostru, nu?

— La ce te referi? dori să știe Mareșalul.

— Dacă vor să trimită un mesaj…

Lăsă fraza neterminată.

— Ce fel de mesaj? întrebă Mareșalul, din ce în ce mai neliniștit.

— O răpesc sau o omoară pe Arbell Materazzi și le arată supușilor că Izbăvitorii pot ajunge până la cea mai înaltă persoană din imperiu. Tăcu, din nou de efect. Vor ști că o a doua răpire este imposibilă, probabil, dar din ce cred eu, nu se vor opri. Întotdeauna termină ce încep. E la fel de important pentru ei să clarifice asta cum e să vă dea de știre că pot ajunge la oricine. Încearcă să vă spună că nu se vor opri sub nicio formă.

Mareșalul se albise de tot la față.

— Va fi în siguranță aici. Vom pune un cordon de oameni în jurul ei. Nimeni nu va putea intra.

Cale încercă să se arate mai stânjenit decât se simțea.

— Din câte mi s-a spus, la castelul de pe lacul Constanz era păzită de o garnizoană de patruzeci de soldați atunci când a fost răpită. Au fost supraviețuitori?

— Nu, zise Mareșalul.

— Și de data asta – e doar părerea mea, nu pot fi sigur – vor veni doar ca să ucidă. Vor fi de ajuns optzeci sau o sută optzeci de oameni ca să îi oprească?

— Un lucru ne învață istoria, Milord, spuse IdrisPukke, și anume că, dacă ești pregătit să îți sacrifici propria viață, poți omorî pe oricine.

Vipond nu îl văzuse pe Mareșal atât de neliniștit și alarmat niciodată în viața lui.

— Îi poți opri? îl întrebă Mareșalul lui Cale.

— Eu? Cale arăta de parcă nici nu-i trecuse prin gând ideea.

Se gândi un moment. Mai bine decât oricine altcineva, aș spune. Și îi am pe Vagul Henri și pe Kleist.

— Pe cine? întrebă Mareșalul.

— Prietenii lui Cale, completă Vipond, tot mai interesat de ce punea Cale la cale.

— Au și ei talentele tale? întrebă Mareșalul.

— Ei au propriile lor talente speciale. Noi trei putem face față la orice ar trimite Izbăvitorii.

— Ești foarte încrezător în puterile tale, Cale, spuse

Vipond.
Având în vedere că ți-ai petrecut ultimele zece minute spunând cât de invulnerabili sunt.

Cale se uită la el.

— Am spus că asasinii lor sunt invulnerabili în fața voastră.

Zâmbi. Nu am spus că sunt invulnerabili în fața mea. Sunt mai bun decât orice soldat au format vreodată Izbăvitorii. Nu mă laud, e doar realitatea. Iar dacă nu mă credeți, domnule, spuse el, uitându-se la Mareșal, atunci întrebați-o pe fiica dumneavoastră și pe IdrisPukke. Și, dacă nu e suficient, întrebați-l pe Conn Materazzi.

— Tacă-ți fleanca, puștiule, spuse Vipond, mânia înlocuindu-i curiozitatea. Nu vorbești cu Mareșalul Materazzi în asemenea hal.

— Mi s-au spus lucruri mai rele, spuse Mareșalul. Dacă o poți menține în siguranță pe fiica mea, atunci te voi îmbogăți și poți să îmi vorbești în privat oricum dorești. Dar ar fi bine să fie adevărat ceea ce spui. Se ridică. Până mâine după-amiază vreau un plan scris pentru protecția ei. Ai înțeles?

Cale încuviință din cap.

— Pentru moment fiecare soldat din oraș e prezent la post.

Acum, dacă nu te superi, lasă-ne singuri. Și tu, IdrisPukke.

Cei doi se ridicară, salutară cu o mișcare a capului și plecară.

— Ce mai spectacol, spuse IdrisPukke după ce închise ușa.

E adevărat ceva din ce ai spus?

Cale râse, dar nu răspunse.

Dacă i-ar fi dat un răspuns lui IdrisPukke, acesta ar fi fost că foarte puțin din avertismentul lui sumbru era bazat pe altceva decât dorința lui de a o forța pe Arbell Gât-de-Lebădă să îl bage în seamă. Era furios pe nerecunoștința ei mai mult decât era îndrăgostit de ea. Dar ea merita să fie

pedepsită pentru felul în care îl trata, și ce putea fi mai bine decât să aibă posibilitatea de a decide când s-o vadă și să aibă posibilități nesfârșite de a-i face viața un calvar doar prin simpla lui prezență? Desigur, îl durea sufletul că prezența lui îi era atât de neplăcută lui Arbell, dar era pregătit să trăiască cu o asemenea contradicție dureroasă la fel ca oricine altcineva.

Teama pentru viața fiicei sale îl făcuse pe Mareșal să se gândească la ce era mai rău, astfel că a fost o pradă ușoară pentru predicțiile sumbre ale lui Cale. Vipond nu era mai convins decât IdrisPukke. Pe de altă parte, nu vedea niciun rău în ce propusese Cale. Iar ideea că Izbăvitorii ar putea încerca să o omoare nu era deloc implauzibilă. În orice caz, asta îi va permite Mareșalului să creadă că se face ceva în timp ce Vipond lucra noapte și zi ca să afle intențiile Izbăvitorilor. Era sigur că un război de un anume fel era inevitabil și se resemnase să se pregătească pentru el, mai mult în secret. Dar pentru Vipond, să pornească orice război fără să știe exact ce vrea dușmanul era un dezastru. Așa că era mulțumit să îl lase pe Cale să facă orice dorea să facă – deși nu era greu de înțeles ce voia. Era evident că băiatul nu știa nimic despre motivele din spatele răpirii, dar ca gardă de corp a lui Arbell Materazzi, o va ține în viață. În felul lui, mai puțin patern, îi era la fel de recunoscător lui Cale ca și tatăl ei: nici nu se putea gândi la implicațiile politice ale faptului ca cel mai adorat membru al familiei regale să fie în mâinile unui regim atât de criminal și de brutal ca al Izbăvitorilor. Veștile care veneau de pe Frontul de Est cu privire la luptele crâncene, dar nedecise ale Izbăvitorilor cu Antagoniștii erau teribile, atât de teribile încât erau greu de crezut – cu excepția faptului că cei puțini care scăpau peste graniță în teritoriul Materazzilor ofereau o relatare alarmant de asemănătoare, una care adeverea ceea ce înregistrau și îi trimiteau agenții lui. Dacă urma un război împotriva Izbăvitorilor, acesta promitea să fie altfel decât orice război de până acum.

24

— Spune-mi ce știi despre războiul Izbăvitorilor împotriva Antagoniștilor.

Vipond privea sumbru la Cale de după biroul lui mare. IdrisPukke stătea la fereastră și părea mai interesat de ce se petrecea jos în grădină.

— Ei sunt Anti-Izbăvitori, spuse Cale. Îl urăsc pe Izbăvitor și pe toți credincioșii lui și vor să îl distrugă și să șteargă bunătatea de pe fața pământului.

— Asta e ceea ce crezi? întrebă Vipond surprins de trecerea bruscă a lui Cale de la vorbirea normală la o litanie monotonă.

— Asta am fost învățați să recităm de două ori pe zi la Slujbă. Nu cred nimic din ce spun Izbăvitorii.

— Dar ce știi despre Antagoniști – despre credința lor?

Cale păru nedumerit și se gândi câteva momente.

— Nimic. Ni s-a spus că Antagoniștii nu cred în nimic. Că nu le pasă decât să distrugă Unica Credință Adevărată.

— Nu ai întrebat?

Cale râse.

— Nu puneai întrebări despre Unica Credință Adevărată. Dacă știai că Antagoniștii îi urăsc pe Izbăvitori atât de mult, de ce nu ați încercat să evadați înspre Răsărit?

— Ar fi trebuit să călătorim opt sute de kilometri pe pământul Izbăvitorilor și apoi să încercăm să traversăm o mie o sută de kilometri de tranșee pe Frontul de Est. Și chiar dacă am fi fost îndeajuns de proști să încercăm, ni s-a spus întotdeauna că Antagoniștii vor omori un Izbăvitor pe loc. Întotdeauna ne povesteau despre Sfântul Izbăvitor Gheorghe care a fost fiert de viu în urină de vacă sau de Sfântul Izbăvitor Paul care a fost întors pe dos cu ajutorul unei furci care i-a fost băgată cu forța pe gât și apoi legată de doi cai. Niciodată nu încetau să vorbească sau să cânte

despre temnițe, foc și sabie. Așa cum am mai spus, niciodată nu mi-a trecut prin cap că Antagoniștii cred cu adevărat în ceva și că urmăresc altceva decât să omoare Izbăvitorii și să distrugă Unica Credință Adevărată.

— Toți colegii tăi acoliți credeau la fel?

— Unii credeau ca mine – o mare parte nu credeau deloc. Pentru ei era tot ce cunoscuseră vreodată, așa că nu-și puneau întrebări. Asta era lumea pentru ei. Credeau că vor fi salvați dacă cred și că, dacă nu cred, vor arde în iad pentru totdeauna.

Vipond începu să devină nerăbdător.

— Războiul contra Antagoniștilor durează de două sute de ani dinaintea nașterii tale. Ceea ce mi-ai spus tu încontinuu e că, făcând parte din Unica Credință Adevărată, voi – și tu, în mod special, nu ați fost pregătiți decât să luptați, și totuși nu știți nimic despre victorii sau înfrângeri, sau tactici, sau cum au fost pierdute sau câștigate anumite bătălii? Îmi vine greu să cred.

Scepticismul lui Vipond era complet justificat. Cale revizuise fiecare bătălie și altercație dintre Izbăvitori și Antagoniști cu Izbăvitorul Bosco în spatele lui lovindu-l cu cureaua de fiecare dată când făcea o greșeală de analiză a ceea ce mersese bine sau rău. Cale mâncase și băuse bătăliile din Răsărit timp de patru ore pe zi, pe parcursul a zece ani. Dar, pe de altă parte, era adevărat că nu știa nimic cu privire la ce credeau Antagoniștii. Decizia lui de a minți cu privire la ce știa despre război se baza atât pe instinct, cât și pe chibzuință: dacă izbucnea războiul între Materazzi și Izbăvitori, atunci venea cu nefericire groaznică și moarte multă. Nu voia să facă parte din așa ceva și, dacă recunoștea că știe ceva, atunci Vipond ar fi plătit orice preț ca să îl târască în el.

— Nu ne-au povestit decât despre victoriile glorioase și înfrângerile trădătoare. Erau doar povești – fără detalii. Nu puneai întrebări. Eu, continuă el să mintă, am fost doar antrenat să omor oameni. Asta e tot – luptă corp la corp și

omorul în trei secunde. Asta e tot ce știu.

— Ce, pentru Dumnezeu, întrebă IdrisPukke de la fereastră, înseamnă omorul în trei secunde?

— Ceea ce spune, răspunse Cale. O luptă adevărată pe viață și pe moarte este decisă în trei secunde și ăsta e scopul. Orice altceva – toate chestiile alea artistice pe care îi învățați voi pe cei de la Mond – sunt doar porcării. Cu cât mai mult durează o luptă, cu atât mai multe șanse sunt să intervină soarta. Te împiedici, adversarul tău mai slab are o lovitură norocoasă sau vede că tu ai o slăbiciune și se întâmplă ca el să aibă un punct forte. Așa că ucizi în trei secunde sau accepți consecințele. Izbăvitorii din trecătoarea Cortina au murit ca niște câini pentru că nu le-am oferit ocazia să moară altfel.

Cale era șocant în mod intenționat. De când era băiețel fusese la fel de eficient la mințit pe cât era acum la ucis. Și din același motiv: era necesar să fie așa ca să supraviețuiască. Le deturnase interesul dintr-o parte a trecutului său pe care nu voia să o dezvăluie, admițând un adevăr din altă parte. Și, cu cât mai șocant era pentru doi bărbați experimentați ca Vipond și IdrisPukke, cu atât mai bine. Dacă Materazzii credeau că el era doar un ucigaș tânăr și demn de milă și nimic mai mult atunci era în interesul lui Cale să îi încurajeze. Era suficient de adevărat, ceea ce îl făcea convingător, dar nu era adevărul adevărat nici pe departe.

Vipond îi mai adresă câteva întrebări, dar, indiferent dacă îl credea sau nu pe Cale, părea evident că băiatul nu avea de gând să spună nimic mai mult așa că trecură la planurile lui pentru siguranța lui Arbell Gât-de-Lebădă.

Era evident din aranjamentele scrise cu privire la siguranța acesteia și din răspunsurile la întrebările lui Vipond că băiatul era la fel de iscusit la preîntâmpinarea morții, ca și la provocarea ei. Într-un târziu, satisfăcut de răspunsurile lui Cale, cel puțin cu privire la asta, Vipond scoase un dosar gros din sertar și îl deschise.

— Înainte să pleci vreau să te întreb ceva. Am primit niște rapoarte de la refugiații Antagoniști, de la agenții dubli și din documentele capturate despre o politică a Izbăvitorilor pe care ei o numesc Împrăștierea. Ai auzit de asta.

Cale clătină din cap.

— Nu.

De această dată Vipond se lăsă convins de fața nedumerită a băiatului.

— Aceste rapoarte, continuă Vipond, se referă la ceva ce ei numesc Acte de Credință. Cunoști acest termen?

— Execuții pentru fărădelegi comise împotriva religiei la care credincioșii sunt martori.

— Documentele pretind că până la o mie de Antagoniști capturați sunt duși în centrul orașelor Izbăvitorilor și arși de vii. Celor care își reneagă erezia Antagonistă li se arată milă și sunt strangulați înainte să fie arși. Se opri, uitându-se cu atenție la Cale. Crezi că aceste Acte de Credință sunt posibile?

— Posibile? Da.

— Mai sunt și alte relatări susținute de documentele capturate cum că aceste execuții sunt doar începutul. Aceste documente se referă la Împrăștierea Antagoniștilor. Unii dintre oamenii mei spun că acesta este un plan ca, odată ce vor câștiga, să mute întreaga populație Antagonistă pe insula Malagasy. Dar unii dintre refugiații Antagoniști pretind că Împrăștierea e de fapt un plan ca, odată ce sunt strămutați pe insulă, să fie omorâți cu toții ca să șteargă erezia lor de pe fața pământului odată pentru totdeauna. Îmi vine greu să cred asta – dar tu ai mai multă experiență decât oricare dintre noi cu privire la natura Izbăvitorilor. Ce părere ai despre un asemenea lucru? Este posibil?

Cale nu spuse nimic un timp, evident sfâșiat între ura lui pentru Izbăvitori și enormitatea a ceea ce era întrebat.

— Nu știu, spuse el într-un târziu. Nu am auzit niciodată

de așa ceva.

— Uite ce e, Vipond, spuse IdrisPukke, Izbăvitorii sunt clar o adunătură brutală, dar îmi amintesc că acum douăzeci de ani, în timpul revoltei Mont, circulau tot felul de zvonuri cu privire la cum, în fiecare oraș pe care îl cuceream, strângeau toți bebelușii, îi aruncau în aer în fața mamelor lor și îi trăgeau în țeapă în săbiile lor. Toată lumea a crezut asta – dar erau numai minciuni nenorocite. Nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Din experiența mea, pentru fiecare atrocitate comisă, există zece povești cu atrocități.

Vipond dădu din cap. Nu fusese o întâlnire productivă și se simțea atât frustrat, cât și neliniștit de poveștile care veneau din Răsărit. Dar ceva mai trivial îl mai deranja pe Vipond. Îl privi pe Cale suspicios.

— Ai fumat. Simt mirosul în răsuflarea ta.

— Și ție ce îți pasă?

— Îmi pasă pentru că așa vreau eu, puștan obraznic. Se uită la IdrisPukke, care încă mai privea pe fereastră și zâmbea. Vipond se întoarse înapoi spre Cale. Aș fi crezut că ai mai multă minte decât să îl imiți pe IdrisPukke în ceva. Ar trebui să îl privești ca pe un exemplu cum nu trebuie făcute lucrurile. Cât despre fumat – este un obicei copilăresc: un obicei dezgustător la vedere, cu miros urât, dăunător creierului, periculos pentru plămâni, care îți face respirația să pută și face orice bărbat care fumează prea mult timp efeminat. Acum ieșiți afară, amândoi.

25

Patru ore mai târziu Cale, Vagul Henri și Kleist se instalau în camerele confortabile din partea de palat a lui Arbell Materazzi.

— Și dacă află că nu știm nimic despre cum să fim gărzi de corp? întrebă Kleist când se așezară la masă.

— Păi, eu nu o să le spun, răspunse Cale. Tu o să le spui? Și, oricum, cât de greu poate fi? Mâine mergem prin palat și îl securizăm. De câte ori ai exersat asta? Apoi oprim orice persoană nouă care vrea să intre și unul dintre noi merge cu ea oriunde se duce. Dacă pleacă de aici, ceea ce nu vom permite, nu are voie să iasă din fortăreață și doi dintre noi plus încă douăsprezece gărzi vor merge cu ea. Asta-i tot.

— De ce nu ai luat pur și simplu recompensa pentru că ai salvat-o și nu ne-am cărat de aici?

Întrebarea lui Kleist era bună pentru că era exact ce Cale știa că ar fi trebui să facă, și, dacă n-ar fi fost sentimentele pe care le avea pentru Arbell Gât-de-Lebădă, asta ar fi făcut.

— Suntem la fel de în siguranță aici cum am fi oriunde în altă parte, asta a fost tot ce le-a spus. O să ne luăm recompensa care ne-a fost promisă și banii pentru că ne-am ocupat de treaba de aici. Slujba asta înseamnă bani albi pentru zile negre și adevărul e că avem o armată întreagă care ne păzește de Izbăvitori. Dacă ai un loc mai bun unde să te duci, n-ai decât.

Și asta a fost tot. În noaptea aceea Arbell Gât-de-Lebădă a dormit cu Vagul Henri și cu Kleist la ușa ei.

— Ar fi bine să fim precauți până mâine când vom face o schiță a palatului, spuse Cale, plănuind în același timp cum își va face a doua zi intrarea ca protectorul ei atotputernic. Îi va arăta dispreț pentru tot ce reprezenta ea și ea va fi rușinată și înspăimântată și el va fi atât încântat, cât și

devastat.

Era nouă dimineața a doua zi când Arbell Gât-de-Lebădă ieși din apartamentul ei privat, după ce servitoarele care îi aduseseră micul dejun îi spuseseră că în fața ușii ei erau doi soldați însoțiți de doi țărani nespălați pe care îi mai văzuseră anterior curățând grajdurile.

Ieșind cu cea mai rece expresie pe care o avea, fu descumpănită să descopere că, pe lângă cei doi soldați care stăteau formal în poziție de drepți de-o parte și de alta a ușii, nu-l are în față pe Cale, ci pe doi băieți pe care nu îi mai văzuse niciodată.

— Cine sunteți voi și ce faceți aici?

— Bună dimineața, doamnă, spuse Vagul Henri politicos.

Ea îl ignoră.

— Ei bine? stărui ea.

— Suntem gărzile tale de corp, spuse Kleist, controlându-și impulsul de a fi copleșit de frumusețea ei uluitoare și acoperindu-l cu o expresie care însemna că mai văzuse aristocrate frumoase până atunci și nu era impresionat, mai ales de ea.

— Unde e… Nu se putea gândi la un cuvânt suficient de insultător… șeful vostru? spuse ea, într-un târziu, nemulțumită.

— Mă căutai? strigă Cale în timp ce venea de după colțul unui coridor apropiat însoțit de doi bărbați care cărau mai multe role lungi de hârtie.

— Cine sunt acești oameni?

— Aceștia sunt gărzile tale de corp. Acesta este Henri, și celălalt e Kleist. Au toată autoritatea mea și te rog să faci cum îți spun ei.

— Deci, ei sunt tartorii tăi, spuse ea, sperând să fie cât mai jignitoare posibil.

— Tartori? Ce-s ăia?

— Diavoli, răspunse ea triumfătoare. Ca muștele care îl însoțesc pe Belzebut când pleacă din iad.

Normal că asta îi supără pe Henri și pe Kleist, dar îl

încântă pe Cale.

— Da, spuse el, rânjind la cei doi. Cu siguranță că ei sunt tartorii mei.

— Sunt cam pirpirii pentru niște gărzi de corp, nu crezi?

Cale se uită la ei cu regret.

— Îmi cer scuze pentru aspectul lor – nici eu n-aș vrea să trebuiască să mă uit la ei toată ziua. Dar pirpirii? Poate dorești să pui câțiva Materazzi să-i atace, și atunci o să vezi ce pirpirii sunt.

— Deci sunt ucigași ca tine?

Henri se simți foarte jignit de asta, dar lui Kleist îi plăcu insulta.

— Da, răspunse Cale cu ușurință, ucigași exact ca mine.

Incapabilă să se gândească la un răspuns, Arbell Gât-de-Lebădă se duse înapoi în apartamentele ei și trânti ușa în urma ei.

Zece minute mai târziu, se auzi un ciocănit în ușă și Arbell
Gât-de-Lebădă îi făcu semn servitoarei ei personale să răspundă. Când făcu asta, servitoarea fu încântată să vadă că ochii lui Cale se măresc de uimire. Era Riba.

Ascensiunea Ribei către o poziție așa de înaltă fusese în felul ei la fel de ciudată ca și cea a lui Cale. Imediat ce Anna-Maria a supravegheat expulzarea Ribei din apartamentele domnișoarei Jane, bătrâna servitoare s-a îndreptat repede spre palatul ocupat de Onorabila Edith Materazzi, mama lui Arbell Gât-de-Lebădă și soția înstrăinată a Mareșalului. Trebuie menționat faptul că de la căsătoria lor aranjată de acum douăzeci de ani, ei nu fuseseră nimic altceva *decât* doi străini, iar conceperea lui Arbell Gât-de-Lebădă trebuie să fi fost una dintre cele mai reci fuziuni regale din istorie. Încercările Mareșalului de a-și evita soția cu orice preț erau deseori încununate de succes, dar nu și încercările lui de a-i nega acesteia puterea și influența asupra treburilor din Memphis. Onorabila Edith

Materazzi era o femeie care știa unde sunt îngropate cadavrele și existau puține lucruri care să aibă loc în Memphis și să fie dubioase sau necinstite și despre care ea să nu fie informată în vreun fel sau, atunci când circumstanțele o cereau, să nu fie chiar ca sursa lor. În ciuda faptului că nu avea putere oficială de niciun fel – ceva de care Mareșalul se ocupase în mod expres – Onorabila Edith Materazzi avea influență, susținută în cele mai multe cazuri de faptul că ea știa despre acele schelete și scăpări pe care orice familie le moștenește și care nu sunt niciodată mândre sau mărețe. Astfel că în treizeci de minute de la atacul isteric al domnișoarei Jane asupra Ribei, Onorabila Edith Materazzi aflase de la spioana ei, Anna-Maria, și aranjase ca Riba, care era atât furioasă, cât și nedumerită, să primească o cameră în palatul ei personal.

Când Vipond auzi ce se întâmplase și că Riba era acum în ghearele Onorabilei Edith Materazzi, o convocă pe domnișoara
Jane și o făcu pe nepoata sa albie de porci. Ea ieși din biroul lui suspinând și plângând de groază, dar nu se mai putea face nimic, decât să aștepte și să vadă ce pune la cale bătrâna vrăjitoare.

Onorabila Edith Materazzi nu pierdu timpul. Știa că se întâmplă ceva și că o implică pe fiica ei. Umblaseră zvonuri nebunești, zvonuri care includeau o căsătorie secretă și o naștere secretă. Niciunul dintre zvonuri însă nu era atât de nebunesc precum adevărul. Onorabila Edith Materazzi cheltuise mult timp și bani ca să afle ce se întâmplase, dar fără succes – iar lipsa de succes nu era ceva ce ea era pregătită să tolereze.

— Ai fost tratată bine? întrebă Onorabila Edith Materazzi, bătând cu palma canapeaua lângă ea și dându-i de înțeles Ribei cu un zâmbet călduros că ar trebui să se așeze.

Emoționată, dar precaută, Riba făcu așa cum i se spuse, învățase destule din distincțiile sociale din Memphis ca să își dea seama că se petrecea ceva necurat – se insista atât

de mult pe respectul pentru cea mai mică diferență de rang de parcă ar fi fost ordonat de Dumnezeu însuși, iar străinii erau ridiculizați indiferent de statutul lor din provincii. Riba auzise în repetate rânduri vorbindu-se de Contesa de Karoo, care venise la Memphis cu mai mult de zece ani în urmă și despre care se spunea că își vânduse ferma de porci ca să achite călătoria. Asta era o minciună grotescă pentru că toată lumea știa prea bine că oamenii din Karoo considerau porcii necurați. Atunci, se întreba Riba în timp ce se așeza, de ce o femeie de rangul acesta o trata cu asemenea amabilitate?

— Mai întâi, draga mea, spuse Onorabila Edith Materazzi, îmi pare rău că ai suportat asemenea neplăceri din partea lui
Jane. Nu e o scuză, desigur, dar am fost prietenă cu răposata ei mamă și nu am ce alt cuvânt să folosesc decât că a fost răsfățată și i s-a făcut voia în toate. Dar, așa merg lucrurile acum, copiii primesc tot ceea ce doresc și poți vedea singură rezultatele. Dar asta e, spuse ea, oftând și mângâind-o pe Riba pe mână. Și îmi pare rău.

Riba nu era sigură ce să spună:

— Da, doamnă.

— Bun, spuse Onorabila Edith Materazzi, părând mulțumită. Acum vreau să îți cer o mare favoare.

Ribei nu-i venea să își creadă urechilor ce auzea.

— Am și eu o fată, știi, spuse Onorabila Edith Materazzi cu tristețe. Și sunt îngrijorată cu privire la ea. Se întoarse spre Riba. Ai văzut-o?

— Pe domnișoara Arbell? Da, doamnă.

— Aa, oftă încet Onorabila Edith Materazzi, ca de o amintire distantă. E atât de frumoasă, nu?

— Da, doamnă.

În acest moment, Onorabila Edith Materazzi luă mâna Ribei.

— Acum vreau să îți împărtășesc un secret și în același timp să te ajut pentru că simt că ești o fată cu suflet bun și

pot avea încredere în tine cu grijile mele de mamă. Așa este, Riba?

— Da, doamnă, așa sper, răspunse fata speriată.

Da, așa cred, spuse Onorabila Edith Materazzi, de parcă privise în sufletul Ribei și văzuse doar blândețe și o înțelegere profundă pentru neliniștea maternă.

— Trebuie să vorbim despre lucruri care sunt grele pentru mine – dar trebuie să las mândria la o parte ca să fiu mamă mai întâi, așa cum sigur vei face și tu într-o zi. Oftă. Soțul meu mă urăște și face tot posibilul să mă împiedice să îmi văd fiica. Ce părere ai de asta?

Riba făcu ochii mari de uimire.

— Cred că este foarte trist, doamnă.

— Așa și este. Mă împiedică s-o văd, și o otrăvește contra mea. Dar eu nu mă pot apăra pentru că, dacă s-ar revolta contra Mareșalului, asta i-ar distruge șansele de viitor. Asta nu pot să permit. Așa că, Riba, trebuie să îndur. Propria mea fiică, pe care o iubesc, trebuie să suport faptul că ea crede că sunt rece și distantă și nu o iubesc. Ce părere ai de asta?

— Eu… Riba ezită. Cred că trebuie să fie groaznic pentru dumneavoastră.

— Este. Dar tu mă poți ajuta.

Riba făcu ochii și mai mari, dar fu incapabilă să se gândească la un răspuns.

— Am auzit că ești o companie excelentă și o esteticiană cu un talent extraordinar.

— Mulțumesc, doamnă.

— Toată lumea vorbește despre cum talentele tale au transformat-o pe nerecunoscătoarea aia de Jane. Nu era ea mare frumusețe, sincere să fim, dar tu aproape ai făcut-o.

— Mulțumesc, doamnă.

Urmă o clipă de tăcere.

— Acum, ceea ce vreau să faci este asta, și te va ajuta să ajungi într-un loc deosebit. Am aranjat ca tu să devii esteticiana fiicei mele.

— O! spuse Riba.

Onorabila Edith Materazzi zâmbi.

— O, într-adevăr. Nu e un lucru deosebit?

— Ba da, doamnă.

— Știu că te vei descurca bine. Și nu îți cer decât două lucruri. Va fi greu pentru tine să faci unul din ele pentru că știu că ești o fată bună și cinstită. O privi pe Riba, care aștepta deja să vadă care era poanta în toată povestea asta. Te rog să nu îi dezvălui fetei mele că vii din partea mea. Strânse mâna Ribei atât de tare de parcă înăbușea cu disperare un protest complet natural. Știu că pare greșit și înțeleg, dar e doar din cauză că altfel te va refuza. Ca să faci un lucru mare e uneori nevoie să faci un lucru mic greșit. Tot ce vreau e ca din când în când să vii să îmi spui ce face, despre ce vorbește, orice o îngrijorează. Doar lucrurile mărunte, lucrurile pe care o fiică le-ar spune unei mame care o iubește. Ai putea face asta, Riba?

Bineînțeles că putea și, oricum, ce alternativă avea? Cădea la învoială cu Onorabila Edith Materazzi și, chiar dacă nu o credea în întregime, ce mai conta? Riba nu avea cu adevărat de ales, și amândouă știau asta.

Preasfinția lui, Izbăvitorul Bosco, stătea în balconul lui și privea spre soldații care se mișcau dedesubt cât vedea cu ochii, umplând întinderea Templului. Bărbații strigau, măgarii răgeau, caii nechezau și erau înjurați de grăjdari. Vederea și sunetul atâtor pregătiri îl încânta – începea, la urma urmei, ceea ce fusese ambiția vieții lui. Mai luă o înghițitură de supă, preferata lui: gheare de pui fierte și o plantă pe care locuitorii din Memphis o numeau coada-calului, unde era apreciată doar pentru utilitatea ei ca plantă medicinală, și nu folosită la mâncare.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Intră.

Era Izbăvitorul Stape Roy.

— Ați dorit să mă vedeți, Preasfinția Voastră.

— Vreau să iei douăzeci de Izbăvitori și să încerci s-o omori pe Arbell Materazzi.

— Dar, Preasfinția Voastră, așa ceva e imposibil! protestă Roy.

— Sunt conștient de asta. Dacă era posibil, nu te-aș fi trimis.

Iritat și înspăimântat, Roy își reținu totuși impulsul de a-i cere lui Bosco să vorbească naibii pe față.

— Ești supărat pe mine, Izbăvitorule Roy Stape.

— Sunt aici pentru a vă face pe plac, Preasfinția Voastră.

Bosco se ridică și îi făcu semn Izbăvitorului să se apropie de o masă pe care era întinsă o hartă cu fortăreața Memphis.

— Ai fost la cucerirea fortăreței Voorheis, nu?

— Da, Preasfinția Voastră.

— Cât timp a durat până am cucerit-o?

— Aproape trei ani.

Bosco gesticulă spre harta fortăreței Memphis.

— Ca un soldat experimentat, cât crezi tu că ar dura până am înfrânge Memphisul?

— Mai mult timp.

— Cât de mult?

— Mult mai mult.

Bosco se întoarse și se uită la el.

— Ne-am putea irosi, așa măreți cum suntem, încercând să cucerim Memphisul cu forța, și tocmai de aceea nu se va întâmpla. Ai auzit zvonurile cu privire la motivele pentru care am încercat s-o răpim pe Arbell Materazzi?

Izbăvitorul Stape Roy păru nelalocul lui.

— E un păcat să asculți bârfele și e și mai păcat să le împrăștii, Preasfinția Voastră.

Bosco zâmbi.

— Desigur, dar în acest caz îți acord o dispensă. Păcatul de a împrăștia o bârfă îți este deja iertat.

— Se spune că ea e convertită în secret la Antagoniști și că le predică cuvântul, și că e o vrăjitoare care ține orgii și

corupe mii de bărbați, și că îi face pe Izbăvitorii capturați să se înjosească obligându-i să mănânce creveți sub tortură.

Bosco încuviință din cap.

— O păcătoasă formidabilă, dacă așa ceva e adevărat.

— Am repetat doar zvonurile, nu am spus că le și cred.

— Foarte bine, Izbăvitorule, zâmbi Bosco. Motivul pentru care am răpit-o e că voiam să îi forțez pe Materazzi să iasă din zidurile Memphisului. Pentru toată lumea din imperiu ea e o regină, idolatrizată pentru tinerețea și frumusețea ei, o stea pe firmament. Peste tot, chiar și în cel mai îndepărtat cătun din imperiu, se vorbește de calitățile ei; fără îndoială, multe inventate sau exagerate. Este adorată, Izbăvitorule, și cel mai mult de tatăl ei. Când am auzit că răpirea a eșuat nu am fost foarte îngrijorat, totuși. Odată ce s-ar fi aflat că am făcut ceva atât de scandalos, scopul meu ar fi fost atins. Materazzii ar fi năvălit din Memphis plini de mânie, gata să ne radă de pe fața pământului. Bosco se așează jos și îl privi pe bărbatul dur din fața lui. Asta nu s-a întâmplat, desigur, la asta te gândești, deci probabil că m-am înșelat. Ești doar prea politicos să mi-o spui în față sau poate că ți-e teamă. Dar tu te-ai înșelat, Izbăvitorule. Din contră, Mareșalul Materazzi e de acord cu mine. Se pare că, în ciuda faptului că e un tată iubitor, nu e unul sentimental. A ținut răpirea în secret, tocmai pentru că știe că nu se va putea opune dorinței poporului de răzbunare. Și asta mă aduce la tine, Izbăvitorule. Ai o relație atât de bună cu acel *lucru* din…

— Kitty Town, Preasfinția Voastră.

Vreau să îl convingi să te ajute să lansezi un atac folosind câți soldați crezi tu de cuviință – treizeci, poate cinzeci. Îi vei informa pe acești soldați că zvonurile cu privire la necredința ei păcătoasă împrăștiate printre Izbăvitori sunt adevărate și că vor fi martirizați dacă mor, și vor muri. Te vei asigura că toți căpitanii pe care îi alegi poartă un certificat de martir care explică de ce fac munca Domnului pe pământ. Cu puțin noroc, unii dintre ei vor supraviețui

suficient cât să fie torturați de Materazzi să spună adevărul. De data asta nu vreau nicio posibilitate ca acțiunile noastre să fie ținute secrete. Ai înțeles?

— Da, Preasfinția Voastră, răspunse Izbăvitorul Roy, palid la față.

— Te-ai albit la față, Izbăvitorule. Îți comunic că moartea ta nu e necesară. Dimpotrivă. Să folosești doar soldați care au căzut în dizgrație în vreun fel. Ceea ce îți cer e un lucru rău, dar necesar.

Aflând că sacrificarea propriei lui vieți inutile nu era necesară, culoarea îi reveni în obraji Izbăvitorului Roy.

— Kitty the Hare, spuse el, va vrea să știe la ce se face părtaș. Nu va considera că e în interesul lui să se amestece în ceva atât de dubios.

Bosco scutură din mână.

— Promite-i orice dorești. Spune-i că, dacă învingem, îl facem Satrapul Memphisului.

— Nu e deloc prost, Preasfinția Voastră.

Bosco oftă și se gândi un moment.

— Du-i statuia din aur a Păcătoasei Venus din Strabo.

Izbăvitorul Roy păru uimit.

— Credeam că a fost spartă în zece bucăți și aruncată în vulcanul din Delphi.

— Doar un zvon. Așa blasfematoare și obscenă cum e, statuia îi va astupa urechile acestei creaturi și îl va face surd la orice întrebări își va pune, prost sau nu.

26

În următoarele săptămâni, Cale experimentă toate plăcerile triste de a face viața neplăcută unei persoane pe care o adori, dar o urăști în același timp. Dacă e să spunem adevărul, dar nu vom face asta, se cam săturase de asta.

Nu își pusese niciodată cinstit problema la ce se așteptase devenind garda de corp a lui Arbell Gât-de-Lebădă. Sentimentele lui cu privire la ea – dorință intensă și ranchiună imensă – ar fi fost dificil de reconciliat pentru oricine, darămite pentru cineva care era așa un amestec ciudat de experiență brutală și inocență totală. Poate că farmecul ar fi putut face ceva să o împiedice să mai fie așa crispată când vorbea cu ea – dar de unde să aibă farmec un asemenea băiat? Disprețul fizic al lui Arbell față de prezența lui era, de înțeles, foarte jignitor pentru ea, dar el nu știa decât să răspundă cu și mai multă ostilitate față de ea.

Această atmosferă ciudată între Cale și stăpâna ei era o sursă de profundă îngrijorare pentru Riba. O plăcea pe Arbell Gât-de-Lebădă, chiar dacă avea ambiția de a deveni mai mult decât slujitoarea unei doamne, indiferent de rangul acesteia. Arbell era amabilă și atentă și, după ce descoperise inteligența servitoarei ei, era foarte relaxată și deschisă cu ea. În ciuda acestor lucruri, Riba îi era devotată lui Cale până aproape de adulație. Își riscase viața s-o salveze de la o soartă groaznică de care nu-și mai aducea aminte decât în coșmaruri. Nu putea înțelege răceala lui Arbell față de el și era hotărâtă să îndrepte lucrurile.

Felul în care acționă ar fi putut părea ciudat unui privitor: prefăcându-se că s-a împiedicat, turnă intenționat peste Cale o ceașcă de ceai fierbinte, după ce se asigurase în prealabil că nu îl va opări prea rău, prin turnarea a puțină apă rece în el. Dar era suficient de fierbinte. Cu un strigăt

de durere, Cale își smulse de pe el tunica de bumbac pe care o purta.

— O, îmi pare rău, îmi pare rău, se agită Riba, apucând o cană de apă rece pe care o pusese intenționat în apropiere și turnând-o și pe aceasta peste el. Ești bine? Îmi pare rău.

— Ce-i cu tine? întrebă el, dar nu furios. Mai întâi încerci să mă oprărești, iar acum încerci să mă îneci?

— Vai, icni Riba. Îmi pare atât de rău!

Continuă să se scuze și îi dădu un prosopel, agitându-se în jurul lui în tot acest timp.

— E în regulă. O să supraviețuiesc, spuse el, ștergându-se.

Înclină din cap către Arbell. Trebuie să mă schimb. Te rog să nu ieși din cameră până nu mă întorc.

După ce spuse asta, plecă. Acum Riba se întoarse să vadă dacă planul ei funcționase – dar așa cum se întâmplă cu planurile complicate, și acesta avu un efect complicat. Ceea ce îi stârnise mila lui Arbell, și o milă pe care nu și-ar fi imaginat niciodată că ar putea-o simți pentru Cale, era faptul că spatele lui era acoperit cu cicatrice și răni vechi. Aproape niciun centimetru de piele nu era lipsit de semnele trecutului său violent.

— Ai făcut asta intenționat.

— Da, spuse Riba.

— De ce?

— Ca să vedeți cât a suferit. Și, cu tot respectul, să nu mai fiți așa de nedreaptă.

— Ce vrei să spui? întrebă Arbell uimită.

— Pot să vorbesc deschis?

— Nu, nu poți!

— O s-o fac oricum, dacă tot am ajuns până aici.

Arbell nu era o aristocrată pompoasă după standardele aristocraților, dar nimeni, nu numai o servitoare, *nimeni* nu-i vorbise vreodată în acest fel, în afară de tatăl ei. Uimirea o lăsă fără cuvinte.

— Dumneavoastră și cu mine, domnișoară, spuse Riba

repede, poate nu avem prea multe în comun acum, dar odată am fost răsfățată în toate și așteptam doar o viață în care să ofer și să primesc plăcere. Ei bine, toate astea s-au sfârșit într-o oră și am aflat cât de oribilă e viața, cât de crudă și de incredibilă.

Apoi îi povesti stăpânei ei cu ochii măriți de uimire detaliile, fără să îi scape niciun amănunt privind soarta prietenei ei și despre modul în care Cale riscase totul, o moarte și mai oribilă, ca s-o salveze.

— În drumul nostru prin Scabland, mi-a spus mereu că salvarea mea a fost cel mai tâmpit și mai nebunesc lucru pe care l-a făcut vreodată.

— Și îl crezi? Și întrebarea fu rostită cu un suspin.

Riba râse.

— Nu sunt sigură. Uneori cred că vorbește serios și alteori nu. Dar i-am văzut spatele când ne spălam într-unul din ochiurile de apă din Scabland – Dumnezeu știe cum l-a găsit în locul acela oribil. Dar Henri mi-a spus ce i-au făcut lui Cale. Chiar de când era micuț, Izbăvitorul ăsta Bosco îl dădea exemplu pentru cel mai mic lucru. Îl acuza de orice, cu cât era un lucru mai neimportant, cu atât era mai mulțumit – că se ruga cu degetele încrucișate, că nu punea o codiță la cifra nouă când o scria. Apoi îl târa în fața celorlalți și îl bătea cu cruzime – îl lovea cu pumnii până cădea la podea și apoi îl lovea cu piciorul. Și apoi cu timpul l-a transformat într-un ucigaș.

Deja Riba se înfierbântase, plină de ranchiună și nu numai împotriva Izbăvitorilor.

— Așa că mie mi se pare uimitor că s-ar deranja să ne dea bună ziua, darămite să își riște viața să ne salveze.

Ochii lui Arbell Gât-de-Lebădă, deși părea imposibil, se făcură și mai mari auzind asta.

— Așa că, domnișoară, eu cred că e timpul să încetezi să te mai uiți la el cu nasul dumitale drăguț pe sus și să îi arăți recunoștința și mila pe care o merită.

În acest moment, Riba pierduse ceva din puritatea

intențiilor cu care își începuse apostrofarea și se delecta de indignarea și disconfortul stăpânei ei. Dar nu era proastă și înțelese că era timpul să se oprească. Urmă o tăcere lungă în care Arbell clipi de mai multe ori, încercând să nu plângă. Privi prin cameră cu ochii în lacrimi, apoi înapoi la Riba, apoi din nou prin cameră. Oftă prelung:

— Nu mi-am dat seama. M-am purtat foarte greșit.

Apoi se auzi o bătaie în ușă și Cale intră. În ciuda atmosferei complet schimbate din cameră, el nu își dădu seama de schimbarea care avusese loc de când plecase. Schimbarea aceea, totuși, era mai mare decât și-ar fi dat seama Riba sau chiar tânăra femeie care o simțea. Arbell Gât-de-Lebădă, cea mai frumoasă și cea mai dorită dintre femei, simțise milă când văzuse cicatricele îngrozitoare de pe spatele lui Cale, dar mai simțise și altceva, mai puțin nobil: o dorință atât de intensă pe cât era de neașteptată. Dezbrăcat până la talie, Cale contrasta puternic cu trupurile zvelte ale Materazzilor, oricât de puternice și agile erau. Trupul lui Cale era lat la umeri și neobișnuit de îngust în talie. El nu avea o alură elegantă. Era numai mușchi și putere, ca un taur sau un bou. Nu arăta atrăgător; nimeni nu ar fi făcut o sculptură după această masă de tendoane și cicatrice. Dar ceva din imaginea lui o atinse pe Arbell Materazzi și nu era numai în inima ei.

27

— Ei bine, Izbăvitorule, gânguri Kitty the Hare, zgâriind cu unghiile lemnul mesei pe care stătea statuia de aur a Păcătoasei Venus din Strabo. Sunetul vag al vocii lui îi dădea Izbăvitorului Stape Roy senzația că ceva mai rău decât îți puteai imagina vreodată era pe punctul de a se târî încet în urechea lui. Toate astea sunt foarte ciudate, continuă Kitty the Hare, uitându-se la statuie.

Sau părea că se uită, se gândi Izbăvitorul Roy – căci fața lui
Kitty the Hare era acoperită de gluga cenușie, lucru pentru care Izbăvitorul era foarte recunoscător.

— Statuia e a ta, dacă ne ajuți. Ce importanță au motivele noastre?

Zgâriala ușoară a unghiilor pe lemn continuă și Izbăvitorul aproape sări din scaun când zgâriala se opri și mâna acoperită se întinse după statuie și pânza cenușie alunecă de pe mâna lui Kitty the Hare – numai că nu era o mână. Gândiți-vă la ceva gri și acoperit de blană, dar numai puțin, ca laba unui câine, dar mai lungă, mult mai lungă, și cu unghiile vopsite, și tot nu ar fi suficient. Ca o mamă care mângâie fața bebelușului ei, unghiile acelea mângâiară cu delicatețe statuia pentru câteva momente, apoi se retrase.

— O piesă superbă, bolborosi Kitty the Hare. Dar mi s-a spus că a fost spartă în zece bucăți și aruncată în vulcanul din Delphi.

— După cum vezi, nu.

Urmă un suspin lung pe care îl putea simți pe fața lui, ca respirația fierbinte, umedă și urât mirositoare a unui câine mare și neprietenos.

— Nu veți reuși, gânguri Kitty the Hare.

— Asta e părerea ta.

— E o realitate, spuse Kitty the Hare cu duritate.

— Asta e treaba noastră.

— Încercați să stârniți un război, așa că e și treaba mea.

Urmă o pauză mai lungă.

— Dar, continuă Kitty the Hare, se întâmplă să nu am nicio obiecție cu privire la un posibil război. Întotdeauna au fost profitabile pentru mine în trecut. Ai fi uimit, dragul meu Izbăvitor, cât de mulți bani pot fi făcuți vânzând mâncare proastă, băutură, oale și tigăi până și în cel mai mic război. Vreau o garanție scrisă că, dacă învingeți, niciuna dintre posesiunile mele nu va fi distrusă și voi primi drept de liberă trecere oriunde doresc.

— De acord.

Niciunul nu îl crezu pe celălalt. Kitty the Hare era cu siguranță încântat să facă bani din război, dar planurile lui erau mai mari de atât.

— Va dura ceva timp, oftă Kitty the Hare, cu un alt șuvoi de respirație fierbinte și umedă. Dar o să am planurile gata în trei săptămâni.

— E prea mult timp.

— Poate că da, dar atât va dura. La revedere.

Apoi Izbăvitorul Roy fu condus din camerele private ale lui
Kitty the Hare în curte, iar apoi în oraș. O mulțime se adunase să vadă doi băieți îngroziți, nu mai mari de șaisprezece ani, care erau conduși la spânzurătoare. În jurul gâturilor lor îngrozite era o plăcuță pe care scria: VIOLATOR.

— Ce e un violator? îl întrebă Izbăvitorul Roy pe paznicul care îl însoțea, inocența și răul locuind totodată foarte bine în mintea lui.

— Oricine care încearcă să scape fără să plătească, veni răspunsul.

Un Cale gânditor se îndrepta spre camerele acum bine păzite ale lui Arbell Gât-de-Lebădă. În ciuda suspiciunii lui profunde și a ranchiunei față de ea, chiar și el începuse să

detecteze o înmuiere față de el. Nu se mai uita urât la el și nici nu mai tresărea de câte ori se apropia de ea. Uneori se întreba în sinea lui dacă privirea din ochii ei (deși, nu putea, desigur, s-o recunoască drept milă și dorință) ar putea însemna ceva. Dar respingea repede ideea pentru că nu avea sens. Și totuși, se întâmpla ceva care îl nedumerea. Pierdut în aceste gânduri, era vag conștient de un grup de băieți de vreo zece ani aflați la marginea terenului de sport, care arătau dubios și se băteau cu pietre. Când se apropie, își dădu seama că unul dintre ei era mai mare, de vreo paisprezece ani, și la fel de înalt și zvelt și chipeș ca orice Materazzi de vârsta asta. Ciudat la scenă era că băieții mai mici nu se băteau cu pietre, ci aruncau cu pietre în el insultându-l.

— Tâmpitule! Idiotule! Nebunule! Buzatule!

Și apoi pietrele. Dar în ciuda staturii lui, băiatul mai mare pur și simplu se învârtea de teamă și nedumerire când îl lovea fiecare piatră. Apoi o piatră îl lovi în frunte și se prăbuși la pământ. Când băieții se îndreptară spre el să îl lovească cu șutul, sosi Cale, îl pocni pe unul după ureche, îi puse piedică altuia și îi dădu un șut ușor când căzu jos. Într-o clipă, gașca o luă la goană, strigând insulte din mers.

— Dacă vă mai văd pe aici, gunoaie mici ce sunteți, strigă Cale după ei, o să simțiți din plin cizma mea pe fundul vostru!

Cale se aplecă peste băiatul căzut. Gata, e în regulă, au plecat, îi spuse el băiatului plângăcios de lângă el, care stătea cu mâna pe față, ghemuit ca o minge.

Nu primi nicio reacție. Băiatul continuă să scâncească.

— Nu îți fac niciun rău. Au plecat.

Tot nicio reacție. Oarecum iritat deja, Cale îl atinse pe umăr. Băiatul izbucni la viață, atacându-l pe Cale cu așa o viteză că îl lovi cu palma peste frunte. Cu un strigăt de uimire și durere, Cale sări înapoi, în timp ce băiatul se uita la el complet uimit și se târa înapoi spre un zid, privind în jur, îngrozit, după cei care îl chinuiau.

— La naiba! spuse Cale. La naiba! La naiba! La naiba! Băiatul avea încheieturi de fier și se simțea de parcă luase o lovitură puternică cu un ciocan. Ce-i cu tine, idiotule? strigă el la băiatul care se uita la el cu o privire sălbatică. Încercam să te ajut și tu aproape îmi zbori capul de pe umeri.

Băiatul continuă să se uite la el și vorbi într-un târziu; numai că nu erau cuvinte, ci o serie de gemete.

Nefiind obișnuit cu cei înceți la minte sau handicapați – nu supraviețuiau mult timp la Templu – îi luă ceva timp lui Cale să își dea seama că băiatul era mut. Îi întinse mâna. Încet, băiatul i-o luă și Cale îl trase în picioare.

— Vino cu mine, îi spuse el.

Băiatul se holbă la el. Și surd, și mut. Cale îi făcu semn să vină cu el și, încet-încet, plângând de durere și umilință, făcu așa cum i se spuse.

Zece minute mai târziu, Cale îl curăța pe băiat în ghereta temporară din zona de palat a lui Arbell Gât-de-Lebădă, când aceasta intră în grabă, însoțită de Riba. Gemu când văzu băiatul plin de sânge din fața lui Cale și strigă la el:

— Ce i-ai făcut?

— Despre ce vorbești, cățea nebună? strigă el. Era bătut de o gașcă din plozii voștri fermecători și i-am alungat.

Ea îl privi plină de remușcare pentru că stricase toată munca bună a ultimelor zile.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, spuse ea, atât de rugător și spășit încât Cale simți o plăcere imensă.

Măcar odată avea un avantaj în prezența ei. Pufni nepăsător, totuși.

— Îmi pare foarte rău, repetă ea, apoi se duse la băiat, plină de neliniște și grijă, și îl sărută. Cale nu o mai văzuse arătând o asemenea îngrijorare pentru nimeni. Privi spre ea, uimit. Băiatul începu instantaneu să se calmeze. Arbell Gât-de-Lebădă privi la Cale în timp ce îi mângâia părul băiatului. Acesta e fratele meu, Simon, spuse ea. Majoritatea oamenilor îi spun Simon Nebunul deși niciodată

în fața mea. E surdo-mut. Ce s-a întâmplat?

— Era pe terenul de sport. Un grup de băieți mai mici aruncau cu pietre în el.

— Monștrii! exclamă ea, întorcându-se spre fratele ei. Cred că pot face orice fără să fie pedepsiți pentru că el nu-i poate pârî.

— Nu are un îngrijitor?

— Ba da, dar vrea să fie singur și evadează întotdeauna pe terenul de sport pentru că vrea să fie ca toți ceilalți. Dar ei îl urăsc și se tem de el pentru că e încet la minte. Spun că e posedat de diavol.

Mai fericit acum, Simon începu să arate la Cale și să mormăie, imitând scena lapidării și salvarea lui.

— Vrea să îți mulțumească.

— De unde știi? întrebă Cale, cam prea direct.

— Ei bine. Nu știu, dar are un suflet bun, chiar dacă e simplu.

Luă mâna lui Simon și îi întinse palma spre Cale ca să-i strângă mâna. Odată ce băiatul înțelese ce trebuie să facă, îi luă lui Cale ceva timp să oprească scuturarea energică a mâinii lui. În tot acest timp sângele curgea de sub bandajul temporar pe care Cale îl pusese pe rana lui Simon. Îi făcu semn băiatului să stea și, privit cu neliniște de Arbell, dezlipi bandajul. Era o rană urâtă lungă de aproape cinci centimetri.

— Nenorocitii ăia mici ar fi putut să îi scoată ochii. Va avea nevoie de sutură.

Arbell Gât-de-Lebădă îl privi cu uimire.

— La ce te referi?

— Are nevoie de sutură, la fel cum coși o cămașă sau un ciorap. Cale râse de ceea ce spusese. Evident că tu nu faci asta.

— O să aduc un doctor.

Cale pufni batjocoritor:

— Ultimul doctor Materazzi care m-a tratat m-ar fi omorât dacă îi dădeam ocazia. Nu numai că va avea o cicatrice

imensă – o rană zimțată ca asta nu se va vindeca. Pun pariu că se va infecta și, atunci, Dumnezeu știe. Trei sau patru cusături o vor închide și nici n-o să îți mai dai seama că e acolo.

Arbell Gât-de-Lebădă se uită la el, complet pierdută.

— Lasă-mă să aduc un doctor să se uite la el mai întâi. Te rog, încearcă să înțelegi:

Cale ridică din umeri.

— Cum dorești.

O oră mai târziu, fuseseră chemați doi doctori și, după ce se certaseră între ei cu vocile ridicate, nu reușiseră să oprească sângerarea, ba chiar o înrăutățiseră prin consultația lor invazivă. Simon era de-acum nedumerit și îl durea atât de tare încât se sătură și refuză să lase doctorii să se mai apropie de el, în tot acest timp rana de la cap continuând să-i sângereze abundent.

După câteva minute Cale plecase și se întoarse jumătate de oră mai târziu și îl găsi pe Simon stând într-un colț, refuzând să mai lase pe cineva să se apropie de el, nici chiar sora lui.

Cale o trase într-un colț pe Arbell care era moartă de îngrijorare.

— Uite ce e, spuse el. Am niște pudră de coada-șoricelului pe care am luat-o din piață ca să opresc sângerarea. Arătă din cap spre drama care se desfășura în colț. Asta nu-l ajută deloc. De ce nu îl întrebi pe tatăl tău ce părere are?

Arbell Gât-de-Lebădă oftă:

— Tatăl meu refuză să aibă de-a face cu el. Trebuie să înțelegi – e o rușine groaznică pentru el să aibă un copil așa. Pot decide eu.

— Atunci, decide!

În câteva momente doctorii au fost expediați și în cameră nu mai rămase nimeni în afară de Cale și Arbell. Simon încetă să mai țipe, dar se uita la ei suspicios din colț. Cale se asigură că Simon vede cum desface hârtia împăturită cu

pudră de coada-șoricelului și își toarnă puțină în palmă. Cale arătă spre pudră, apoi spre rana lui Simon și în sfârșit la fruntea lui. Se opri o secundă, apoi se apropie cu grijă de Simon și îngenunche, arătându-i palma deschisă cu pudră de coada-șoricelului. Simon se uită la el, pe chipul lui precauția luând locul suspiciunii. Cale luă pudră cu vârful degetelor și o duse încet spre capul lui Simon. Apoi își aplecă capul pe spate și îi dădu de înțeles lui Simon să facă la fel.

Extrem de prudent, băiatul făcu asta și Cale presără pudra pe rana care tot mai sângera, repetând operațiunea de șase ori.

Apoi se dădu înapoi și îl lăsă pe Simon să se calmeze.

După zece minute, sângerarea se opri. Mai calm acum, Simon îl lăsă pe Cale să se apropie de el din nou ca să îi curețe pudra de coada-șoricelului din rană. Deși era dureros în mod evident, Simon stătu răbdător în timp ce Cale își făcu treaba cu delicatețe, sub privirile lui Arbell Gât-de-Lebădă. După ce termină, îl convinse pe Simon să meargă din nou în mijlocul camerei să se urce pe masă. Apoi, încă urmărit cu suspiciune de Simon, scoase o legăturică de mătase dintr-un buzunar interior și o deschise pe masă. Conținea câteva ace, unele curbate în diverse forme, cu fire scurte de mătase băgate prin urechi. Suspiciunea reveni în ochii lui Simon când Cale scoase unul dintre acele cu ață și îl ridică să i-l arate. Încercă diverse gesturi de pantomimă ca să îi explice ce voia să facă, dar pe fața lui Simon nu se vedea decât o panică crescândă. De fiecare dată când începea să coase rana, Simon, care nu înțelegea, țipa și urla de groază.

— Nu te va lăsa. Încearcă altceva, spuse Arbell, îngrijorată.

— Uite ce e, zise Cale, exasperat și din ce în ce mai nervos, rana e prea adâncă. Ți-am spus că se va infecta – atunci chiar că o să aibă de ce să țipe – sau îi va închide gura definitiv.

— Nu e vina lui – nu înțelege.

Era imposibil să nu fi de acord și Cale făcu un pas în spate și oftă. Apoi reveni, scoase un briceag din buzunar și, înainte ca Simon sau Arbell Gât-de-Lebădă să reacționeze, își făcu o tăietură adâncă în palma mâinii stângi, exact în partea cărnoasă care duce la degetul mare.

Pentru prima oară după multe minute, se lăsă liniștea. Atât
Simon, cât și sora lui căscau ochii șocați și uimiți de ceea ce văzuseră. Cale puse cuțitul deoparte și, în timp ce sângele curgea din rană, luă un bandaj de pe masă și îl apăsă tare pe rană. În următoarele cinci minute nu spuse nimic și cei doi se holbară pur și simplu la el. Apoi îndepărtă cu grijă bandajul și văzu că rana nu mai sângera. Se duse încet spre masă, ridică acul cu ața și i-l arătă lui Simon, de parcă era pe punctul de a face un număr de magie. Apoi puse acul cu atenție la marginea rănii și îl împinse dintr-o parte a tăieturii în cealaltă. Îl trase strâns cu o expresie de concentrare pe față de parcă ar fi cârpit un ciorap. Apoi legă un nod și, întinzându-se după alt ac cu ață din pachet, mai repetă acțiunea de trei ori până când rana se închise bine. Apoi ridică rana cusută la fața lui Simon ca s-o examineze cu atenție. După ce termină, Cale îl privi în ochi, încuviință din cap și așteptă. Simon, palid acum că înțelesese, inspiră adânc și încuviință și el din cap în semn de răspuns. Cale luă un alt ac din pachet, îl ridică la rana băiatului (îl considera un băiat, deși erau de aceeași vârstă) și împinse.

Cele cinci cusături au fost făcute cum se cuvine, dar nu fără o grămadă de urlete și țipete din partea lui Simon. După ce termină, Cale zâmbi și îi scuturâ mâna lui Simon, care îndurase o durere cumplită și acum era alb ca varul la față. Cale se întoarse spre Arbell Gât-de-Lebădă, care era aproape la fel de albă și tremura la fel ca fratele ei.

— Are ce-i trebuie, îi spuse el. Fratele tău e mai mult decât cred oamenii despre el.

Spectacolul fără jenă jucat de Cale a avut efectul pe care-l sperase. În timp ce se uita la ființa extraordinară din fața ei, Arbell Materazzi, buimăcită, șocată, înspăimântată și uimită, era aproape pe jumătate îndrăgostită de el.

Guelfii – cunoscuți pentru lipsa de bunăvoință – au o zicală:
nicio faptă bună nu trece nepedepsită. Cale urma să descopere în curând adevărul ocazional al acestui proverb nefericit. Din nefericire pentru el, nu fusese crescut să controleze comportamentul unor băieței obraznici cu metodele lor copilărești și chinuitoare – fusese crescut să ucidă. Moderația violenței era o noțiune complet necunoscută pentru el și, din păcate, lovitura pe care o aplicase unuia dintre călăii lui Simon fusese mai puternică decât intenționase și îi rupsese băiatului două coaste. Dintr-o coincidență nefericită, tatăl băiatului era Solomon Solomon, care deja voia să se răzbune pe Cale pentru că îi bătuse șase dintre cei mai buni elevi, iar acum era înnebunit de furie din cauza rănii fiului său. Așa cum se întâmplă deseori cu brutele criminale, Solomon Solomon era un părinte blând și indulgent. În ciuda acestor lucruri, furia lui incandescentă trebuia să fie ținută sub control. Nu era posibil să îl provoace pe Cale la duel când motivul pentru acesta era că băiatul său fusese rănit în timp ce îl ataca pe fiul Mareșalului Materazzi. Oricât de umilit și rușinat se simțea Mareșalul că avea un fiu retardat pe post de moștenitor masculin, s-ar fi înfuriat de acest atac la onoarea familiei lui și, oricât de important și de priceput la arte marțiale era, Solomon Solomon se putea trezi exilat în vreo groapă de gunoi din Orientul Mijlociu unde să supravegheze înmormântările dintr-o colonie de leproși. La o furie deja clocotitoare împotriva lui Cale, se adăugă o ură criminală care își aștepta ocazia. Ocazia nu întârzie să apară.

Nu surprinse pe nimeni faptul că Simon Nebunul, așa

cum i se spunea peste tot atunci când nu erau prezenți sora și tatăl său, începu să petreacă foarte mult timp cu Cale, Kleist și Vagul Henri. În mod surprinzător, compania cuiva care nu poate nici să vorbească și nici să audă nu îi deranjă pe cei trei așa cum s-ar fi crezut. La fel ca ei, și el era un neintegrat deseori maltratat, dar le era și milă de el, pentru că era atât de aproape să aibă orice li se părea lor ca raiul pe pământ – bani, poziție, putere – și totuși era atât de departe de ele. Și, pe deasupra, nu i se permitea să devină o pacoste. Era adevărat că purtarea lui era ciudată și sălbatică din punct de vedere emoțional, dar asta se întâmpla doar pentru că nimeni nu se obosise să îl învețe ceea ce băieții considerau un comportament politicos. Ei făceau asta țipând la el oricând îi enerva – ceea ce nu avea nicio importanță pentru el pentru că era surd – și dându-i câte un șut în fund, ceea ce avea efect. Cea mai utilă atitudine din toate, așa cum își dădură repede seama, era să îl ignore complet atunci când avea câte o criză sau când se purta urât. Simon ura asta mai mult decât orice și învăță repede deprinderile sociale de bază ale unui acolit de-al Izbăvitorilor. Acestea, chiar dacă nu i-ar fi fost de vreun ajutor în saloanele din Memphis, erau totuși singurele deprinderi cu privire la comportamentul în societate pe care le învățase vreodată de la cineva.

Arbell îi spusese că lui Simon i se aduseseră cei mai buni profesori, dar că nu ieșise nimic din asta – dar băieții aveau un avantaj suplimentar față de cei mai buni profesori din Memphis. Izbăvitorii dezvoltaseră un limbaj simplu al semnelor pentru zilele și săptămânile în care le era interzis să vorbească. Acoliții, cărora le era interzis și mai des să vorbească, dezvoltaseră și mai mult limbajul semnelor. După ce încercase fără succes să îl facă pe Simon să spună câteva cuvinte, Cale începu să îl învețe câteva din semnele lor, pe care acesta le deprinse imediat: apă, piatră, bărbat, pasăre, cer și așa mai departe. La trei zile după ce au început, Simon îl trăsese pe Cale de mânecă în timp ce

mergeau printr-o grădină cu un iaz mare și câteva rațe și îi arătase semnele pentru „pasăre-apă”. În acel moment Cale începu să presupună că poate Simon nu era deloc retardat. Pe parcursul săptămânii care urmă, Simon absorbi limbajul semnelor inventat de Izbăvitori de parcă ar fi fost apă turnată pe un burete uscat. Până la urmă se dovedi că nu era nici pe departe retardat, ci îi mergea mintea brici.

— Are nevoie de cineva, spuse Cale, în timp ce stăteau toți patru în camera de gardă luând cina. De cineva care să inventeze mai multe cuvinte pentru el.

— La ce ar folosi asta, spuse Kleist, dacă nu mai știe nimeni ce semne face? La ce îi va folosi?

— Dar Simon nu e orișicine, nu? E fiul Mareșalului. Ei pot plăti pe cineva care să îi citească semnele și să le traducă.

— Gât-de-Lebădă va plăti, spuse Vagul Henri.

Dar nu acesta era planul lui Cale.

— Nu încă, spuse el, uitându-se la Simon. Cred că merită răzbunare pe tatăl său și pe toți ceilalți în afară de Gât-de-Lebădă. Trebuie să facă ceva măreț, ceva prin care să le dea peste nas. O să găsesc eu pe cineva și o să-l plătesc.

Deși motivele lui erau și acestea, mai existau și altele. Era perfect conștient că Arbell Gât-de-Lebădă își schimbase foarte mult atitudinea față de el, dar ce nu știa el era cât de mult. La urma urmei, nu era (și de ce ar fi fost?) foarte experimentat în asemenea chestiuni precum sentimentele unei tinere femei mult dorite față de cineva care încă o speria de moarte. Simțea că are nevoie de ceva dramatic ca s-o impresioneze, și cu cât mai uimitor, cu atât mai bine.

Astfel că, a doua zi, împreună cu sfătuitorul său IdrisPukke,

Cale se trezi în biroul Directorului Institutului de învățați, o instituție cunoscută sub numele de Ferma de Creiere. Aici erau instruiți birocrații necesari pentru administrarea imperiului. Cele mai importante poziții erau, desigur, rezervate pentru Materazzi – nu numai guvernatorii unei provincii sau alteia, ci orice poziție cu putere și influență. În

ciuda acestui fapt, se înțelegea, chiar dacă nu se recunoștea public, că o mare parte din ei nu aveau suficientă minte sau bun-simț general ca să conducă un asemenea regat în mod eficient sau ca să conducă și atât. Astfel a fost fondată Ferma de Creiere, un loc care funcționa pe principii stricte de merit, astfel ca administrarea lucrurilor să nu cadă repede în incompetență și haos. Oriunde era fiul idiot sau nepotul depravat al unui Materazzi numit guvernator al unei provincii sau al unui stat cucerit, exista și un număr important de absolvenți ai Fermei de Creiere care să se asigure că exista o limită la cât rău putea face. Astfel că, dintr-un interes aristocratic egoist și numai din acest motiv, se născu o înțelepciune care se asigura că fii deștepți ambițioși ai negustorilor (deși nu și săracii deștepți) aveau o metodă de a-și împlini ambițiile și un cuvânt de spus cu privire la viitorul Memphisului. Asta îi împiedica să se implice în orice fel de conspirație împotriva ordinii existente, care distrusese multe aristocrații și înainte, și după ei.

Directorul îl privi cu suspiciune pe IdrisPukke, un om a cărui reputație îndoielnică îl preceda. Această suspiciune nu era deloc domolită de golanul cu aspect de tâlhar a cărui reputație era și mai rea – deși cumva misterioasă.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă el cât de nepoliticos putu.

— Lordul Vipond, spuse IdrisPukke, scoțând o scrisoare din buzunarul interior și punând-o pe masă în fața Directorului, a cerut să ni se acorde cea mai atentă asistență.

Directorul se uită la scrisoare cu suspiciune, de parcă nu era sigur că e autentică.

— Avem nevoie de cel mai bun învățat al vostru pe post de ordonanță a unui important membru al familiei Materazzi.

Directorul se înveseli – asta se putea dovedi util.

— Înțeleg. Dar genul acesta de poziție nu e de obicei

ocupat de un Materazzi?

— De obicei, recunoscu IdrisPukke, de parcă această tradiție profund și irevocabil bătută în cuie nu avea nicio importanță. De data aceasta avem nevoie de o ordonanță cu inteligență și talent – talent la vorbit, adică. Cineva flexibil, capabil să gândească singur. Aveți o asemenea persoană?

— Avem multe persoane care corespund acestei descrieri.

— Atunci îl luăm pe cel mai bun.

Astfel că, două ore mai târziu, Jonathan Koolhaus, uimit și abia crezându-și urechilor ce noroc are, își croi drum prin fortăreață și fu condus, cu respectul datorat unei ordonanțe Materazzi, în zona de palat alocată lui Arbell Gât-de-Lebădă și apoi în camera de gardă.

Dacă Jonathan Koolhaus nu auzise dictonul marelui General Void – „nicio veste nu e atât de bună sau de proastă pe cât pare la început” – urma să afle acest adevăr. Așteptase să fie dus într-un mare apartament, sala de așteptare a unei vieți pe picior mare, ceva ce simțea că merită pentru talentele sale. În schimb, se trezi într-o cameră de gardă cu multe paturi lipite de perete și multe arme diferite cu aspect sălbatic. Ceva nu era în regulă. Jumătate de oră mai târziu, intră Cale cu Simon Materazzi. Cale se prezentă și Simon mârâi la învățatul uimit de-a binelea. Apoi auzi ce se aștepta de la el: trebuia să își folosească talentele ca să dezvolte un limbaj al semnelor corespunzător pentru Simon și apoi să meargă peste tot cu el și să fie translatorul lui. Imaginați-vă dezamăgirea cruntă a bietului Jonathan. Se așteptase la un viitor glorios în fruntea societății Materazzi și descoperise că urma să fie purtătorul de cuvânt al echivalentului Materazzilor pentru prostul satului. Dacă ar fi avut branhii, ar fi fost verzi deja.

Cale puse un servitor să îi arate camera lui, care nu era cu mult mai bună decât cea pe care o avusese la Ferma de Creiere. Apoi fu condus în camera lui Simon, unde Vagul

Henri îl aștepta ca să îl învețe semnele de bază ale limbajului tăcut al Izbăvitorilor. Asta îi dădu lui Koolhaus, deprimat de-acum, ceva la care să reflecteze ca să nu mai fie așa dezamăgit. Reputația lui ca cineva cu un talent înnăscut la limbi era binemeritată și hotărî repede că nu era cine știe ce acest limbaj al semnelor. În două ore, scrisese toate semnele. Însă, încetul cu încetul, deveni intrigat. Să inventeze și nu să învețe un nou limbaj al semnelor putea fi interesant. Nicio veste nu e atât de bună sau de proastă pe cât pare la început. Oricum nu avea ce să facă altceva decât să își vadă de treabă, chiar dacă îi era ciudă că nu putea lucra decât cu un retardat.

În următoarele câteva zile, Koolhaus începu să își revizuiască această opinie: Simon fusese mai mult sau mai puțin lăsat în plata Domnului toată viața lui și era complet indisciplinat, pentru că nu fusese niciodată pus la punct de un sistem educațional sau de reguli de bună purtare. Însă două lucruri îl ajutau pe Koolhaus să îl învețe. Frica și venerația lui Simon față de Cale și propria lui dorință disperată de a învăța să comunice cu ceilalți, acum că experimentase această plăcere minunată, chiar dacă la un nivel simplu permis de limbajul limitat al Izbăvitorilor. Această combinație îl făcu pe Simon un elev mai promițător decât păruse la început și cei doi înregistrară progrese rapide, chiar dacă întrerupte de cel puțin două ori pe zi de crizele izvorâte din frustrarea lui Simon care nu înțelegea ce făcea Koolhaus. Prima oară când Simon avu una din aceste crize, Koolhaus, speriat, trimise după Cale, care îi închise gura lui Simon, amenințându-l cu o bătaie bună dacă nu se poartă frumos. Simon, care după episodul cu cusutul rănii, îl credea pe Cale capabil de orice, făcu așa cum i se spuse. Cale făcu un spectacol din faptul că îi predă autoritatea lui Koolhaus ca să îi aplice pedepse oribile, dar nespecificate, și asta a fost tot. Koolhaus continuă cu predatul, iar Simon, care mai presus de orice voia să îi facă pe plac lui Cale, continuă să învețe. Koolhaus nu avea voie

sub nicio formă să spună cuiva ce face acolo și prezența lui era explicată printr-o înștiințare care arăta că e garda temporară de corp a lui Simon.

Deși Arbell Gât-de-Lebădă nu știa ce ambiții mari are Cale pentru fratele ei, era perfect conștientă de ce alte lucruri făcea pentru el. În Templu nu existau jocuri – joaca era o ocazie pentru a păcătui. Cel mai apropiat lucru de un joc era un exercițiu de antrenament în care două echipe, separate doar de o linie pe care nicio echipă nu avea voie s-o calce, încercau să-i lovească pe membrii echipei adverse cu o pungă de piele legată de o sfoară. Dacă vi se pare un joc inocent, aflați că punga de piele era plină cu pietre mari. Rănile grave erau des întâlnite; moartea era rară, dar nu neîntâlnită. Dându-și seama că se moleșeau din cauza vieții comode din Memphis, Cale reînvie jocul, dar cu nisip în loc de pietre. Deși jocul era tot un antrenament, au fost uimiți să descopere că, fără amenințarea unei răniri grave, se distrau și râdeau. Și, pentru că le lipsea un jucător, l-au lăsat pe Simon să fi se alăture. Era stângaci și fără grația celorlalți Materazzi, dar plin de energie și cu atât de mult entuziasm, că se rănea mereu. Dar nu părea să îi pese. Făceau atâta gălăgie, râdeau și se ironizau pe tema eșecului sau incompetenței celuilalt, încât Arbell nu putea să nu-i audă. Deseori stătea la fereastra care dădea în grădină și-l privea pe fratele ei râzând, jucându-se și integrându-se pentru prima oară în viața lui.

Și asta găsi un loc profund în inima ei – la un loc, desigur, cu puterea ciudată și forța lui Cale, mușchii și sudoarea, în timp ce alerga și arunca mingea, îi urmărea pe ceilalți și râdea.

Mai târziu, după ce Cale așteptă aproape o oră în fața camerei ei, Arbell o puse pe Riba să îl invite înăuntru. În timp ce ea se pregătea cu atenție în dormitor să îi apară lui Cale frumoasă natural, băiatul aștepta în anticameră. Pentru că aceasta era prima lui ocazie să se uite împrejur de unul singur,

Cale începu să verifice sistematic totul, de la cărțile de pe mese, la tapiserii și la tabloul imens care înfățișa un cuplu și care domina camera. Îl inspecta de aproape când Arbell intră în spatele lui și spuse:

— Acesta este stră-străbunicul meu și a doua lui soție. Au stârnit un mare scandal prin faptul că s-au iubit într-adevăr unul pe altul.

Tocmai voia să întrebe de ce avea un portret cu cei doi pe perete când ea schimbă subiectul.

— Voiam, spuse ea încet și timid, să îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru Simon.

Cale nu răspunse pentru că nu știa cum și pentru că aceasta era prima dată când fata, obiectul adorației lui confuze, îi vorbea într-o manieră așa de blândă de când o văzuse prima oară și fusese săgetat de iubire.

— V-am văzut jucând un joc astăzi, la asta mă refer. E așa de fericit să aibă oameni cu care... – intenționa să spună „cu care să se joace”, dar își dădu seama că acest tânăr, când brutal, când blând, ar putea să interpreteze greșit —... să se împrietenească. Sunt foarte recunoscătoare.

Cale fu încântat să audă asta.

— E în regulă, spuse el. Prinde repede, odată ce îi explici ce se întâmplă. O să-l întărim noi. Imediat ce o spuse, își dădu seama că nu asta trebuia să zică. Adică o să îl învățăm să aibă grijă de sine însuși.

— Nu o să îl înveți nimic periculos? întrebă ea.

— Nu o să îl învăț să omoare pe nimeni, dacă asta vrei să spui.

— Îmi pare rău, spuse ea, supărată că îl jignise. Nu am vrut să fiu nepoliticoasă.

Dar Cale nu mai era așa sensibil în preajma ei precum obișnuia să fie. Își dăduse seama că atitudinea ei față de el se îmblânzise.

— Nu, nu ai fost nepoliticoasă. Îmi pare rău că mă simt așa de repede jignit. IdrisPukke mi-a spus să țin minte că

sunt doar un huligan și să fiu mai atent cu oamenii care au fost crescuți cum se cuvine.

— Chiar a spus asta? zise ea, râzând.

— Cu siguranță că da. Nu îmi respectă prea mult partea sensibilă.

— Ai așa ceva?

— Nu știu. Crezi că ar fi un lucru bun?

— Cred că ar fi un lucru minunat.

— Atunci o să încerc – deși nu știu cum. Poate că mi-ai putea spune când mă port ca un huligan și să mă dojenești.

— Mi-ar fi prea teamă, spuse ea, fluturând des din gene.

El râse.

— Știu că toată lumea crede că nu sunt mai bine-crescut decât un dihor, dar nu omor pe cineva pentru că m-a certat că sunt un bădăran.

— Ești mai mult de atât.

Genele încă îi mai fluturau.

— Dar tot sunt un bădăran.

— Acum ești din nou prea sensibil.

— Vezi, m-ai certat și nu am omorât pe nimeni și voi încerca să mă port și mai bine.

Ea zâmbi, și el râse și mai făcu un pas spre adâncimea inimii ei complicate.

Kleist îi învăța pe Simon și pe Koolhaus cum să facă o săgeată cu pene de gâscă. Acesta era al treilea eșec al lui Simon și era atât de furios că rupse săgeata și aruncă cele două bucăți prin cameră. Kleist se uită la el cu calm și îi făcu semn lui Koolhaus să traducă:

— Mai fă asta odată, Simon, și îți dau un șut în cur.

— Cur? întrebă Koolhaus, dorind să își arate neplăcerea față de limbajul grosolan.

— Ești așa deștept, descurcă-te.

— Ghiciți ce am găsit în pivnița de dedesubt? spuse Vagul Henri, intrând în cameră de parcă cineva îi dăduse și gem pe pâinea cu unt.

— De unde Dumnezeu, spuse Kleist, fără să ridice

privirea de la masă, vrei să ghicesc ce ai găsit în pivniță?

Vagul Henri refuză să se lase descurajat de Kleist.

— Hai să vezi!

Bucuria îi era atât de evidentă încât Kleist deveni curios. Henri îi conduse la nivelul de sub palat, de-a lungul unui coridor din ce în ce mai întunecat, către o ușiță care se deschise cu greu. Odată intrați, o fereastră înaltă le oferi toată lumina de care aveau nevoie.

Vorbeam cu unul dintre soldații mai bătrâni, care îmi spunea povești din războaie – chestii interesante dacă vrei să știi – și mi-a menționat că acum vreo cinci ani a fost într-o misiune de cercetare în Scabland căutându-i pe Rebeli și au dat peste o căruță de-a Izbăvitorilor care se separase de convoiul principal. Erau doar câțiva Izbăvitori pe lângă ea, așa că le-au spus să dispară și au confiscat căruța. Se duse spre o prelată și o dădu la o parte. Sub ea era o colecție imensă de relicve: spânzurători sfinte de diverse dimensiuni, din lemn și metal, statuete ale Surorii Sfinte a Izbăvitorului Spânzurat, degetele de la mâini și de la picioare înnegrite ale diverșilor martiri, conservate în recipiente mici, cu multe decorațiuni – unul avea chiar și un nas, sau cel puțin asta credea Vagul Henri că este; după șapte sute de ani era greu de spus. Mai era acolo antebrațul drept al Sfântului Ștefan al Ungariei și, de asemenea, o inimă perfect conservată.

Koolhaus se uită la Vagul Henri.

— Ce sunt toate astea? Nu înțeleg.

Vagul Henri ridică o sticluță plină pe trei sferturi și citi eticheta:

— Acesta este „Ulei sfânt care a picurat din sicriul Sfintei Walburga”.

Kleist își pierdu răbdarea, iar mormanul de relicve îi stârnise amintiri neplăcute.

— Spune-mi că nu ne-ai adus aici pentru asta.

— Nu.

Se duse către prelata mai mică și de data asta o dădu la

o parte ca în punctul culminant al spectacolului unui magician pe care îl văzuseră la palat cu o săptămână în urmă.

Kleist râse.

— Ei bine, în sfârșit ai și tu un scop.

Pe podea era o gamă largă de arcuri ușoare și grele. Vagul Henri ridică unul dintre ele cu un sistem cu rotiță și pinion pentru a tensiona coarda.

— Uite, o arbaletă. Pariez că poți să tragi nemaipomenit cu ea. Și asta…

Ridică un arc mic cu ceea ce părea a fi o cutie în vârf.

— Cred că acesta e un arc cu percutor. Am auzit de ele, dar nu am văzut unul niciodată.

— Arată ca o jucărioară pentru copii.

— Vom vedea după ce le fac niște săgeți. Niciunul nu are săgeți. Materazzii probabil că le-au abandonat – nu știau ce sunt.

Simon făcu niște semne cu degetele la Koolhaus.

— E îngrijorat cu privire la ce ai spus despre Henri.

Kleist păru nedumerit.

— Dar n-am spus nimic.

— Că nu are și el un scop. Vrea să îți ceri scuze sau îți dă un șut în cur.

Era ușor pentru Simon să nu înțeleagă felul în care băieții își vorbeau. Înainte să îi cunoască, era obișnuit numai cu insultele sau laudele pe față. Kleist se uită la Simon. Koolhaus gesticula repede în timp ce vorbea.

— Vagul Henri e ceea Materazzii numesc… Nu-și amintea cuvântul și începu să caute. Un cechino… un trăgător de elită.

Arma lui unică e arcul.

Două ore mai târziu, Cale apăru în camera de gardă și vestea arcurilor îl puse imediat într-o dispoziție proastă.

— Le-ai spus lui Simon și lui Koolhaus să țină informația pentru ei?

— De ce am fi făcut asta? spuse Kleist.

— Pentru că, răspunse Cale, iritat de-a binelea, nu văd niciun motiv bun pentru care să știe cineva că Henri e trăgător de elită.

— Și motivul rău?

— Ce ei nu știu nu ne poate face rău. Cu cât mai puține știu despre noi, cu atât mai bine.

— Zice omul care s-a dat în spectacol în grădina de vară, zise Kleist.

— Uite ce e, Cale, spuse Henri, cum aș fi putut să scot arcurile afară sau să fac ceva cu ele fără să afle cineva? Trebuie să fac săgețile și să exersez.

Dar oricum era prea târziu. Două zile mai târziu cei trei au fost convocați la Căpitanul Albin. Acesta păru amuzat mai mult decât orice.

— Nu pari a fi genul ucigaș, Henri.

— Nu sunt un ucigaș, sunt doar un trăgător.

— Jonathan Koolhaus a spus că ești un cechino.

— Nu vreți să îl ascultați pe Koolhaus.

— Deci ești un trăgător care nu omoară oameni. Care e scopul tău, atunci?

Vagul Henri, ofensat, refuză să îi ridice mingea la fileu, dar până la urmă Albin le ceru o demonstrație:

— Am auzit despre drăciile astea. Aș vrea să văd una la lucru.

— Nu e o singură drăcie; sunt șase.

— Foarte bine, șase. Terenul Visurilor e bun pentru tine?

— Cât de lung e?

— Două sute șaptezeci de metri sau cam așa ceva.

— Nu.

Atunci de cât ai nevoie?

Cinci sute cincizeci de metri.

Albin râse.

— Vrei să îmi spui că poți lovi ceva la cinci sute cincizeci de metri cu chestiile astea?

— Numai cu una dintre ele.

Albin păru că se îndoiește.

— Bănuiesc că am putea închide partea de vest a Parcului Regal. În cinci zile?

— Am nevoie de opt. Trebuie să fac niște săgeți și să potrivesc corzile arcurilor.

— Foarte bine. Se uită la Kleist. Koolhaus mi-a spus că ești arcaș.

— Are o gură mare, Koolhaus ăsta.

— Indiferent de gura lui, e adevărat?

— Sunt mai bun decât orice ai văzut tu vreodată.

— Atunci ne vei face și tu o demonstrație. Dar tu, Cale, mai ai ceva așsi în mânecă de care nu ne-ai spus?

Opt zile mai târziu, un mic grup de generali Materazzi, Mareșalul, care se autoinvitase, și Vipond se întâlniră în spatele paravanelor de pânză folosite pentru mânarea căprioarelor atunci când femeile din înalta societate voiau să vâneze puțin. Albin, la fel de neliniștit și precaut ca și Cale, hotărâse să țină demonstrația în secret. Nu ar fi putut spune de ce, dar cei trei băieți ascundeau mereu câte ceva și, prin urmare, erau imprevizibili. Și era ceva la băiatul ăla Cale care promitea dezastru. Mai bine să fie precaut.

După cinci minute de la începerea demonstrației, Albin își dădu seama că făcuse o greșeală îngrozitoare. Nu e ușor să accepți, nici în străfundurile sufletului, că din motive de obârșie alți oameni, mai puțin capabili, muncitori, inteligenți și dornici să învețe, au întotdeauna primii ocazia de a-și băga boturile în ceea ce poetul Demidov numește „marea troacă de porci a vieții”. După ce avusese atât de mult de-a face cu Vipond un bărbat muncitor, inteligent și cu capacități extraordinare – sensul de justiție copilărească încă ascuns în sufletul lui Albin trecuse ușor cu vederea faptul că aristocratul Vipond ar li putut foarte ușor să fie cancelar și dacă ar fi fost un tâmpit total. Generalii care așteptau să înceapă demonstrația nu erau mai capabili să fie generali decât ar fi fost oricare alt grup ales din cauza

celor cu care erau înrudiți. Brutarii, berarii, pietrarii din Memphis, respectau rangurile la fel de mult ca o ducesă Materazzi. „Ești un idiot, se gândi Albin în sinea lui, și meriți umilința.” Nu numai că aceștia erau niște copii, oricât de ciudați pot fi niște copii dar nu erau nici măcar oameni de rând. Era posibil să respecți un pietrar, un armurier; chiar și să fii nepoliticos cu un servitor era privit de Materazzi ca o vulgaritate. Dar acești băieți nu aveau identitate, nu făceau parte din nimic, erau migratori și, cel mai important lucru, unul dintre ei mersese prea departe. Nu că generalii ar fi scuzat purtarea celor de la Mond și a lui Solomon Solomon cunoscut peste tot ca un mârlan; doar că îndreptarea acestui lucru era o problemă pentru Materazzi. Asemenea lucruri precum nedreptatea față de membrii clasei de jos erau rezolvate în liniște sau chiar deloc. Nu se permitea ca cel afectat de asemenea circumstanțe să ia problema în mâinile lui și încă într-o manieră atât de umilitoare și de eficientă. Faptul că Cale își rezolvase singur nemulțumirile îl făcea să fie o amenințare dureroasă. „Și poate că au dreptate”, se gândi Albin.

Începu Kleist. Douăsprezece soldați de lemn, folosiți de obicei pentru exercițiile cu spada, fuseseră înșirați la două sute șaptezeci de metri. Materazzii cunoșteau arcurile, dar le foloseau numai pentru vânătoare: ale lor erau niște artefacte elegante și frumoase importate cu mare cheltuială. Arcul lui Kleist era cel mai apropiat lucru de o coadă de mătură pe care îl văzuseră vreodată. Părea imposibil să îndoi o chestie atât de urâtă. Kleist puse arcul cu partea de jos pe pământ, fixându-l cu talpa stângă. Ținând coarda arcului exact de capăt, începu să îndoaie arcul. Mai gros decât degetul mare al unui om gras, arcul se curbă încet sub puterea lui Kleist, apoi acesta introduse capătul corzii în șanțul special. Încercă, desigur, să arate că depune cât mai puțin efort în îndoirea unui arc care ar fi învins și cel mai puternic bărbat. Întorcându-se spre semicercul de săgeți înfipte în pământ, scoase una, îi puse

vârful pe coardă, o trase înapoi la obraz și o eliberă. Toate astea fură efectuate într-o singură mișcare cursivă, eliberând câte o săgeată la fiecare cinci secunde. Se auziră unsprezece pocnete identice când săgețile loviră și o ratare silențioasă. Unul dintre oamenii lui Albin alergă de după un zid protector de stâlpi de lemn și confirmă scorul prin fluturarea a două steaguri: 11 din 12. Mareșalul aplaudă cu entuziasm, generalii îl copiară, dar fără entuziasm.

— Bravo! spuse Dogele.

Îmbufnat de lipsa de răspuns din partea generalilor, Kleist înclină oțărât din cap și îi făcu loc Vagului Henri să arate ce poate.

— Există trei tipuri de arbalete, începu el vesel, convins că audiența îi va împărtăși entuziasmul. Ridică arbaleta cea mai ușoară din cele două așezate în suporturile lor. Aceasta este arbaleta pentru un picior pentru că pui un picior aici. Își puse piciorul în scara din vârful arcului, fixă coarda cu un cârlig de o curea prinsă în jurul taliei și împinse cu piciorul, îndreptând spatele în același timp, lăsând mecanismul de tragere să apuce coarda și s-o mențină pe loc. Acum, spuse Vagul Henri, cu entuziasmul scăzut văzând privirile dezaprobatoare ale generalilor. Pun săgeata la locul ei, apoi…

Se întoarse, ținti și trase. Gemu de ușurare când se auzi pocnetul – puternic chiar de la două sute cincizeci de metri – în momentul în care săgeata lovi ținta.

— O, grozavă lovitură! spuse Dogele.

Generalii se holbară la Henri, nu numai neimpresionați, dar și bosumflați și disprețuitori. Pentru că se așteptase ca puterea și exactitatea loviturii lui să impresioneze, Henri își pierdu încrederea și ezită. Se întoarse către următoarea arbaletă, mult mai mare, dar cam cu aceeași construcție ca prima.

Aceasta este arbaleta pentru două picioare – denumită așa pentru că îți pui… ăăă… două picioare în scară… și… ăăă… nu numai unul. Asta înseamnă, adăugă el jalnic, că…

ăăă… îți dă mai multă forță.

Repetă mișcările și eliberă săgeata în a doua țintă, dar de data asta cu o asemenea forță că despică în două capul soldatului de lemn.

Tăcerea dezaprobatoare deveni rece ca gheața de pe vârful aisbergului din Munții Sărați. Dacă ar fi fost mai matur sau mai experimentat în arta prezentării, poate că Vagul Henri s-ar fi oprit și și-ar fi diminuat pierderile. Dar cum nu era niciuna, nici alta, Henri se aruncă orbește în ultima lui mare greșeală. Într-o parte, Henri acoperise un obiect de mari dimensiuni cu una dintre prelatele din pivnița palatului. De data asta, nu o mai trase cu încântarea unui magician. Cu ajutorul lui Cale, Henri îndepărtă prelata și dezveli o arbaletă de oțel de două ori mai mare decât ultima, fixată bine de un postament pus pe pământ.

Un mecanism imens de răsucire era atașat de partea din spate a arbaletei. Vagul Henri începu să învârtă de mecanism și strigă peste umăr:

— Aceasta este prea înceată pentru câmpul de luptă, desigur, dar folosind un troliu și oțel pentru arc poți lovi o țintă până la cinci sute de metri.

Această afirmație produse și altă reacție decât dezaprobare rece. Se auziră pufnituri clare de neîncredere. Pentru că nu le împărtășise lui Cale și lui Kleist posibilitățile acestei noi descoperiri, aceștia erau la fel de neîncrezători, dar nu spuseră nimic. Scepticismul acesta îl înveseli pe Vagul Henri. Era suficient de tânăr, de prostuț și de naiv, ca să creadă că atunci când le dovedești oamenilor că greșesc, nu te vor urî pentru asta. Îi făcu semn unuia dintre oamenii lui Albin să ridice un steag. Urmă o scurtă pauză, apoi un alt steag se ridică la capătul cel mai îndepărtat al parcului și o altă prelată fu trasă de pe o țintă vopsită cu alb, cu diametrul de aproape un metru. Henri își puse umărul pe patul arbaletei, se opri pentru efect și trase. Se auzi un pocnet strașnic când puterea de jumătate de tonă prinsă de oțel și de funii își dădu drumul. Săgeata vopsită

cu roșu zbură de parcă ar fi fost locuită de un diavol și dispăru din vedere spre ținta albă. În mod ingenios, Henri acoperise săgeata cu pudră de vopsea roșie și, când lovi ținta, pudra se împrăștie în mod teatral peste suprafața albă. Se auziră suspine și mai multe mormăieli. Chiar și, și mai ales, de la Kleist și Cale. Era cu siguranță un spectacol extraordinar de țintire – deși nu chiar atât de extraordinar pe cât părea. Vagului Henri îi trebuiseră multe ore să fixeze bine troliul arbaletei și să încordeze arcul pentru distanța exactă.

Se lăsă o liniște lungă pe care Mareșalul încercă să o ascundă ducându-se la Vagul Henri și punându-i multe întrebări:

— Serios? Vai de mine! Ce grozav!

Își strigă generalii și ei începură să examineze arbaleta cu entuziasmul unei ducese care inspectează un câine mort.

— Ei bine, spuse unul dintre ei într-un târziu, dacă avem vreodată nevoie să omorâm pe cineva de la o distanță sigură, vom ști la cine să apelăm.

— Nu fi așa, Hastings, îl dojeni Mareșalul, ca un unchi dezaprobator, dar jovial. Se întoarse spre Henri. Nu-l băga în seamă, tinere, eu cred că e fascinant. Bravo!

După ce spuse asta, demonstrația se termină și Mareșalul și generalii lui plecară.

— Ai noroc, îi spuse Cale lui Henri, că nu te-a luat de bărbie și nu ți-a dat o bomboană.

— Arbaleta aceea, spuse Kleist, dând din cap spre gigantul de oțel bătut în cuie de postament. Câte ore ți-a luat să faci asta?

— Nu multe, minți Henri.

Se lăsă o liniște scurtă.

— Am învățat un nou cuvânt în piața din Memphis zilele trecute, spuse Kleist. Brașoave.

— Nu e niciun motiv, le spuse Vipond celor trei băieți în

biroul lui a doua zi, de ce ați înțelege felul în care merg lucrurile printre Materazzi, dar e vremea să începeți să învățați. Militarii au propria lor lege și se supun doar Mareșalului. Deși eu îi consiliez pe probleme de politică, am foarte puțină influență când vine vorba de războiul în sine. Cu toate astea, trebuie să mă interesez de război, în general, și de talentele voastre deosebite pentru violență, în special. Mi-e rușine să spun, continuă el, fără să îi și fie rușine, că s-ar putea să am nevoie de talentele voastre din când în când și de aceea sunt anumite lucruri pe care trebuie să le înțelegeți. Căpitanul Albin este un polițist excelent, dar nu este un Materazzi, și, pentru că le-a permis generalilor să asiste la demonstrație, a dat dovadă că nu înțelege ceva ce acum înțelege și care ar fi foarte înțelept să o înțelegeți și voi. Materazzii au o repulsie profundă pentru omorâtul fără risc. Ei privesc asta ca pe ceva complet sub rangul lor, apanajul asasinilor și ucigașilor de rând. Armura Materazzi e cea mai bună din lume și tocmai din acest motiv e așa de îngrozitor de scumpă. Mulți Materazzi au nevoie de douăzeci de ani ca să plătească datoriile făcute pentru o singură armură. E sub rangul lor să se lupte cu cei care nu au armură sau nu sunt antrenați. Materazzi plătesc sume enorme ca să se lupte cu bărbați de același rang pe care îi pot omorî sau care îi pot omorî pe ei și își pot menține statutul chiar și după moarte. Ce statut ar câștiga dacă ar căsăpi porcari sau măcelari?

— Sau dacă ar fi căsăpiți *de* ei, completă Cale.

— Exact, încuviință Vipond. Încercați să vedeți lucrurile și din perspectiva lor.

— Noi nu suntem porcari sau măcelari, ci soldați instruiți, spuse Kleist.

— Nu vreau să vă jignesc, dar nu aveți nicio importanță *socială.* Voi folosiți arme și metode care sfidează tot ceea ce cred ei. Pentru ei sunteți un fel de erezie. Înțelegeți ce e aia erezie, nu?

— Și ce importanță are? protestă Cale. Unei săgeți nu îi

pasă cine a fost bunicul tău din partea mamei. Omorul e doar omor – așa cum un șobolan cu un dinte de aur e doar un șobolan.

— Corect, spuse Vipond, dar nu trebuie să vă placă să înțelegeți că acestea sunt obiceiurile Materazzilor de trei sute de ani și nu o să și le schimbe doar pentru că voi credeți asta. Privi către Kleist. Săgețile tale pot penetra armura Materazzilor?

Kleist ridică din umeri.

— Nu știu – nu am mai tras niciodată într-un Materazzi pus la patru ace. Dar ar trebui să fie a naibii de bună ca să oprească o săgeată de o sută de grame de la nouăzeci de metri.

— Atunci trebuie să vedem ce putem face ca să o testăm. Arbaleta asta de oțel a ta, Henri. Izbăvitorii au multe din astea?

Doar auziserăm de ele înainte, nu văzuserăm niciodată una.

Maestrul meu văzuse doar două, deci nu cred.

— Am văzut cât timp a durat să încarci. Materazzii aveau dreptate să nu o ia în calcul pentru câmpul de luptă.

— Am spus asta când v-am arătat-o, protestă Vagul Henri.

O săgeată trimisă de una dintre celelalte arbalete poate trece prin armură. Am văzut și am făcut asta.

— Dar o armură Materazzi?

— Lăsați-mă să încerc.

— Toate la timpul lor. O să trimit pe unul dintre secretarii mei la voi mâine cu unul dintre consilierii mei de război. Vreau tot ce știți despre tacticile Izbăvitorilor puse pe hârtie, ați înțeles?

Cei trei părură neliniștiți la gândul ăsta, dar nu comentară.

— Excelent! Acum, plecați.

28

În istoria duelurilor trebuie să fi existat deseori motive urgente care au dus la măcelărirea unui om de către altul. Care au fost acestea nu prea se spune. Acele motive pe care însă le cunoaștem constau în insulte minore, reale sau imaginare, diferențe de opinii cu privire la frumusețea ochilor unei femei, remarci care au aruncat o umbră asupra cinstei unui participant la jocul de cărți și așa mai departe. Faimosul duel dintre Solomon Solomon și Thomas Cale a început din cauza întâietății în alegerea unor hălci de carne de vită.

Cale se implicase în această problemă pentru că bucătarul angajat să-i hrănească pe cei treizeci de oameni necesari pentru protecția lui Arbell Gât-de-Lebădă se plânseseră de calitatea proastă a cărnii livrate. Crescuți cu o mâncare dezgustătoare, cei trei băieți nu remarcaseră că mesele pe care le luau nu erau foarte bune. Soldații se plânseseră bucătarului și bucătarul se plânsese lui Cale.

A doua zi Cale se duse la furnizor și, pentru că nu avea nimic mai bun de făcut, Vagul Henri merse cu el. Dacă Kleist nu ar fi fost de gardă, s-ar fi dus și el. Chestia e că e foarte plictisitor să păzești o femeie douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, oricât de frumoasă ar fi ea, mai ales dacă știai că pericolul în care se afla era aproape în întregime inventat. Pentru Cale era diferit pentru că era îndrăgostit și petrecea ore întregi cu Arbell Gât-de-Lebădă, doar privind-o sau punând în practică planul lui de a o face să simtă la fel.

Planul lui funcționa – chiar și în timp ce el și Vagul Henri se duceau în piață să pună lucrurile la punct cu un furnizor de carne. La palat, Arbell Gât-de-Lebădă încerca să scoată povești despre Cale de la un Kleist foarte reticent. Această reticență provenea din faptul că el era perfect conștient că

ea vrea cu disperare să audă istorioare din trecutul lui Cale care să îl pună într-o lumină demnă de milă sau generoasă, iar el, aproape la fel de disperat, nu voia să îi dea lui Cale satisfacția de a i le oferi lui Arbell. Totuși, ea era un interogator foarte capabil și fermecător, și, mai ales, hotărât. Pe parcursul câtorva săptămâni scosese de la Kleist și de la Vagul Henri, care era mult mai cooperant, o mulțime de informații despre Cale și trecutul lui. De fapt, reticența lui Kleist folosea doar ca s-o convingă și mai mult de trecutul absolut îngrozitor al tânărului de care se îndrăgostea – confirmările lui tensionate și reticente ale poveștilor Vagului Henri le făceau și mai plauzibile.

— E adevărat ce se spune despre brutalitatea acelui om, Bosco?

— Da.

— De ce se lega de Cale?

— Bănuiesc că avea motive lui.

— Te rog, spune-mi adevărul. De ce era așa de rău cu el?

— E un nebun, mai ales în ceea ce îl privește pe Cale. Și nu mă refer la un nebun obișnuit, ca ăia care bat câmpii aiurea – în toți anii la Templu nu l-am auzit niciodată ridicând vocea. Dar e nebun ca un sac plin de pisici, să știi.

— E adevărat că l-a pus să se lupte pe viață și pe moarte cu patru bărbați?

— Da dar a câștigat doar pentru că are o gaură în cap care îl ajută să știe dinainte ce o să faci.

— Nu-l placi pe Cale, nu?

— Ce să-mi placă la el?

— Riba mi-a spus că va salvat viața.

— Având în vedere că el ne-a pus în pericol din start, aș zice că suntem chit.

— Ce pot face pentru tine, tinere? întrebă măcelarul vesel, strigând peste zarva din piață.

Cale strigă înapoi, la fel de vesel:

— Poți să nu mai trimiți carne de câini și pisici moarte

gardienilor din aripa de vest a Palatului.

Măcelarul, mai puțin vesel acum, ridică o bâtă foarte groasă de sub tejghea și începu să o înconjoare ca să ajungă la Cale.

— Cine te crezi, amărâtule, să îmi vorbești așa?

Se duse spre Cale surprinzător de repede, având în vedere ce greutate avea, agitând bâta în timp ce se mișca. Cale se aplecă atunci când bâta se repezi spre capul lui, dezechilibrându-l pe măcelar, care se prăbuși în noroi, ajutat de o lovitură în călcâie aplicată de Cale. Apoi Cale puse piciorul pe încheietura mâinii măcelarului și îi luă bâta din mână.

— Acum, spuse Cale, lovind ușor bâta de ceafa măcelarului.

Tu și cu mine o să intrăm în dugheana ta și o să alegi cea mai bună carne, și în fiecare săptămână o să îmi trimiți marfa la fel de bună. Ne-am înțeles?

— Da.

— Bine.

Cale încetă să îl mai lovească cu bâta și îi permise să se ridice.

— Pe aici, spuse el, cu vocea plină de furie reprimată.

Cei trei intrară într-o magazie din spatele tarabei, plină de picioare și carcase de carne, de vită, de porc și de miel, precum și un colț alocat carcaselor mai mici de pisici, câini și alte animale pe care Cale nu le recunoscu.

— Alege ce e mai bun, spuse Vagul Henri.

Măcelarul începu să ridice cea mai bună pulpă și mușchi din cârligele lor, când o voce cunoscută strigă:

— Stai!

Era Solomon Solomon cu patru dintre cei mai experimentați soldați. Dacă vi se pare ciudat că un bărbat de rangul lui Solomon Solomon alege singur carnea pentru soldații lui, atunci trebuie să menționez că soldații vor îndura moartea, rănile, lipsurile și boala mai ușor decât mâncarea proastă. Solomon Solomon făcea mare tam-tam

pe tema faptului că le oferea oamenilor săi cele mai bune mese atunci când așa ceva era posibil și se asigura că soldații știu asta.

— Ce crezi că faci? îl întrebă el pe măcelar.

— Pun deoparte carne pentru noile gărzi de la palat, răspunse el, dând din cap spre Cale și Vagul Henri, pe care Solomon Solomon se prefăcu că nu îi vede.

Se duse spre el și inspectă curios bucățile de carne apoi privi prin magazie.

— Vreau ca tot ce-i aici să fie livrat la Barăcile Tolland în după-amiaza asta. Fără porcăriile alea din colț. Apoi privi la carnea aleasă pentru Cale. Inclusiv asta.

— Noi am ajuns aici primii, spuse Cale. Carnea asta a fost deja rezervată.

Solomon Solomon îl privi pe Cale de parcă nu îl mai văzuse niciodată.

— Eu am întâietate în această problemă. Contești asta?

Deși afară era cald, în magazie era frig, aceasta fiind construită în stâncă și cu mari bucăți de gheață îngrămădite în colț dar temperatura coborî și mai mult cu întrebarea lui Solomon Solomon. Nu era nicio îndoială că ceva îngrozitor stătea să se întâmple odată cu răspunsul lui Cale. Văzând asta, Vagul Henri încercă să fie rezonabil cu Solomon Solomon.

— Nu avem nevoie de multă, domnule, doar pentru treizeci de oameni.

Solomon Solomon nu se uită la Vagul Henri și păru că nici nu l-a auzit.

— Am întâietate în această problemă, îi repetă el lui Cale. Contești asta?

— Dacă dorești, răspunse Cale.

Foarte încet, lăsându-l pe Cale să vadă exact ce face, Solomon Solomon își ridică mâna dreaptă în ceea ce era clar un ritual și cu palma deschisă îl lovi pe Cale aproape delicat pe obraz. Apoi își coborî mâna și așteptă. Cale își ridică și el mâna, tot încet, și o aduse cu grijă la fața lui

Solomon Solomon, dar în ultimul moment își încorda încheietura cu toată puterea că se auzi un *pleosc!* care sună în liniștea profundă ca o Biblie închisă cu forță într-o biserică.

Cei patru soldați, furioși de lovitura lui Cale, porniră spre el.

— Opriți-vă! spuse Solomon Solomon. Căpitanul Grey îți va face o vizită diseară.

— A, da? spuse Cale. De ce?

— O să vezi.

Apoi se întoarse și plecă.

— Și carnea noastră? strigă Cale jovial la el.

Se întoarse spre bucătarul cu ochii mari, uimit și înspăimântat de drama criminală care tocmai se jucase în magazia lui.

— Bănuiesc că nu mă pot baza pe tine să ne livrezi comanda.

— E viața mea în joc aici, domnule.

— Atunci ar fi bine să o luăm cu noi.

Ridică o pulpă mare de vită pe umăr și ieși.

29

Așa cum un fulger lovește o pădure uscată și apoi se răspândește peste tot, scandalul provocat de întâlnirea din magazia măcelarului era discutat în fiecare casă din Memphis. Mareșalul Materazzi făcu o criză când auzi. Vipond înjură. Amândoi trimiseră după Cale și îi ordonară să refuze să lupte.

— Dar mi s-a spus că, dacă refuz, oricine are dreptul să mă omoare pe loc. Fără avertisment.

Era greu să te contrazici cu el pe tema asta pentru că era adevărat. Cale juca rolul inocentului și era imposibil să nu fi de acord. Așa că Solomon Solomon fu adus pe sus la Mareșal și la Cancelar, dar în ciuda unui șuvoi de injurii de la primul și amenințări clare de la al doilea precum că, dacă merge mai departe, se poate aștepta la o carieră de îngropat leproșii în Orientul Mijlociu, Solomon Solomon rămase neclintit. Mareșalul era furios.

— O să oprești asta sau o să atârni în spânzurătoare, strigă
Mareșalul.

— Nici nu mă voi opri și nici nu voi atârna, strigă Solomon Solomon.

Și avea dreptate; nici măcar Mareșalul nu putea preveni un duel în care fuseseră deja date lovituri și nici nu-i putea pedepsi pe participanți. Vipond încercă să apeleze la snobismul lui Solomon Solomon.

— Ce câștigi în afară de dezonoare dacă omori un băiat de paisprezece ani? E un nimeni. Nu are nici mamă, nici tată, darămite un nume de familie demn de judecarea unei cauze prin luptă. Ce naiba e în capul tău de te cobori în halul ăsta?

Acesta era un argument hotărâtor, dar Solomon Solomon refuză pur și simplu să răspundă.

Și asta a fost tot. Mareșalul lătră la el să iasă și, plin de mânie solemnă, Solomon Solomon ieși.

Întâlnirea lui Cale cu Arbell Gât-de-Lebădă fu la fel de plină de durere pe cât v-ați putea-o imagina. Îl imploră să nu lupte, dar cum alternativa era mult mai rea, începu o diatribă virulentă contra lui Solomon Solomon, apoi fugi la tatăl ei să îl roage să oprească asta.

În timpul întrevederii înlăcrimate cu Arbell, Cale se asigurase că îl aduce pe Vagul Henri să îi susțină versiunea despre cum se întâmplaseră lucrurile. După ce tânăra femeie ieși răvășită din încăpere, Cale văzu că Vagul Henri se uita la el și clar nu se gândea la nimic bun.

— Care-i problema ta?

— Tu ești.

— De ce?

— De ce te prefaci că nu știai exact ce se va întâmpla când te-a întrebat dacă îi contești dreptul de a alege înaintea ta?

— Eu am fost primul acolo. Știi asta.

— Ai de gând să ucizi sau să fii ucis pentru ce… pentru câteva bucăți de carne?

— Nu. O să ucid sau o să fiu ucis pentru că a dat cu mine de pământ de zeci de ori fără motiv. Nimeni nu o să îmi mai facă așa ceva.

— Solomon Solomon nu e Conn Materazzi și nicio adunătură de Izbăvitori pe jumătate adormiți care nu te-au văzut venind. Te porți prostește. Te poate ucide.

— Serios?

— Da.

Sper că e de acord cu tine că sunt prost – pentru că o să fie și mai surprins când o să îl sfărâm ca pe o farfurie.

30

Opera Roșie era un teatru în formă de semicerc, cu o vedere spre Golful Memphis care-l uimea și pe cel mai încercat călător. Se ridica atât de abrupt din arenă încât se știa că membri prea exaltați ai audienței căzuseră de pe rândurile de sus și muriseră. Dar scopul lui Rapido, așa cum era denumită construcția asta ametitoare, era să permită celor treizeci de mii de participanți să se adune în jurul terenului pe care îl încercuiește și să simtă că pot atinge acțiunea chiar și din cel mai înalt loc.

Duelurile erau de două feluri: dueluri simple și dueluri complexe. În primul, doar sângerarea putea duce la încheierea luptei; în al doilea, unul din luptători trebuia să moară. Opoziția Mareșalului față de duelurile complexe era stârnită nu de compasiune, deși la bătrânețe nu mai găsea nicio plăcere în aceste spectacole ucigașe, cât din cauza necazurilor pe care le stârneau după aceea. Certurile, încăierările și răzbunările sângeroase care urmau unui duel pe viață și pe moarte provocau atâta durere generală, că Mareșalul obișnuia să se folosească de orice putere, formală sau informală, ca să se asigure că nu au loc. Luptele pe viață și pe moarte provocau numai necazuri, în general, și încurajau lipsa de respect față de clasele conducătoare, în special. În zilele acelea, Opera Roșie era locul unde Memphisul venea să vadă lupte de tauri și de urși (deși acestea deveniseră cam desuete). Meciuri profesioniste de box și execuțiile erau puse în scenă tot aici. Prin urmare, șansa de a-i vedea pe cei superiori – și nimeni nu știa altceva despre Cale – omorându-se unii pe alții în public nu trebuia ratată. Cine știa când urma să mai apară o astfel de ocazie?

De dimineața devreme în ziua luptei, piața imensă din fața Operei Roșii era deja plină. Cozile de la cele zece

intrări erau interminabile, iar cei care își dădură seama că nu pot intra se îngrămădiră în piețele și printre tarabele apărute cu ocazia asta, ca un oraș acoperit de corturi. Peste tot erau jandarmi și polițiști comunitari care se uitau după hoți și după probleme, știind că dezamăgirea poate duce ușor la o luptă urâtă. Toți escrocii și toate bandele din oraș erau acolo – capetele rase cu vestele lor roșii și aurii și cizmele argintii, huliganii cu bretelele lor albe și pălării, rockerii cu pălăriile melon, monoclurile și mustățile subțiri. Și fete erau din plin, Lolardele cu pardesiurile lungi și cizmele lungi până la coapsă și capetele rase, Tichetele cu buzele lor roșii de forma arcului unui Cupidon, cu corsetele strâmte și roșii și ciorapii lungi negri ca noaptea. Se auzeau strigăte, țipete, huiduieli, râsete – muzică de fanfară, când tinerii Materazzi apăreau și lumea se holba la ei și îi invidia. Și pentru fiecare bănuț câștigat, jumătate ajungea la Kitty the Hare.

La execuții mulțimea obișnuia să arunce cu pisici moarte în condamnați. Deși se considera că este un tratament potrivit pentru criminali și trădători, un asemenea comportament era complet interzis în asemenea ocazii – lipsa de respect față de un Materazzi nu era permisă sub nicio formă. În ciuda acestor interdicții, localnicii nu puteau fi împiedicați să nu încerce și, pe măsură ce dimineața avansa, mormane mari de pisici moarte, alături de nevăstuici, câini, hermeline și din când în când un porc al termitelor, creșteau în fața celor zece intrări.

La ora douăsprezece, fanfarele anunțară sosirea lui Solomon

Solomon. Zece minute mai târziu Cale, însoțit de Vagul Henri și de Kleist, își croi drum, nerecunoscut prin mulțime, atrăgând atenția doar când polițiștii opriră cozile și priviră cu o curiozitate morbidă cum băieții intrau în Opera Roșie.

31

În camerele umbroase de sub Operă, păstrate numai pentru
Materazzii gata să încerce să se măcelărească unii pe alții, Cale stătea în liniște cu Vagul Henri și cu Kleist, meditând la ce urma să vină. Până acum două zile gândurile lui fuseseră de furie și răzbunare necomplicată – toate puternice, dar complet familiare. Dar apoi totul se schimbase când stătuse gol în pat cu Arbell Gât-de-Lebădă sub cearșafuri groase de bumbac și înțelesese pentru prima oară în viață puterea uimitoare a fericirii. Imaginați-vă cum a fost pentru Cale – Cale cel înfometat, Cale cel brutalizat, Cale ucigașul – să fie înfășurat în brațele și picioarele unei tinere frumoase, goale și disperat de pasionată, care îi mângâia părul și îl săruta iar și iar. Și acum aștepta într-o cameră întunecoasă care mirosea ușor a umezeală în timp ce, deasupra lui, Opera se umplea cu treizeci de mii de oameni care așteptau să îl vadă murind. Până acum două zile fusese condus doar de dorința de a supraviețui: profundă, animalică, plină de furie – dar întotdeauna în adâncul sufletului lui nu-i păsa dacă trăiește sau moare. Acum îi păsa, și foarte tare, astfel că pentru prima oară în multă vreme simți teamă. E un lucru minunat să iubești viața, desigur, dar nu în ziua asta din toate zilele.

Așa că toți trei stăteau, iar Vagul Henri și Kleist simțeau sentimentul nefamiliar de groază emanat de cineva pe care, vrând-nevrând, ajunseseră să îl creadă intangibil. Acum cu fiecare strigăt sau încurajare înăbușită, cu fiecare bufnitură a ușilor uriașe și cu fiecare țăcăneală a lifturilor, mecanisme nevăzute, așteptarea și încrederea erau înlocuite de îndoială și frică.

Când mai era doar jumătate de oră se auzi o bătaie delicată în ușă și Kleist o deschise ca să îi lase înăuntru pe

Lordul Vipond și pe IdrisPukke. Vorbiră încet, intimidați de atmosfera ciudată din camera întunecată.

Era bine?

— Da.

Avea nevoie de ceva?

— Nu. Mulțumesc.

Apoi se lăsă o tăcere ca la patul de moarte al unui bolnav. IdrisPukke, martor la măcelul teribil și imposibil al Izbăvitorilor din trecătoarea Cortina, era nedumerit. Cancelarul Vipond, atât de înțelept și abil, care știa că nu mai întâlnise niciodată o ființă precum Cale, vedea acum un băiețel care se ducea spre o moarte hidoasă în fața unei mulțimi agitate. Aceste dueluri i se păruseră mereu nesăbuite și nejustificate, dar acum i se păreau grotești și imposibil de acceptat.

— Lasă-mă să mă duc și să vorbesc eu cu Solomon Solomon, îi spuse el lui Cale. E criminal de stupid ce faceți. O să inventez o scuză. Las-o în seama mea.

Vipond se ridică să plece și ceva răbufni în Cale, ceva ce i se păru uimitor și crezuse că nu o să mai simtă niciodată. *Da, oprește duelul. Nu vreau asta. Nu vreau.* Dar când Vipond se întinse să deschidă ușa, altceva, nu mândria, ci percepția lui profundă a realității îl făcu să strige:

— Vă rog, Cancelare Vipond! Nu va folosi la nimic. Îmi vrea pielea mai mult decât orice pe lumea asta. Nimic din ce ați putea spune nu va servi la ceva. Îi veți da degeaba un avantaj asupra mea.

Vipond nu îl contrazise pentru că știa că are dreptate. Se auzi o bătaie în ușă.

— Cincisprezece minute!

Apoi ușa se deschise.

— A, vicarul e aici să te vadă.

Un om incredibil de scund cu un zâmbet blând intră în cameră, îmbrăcat într-un costum negru și cu un guler alb în jurul gâtului, care arăta ca o zgardă de câine.

— Am venit să îți dau binecuvântarea, spuse vicarul.

Dacă vrei.

Cale se uită la IdrisPukke care se aștepta ca el să îl dea afară pe vicar. Văzând asta, Cale zâmbi și spuse:

— Nu are ce să-mi facă rău.

Întinse mâna și IdrisPukke o luă.

— Noroc băiete, spuse el și plecă repede.

Cale înclină din cap spre Vipond, care-i răspunse la fel, apoi plecă și îi lăsă pe cei trei băieți cu vicarul.

— Începem? întrebă vicarul pe un ton plăcut de parcă oficia o căsătorie sau un botez.

Băgă mâna în buzunar și scoase un recipient mic de argint.

Deschise capacul și îi arătă lui Cale conținutul sub formă de pudră.

— Cenușa de scoarță de stejar arsă, spuse el. Se spune că simbolizează nemurirea, adăugă el, de parcă aceasta era o părere pe care el nu o prea accepta. Îmi dai voie? Își muie degetul arătător în cenușă și o întinse într-o linie scurtă pe fruntea lui Cale. Ține minte, omule, că din țărână ai venit și în țărână te vei întoarce, intonă el vesel. Dar mai ține minte și că, deși păcatele tale sunt stacojii, atunci vor fi albe ca zăpada, și, dacă sunt roșii ca focul, vor fi ca lâna. Închise capacul recipientului și îl puse înapoi în buzunar cu aerul unei trebi bine făcute. Ăăă… hm… Mult succes.

Când se îndreptă spre ușă, Kleist strigă după el:

— I-ai spus același lucru lui Solomon Solomon?

Vicarul se întoarse și îl privi pe Kleist de parcă încerca să își amintească.

— Știi, spuse el, zâmbind ciudat, nu cred că i-am spus.

Apoi plecă.

Cale mai primi un vizitator. Se auzi o bătaie slabă în ușă, Henri o deschise și Riba se strecură în cameră. Henri se înroși când ea îi strânse scurt mâna înainte să intre în cameră. Cale se uita în jos și părea pierdut. Ea așteptă câteva momente înainte ca el să ridice capul surprins.

— Am venit să îți urez noroc, zise ea, vorbind repede și

emoționată, și să spun că îmi pare rău, și să îți dau asta.

Ea îi întinse un bilet. Cale îl luă și rupse sigiliul elegant.

Te iubesc. Te rog, întoarce-te la mine!

Nimeni nu spuse nimic un minut.

— La ce te-ai referit când ai spus că îți pare rău? o întrebă Cale.

— E vina mea că ești aici.

Se auzi un pufnet de batjocură de la Kleist, dar el nu spuse nimic. Cale se uită la ea în timp ce îi înmâna biletul Vagului Henri pentru păstrare.

— Ce încearcă să spună prietenul meu aici de față e că m-am băgat singur în asta. Nu sunt amabil. E adevărul.

Așa cum ar face oricine în situația ei, Riba voia să fie sigură că e absolvită și își împinse neliniștea prea departe.

— Tot cred că e vina mea.

— Cum dorești.

Păru atât de dărâmată că Vagului Henri i se făcu imediat milă de ea și își pune mâna peste a ei, și o conduse din cameră în coridorul mai întunecat dinafară.

— Sunt așa o idioată, spuse ea, în lacrimi și furioasă pe sine însăși.

— Nu-ți face griji! Vorbea serios când a spus că nu e vina ta. Doar că trebuie să se concentreze la asta acum.

— Ce se va întâmpla?

— Cale o să câștige. Întotdeauna câștigă. Trebuie să plec.

Ea îi strânse din nou mâna și îl sărută pe obraz. Henri se uită după ea, simțind multe lucruri ciudate, apoi se duse înapoi în camera în care așteptau.

Când mai erau doar zece minute, Cale începu automat și în liniște să își facă încălzirea dinaintea unei lupte. Kleist și Vagul
Henri i se alăturară – își roteau brațele, își întindeau picioarele, gemând încet de efort în lumina slabă. Apoi se auzi o bătaie tare în ușă.

— E timpul, domnilor, vă rooog!

Băieții se priviră unii pe alții. Urmă o pauză scurtă, apoi

zăngănitul unui zăvor de la o a doua ușă de la capătul cel mai îndepărtat al camerei. Ușa scârțâi când se deschise încet și o rază de lumină străpunse întunericul de parcă soarele însuși îl aștepta afară pe Cale, iar lumina strălucitoare se arcui prin camera care nu mai era întunecoasă cu toată puterea unei rafale de vânt care voia să îi împingă înapoi în siguranța întunericului.

Când porni spre lumină, Cale îi putea auzi ultimele ei cuvinte: „Fugi. Pleacă. Ce înseamnă toate astea pentru tine? Fugi”.

Din câțiva pași ajunse în prag și apoi ieși în soarele de la ora două după-amiaza.

Odată cu cea de-a doua izbucnire de lumină, răgetul ca de leu al mulțimii, de parcă era sfârșitul lumii, îi asaltă ochii și urechile. În timp ce avansa trei metri, apoi cinci, apoi zece și ochii i se adaptau, nu distingea zidul de fețe ale celor treizeci de mii de oameni care se mișcau, huiduiau, încurajau și cântau, ci, la început, numai pe bărbatul care aștepta în centrul arenei ținând două săbii în tecile lor. Încercă să nu se uite spre Solomon Solomon, dar nu se putu abține. Solomon Solomon, la treizeci de metri în stânga lui, merse drept, cu ochii fixați pe bărbatul din centrul arenei. Era imens, mult mai înalt și mai bine făcut decât își amintea Cale, de parcă își dublase dimensiunile de când îl văzuse ultima oară. Cale era uimit de sine însuși pe măsură ce teroarea îl scurgea de puterea care îl făcuse invincibil aproape jumătate din viață. Limba, uscată ca nisipul, i se lipi de cerul gurii, mușchii de pe coapse îl dureau și abia îl mai susțineau, brațele, puternice ca stejarul, păreau imposibil de ridicat și simțea o arsură ciudată în urechi, mai tare decât zgomotul mulțimii, decât huiduielile și uralele și frânturile de cântec. De-a lungul zidului amfiteatrului, câteva sute de soldați stăteau de pază la fiecare trei metri, privind alternativ la mulțime și în marele ring.

Mult urâții „capete rase” cântau veseli:

NIMENI NU NE IUBEȘTE, NU NE PASĂ.
NIMENI NU NE IUBEȘTE, NU NE PASĂ.
DAR NOI LE IUBIM PE LOLARDE ȘI PE HUGHENOȚI
OARE? OARE? OARE? OARE?
OOOOOOH NU, NU CRED.
DAR IUBIM MULȚIMEA VIOLENTĂ DIN MEMPHIS...

Apoi își ridicară mâinile sus deasupra capului și bătură din palme în ritmul unui cântec nou, ridicând genunchii în sus și în jos în timp ce făceau asta:

TREBUIE SĂ TRĂIEȘTI, ALTFEL VEI MURI.
TREBUIE SĂ TRĂIEȘTI, ALTFEL VEI MURI.
TREBUIE SĂ TRĂIEȘTI, ALTFEL VEI MURI.
TREBUIE SĂ TRĂIEȘTI, ALTFEL VEI MURI.

Încercând să îi depășească și să întărâte participanții în același timp, Lolardele cu jobene intonau vesele.

BUNĂ, BUNĂ, CINE EȘTI?
BUNĂ, BUNĂ, CINE EȘTI?
EȘTI UN RUPERT? EȘTI UN FRED?
ÎNTR-UN MINUT VEI FI MORT.
CINE EȘTI?
O, NU NE PLACE SĂ SPUNEM, NU NE PLACE SĂ NE LĂUDĂM,
DAR ÎN CURÂND O SĂ ZACI PE O PLACĂ DE MARMURĂ,
O SĂ ZACI PE PLACĂ ACOPERIT DE COROANE
ȘI O SĂ ÎȚI LIPSEASCĂ FÂRTAȚII, O SĂ-ȚI LIPSEASCĂ ȘI DINȚII.
BUNĂ, BUNĂ, CINE EȘTI?

Fiecare pas în față îl târa pe Cale în jos de parcă slăbiciunea și teama, vii în el pentru prima oară în atâția ani, își făceau de cap în stomacul și în creierul lui.

Apoi ajunse în sfârșit acolo și Solomon Solomon era lângă

el, cu furia și puterea arzând în el ca un al doilea soare.

Arbitrul le făcu semn să se așeze la stânga și la dreapta lui. Apoi strigă:

— BINE AȚI VENIT LA OPERA ROȘIE!

Mulțimea, auzind asta, se ridică urlând într-un suflet în picioare – cu excepția secțiunii rezervate pentru Materazzi, unde bărbații aclamau și femeile aplaudau indiferente. În orice caz, aceștia nu erau reprezentanții cei mai de seamă ai societății Materazzi, care nu s-ar fi asociat atât de ușor cu ceva atât de vulgar ca această ocazie sau cu Solomon Solomon care nu făcea parte dintre ei totuși, pentru că, deși respectat pentru puterea lui în ierarhia militară, era stră-strănepotul unui bărbat care își făcuse averea din pește uscat. Dar să nu negăm că unii reprezentanți de seamă ai societății Materazzi veniseră mai târziu, inclusiv Mareșalul, profund reticent, și priveau din lojele private și discrete în timp ce mâncau creveți prinși de dimineață. În secțiunea rezervată pentru Mond, ura arzătoare pe care o simțeau pentru Cale erupse într-o mare de brațe care arătau spre el și un refren batjocoritor.

BOOM LACALACALACA BOOM LACALACALACA TAC TAC TAC.

De sus din aripa de vest un golan sau un huligan mai talentat care scăpase de controalele polițiștilor aruncă o pisică moartă în ringul masiv, iar leșul acesteia se izbi de nisip la șase metri de Cale în răgetul încântat al mulțimii.

Panica își făcea de cap prin sufletul chircit al lui Cale, de parcă un rezervor de frică fusese zăgăzuit în el în toți acești ani și acum izbucnise în torenți peste maluri și îi măturase tot nervul și curajul, orgoliul și voința. Până și coloana vertebrală îi tremura de lașitate când Arbitrul îi înmână sabia. Abia putea să își ridice mâna s-o ia, atât de slab devenise. Sabia era așa de grea, că o lăsă să atârne într-o parte. Totul acum era doar o senzație – gustul amar al morții și al terorii pe limbă, soarele strălucitor și arzător, zgomotul mulțimii și zidul de fețe. Apoi Arbitrul își ridică

mâinile. Mulțimea tăcu. Apoi își lăsă brațele în jos. Mulțimea urlă de parcă era o singură bestie și Cale îl privi pe bărbatul care urma să îl măcelărească. Acesta își ridică sabia și, precaut și gânditor, se apropie de băiatul care tremura lovit de panică.

O voce din lăuntrul lui Cale striga după apărare, implorând să fie salvat: IdrisPukke, salvează-mă, Leopold Vipond, salvează-mă, Henri și Kleist, salvați-mă, Arbell Gât-de-Lebădă, salvează-mă. Dar nu avea cine să îl mai ajute decât bărbatul pe care îl ura mai mult decât orice pe lumea asta. Izbăvitorul Bosco l-a salvat de groaznica lovitură și de sângele roșu vărsat pe nisip, anii de violență îndurați, groaza și teama zilnică, acestea l-au izbăvit. Începând din piept, apele groazei începură să înghețe. În timp ce Solomon Solomon îl înconjura repede, răceala se întinse spre inimă și stomac, apoi spre coapse și apoi în brațe. În numai câteva secunde, ca un drog miraculos care suprimă o durere agonizantă, indiferența veche și familiară față de teamă și moarte, cea care îl amorțea și îi salva viața se întoarse. Cale era din nou el însuși.

Solomon Solomon, circumspect la început de înmărmurirea lui Cale, se mișca rapid să atace, cu sabia ridicată, cu ochii ațintiți, controlat, emisarul talentat al morții violente. Se apropie suficient cât să lovească, apoi se opri un moment. Amândoi se priviră în ochi. Mulțimea amuți. Toate imaginile părură să îi vină lui Cale ca într-un tunel – o femeie bătrână din mulțime zâmbea la el ca o bunicuță blândă în timp ce își trecea degetul peste gât, pisica moartă atât de țeapănă pe pământ că arăta ca o jucărie prost făcută, tânăra dansatoare de la marginea arenei cu gura deschisă de panică și teamă. Și adversarul lui, mergând pe nisip, iar scrâșnetul acestuia era mai tare decât mulțimea care părea să fie atât de departe. Apoi Solomon Solomon își adună puterea – și lovi.

Cale se aplecă și se mișcă pe sub brațul lui, împungând în jos în timp ce sabia lui Solomon Solomon încerca să îl

taie în două. Apoi amândoi își schimbară locurile – mulțimea urla, disperat de agitată și nedumerită. Niciunul nu fusese atins. Apoi ceva începu să picure din mâna lui Cale, apoi începu să curgă. Degetul mic de la mâna lui stângă îi fusese retezat și zăcea pe nisip, mic și ridicol.

Cale păși înapoi, iar durerea îl lovi acum, oribilă, intensă și agonizantă. Solomon Solomon rămase pe loc și analiză cu atenție sângele și durerea, o treabă neterminată încă, dar era pe cale să-și căsăpească adversarul. Când mulțimea observă sângele de pe nisip, un răget crescu încet în jurul Operei. Se auziră niște huiduieli din mulțime, ale susținătorilor lui Solomon Solomon, urale de la Materazzi, și batjocură verbală de la Mond. Apoi încetul cu încetul mulțimea tăcu în timp ce Solomon Solomon, știind că totul era în puterea lui acum, aștepta ca pierderea de sânge, durerea și teama să facă treaba în locul lui.

— Nu te mișca, spuse Solomon Solomon, și poate că te termin repede. Deși nu-ți pot promite nimic.

Cale se uită la el cu o expresie ușor nedumerită. Apoi își învârti sabia în mână de parcă îi testa greutatea și făcu o încercare leneșă și înceată spre capul adversarului său. Anii de instinct să se miște atunci când era atacat cu o încercare atât de slabă îl făcură pe Solomon Solomon să se arunce spre Cale, cu coapsele lui mari propulsându-l înainte ca pe un atlet când ia startul. Dar la al doilea pas căzu de parcă fusese lovit de una din săgețile lui Henri și se prăbuși la pământ cu fața în nisip.

Mulțimea respira de parcă era o singură ființă – un oftat mare de uimire.

Împunsătura în jos al lui Cale de la primul atac nu își ratase deloc ținta. Când prima lovitură a lui Solomon Solomon îi retezase degetul, Cale tăiase în jos, retezând tendonul din călcâi al lui Solomon Solomon. De aceea, ca și din pricina durerii din mână, clipise atât de nedumerit că Solomon Solomon părea neatins. Iată de ce mânuise atât de stângaci sabia – voia pur și simplu să îl facă să se miște.

În ciuda fricii și uimirii, Solomon Solomon se rostogolise imediat pe genunchiul piciorului sănătos, atacându-l pe Cale ca să îl facă să stea la distantă.

— Nenorocit ordinar de ești! spuse el aproape în șoaptă.

Apoi strigă într-o izbucnire puternică de furie și frustrare.

Cale se menținu la distanță și așteptă. O altă izbucnire de furie și umilință de la Solomon Solomon. Cale pur și simplu privi cum începe să accepte că a pierdut.

— Foarte bine, spuse Solomon Solomon – cu amărăciune și mânie. Ai câștigat. Mă predau.

Cale se uită la Arbitru.

— Mi s-a spus că trebuie să continuăm până când unul din noi moare, spuse Cale.

— Mila e întotdeauna posibilă, spuse Arbitrul.

— Serios? Pentru că nu îmi amintesc s-o fi menționat cineva până acum.

— Un adversar înfrânt poate cere milă. Nu e nevoie să fie acordată și nimeni nu îi poate reproșa învingătorului dacă o refuză. Dar repet că mila e întotdeauna posibilă. Arbitrul se uită la bărbatul îngenuncheat. Dacă vrei milă, Solomon Solomon, va trebui s-o ceri.

Solomon Solomon scutură din cap de parcă se dădea o luptă în el, și chiar așa era. În Cale crescu mai întâi nedumerirea, apoi o indignare imensă.

— Îți cer...

— Taci! strigă Cale, uitându-se de la adversarul lui învins la
Arbitru și înapoi.

— Ipocriților! Mă târâți aici și, când vă convine vouă, credeți că puteți modifica regulile pentru că lucrurile nu au ieșit în avantajul vostru. Astea-s rahaturile voastre despre noblețe – că aveți puterea de a face totul să fie în avantajul vostru. Totul la voi e doar un șir de minciuni nenorocite.

— E obligat, spuse Arbitrul, să îți plătească zece mii de dolari ca să își răscumpere viața.

Cale se aruncă și cu un țipăt Solomon Solomon se

prăbuși la pământ, cu o tăietură adâncă în antebraț.

— Spune-mi, dori să știe Cale, acum valorezi mai mult sau mai puțin? Mă bați fără motiv sau fără milă, dar uită-te la tine acum. Asta e o copilărie. Pe câți i-ai căsăpit fără să te gândești a doua oară și acum, că a venit rândul tău, te bocești să se facă o excepție pentru tine? Cale icni de uimire și dezgust: De ce? Asta e soarta ta; într-o zi va fi a mea. De ce ești supărat?

Și cu asta Cale se aplecă peste Solomon Solomon, îi trase capul în sus de păr și îl omorî cu o singură lovitură în ceafă. Trânti corpul acum moale pe nisip cu fața în sus, cu ochii deschiși și goi, cu un firicel de sânge curgându-i din nas. În curând sângerarea se opri și acesta a fost sfârșitul lui Solomon Solomon.

În ultimele secunde de viață ale lui Solomon Solomon, Cale nu fusese conștient de nimic altceva, nici de durerea din mâna lui stângă, nici de mulțime. Furia îl făcuse surd la toate. Acum durerea și mulțimea se întoarseră. Sunetul mulțimii era unul ciudat – nu se auzeau urale decât din câteva zone mici unde spectatorii erau prea beți ca să știe la ce sunt martori, câteva strigăte și huiduieli, dar în marea majoritate uimire și neîncredere.

De pe banca unde li se spusese să aștepte, Vagul Henri și Kleist priveau într-o stare de șoc. Vagul Henri își dădu seama ce urma să facă Cale.

— *Pleacă,* șopti el ca pentru sine. Apoi strigă spre Cale: Nu!

Încercă să se ducă spre el, dar fu împiedicat de un polițist și de unul din soldați. În mijlocul Operei Roșii, Cale întoarse cadavrul pe spate, aruncă sabia pe burta lui și apoi îi trase picioarele crăcănate la un loc și începu să târască corpul prin praf spre zona plină de Materazzi.

Îi luă cam douăzeci de secunde, cu brațele mortului împrăștiate în spatele lui, cu capul izbindu-se pe suprafața denivelată și sângele din cadavru lăsând o dâră roșie și strălucitoare. Arbitrul le făcu semn trupelor din fața

mulțimii să strângă rândurile. Femeile și bărbații Materazzi și tinerii Mond priveau cu o tăcere aproape stupefiată.

Apoi Cale, încă ținând picioarele lui Solomon Solomon sub brațe, privi spre mulțime de parcă nu valora nici cât o ceapă degerată și lăsă picioarele să cadă cu o bufnitură la pământ.

Își ridică brațele sus deasupra capului și strigă la mulțime într-un triumf răutăcios. Arbitrul îi făcu semn polițistului să îi lase pe Henri și pe Kleist să îl ia de acolo. În timp ce aceștia alergau, Cale începu să meargă în sus și în jos în fața soldaților și a mulțimii pe care o protejau, arătând ca un dihor care caută o intrare în cotețul găinilor. Apoi se bătu de trei ori cu pumnul drept în piept, strigând de fiecare dată cu încântare: *„Mea culpa! Mea culpa! Mea maxima culpa!"* Mulțimea nu înțelegea, dar nu avea nevoie de traducere. Spectatorii erupseră într-un atac de furie și păreau că vin spre el ca un singur lucru viu, urlându-și ura față de el. Apoi cei doi băieți îl prinseră din urmă și își puseră brațele în jurul umerilor lui.

— Foarte bine, Cale, spuse Kleist în timp ce îl strângea cu atenție. De ce nu te lupți cu fiecare dintre ei?

— E timpul să mergem, Thomas. Vino cu noi.

Țipând sfidător față de mulțime tot timpul, le permise băieților să îl conducă înapoi la ușa camerei în care așteptaseră și în treizeci de secunde aceasta se închise în urma lor, și stăteau în lumina slabă, loviți de o uimire groaznică. Trecuseră zece minute de când părăsiseră această încăpere.

În palatul ei, Arbell Gât-de-Lebădă aștepta vești într-o frenezie de groază de nesuportat. Nu putea suporta să se ducă la Operă să îl vadă murind, pentru că era sigură că va muri. Intuiția țipa la ea că își văzuse iubitul pentru ultima oară. Se auzi o agitație ciudată la ușa ei; aceasta se dădu de perete și Riba, cu ochii mari și fără suflare, intră în grabă în cameră.

— Trăiește!

Vă puteți imagina scena care a urmat când au rămas singuri în noaptea aceea – miile de sărutări de încântare cu care a fost acoperit băiatul epuizat, mângâierile, șuvoiul de promisiuni de dragoste și adorație. Dacă fusese prin Valea Umbrelor și a Morții în acea după-amiază, acum fusese răsplătit cu o imagine a raiului. Dar iadul tot îl însoțea – durerea degetului lipsă era intensă, mult mai rea decât alte răni mai grave pe care le suferise. Se putu concentra asupra primirii frenetice numai după ce Vagul Henri reușise, cu mare cheltuială, să îi obțină o cantitate mică de opiu care îi reduse repede durerea la o pulsație surdă.

Mai târziu în noaptea aceea, după ce Arbell îi adorase fiecare părticică a corpului lui, Cale încercă să îi explice ce se întâmplase cu el înainte de lupta cu Solomon Solomon. Poate că din cauza opiului, poate că din cauza efortului și groazei acelei zile, care-l adusese atât de aproape de moarte, dar se chinuia să aibă sens ce spune. Voia să îi explice, dar se temea. Într-un târziu ea îl opri din milă pentru confuzia și groaza lui și poate și pentru ea însăși. Nu voia să i se reamintească de pactul ciudatului ei iubit cu moartea.

— Cu cât mai puține spui, cu atât mai bine.

Scos din camerele ei înainte ca paznicul de dimineață să vină la post, Cale plecă (deși după multe alte sărutări și declarații de dragoste) și îl găsi pe Vagul Henri de pază, singur.

— Cum te simți? întrebă Vagul Henri.

— Nu știu. Ciudat.

— Vrei o cană de ceai?

Cale încuviință din cap.

— Atunci pune-l la fiert. Vin și eu după ce predau paza.

Zece minute mai târziu, Vagul Henri se alătură lui Cale în camera de gardă tocmai când ceaiul era luat de pe foc. Stătură amândoi în liniște, bând și fumând, căci Cale îi introdusese și pe Vagul Henri și pe Kleist în plăcerea

fumatului, iar Kleist rareori putea fi văzut fără o țigară între buze.

— Ce n-a mers? întrebă Vagul Henri după cinci minute.

— Am făcut pe mine de frică. Pe bune.

— Credeam că o să te omoare.

— Ar fi făcut-o dacă ar fi fost mai puțin precaut. Credea că motivul pentru care nu mă mișc e vreun fel de truc.

Stătură în liniște o vreme.

— Deci ce s-a schimbat?

— Nu știu. S-a dus în câteva secunde – ca și cum cineva a turnat apă rece ca gheața peste mine.

— Ai avut noroc, atunci.

— Da.

— Și acum?

— Nu m-am gândit la asta.

— Poate că ar trebui.

— Ce vrei să spui?

— Am terminat aici.

— De ce? spuse Cale, schimbându-și poziția și prefăcându-se că se concentrează pe rulatul unei foițe de tutun.

— L-ai omorât de pe Solomon Solomon, apoi i-ai trântit corpul în fața Materazzilor și i-ai provocat.

— I-am provocat?

— Să dea ce-i mai rău din ei, nu asta ai făcut?

Cale nu răspunse.

— Îmi imaginez că ce-i mai rău poate fi destul de rău, nu crezi? Și nu va fi față în față data viitoare. Cineva îți va arunca o cărămidă în cap.

— Bine. Am înțeles ideea.

Dar Vagul Henri nu terminase.

— Și ce se va întâmpla când vor afla despre tine și Arbell Materazzi? Nu-i ai să te protejeze decât pe Vipond și pe tatăl ei. Ce crezi că va face când va afla – o să aranjeze o căsnicie? Arbell Materazzi, cu toate aerele și mofturile tale, îl iei de soț pe Thomas Cale, ucenicul porcar și scandalagiu?

Cale se ridică obosit.
— Trebuie să dorm. Nu mă pot gândi la asta acum.

32

Cale căzu într-un somn adânc exact la răsăritul soarelui cu cuvintele sumbre ale Vagului Henri răsunându-i în urechi. Se trezi cincisprezece ore mai târziu cu clopotele bisericii făcând același lucru. Dar sunetul nu era o chemare melodioasă a credincioșilor fără tragere de inimă din Memphis într-o zi de sărbătoare, ci un sunet sălbatic și aspru de alarmă. Sări din pat și ieși pe ușă desculț, și alergă pe coridoare spre apartamentele lui Arbell. În fața ușii ei erau deja zece soldați Materazzi și încă cinci veneau pe coridor din cealaltă direcție. Bătu în ușă.

— Cine e?

— Sunt Cale, deschide.

Ușa se descuie și Riba, înspăimântată, apăru cu Arbell în spatele ei, dând-o la o parte și ieșind.

— Ce se întâmplă?

— Nu știu.

Cale gesticulă spre soldații Materazzi și o întoarse în cameră.

— Cinci dintre voi aici. Țineți perdelele trase și nu stați la vedere. Ține-le în colțul camerei, departe de perdele.

Ea ieși din nou pe coridor.

— Vreau să știu ce se întâmplă. Dacă e vorba de tata?

— Intră înapoi înăuntru, strigă Cale, chiar dacă teama ei era perfect îndreptățită. Și fă așa cum ți se spune măcar odată. Și încuie ușa.

Riba luă cu blândețe brațul aristocratei înspăimântate și o conduse înapoi, pe când cei cinci soldați speriați, auzind pe cineva vorbindu-i așa lui Arbell, o urmară înăuntru. Cale înclină din cap spre comandantul gărzii după ce încuietoarea ușii clincăni în spatele lui.

— O să vă trimit vești cum le primesc. Să-mi dea cineva o sabie.

Comandantul gărzii făcu semn spre unul dintre oamenii lui să îi dea arma.

— Ce zici și de niște pantaloni? adăugă el, spre amuzamentul celorlalți soldați.

— Când mă întorc, spuse Cale, o să râzi cu cealaltă parte a feței.

Și după acest răspuns acru plecă și o luă la goană. Își luă hainele din cameră și, în mai puțin de treizeci de secunde, coborî două etaje și ieși în curtea palatului. Vagul Henri și Kleist puseseră deja gărzi în jurul zidurilor și, înarmați cu arc și arbaleta pentru un singur picior, erau pe punctul de a fi se alătura.

— Ei bine? spuse Kleist.

— Nu știu prea multe, zise Henri. Un atac undeva dincolo de al cincilea zid – bărbați îmbrăcați în ceva ce par sutane. S-ar putea să se înșele.

— Cum Dumnezeu au ajuns Izbăvitorii atât de aproape?

Explicația era simplă. Memphis era un oraș comercial care nu fusese atacat de decenii și nici nu părea să fie amenințat curând. Gama largă de bunuri cumpărate și vândute în fiecare zi în oraș trebuia să circule liber prin cele șase ziduri interioare construite să facă exact opusul în timp de atac, iar ultimul fusese ridicat cu cincizeci de ani în urmă. Zidurile interioare deveniseră o pacoste afurisită pe timp de pace și fuseseră treptat penetrate de numeroase ieșiri și intrări, tunele de acces pentru gunoi, apă, urină și excremente, astfel că rolul lor ca barieră se diminuase considerabil. Un supraveghetor al canalizării fusese șantajat de Kitty the Hare – păcatele orașelor din câmpii erau pedepsite aproape la fel de strict de Materazzi cum erau de Izbăvitori – și el a fost acela care i-a condus pe cei cincizeci de Izbăvitori în spatele celui de-al cincilea zid. Dar nu era permisă nicio posibilă legătură către Kitty the Hare. În timp ce pornise atacul împotriva palatului, supraveghetorul canalizării, cu gâtul tăiat, zăcea cu fundul în sus într-un tomberon. Și, în acest mod, încercarea lui Bosco de a

provoca un atac din partea Materazzilor pe socoteala unor nedoriți și a unor perverși duse la o luptă disperată în cea mai păzită zonă a Memphisului. Atacul din spatele celui de-al cincilea zid fusese un truc al unui grup de zece Izbăvitori, dar cei patruzeci rămași își croiră drum pe sub palat și în curtea interioară printr-o gură de canal. În timp ce ieșeau ca un roi de gândaci de canalizare în sutanele lor negre, Cale îi trimitea pe Vagul Henri și pe Kleist pe ziduri, înarmați cu arcuri, și se întreba ce să facă cu cei doisprezece Materazzi din jurul lui. Și chiar atunci, cu gura căscată, îi văzură dintr-odată pe cei patruzeci de Izbăvitori împrăștiindu-se ca o pată înspre ei.

— În formație! În formație! strigă Cale la oamenii lui și atunci Izbăvitorii atacară.

Cale îl strigă pe Kleist, dar lupta era prea strânsă ca să poată risca să tragă. Dar apoi un grup de Izbăvitori încercară să înconjoare linia de Materazzi și să se îndrepte spre ușa palatului. Săgețile loviră bâzâind ca niște viespi când Izbăvitorii se împrăștiară și Henri și Kleist putură să tragă liber. Țipătul unuia dintre ei, care își înfipse mâna în piept de parcă o viespe era prinsă în cămașa lui, îi atrase atenția lui Cale, care ieși din formație și alergă spre ușa palatului, tăind un Izbăvitor în tendonul călcâiului, pe al doilea la fel, în vreme ce al treilea luă o săgeată în coapsă. Bărbatul se împiedică înainte, strigând, când o lovitură întârziată de la Cale îl nimeri în gură, retezându-i maxilarul. Apoi Cale trecu prin mulțime, ajunse în fața palatului și se întoarse să îi înfrunte pe Izbăvitorii atacatori. Intimidați de săgeți, atacul se oprise deja, iar ei se adăpostiseră în spatele unui zid înalt până la brâu care conducea în formă de V înspre palat. Cale stătea în fața lui, așteptându-i pe ei să vină la el. Izbăvitorii care încercau să ajungă la el puteau să se ferească acum de ploaia groaznică de săgeți și, în patru labe, se târau către Cale. Acesta se întinse într-un ghiveci de doi metri în care era un măslin bătrân ce decora intrarea, luă pietrele cât pumnul de mari aranjate cu artă

înăuntrul lui și începu să le arunce. Aceasta nu era ca o joacă de copil: pietrele se izbeau de dinții și mâinile lor și îi forțau pe Izbăvitori să se ridice și să fie loviți de săgețile venite de sus. Disperați de acum, cei cinci Izbăvitori încă nevătămați alergară către Cale. El îi lovi cu coatele, cu picioarele și îi mușcă și, în timp ce el lupta, ei cădeau, dar chiar și în mijlocul luptei pentru supraviețuire o parte din el se gândea că era ceva în neregulă. Sentimentul acesta crescu și mai mult în timp ce stătea ca un erou dintr-o poveste, trimițându-și adversarii la moarte, ca și cum ar fi fost doar iarbă și buruieni – o lovitură, un blocaj, o înjunghiere, o lovitură mortală și apoi lupta se termină. Gărzile Materazzi, reduse doar cu trei, își împinseseră oponenții înapoi – dar preoții își pierduseră curajul și încercau să fugă, doborâți de săbiile Materazzilor care îi urmăreau sau de Kleist și de Henri care nu îl mai protejau pe Cale, ci doborau orice Izbăvitor care părea că ajunge la gura de canal să scape.

Acum pe Cale îl copleși tensiunea de după o bătălie, inima îi bătea repede și sângele îi alerga prin vene. Curtea din fața lui părea să se miște, când mai aproape, când mai departe: privirea muribundă de oroare de pe fața unui Izbăvitor, un soldat Materazzi care își ținea stomacul încercând să își păstreze mațele înăuntru; un „Da! Da!” aproape șoptit al altuia care sărbătorea că trăiește și că a învins, că a supraviețuit fără să fie dezonorat, și fața tânără a unui Izbăvitor, cu pielea palidă precum ceara sfântă, știind că o să moară când un Materazzi veni deasupra lui. Și pentru Cale sentimentul că ceva era complet greșit, încercă să strige la soldatul Materazzi să oprească lovitura, dar nu putu să scoată decât un geamăt sfârșit care nu putu preveni țipătul hidos și tremurătura piciorului în noroi.

— Ești bine, băiete? spuse un paznic.

Cale gemu și inspiră adânc.

— Spune-le să se oprească. Arătă spre Materazzii care mergeau printre răniți și îi omorau. Trebuie să vorbesc cu

ei. Acum!

Paznicul strigă și se duse să facă ce i se spusese. Cale se așeză pe un zid scund și se holbă la o molie care aterizase într-o baltă neagră de sânge, o testă cu atenție și, găsind-o satisfăcătoare, începu să se hrănească.

— Care-i problema ta? întrebă Kleist când ajunse țanțoș spre Cale. Trăiești, nu?

— Ceva e în neregulă.

— Ai uitat să spui mulțumesc.

Cale se holbă la el.

— Du-te să vezi dacă sunt supraviețuitori.

Kleist era pe punctul de a-l întreba când îi murise ultimul sclav, dar Cale se purta mai ciudat decât de obicei, așa că tăcu. Vagul Henri începuse deja să verifice cadavrele, și număra săgețile, sperând din tot sufletul că victimele lui erau moarte. Observă că și Kleist făcea același lucru, deși Materazzii îi terminaseră repede pe cei care mai mișcau.

— Cale! Vino să vezi, strigă Kleist când întoarse un cadavru cu o săgeată de-a lui în spate.

Vagul Henri privi când Cale se apropie, dar rămase pe loc, nesimțindu-se în largul lui.

— Uite, spuse Kleist, e Westaby.

Cale se holbă la fața moartă a unui băiat de optsprezece ani pe care îl văzuse zilnic la Templu de când se știa.

Uite aici unul din gemenii Gaddis, spuse Vagul Henri. Urmă o tăcere scurtă în timp ce întoarse un cadavru de lângă el. Și fratele lui.

Din capătul mai îndepărtat al curții, lângă gura de canal, izbucniră strigăte și patru Materazzi începură să lovească cu pumnii și picioarele un Izbăvitor care se ascunsese. Cei trei băieți alergară spre ei și începură să îi tragă de pe el, dar Materazzii tot încercau să îi dea deoparte până când Cale își scoase sabia și amenință că îi face bucăți dacă nu se dau la o parte. Kleist și Vagul Henri îl târâră pe Izbăvitor, în timp ce Materazzii priveau într-o dispoziție proastă. Această stare fu întreruptă de un al soldat Materazzi care

veni spre cei trei cu o sabie îndoită în formă de L.

— Vreți să vă uitați la asta? Tot spunea el. Vreți să vă uitați la asta?

Încetul cu încetul, Cale dădu înapoi și se duse spre Kleist și spre Henri, dar cu ochii tot spre cei patru Materazzi.

Cale, Kleist și Vagul Henri se aplecară peste Izbăvitorul care zăcea inconștient cu spatele de zidul palatului, cu fața și buzele umflate, cu dinți lipsă.

— Îmi pare cunoscut, spuse Vagul Henri.

— Da, zise Cale. E Tillmans, acolitul lui Navratil.

— Izbăvitorul Mângâie-Fund? spuse Kleist, uitându-se mai de-aproape la băiatul inconștient. Da, ai dreptate. Chiar *e* Tillmans. Kleist pocni din degete în fața lui Tillmans de două ori. Tillmans! Trezește-te!

Îl scuturâ de umeri, apoi Tillmans gemu. Încet-încet deschise ochii, dar erau goi.

— L-au ars.

— Pe cine?

— Pe Izbăvitorul Navratil. L-au prăjit la tavă pentru că atingea băieții.

— Îmi pare rău de asta. Era destul de cumsecade, în condițiile date, spuse Cale.

— Atât timp cât îți țineai spatele la perete, zise Kleist. Mi-a dat un cotlet de porc odată, adăugă el, o amintire pe post de elogiu cum Kleist nu putea aduce altui Izbăvitor.

— Nu puteam suporta țipetele, spuse Tillmans. A durat aproape o oră să îl termine. Apoi mi-au spus că îmi fac și mie același lucru dacă nu mă ofer să vin aici.

— Cine va păzit pe drum?

— Izbăvitorul Stape Roy și cohorta lui. Ne-au spus că atunci când vom ajunge aici spionii Domnului vor lupta alături de noi și, dacă învingem, o să pornim de la zero. Nu mă omorî, șefule!

— Nu o să îți facem rău. Doar spune-ne ce știi.

— Nimic. Nu știu nimic.

— Cine erau ceilalți?

— Nu știu – la fel ca mine, nu soldați. Vreau…

Ochii lui Tillmans începură să se miște ciudat, unul nu mai reuși să focalizeze, iar celălalt privi peste umărul lui Cale de parcă vedea ceva în depărtare. Kleist pocni din nou din degete, dar de data asta nu primi niciun răspuns, doar că privirea îi deveni tot mai aiurea și respirația mai alertă. Apoi pentru un moment păru că își revine:

— Ce-i asta?

Apoi capul îi căzu într-o parte.

— Nu o să treacă de noaptea asta, spuse Vagul Henri. Bietul
Tillmans!

— Mda, zise Kleist. Și bietul Izbăvitor Mângâie-Fund! Ce mod de a muri!

Dură mult mai mult pentru ca, în sfârșit, Cale să intre la Vipond decât oricând în altă zi când mai venise la biroul Cancelarului și aștepta aproape trei ore în sala de așteptare plină. I se spusese să raporteze la ora trei și să își țină gura. Când ordonanța îl conduse înăuntru, Vipond abia se uită la el.

— Trebuie să recunosc că aveam îndoieli când ai prezis că Izbăvitorii vor încerca un atac asupra lui Arbell în Memphis. M-am întrebat dacă nu cumva ai inventat asta ca să îți cauți de lucru pentru tine și prietenii tăi. Îmi cer scuze.

Cale nu era obișnuit ca cineva cu autoritate să admită că a greșit – mai ales când avea dreptate așa că își luă o expresie spășită. Vipond îi dădu lui Cale un fluturaș tipărit – pe el era desenată grosolan o femeie cu sânii goi și deasupra scria: TÂRFA DIN MEMPHIS. Fluturașul o descria pe Arbell ca o profanatoare cunoscută și o târfă rasă în cap care se prostitua pe sine și pe toți inocenții în orgii în masă de venerare a diavolului, căruia i se aduceau jertfe. *Ea e un păcat,* declara la final fluturașul, *care strigă spre ceruri după răzbunare.*

În creierul lui Cale se dădea o luptă în timp ce încerca să

perceapă înțelesul acestor lucruri.

— Atacatorii din afara zidurilor au lăsat aceste pamflete pe tot drumul, spuse Vipond. Nu mai avem cum să ținem totul sub capac. Arbell Materazzi e considerată peste tot ca fiind mai albă decât zăpada.

Deși asta nu mai era chiar așa de adevărat, minciunile grotești din pamflet îl nedumereau la fel de tare pe Cale pe cât îl nedumereau și pe Vipond.

— Ai idee despre ce e vorba? întrebă Vipond.

— Nu.

— Am auzit că ai interogat un prizonier.

— Ce mai rămăsese din el.

— A avut ceva de spus?

— Doar ce ne era deja destul de limpede. Acesta nu a fost niciodată un atac serios. Nici măcar nu erau soldați adevărați. Îi cunoșteam pe vreo zece dintre ei bucătari de campanie, conțopiști, câțiva soldați care au dat-o în bară de prea multe ori. De asta a fost așa de ușor.

— Să nu mai repeți asta nicăieri. Varianta oficială e că Materazzii au obținut o mare victorie împotriva unui atac mișelesc din partea celor mai aleși asasini ai Izbăvitorilor.

— Cei mai aleși porcari ai Izbăvitorilor.

— Oamenii sunt scandalizați de ce s-a întâmplat și au un mare respect pentru eroismul și abilitatea soldaților noștri de a-i înfrânge. Nu trebuie să spui nimic care să contrazică această variantă. Ai înțeles?

— Bosco vrea să vă provoace să îl atacați.

— Ei bine, a reușit.

— E o idee tâmpită să îi dați lui Bosco ce vrea. Nu vă mint cu privire la asta.

— Ar fi o noutate. Dar te cred.

— Atunci trebuie să le spuneți că, dacă ei cred că o confruntare cu adevărata armată a Izbăvitorilor e ceva în genul acesta, atunci se înșală amarnic.

Pentru prima dată, Vipond se uită fix la băiatul din fața lui.

— Doamne Sfinte, Cale, dacă ai ști numai cu cât de puțin bun-simț e condusă lumea asta! Nu există niciun dezastru care să nu se fi abătut asupra omenirii și pe care să nu-l fi prezis cineva – niciodată, în toată istoria omenirii. Și nimeni care a prezis așa ceva și s-a dovedit că a avut dreptate nu s-a ales cu ceva bun din asta. Materazzii nu vor fi sfătuiți de nimeni în această problemă și cu siguranță nu de Thomas Cale. Așa merge lumea și nimeni nu poate face nimic cu privire la asta, niciun om neînsemnat ca tine și nici măcar cineva important ca mine.

— Nu aveți de gând să spuneți nimic ca să îi opriți?

— Nu, nu o voi face, și nici tu. Memphis e inima celei mai mari puteri de pe pământ. Trei forțe foarte simple țin imperiul laolaltă, Cale: comerțul, lăcomia și credința generală că Materazzii sunt prea puternici ca să merite riscul să ne sfideze.

Nu e o opțiune să așteptăm în spatele zidurilor din Memphis ca Izbăvitorii să ne atace. Bosco nu poate învinge, dar noi putem pierde. Nu trebuie decât să fim văzuți ascunzându-ne de el. Am putea aștepta o sută de ani ca Memphis să fie atacat, dar nu va dura șase luni până să izbucnească revolte de aici până în cea mai îndepărtată republică. E război – și am face bine să îi dăm drumul.

— Știu cum vor lupta Izbăvitorii.

Vipond îl privi exasperat.

— Și la ce te aștepți? Să fii consultat? Generalii care plănuiesc campania nu doar au cucerit jumătate din lumea cunoscută, dar au luptat cu sau au fost antrenați de Solomon Solomon, chiar dacă majoritatea nu-l aveau prea mult la inimă. Dar *tu* – un băiat… un *nimic* care luptă ca un câine flămând. Poți uita de asta. Îi făcu semn să plece, adăugând ca să îi dea de gândit: Ar fi trebuit să îl lași pe Solomon Solomon să trăiască.

— El ar fi făcut același lucru pentru mine?

— Într-adevăr, nu, așa că aveai un motiv în plus să îi exploatezi slăbiciunea. Dacă l-ai fi lăsat să trăiască, ți-ai fi

câștigat respectul Materazzilor și l-ai fi făcut pe el să pară un nimic. Forța e la fel de nemiloasă pentru bărbatul care o posedă ca și pentru victimele ei – pe cei din urmă îi zdrobește, pe cel dintâi îl intoxică. Adevărul e că nimeni nu posedă pentru multă vreme genul de putere pe care îl ai tu. Aceia care o au cu împrumut de la Soartă contează pe ea prea mult și sunt ei înșiși distruși.

— Ați inventat dumneavoastră asta sau a fost cineva care n-a trebuit niciodată să stea în fața unei mulțimi urlând să îl vadă cu mațele scoase, din lipsă de ocupație după-amiaza?

— Autocompătimire, nu? Nu ar fi trebuit să fii acolo și o știi.

Iritat, mai ales pentru că nu avea un răspuns potrivit, Cale se întoarse să plece.

— Apropo, raportul cu privire la ce s-a întâmplat noaptea trecută va diminua foarte tare contribuția ta și a prietenilor tăi. Nu te vei plânge cu privire la asta.

— Și de ce?

— După spectacolul de la Opera Roșie ești foarte disprețuit.
Gândește-te la ce tocmai ți-am spus și vei înțelege mai bine. Și, chiar dacă nu, nu vei spune nimic cu privire la ce s-a întâmplat ieri.

— Oricum nu dau doi bani pe ce cred Materazzii.

— Asta e problema ta, nu, că nu-ți pasă ce cred oamenii? Dar ar trebui.

Pe parcursul următoarei săptămâni, nobili Materazzi veniră șuvoi în Memphis de pe domeniile lor. Nici nu te puteai mișca de cavaleri, ordonanțele lor, nevestele și servitoarele nevestelor și numărul mare de hoți, cuțitari, curve, jucători de cărți, cerșetori, borfași, cămătari și negustători de rând, toți căutând ocazia să facă mulți bani de pe urma războiului. Dar se mai învârteau și alte rotițe în afara celor care făceau bani. Între nobilii Materazzi se

reglau probleme complicate de întâietate. Poziția în linia de luptă reprezenta un semn pentru locul pe care îl ocupai în societatea Materazzi – un plan de război al Materazzilor era în parte o strategie militară și în parte ca aranjamentele pe locuri de la o nuntă regală. Ocaziile de a jigni și de a fi jignit erau nenumărate. Astfel că, în ciuda problemei stresante a războiului, Mareșalul își petrecea majoritatea timpului organizând cine și adunări de un fel sau altul ca să netezească penele zburlite în mod periculos, explicând că ceea ce părea o ofensă era de fapt o onoare de mare importanță.

La unul dintre aceste banchete la care a fost și Cale invitat
(la solicitarea lui Vipond, ca parte din încercarea de a-l reabilita) evenimentele au luat din nou o turnură neașteptată. În ciuda dorinței generale a Mareșalului de a nu-l avea pe Simon în prezența lui, și mai ales nu în public, acest lucru nu era întotdeauna posibil, mai ales când Arbell îl implora ca Simon să fie invitat.

Lordul Vipond era un stăpân al informației, false sau adevărate. Avea o rețea considerabilă de indivizi la toate nivelele societății din Memphis, de la vlădică la opincă. Dacă dorea să se cunoască ceva pe scară largă sau să se creadă ceva, atunci le dădea acestor informatori o poveste, adevărată sau nu, și atunci ei împrăștiau vorba. Asemenea metode de a împrăștia zvonuri utile și de a le nega pe cele dăunătoare au fost, desigur, folosite de fiecare conducător de la cel mai înalt rege până la cel mai amărât primar. Diferența dintre Vipond și ceilalți practicanți ai artei negre a zvonului era că Vipond știa că, pentru ca informatorii lui să fie crezuți atunci când era cu adevărat important, trebuia ca aproape tot ce spun ei să fie adevărat. Ca urmare, orice minciună pe care o răspândeau informatorii lui era aproape întotdeauna crezută cu ochii închiși. Vipond folosise o parte din acest capital valoros pe Cale pentru că era foarte conștient că cei apropiați de sau înrudiți cu Solomon

Solomon aveau gânduri de răzbunare. Asasinarea lui Cale era aproape o certitudine. În ciuda a ceea ce îi spusese lui Cale, Vipond răspândise vorba că băiatul luptase cu eroism alături de Materazzi ca s-o salveze pe Arbell și astfel posibilitatea ca el să fie otrăvit sau înjunghiat pe o alee întunecată scăzuse considerabil, chiar dacă nu de tot. În mod neobișnuit, dacă Vipond ar fi fost întrebat de ce pierde atât de mult timp cu cineva care nu are absolut nicio importanță, nu ar fi fost capabil să răspundă. Dar, pe de altă parte, nu era nimeni care să îl întrebe.

Vipond și Mareșalul Materazzi se consultau de câteva ore într-o încercare frustrantă de a crea un plan de bătălie care să ia în considerație toate chestiunile complicate de statut și putere ridicate de așezarea Materazzilor pe front. Adevărul e că le lipsea Solomon Solomon, a cărui reputație eroică de soldat îl făcuse de neprețuit în poziția de a negocia și a stabili compromisuri între diversele partide Materazzi care se luptau pentru întâietate în linia frontului.

— Știi, Vipond, spuse Mareșalul nefericit. Oricât de mult admir subtilitățile cu care gestionezi aceste lucruri, trebuie să recunosc că, la urma urmei, sunt câteva probleme pe lumea asta care nu pot fi rezolvate cu o mită generoasă sau cu aruncarea dușmanului peste o stâncă abruptă într-o noapte întunecoasă.

— Adică, Milord?

— Băiatul ăla, Cale. Nu-l apăr pe Solomon Solomon – știi că am încercat să opresc duelul –, dar sincer să fiu nu am crezut că băiatul are vreo șansă în fața lui.

— Și dacă ați fi crezut?

— N-ai de ce să iei tonul ăla superior cu mine. Nu-mi spune că tu faci întotdeauna ce-i corect față de ce-i înțelept. Ideea e că aveam nevoie de Solomon Solomon; el ar fi calmat lucrurile și i-ar fi pus la locul lor pe nenorociții ăștia. E simplu – avem nevoie de Solomon Solomon și nu avem nevoie de Cale.

— Cale va salvat fiica, Milord, și și-a riscat viața luptând

s-o apere.

— Vezi, iar faci asta – dintre toți oamenii tu ar trebui să știi cel mai bine că nu pot privi lucrurile dintr-un punct de vedere personal. Știu ce-a făcut și sunt recunoscător. Dar numai ca tată. Ca șef al statului, subliniez doar faptul că statul are nevoie de Solomon Solomon mai mult decât are nevoie de Cale. Acesta e doar adevărul evident și nu are rost să îl negi.

— Atunci ce regretați, Milord? Că nu l-ați aruncat de pe o stâncă înainte de luptă?

— Crezi că poți să mă faci să mă simt prost și să dau înapoi?

În primul rând, i-aș fi dat un sac mare de aur și i-aș fi spus să se care și să nu se mai întoarcă. Ceea ce, dacă tot veni vorba, intenționez să fac după ce se termină războiul ăsta.

— Și dacă ar fi spus nu?

— Aș fi fost al naibii de suspicios. De ce mai pierde vremea pe aici, oricum?

— Pentru că i-ați dat o slujbă bună în mijlocul celui mai bine păzit kilometru pătrat din toată lumea.

— Deci e vina mea? Ei bine, dacă e, o să îndrept lucrurile. Băiatul e o amenințare. E o piază rea la fel ca individul ăla din burta balenei.

— Iisus din Nazaret?

— Da, ăla. După ce se termină povestea asta cu Izbăvitorii,

Cale dispare și am încheiat discuția.

Ceea ce îl adusese pe Mareșal într-o dispoziție atât de proastă era gândul că trebuie să stea cu fiul său o seară întreagă – umilința asta era aproape mai mult decât putea el să îndure.

Dar până la urmă banchetul a mers bine. Nobilii prezenți părură pregătiți și chiar dornici să își lase la o parte vechile resentimente și certuri și să prezinte un front unit în fața amenințării Izbăvitorilor pentru Memphis, în general, și pentru

Arbell Gât-de-Lebădă, în special. Pe parcursul cinei, aceasta a fost atât de dulce și totuși blândă și amuzantă, și mai ales uimitor de frumoasă, că portretul grotesc al Izbăvitorilor păru un motiv din ce în ce mai puternic să își pună deoparte neînțelegerile minore și să facă față amenințării acestor fanatici religioși.

Pe toată durata banchetului, ea încercă cu disperare să nu se uite la Cale. Îl dorea și îl iubea cu atâta intensitate, că simțea că va fi evident chiar și pentru cel mai obtuz dintre invitați. De cealaltă parte, Cale era bosumflat pentru că credea că ea îl evită. Îi era rușine de el, gândea el, îi era jenă să fie în preajma lui în public. Pe de altă parte, temerile Mareșalului, că va fi rușinat de Simon părură neîntemeiate, într-adevăr, băiatul stătea acolo fără să spună nimic, ca de obicei – dar expresia lui obișnuită de panică și nedumerire îngrozită dispăruse. Acum expresia lui părea în întregime normală: când una de interes, când una de amuzament. Mareșalul se simțea din ce în ce mai iritat din cauza unei tuse minore de care nu reușise să scape, probabil din cauză că trebuise să urle atât la solicitanții lui nenumărați.

Un alt lucru care îl enerva pe Mareșal era tânărul care stătea lângă Simon. Nu-l recunoștea și nici nu vorbise toată seara, dar pe tot parcursul cinei își smucise mâna dreaptă într-o serie nebunească de mici împunsături, lovituri mărunte, cercuri nesfârșite și tot așa. Într-un târziu, începu să îl calce pe nervi pe Mareșal atât de mult că era pe punctul de a-i ordona servitorului său personal, Pepys, să îi ceară oaspetelui să se potolească sau să iasă afară când tânărul însoțitor al lui Simon se ridică în picioare și așteptă să se facă liniște – o acțiune atât de uimitoare într-o asemenea companie, că râsetele și conversația încetară imediat.

— Mă numesc Jonathan Koolhaus, anunță Koolhaus, și sunt instructor de limbă pentru Lord Simon Materazzi. Lord Simon dorește să spună ceva.

Auzind asta, încăperea amuți, mai mult din uimire decât din respect. Simon se ridică apoi și începu să își miște mâna dreaptă exact în același mod ciudat în care o făcuse și Koolhaus toată seara. Koolhaus traduse:

— Lord Simon Materazzi spune: „Am stat toată seara vizavi de Reverendul David Lascelles și în tot acest timp Reverendul
Lascelles s-a referit la mine de trei ori numindu-mă un retardat care bate câmpii. Simon zâmbi, un zâmbet larg și amuzat. Ei bine, Reverend Lascelles, atunci când vine vorba de un retardat care bate câmpii, așa cum spun copiii la locul de joacă: cine zice, ăla e".

Explozia de râsete care urmă a fost alimentată și de imaginea lui Lascelles cu ochii ieșiți din orbite și cu fața roșie nu numai pentru că nu apreciase gluma. Mâna dreaptă a lui Simon se mișcă repede înainte și înapoi.

— Lord Simon Materazzi spune că „Reverendul David pretinde că e o dezonoare imensă pentru el să stea vizavi de mine". Simon făcu o plecăciune batjocoritoare Reverendului David și Koolhaus făcu la fel. Mâna dreaptă a lui Simon se mișcă din nou. „Vă spun eu dumneavoastră, Reverend Lascelles, că dezonoarea e numai a mea."

Cu asta Simon se așează jos, zâmbind cu bunăvoință, și Koolhaus făcu la fel.

Timp de un moment mesenii se holbară uimiți, deși se auziră și râsete, și aplauze. Apoi, ca și cum ar fi făcut cu toții o înțelegere tacită, oaspeții se hotărâră să ignore ceea ce tocmai văzuseră și să pretindă că nu s-a întâmplat nimic. Apoi râsetele și conversația se reaprinseră și totul continuă, cel puțin de ochii lumii, ca mai înainte.

La vremea cuvenită, seara se termină, iar oaspeții au fost conduși afară pe ușă în noapte. Mareșalul, însoțit de Vipond, aproape alergă spre apartamentele lui personale, unde ordonase să fie așteptat de fiul și fiica lui. Nici nu intră bine pe ușă că întrebă:

— Ce se petrece? Ce fel de truc fără inimă e acesta.

Se uită spre fiica lui.

— Nu știu nimic despre asta. E un mister atât pentru mine, cât și pentru tine.

În tot acest timp Koolhaus, uimit, îi făcea semn cu degetele lui Simon cât de discret putea.

— Asta, tu – ce faci?

— E… un limbaj al semnelor, domnule.

— Ce înseamnă asta?

— E foarte simplu, domnule. Fiecare gest al degetului meu reprezintă un cuvânt sau o acțiune.

Koolhaus era atât de emoționat, că vorbea atât de repede și abia îl puteai înțelege.

— Mai rar! strigă Mareșalul.

Koolhaus, tremurând, repetă ce spusese. Mareșalul se holbă, neîncrezător, în timp ce fiul său îi făcea semne lui Koolhaus.

— Lord Simon spune… ăăă… să nu vă supărați pe mine.

— Atunci explică ce e asta.

— E simplu, domnule. Așa cum am spus, fiecare semn reprezintă un cuvânt sau o emoție.

Koolhaus se atinse pe piept cu degetul mare.

— Îmi… Apoi strânse palma în pumn și îl frecă într-o mișcare circulară pe piept. Cer scuze. Ridică degetul mare din pumn, arătă înainte și făcu o mișcare ca de ciocan. Pentru ce am făcut. Arătă spre Mareșal. Pe tine. Își smuci încheietura și pumnul înainte și înapoi. Furios. Apoi repetă fiecare gest atât de repede că era aproape imposibil să distingi ceva. Îmi pare rău că te-am înfuriat.

Mareșalul îl privi pe fiul său de parcă privitul i-ar fi dezvăluit adevărul. Neîncrederea și speranța erau amândouă evidente pe fața lui. Apoi inspiră adânc și se uită la Koolhaus.

— De unde știu eu sigur că vorbește fiul meu, și nu tu?

Koolhaus începu să își recâștige o parte din calmul lui obișnuit.

— Nu puteți să știți, Milord. Tot așa cum niciun om nu

poate fi sigur că numai el este o ființă gânditoare și simțitoare, și toți ceilalți sunt mașinării care pretind că sunt asta.

— Doamne Sfinte, spuse Mareșalul. Ești un copil al Fermei de Creiere după cum vorbești.

— Într-adevăr, sunt, domnule. Dar tot e adevărat ce spun. Știți că alții simt și gândesc ca dumneavoastră pentru că de-a lungul timpul rațiunea va spus diferența dintre adevăr și minciună. La fel, dacă veți vorbi cu fiul dumneavoastră prin mine, veți descoperi că, deși este needucat și complet ignorant, are o minte la fel de ascuțită ca și dumneavoastră sau ca mine.

Era greu să nu fi impresionat de sinceritatea insultătoare a lui Koolhaus.

— Foarte bine, spuse Mareșalul. Lasă-l pe Simon să îmi spună cum a fost aranjată treaba asta de la început până în seara asta. Și nu adăuga nimic și nici nu-l face mai deștept decât este.

Astfel că în următoarele cincisprezece minute Simon avu prima conversație cu tatăl său și tatăl cu fiul. Din când în când Mareșalul punea întrebări, dar cel mai mult asculta. Și, până când Simon termină, le curgeau lacrimi pe față și lui, și surorii lui.

Într-un târziu, Mareșalul se ridică și își îmbrățișă fiul.

— Îmi pare rău, băiete, atât de rău!

Apoi îi spuse unuia dintre soldați să îl cheme pe Cale. Koolhaus îi ascultă ordinul cu sentimente amestecate. Explicația oferită de Simon fusese, în opinia lui Koolhaus, orientată pe nedrept în favoarea ideii lui Cale de a-l învăța pe Simon un simplu limbaj al semnelor și luase suficient în calcul faptul că Koolhaus îl transformase dintr-o serie de gesturi simpliste într-un limbaj real și viu. Acum se părea că țăranul ăla de Cale urma să îi fure toți laurii cuveniți. Cale fusese desigur luat prin surprindere de cele întâmplate, la fel ca toți ceilalți oaspeți de la banchet, căci nu avusese idee de progresele pe care le făcuseră Koolhaus și Simon,

deoarece profesorul îl pusese pe Simon să jure că va păstra secretul cu intenția de a le face o surpriză tuturor și de a-și asuma meritele.

Cale se aștepta la o ceartă și a fost oarecum nedumerit să fie salutat ca pe un salvator atât de către Arbell, cât și de Mareșal, care se simțea vinovat de decizia lui nerecunoscătoare, dar nu neapărat greșită, de a scăpa de Cale.

Dar și Arbell se simțea vinovată. În zilele de după evenimentele îngrozitoare de la Opera Roșie petrecuse nopți senzuale cu Cale, devorându-i cu pasiune fiecare centimetru din corp, iar zilele și le petrecuse ascultându-i pe musafirii ei discutând despre oribila moarte a lui Solomon Solomon. Deoarece în trecut își exprimase doar neplăcerea față de garda ei misterioasă de corp, nimeni nu se simțea stânjenit să descrie ce se întâmplase cu cele mai neplăcute detalii. Unele lucruri puteau fi considerate bârfe sau prejudecăți în favoarea unuia din societatea lor, dar până și cinstita și blânda Margaret Aubrey i-a spus:

— Nu știu de ce am rămas. La început mi-a părut așa rău pentru el! Părea așa de mic acolo! Dar, Arbell, n-am văzut în viața mea un lucru mai rece sau mai brutal. A vorbit cu el înainte să îl omoare. Îl puteam vedea zâmbind. „Nu te porți așa nici cu porcii”, spunea tatăl meu.

Auzind asta, sentimentele tinerei prințese erau la mare îndoială. Cu siguranță că era ofensată de insulta adusă iubitului ei, dar nu văzuse și ea acea răceală ucigașă ciudată? Cine o putea învinovăți dacă un tremur înăbușit nu-și găsea loc în cele mai adânci cotloane ale inimii ei, ca să fie încuiat acolo? Dar toate aceste gânduri îngrozitoare au fost izgonite de descoperirea că iubitul ei aproape îl adusese pe fratele ei înapoi din morți, îi luă mâna și i-o sărută cu pasiune, dar și cu mirare – și îi mulțumi pentru ce făcuse. Nici măcar faptul că el îi acorda meritele lui Koolhaus nu făcu nicio diferență. Mareșalul, între multele încercări de a-și drege glasul, și Arbell îi mulțumiră

funcționarului, dar apoi se întoarseră să îi aducă mai multe laude și recunoștință lui Cale. Koolhaus se simți trădat, uitând foarte ușor că băiatul fusese cel care observase inteligența ascunsă a lui Simon Materazzi și găsise o metodă de a o aduce la suprafață. Încercarea lui Cale de a-l include în atmosfera generală de mulțumiri și recunoștință era doar felul lui, se gândi Koolhaus, de a fi centrul atenției și de a-l scoate pe el din ecuație. Astfel că într-o zi în care Cale își câștigă în sfârșit de partea sa doi oameni dintre cei care se îndoiau de el, echilibră lucrurile făcându-și încă un dușman.

33

În noaptea aceea Arbell Materazzi îl ținu pe Cale în brațele ei, după ce își izgonise orice îndoieli cu privire la el. Ce curajos era el și ce nerecunoscătoare fusese ea că adăpostise în sufletul ei asemenea îndoieli – și acum el făcuse acea schimbare miraculoasă a fratelui ei. Cât de generos față de alții îl făcea să pară acest gest și cât de deștept și perspicace! Aproape ardea de adorație și făcu dragoste cu el în seara aceea, venerându-l cu fiecare centimetru din trupul ei suplu și minunat. Ce efect magic nemaipomenit a avut asta asupra sufletului distrus al lui Cale, ce bucurie și uimire îi aduse! Mai târziu, când zăcea înfășurat în brațele ei elegante și picioarele ei lungi, Cale începu să simtă că cele mai profunde straturi ale sufletului său înghețat erau atinse de soare.

— Promite-mi că nu vei păți nimic, spuse ea după aproape o oră de liniște.

— Tatăl tău și generalii lui nu au nicio intenție să mă lase să mă apropii de câmpul de luptă. Și oricum nu am de gând să mă duc. Nu am nimic de-a face cu asta. Treaba mea e să am grijă de tine. Asta e tot ce mă interesează.

— Dar dacă se întâmplă ceva cu mine?

— Nu se va întâmpla nimic cu tine.

— Nici măcar tu nu poți fi sigur de asta.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Îi ținu fața în mâini și privi în ochii lui ca și cum ar fi căutat ceva. Știi tabloul acela de pe peretele din camera alăturată.

— Stră-străbunicul tău?

— Da – cu a doua lui soție, Stella. Motivul pentru care l-am pus acolo e o scrisoare pe care am găsit-o când eram copil, scotocind prin niște mărunțișuri vechi de-ale familiei pe care le-am găsit într-un cufăr. Nu cred că se uitase

cineva în el de vreo sută de ani.

Se ridică și se duse spre o comodă din celălalt capăt al camerei, goală și frumoasă cât să oprească inima unui bărbat. Scotoci în ea un moment apoi se întoarse cu un plic. Scoase două pagini acoperite de scris și le privi cu tristețe.

— Aceasta e ultima scrisoare pe care i-a scris-o Stellei înainte să moară în asediul de la Ierusalim. Vreau să asculți ultimul paragraf pentru că vreau să înțelegi ceva.

Se așeză la capătul patului și începu să citească:

Scumpa mea Stella,

Este aproape sigur că vom ataca din nou în câteva zile – poate chiar mâine. În caz că nu voi mai putea să îți scriu din nou, mă simt obligat să scriu aceste rânduri care să ajungă sub ochii tăi când eu nu voi mai fi.

Stella, iubirea mea pentru tine nu cunoaște moarte, căci se pare că mă leagă de tine cu funii puternice pe care nici Dumnezeu nu le poate rupe; dacă nu mă întorc, draga mea Stella, să nu uiți niciodată cât de mult te iubesc, și când îmi voi da ultima suflare pe câmpul de luptă, ea îți va șopti numele.

Dar, Stella! Dacă morții se pot întoarce pe pământ și se pot mișca nevăzuți printre cei pe care i-au iubit, eu voi fi întotdeauna lângă tine; în ziua cea mai luminoasă și în noaptea cea mai întunecată – în mijlocul celor mai fericite momente și ore triste – întotdeauna, întotdeauna; și dacă vei simți o briză domoală pe obrazul tău, aceea va fi răsuflarea mea; sau dacă aerul rece îți va răcori tâmplele dureroase, acela va fi spiritul meu care va trece pe lângă tine.

Arbell ridică privirea, cu lacrimi în ochi.

— Aceasta a fost ultima dată când a mai auzit de el. Se târî aproape de Cale de la capătul patului și îl ținu strâns în brațe.

Și eu sunt legată de tine. Să ții minte asta, indiferent ce se întâmplă, întotdeauna voi fi aproape, întotdeauna îmi vei simți spiritul veghind asupra ta.

Amețit și doborât de această tânără femeie frumoasă și pasională, Cale nu știu ce să răspundă. Dar în scurt timp, cuvintele nu mai fură necesare.

34

Wilfred „Cinci-Burți” Penn, paznic al orașului York, la o sută șaizeci de kilometri nord de Memphis, își forță ochii să rămână deschiși în timp ce privea peste zidurile orașului. Un alt soare frumos se ridică peste pădurile care înconjurau orașul și Cinci-Burți se gândi că, oricât de urâtă și plictisitoare era garda de noapte, acesta era un moment al zilei care, oricât de des îl vedeai, te făcea de fiecare dată să te bucuri nespus că trăiești.

Abia atunci observă ceva atât de ciudat, încât această ciudățenie, și imposibilitatea ei îl nedumeriră mai degrabă decât să îl alarmeze. Ce credea el că vede nu se putea întâmpla, pur și simplu. De dincolo de linia copacilor, cam la doi kilometri și jumătate distanță un obiect mare și negru se ridicase din pădure și plutea prin cerul roșiatic-albăstrui îndreptându-se înspre oraș. Obiectul negru deveni din ce în ce mai mare și păru să se miște din ce în ce mai repede până când, blocat în loc ca un animal înainte de tăiere, Cinci-Burți privi cum o piatră imensă de dimensiunea unei vaci zboară peste el vreo șase metri rotindu-se încet. Căzu peste oraș, distrugând patru case mari în timp ce ricoșa printre grămezile de piatră sfărâmată și praf și se opri în sfârșit în Grădina Municipală a Privighetorilor.

În următoarele două ore, cele patru catapulte mobile pentru asediu ale Izbăvitorilor mai lansară încă zece pietre, și, pentru că erau bine poziționate au făcut foarte multe stricăciuni în ziduri. Modelele erau noi și netestate pe câmpul de luptă, iar la două dintre ele le plesniră brațele. Inginerii Pontifi care însoțiseră Armata a Patra a Izbăvitorului Generalul Princeps și-au făcut eficient măsurătorile și evaluările privind slăbiciunile noilor modele de catapultă și într-o oră și-au împachetat pârghiile rupte și au început marșul lung de întoarcere la Shotover.

După-amiaza era atât de cald, că, deși nu cântau păsările, țârâitul greierilor era aproape asurzitor. La ora trei urmă un atac scurt din partea unei cavalerii de două sute cincizeci de Materazzi din oraș, cu scopul de a obține un răspuns care să îi dea comandantului garnizoanei o idee cu privire la adversarul cu care se confruntă. O ploaie de săgeți din copaci îi făcură să se întoarcă din drum și nu primiră drept răspuns pentru efortul lor decât doi morți, cinci răniți și zece cai care au trebuit eutanasiați. Izbăvitorii ascunși după linia copacilor priveau retragerea cavaleriei. Toți puteau simți o tensiune hidoasă în aer de parcă ceva îngrozitor își ținea respirația și era pe punctul de a ataca. Dar apoi au început să râdă când tăcerea amenințătoare a fost întreruptă de creaturile care erau chiar cauza ei. Cosașii, amuțiți de sosirea cailor și calmați de dispariția lor, își reîncepură țârâitul într-un suflet de parcă ar fi fost o singură creatură, și nu un milion.

În acea noapte începu adevărata muncă murdară când Sergentul-Șef Trevor Beale și zece dintre oamenii lui se duseră în patrulare în Pădure Dudley, pe cât de șovăitor și precaut vă puteți imagina. Până în zori, Beale și șapte dintre oamenii lui se întoarseră între zidurile cetății cu doi prizonieri Izbăvitori. Imediat Sergentul îi dădu raportul Guvernatorului din York cu privire la ce se întâmplase noaptea trecută.

— De ce Dumnezeu ne atacă Izbăvitorii pe noi?

— N-am idee, domnule, spuse Sergentul-Șef Beale.

— Asta era o întrebare retorică, domnule Sergent-Șef, adresată doar ca să producă un efect, nu să primească și un răspuns.

— Da, domnule.

— Cam câți sunt?

— Între opt mii și șaisprezece mii, domnule.

— Nu poți să fii mai exact?

— Am orbecăit într-o pădure deasă în beznă în mijlocul unei armate bine păzite, deci nu, domnule, nu pot să fiu

mai exact.
Mă îndoiesc că sunt mai puțini, mă îndoiesc că sunt mai mulți.

— Ești foarte obraznic, domnule Sergent-Șef.

— Am pierdut trei oameni în seara asta, domnule, îmi pare rău, dar nu cred că e vina mea.

— Nu, domnule.

Trei ore mai târziu, Sergentul-Șef Beale se întoarse în biroul
Guvernatorului Agostino.

— Tot ce am putut scoate de la ei, de la unul din ei, adică – e o estimare cu privire la numărul lor. Înainte să închidă gura definitiv, prizonierul a spus că sunt vreo șase mii în pădure, dar că armata se divizase cu trei zile în urmă – a, și că sunt conduși de cineva numit Princeps.

— Dați-mi o oră cu el, domnule.

— Mă îndoiesc că ești mai bun la torturatul prizonierilor decât Bradfor. Asta e slujba lui, la urma urmei. Și, oricum, vreau să mergi împreună cu trei oameni să duceți un mesaj în
Memphis. Luați-o pe drumuri diferite; alege-i pe cei care au cele mai mari șanse să treacă de soldații Izbăvitorilor.

La o oră după ce Beale și oamenii lui au părăsit orașul, Izbăvitorii au asediat o breșă în zidul de sud și a urmat o luptă scurtă, dar sălbatică cu cei trei sute de Materazzi în armuri complete care îi așteptau. Izbăvitorii au fost izgoniți cu douăzeci de oameni în minus și fără răni serioase de partea Materazzilor, cel puțin așa părea la început. Abia după o oră a devenit clar că lipseau trei Materazzi.

Și mai ciudate au fost cele patru coloane de fum care au început să se ridice pe fundalul cerului albastru de vară din locurile unde se aflau catapultele Izbăvitorilor. Un grup de cercetași s-au întors la scurtă vreme și au raportat guvernatorului că armata Izbăvitorilor se retrăsese și că își arseseră cele patru catapulte de asediu pe care le aduseseră cu atât de mult efort la York.

Când Beale ajunse la Memphis trei zile mai târziu, orașul avea deja vești despre cealaltă jumătate a Armatei a Patra a Izbăvitorului Generalul Princeps, dar au fost la fel de uimiți de ce au auzit de la Beale. A doua forță a Izbăvitorilor, în loc să atace cele trei orașe-fortărețe din drumul lor, toate la fel de importante din punct de vedere strategic ca și York, a trecut pur și simplu pe lângă ele și s-a îndreptat spre Fort Invincible.

Gluma care circula printre Materazzi era că Fort Invincible nu era un fort, dar că asta nu conta, pentru că nu era nici invincibil. De fapt, era un loc cu câmpii largi și delușoare care se terminau brusc și erau înlocuite de canioane înguste și trecători stâncoase. Împreună, aceste două forme de relief contrastante reprezentau cel mai bun și cel mai prost teren pe care puteau opera cavaleriile și soldații în armuri complete. Prin urmare, era cel mai bun loc de antrenament pentru Materazzii care intrau și ieșeau din Fort Invincible provenind din tot imperiul. Rezultatul era că niciodată nu erau în fort mai puțin de cinci mii de cavaleri și soldați deodată, mulți dintre ei cu ani de experiență. Nu avea niciun sens din punct de vedere militar ca Izbăvitorii să atace Fort Invincible: însemna să provoace armata Materazzi într-unul din punctele cele mai puternice, pe locul unde ei exersau zilnic. Patru mii de Izbăvitori se așezaseră în formație de luptă pe delușoarele din fața fortului și îi provocară pe Materazzi să îi atace. Asta și făcură. Din nefericire pentru Izbăvitori, o escadrilă de o mie de cavaleri Materazzi care se întorceau de la un exercițiu, i-au prins din spate și rezultatul a fost o învălmășeală sângeroasă pentru Izbăvitori în care și-au pierdut aproape jumătate din oameni. Luptându-se să iasă din ambuscadă, cei două mii care au rămas au bătut în retragere spre Cheile Thamisei și li s-au alăturat celor patru mii de Izbăvitori care îi așteptau acolo. Aici terenul era mai dificil pentru cai și Izbăvitorii nu au mai avut ghinion de data asta. Rezultatul primei zile de bătălie a fost crunt, dar neconcludent. Nu a mai fost și a

doua zi de bătălie. Când Materazzii s-au trezit, au descoperit că Izbăvitorii se retrăseseră în munți unde cavaleria nu-i putea urma. Ceea ce îi nedumerea pe generalii Materazzi din Memphis era care fusese scopul atacului asupra cetății Fort Invincible.

Veștile care au sosit în Memphis a doua zi au fost ciudate într-un mod foarte diferit, dacă poți numi ciudat ceva groaznic și dezgustător. La ora șapte, pe unsprezece ale lunii, Infanteria a Doua Călare a Izbăvitorilor condusă de Izbăvitorul Petar Brzica a intrat în Mount Nugent, un sat cu o mie trei sute de locuitori. A existat un singur martor al sosirii lor, un băiat de paisprezece ani care, bolnav de dragoste după o fată din sat, se trezise devreme și se dusese în pădurile învecinate să își plângă nefericirea fără să se expună batjocurii fraților săi mai mari. Pentru băiatul care privea dintre copaci, a fost o imagine ciudată, dar ciudățenia celor trei sute de soldați care se îndreptau spre Mount Nugent a fost mult îmblânzită de faptul că purtau sutane, ceva ce nu mai văzuse niciodată și că erau călare pe măgăruși, și astfel se zgâlțâiau în sus și în jos într-un mod care părea comic, și nu semănau deloc cu detașamentul magnific de amenințător al cavaleriei Materazzilor la care se holbase copleșit în timpul singurei sale vizite la Memphis. Când Izbăvitorii au părăsit satul opt ore mai târziu, toți locuitorii lui erau morți, cu excepția băiatului. Descrierea masacrului făcută de Șeriful Județean era bazată pe relatările lui și sosi pe biroul lui Vipond împreună cu un sac de pânză.

Izbăvitorii i-au trezit repede pe săteni și i-au informat cu ajutorul unei portavoce că aceasta era doar o ocupație temporară și că, dacă nu opuneau rezistență, nu vor fi răniți.

Bărbații și femeile au fost separați și la fel și copiii sub zece ani. Femeile au fost duse în silozul de cereale, care era gol, căci recolta nu fusese culeasă încă.

Bărbații au fost ținuți în sala de reuniuni. Copiii au fost duși la Primărie, singura clădire cu trei etaje din sat, și au fost ținuți acolo la etajul al doilea. Când am sosit noi, am descoperit că Izbăvitorii ridicaseră un postament în centrul satului și pe acel postament era dispozitivul atașat acestui raport.

Vipond deschise sacul de pânză. Înăuntru era un fel de mănușă, dar fără degete, de genul celor utilizate de comercianții din piețe iarna ca să își încălzească mâinile, dar să își mențină degetele iuți. Materialul din care era făcută aceasta era o piele groasă și tare, iar din partea cea mai groasă de-a lungul palmei ieșea o lamă lungă de doisprezece centimetri, rotunjindu-se ușor la capăt ca să urmeze linia gâtului uman. Pe lamă era inscripționat „Graviso”, după locul de proveniență. În interiorul mănușii era o etichetă, ca acelea atașate hainelor elevilor, cu numele Peter Brzica cusut cu atenție cu ață albastră. Tremurând, Cancelarul Vipond se întoarse la raport.

Începând cu femeile, Izbăvitorii le-au adus una câte una. Au fost puse să îngenuncheze. Apoi un singur Izbăvitor care purta dispozitivul trimis cu această scrisoare venea din spate, le trăgea capetele pe spate, expunându-le gâtul și-și trecea lama, evident curbată pentru acest scop, peste gâturile victimelor. Corpurile erau apoi târâte din vedere și apoi următoarea victimă era adusă din clădirea în care erau ținute. Nu am găsit decât un singur mator în viață – un băiat. Conform celor relatate de el, fiecare dintre aceste crime nu dura decât maxim treizeci de secunde de la început la sfârșit. Neștiindu-și soarta, victimele păreau că se tem, dar nu erau îngrozite, iar asasinările au fost efectuate cu o asemenea viteză că nimeni nu a strigat, nici atunci, nici pe parcursul întregii zile. În acest mod, Izbăvitorii au ucis toate femeile (391) până la ora unu. (Martorul a

putut vedea ceasul din turnul Primăriei.) Bărbații din sat au fost executați în aceeași manieră (503). Totuși, când a venit vorba de copiii sub zece ani (304), și-au pierdut grija să-și păstreze acțiunile în secret. Câte unul sau câte doi, copiii au fost aruncați de la cel mai înalt balcon pentru a le rupe gâturile. Nici cel mai mic bebeluș nu a fost scutit. În toată viața mea nu am mai văzut așa ceva. După terminarea declarației, și înainte să îl putem opri, martorul a alergat în pădure, jurând că se va răzbuna pe atacatori.
Geoffrey Menouth, Șeriful Județului Maldon

Timp de trei zile, în timpul orelor de lumină, Cale fusese în pădurile care mărgineau Parcul Regal, privind armata Materazzi antrenându-se în armură completă. Testase pe pielea sa greutatea unui costum lăsat într-un coridor în timp ce stăpânul armurii se instala întruna din camerele din palatul lui Arbell. Trebuie să fi fost cineva foarte important pentru că orașul era deja plin de Materazzi până în punctul în care nici dragostea, nici banii, nici rangul, care era cel mai important din toate, nu-ți puteau obține un pat decent. Cale estimă că armura cântărea în jur de treizeci de kilograme. Văzând-o, nu-și putea da seama cum de Materazzii puteau fi atât de rapizi și de flexibili cu ea, oricât de multă protecție oferea. Dar, după ce îi privi exersând, își dădu seama că se înșelase complet. Era uimit de cât de repede se mișcau, cât de ușori păreau și cum armura părea să curgă cu fiecare mișcare a lor. Puteau să sară pe și de pe cal cu o ușurință care îl uimi. Conn Materazzi chiar se cățără pe o scară pe dosul ei și apoi se întoarse pe cealaltă parte ca să se urce în turnul pe care se prefăcea că îl cucerește. Loviturile pe care și le aplicau ar fi tăiat în două un bărbat fără armură, dar ei păreau să scape nevătămați și după cea mai cruntă lovitură. Aveau câteva puncte vulnerabile – partea de sus și interiorul coapsei, de exemplu dar era extrem de riscant să te confrunți cu unul față în

față. La asta trebuia să se gândească.

— BAU! Te-am prins, spuse Kleist, ieșind de după un copac, însoțit de Vagul Henri și de IdrisPukke.

— V-am auzit venind de acum cinci minute. Vânzătoarea grasă de la gelaterie ar fi făcut mai puțin zgomot decât voi.

— Vipond vrea să te vadă.

Pentru prima dată Cale se uită la ei.

— A spus de ce?

— O flotă a Izbăvitorilor condusă de nemernicul ăla de Coates a atacat un loc numit Port Collard, a dat foc la jumătate din el, apoi a plecat. Unul dintre soldați mi-a spus că localnicii îi spun Micul Memphis.

Cale închise ochii de parcă ar fi auzit o veste foarte proastă.

Și așa și era. Când termină de explicat de ce, nimeni nu spuse nimic o vreme.

— Ar trebui să plecăm, spuse Kleist. Acum. În seara asta.

— Cred că are dreptate, zise Vagul Henri.

— Și eu. Doar că eu nu pot.

Kleist gemu.

— Pentru Dumnezeu, Cale, cum crezi că o să se termine între tine și Madam Grozava?

— De ce nu te duci naibii?

— Cred că ar trebui să îi spui lui Vipond, zise IdrisPukke. Am terminat aici. De ce nu vă dați seama de asta?

— Toarnă asta la Vipond și o să sfârșim toți trei pe fundul Golfului Memphis ca hrană pentru pești.

— Ar putea avea dreptate, spuse Vagul Henri. În acest moment suntem la fel de populari ca un furuncul.

— Și știm cu toții a cui vină e, zise Kleist, uitându-se la Cale.

A ta, în caz că te întrebi.

— O să îi spun lui Vipond mâine. Voi doi plecați în seara asta, adăugă Cale.

— Eu nu plec, protestă Vagul Henri.

— Ba da, pleci, spuse Cale.

— Nu, nu plec, insistă Vagul Henri.

— Ba da, pleci, spuse Kleist, la fel de insistent.

— Ia partea mea de bani și pleacă, îl îndemnă Vagul Henri.

— Nu vreau partea ta.

— Atunci n-o lua. Nu te oprește nimic să nu pleci pe cont propriu.

— Știu că nu mă oprește nimic, dar nu vreau să plec.

— De ce? întrebă Vagul Henri.

— Pentru că, zise Kleist, îmi e frică de întuneric. Spunând asta, își scoase sabia și începu să împungă cel mai apropiat copac. Rahat! Rahat! Rahat!

În această conversație, cei trei au decis să rămână cu toții și că IdrisPukke se va duce cu Cale să îi spună lui Vipond.

De data asta Cale nu mai trebui să aștepte când ajunse la biroul lui Vipond, ci fu condus direct înăuntru. Primele zece minute au fost folosite ca Vipond să îi povestească lui Cale despre cele trei atacuri ale Izbăvitorilor și despre masacrul de la Mount Nugent. Îi dădu lui Cale mănușa lăsată pe postamentul din centrul satului.

— E un nume scris înăuntru. Îl cunoști?

— Brzica? Era călăul de la Templu. Era răspunzător de uciderea oricui nu era desemnat să devină un Act de Credință.

„Execuții publice pentru contemplarea religioasă a credincioșilor.” După tonul cu care o spuse reieși clar că era ceva învățat pe de rost. Acestea erau îndeplinite de Izbăvitori mai sfinți decât el. Nu l-am văzut niciodată folosind-o, dar Brzica era cunoscut pentru viteza cu care omora cu chestia asta.

— Misiunea mea, spuse Vipond încet, este să îl găsesc pe acest om. Se așează și inspiră adânc. Niciunul dintre aceste atacuri nu pare să aibă sens. Poți să ne spui ceva despre strategiile pe care le folosesc Izbăvitorii?

— Da.

Vipond se lăsă pe spate în scaun și se uită la Cale, remarcând tonul ciudat din răspunsul lui.

— Știu aceste tactici pentru că eu am fost cel care le-a conceput. Dacă îmi arătați o hartă, pot să vă explic.

— Având în vedere ce tocmai mi-ai spus, nu cred că ar fi înțelept din partea mea să îți arăt o hartă. Mai întâi, explică.

— Dacă vreți ajutorul meu, am nevoie de hartă ca să explic ce vor face și ca să găsim o soluție să îi oprim.

— Fă-mi un rezumat. Apoi vedem și ce e cu harta.

Cale vedea că Vipond e mai mult sceptic decât neîncrezător – nu îl credea.

— Acum vreo opt luni, Izbăvitorul Bosco m-a dus în Biblioteca Funiei Izbăvitorului Spânzurat, ceva ce nu am mai auzit să facă un Izbăvitor pentru un acolit, și mi-a dat voie să parcurg toate lucrările de acolo despre tacticile militare ale Izbăvitorilor din ultimii cinci sute de ani. Apoi mi-a dat tot ce strânsese personal despre imperiul Materazzi – și erau multe informații. Mi-a spus să concep un plan de atac.

— De ce tu?

— Timp de zece ani m-a învățat despre război. Există o școală a Izbăvitorilor doar pentru asta. Suntem vreo două sute – ne numim Muncitorii. Eu sunt cel mai bun.

— Ce modest din partea ta!

— Sunt cel mai bun. Modestia nu are nimic de-a face cu asta.

— Continuă!

— După câteva săptămâni m-am decis să exclud un atac surpriză. Îmi plac surprizele – ca tactică vreau să zic –, dar nu de data asta.

— Nu înțeleg. Acesta *este* un atac surpriză.

— Nu, nu este. Timp de o sută de ani Izbăvitorii s-au luptat cu Antagoniștii – mai mult lupte de tranșee, iar acum mai mult bat pasul pe loc. Tranșeele au rămas cam unde sunt de doisprezece ani. E nevoie de ceva nou ca să iasă din impas, dar Izbăvitorilor nu le plac chestiile noi. Au o

lege care permite unui Izbăvitor să omoare un acolit pe loc dacă acesta face ceva neașteptat. Dar Bosco e diferit, se gândea mereu, și unul dintre lucrurile la care se gândea era că eu sunt diferit și că se poate folosi de mine.

— Cum va sparge impasul cu Antagoniștii atacul asupra noastră?

— Nici eu nu-mi dădeam seama. Așa că l-am întrebat.

— Și?

— Nimic. Mi-a dat o bătaie bună și atât. Așa că am continuat cu ce îmi spusese să fac. Chestia e că eu nu am crezut că surpriza va funcționa contra Materazzilor pentru că ei nu luptă ca nimeni altcineva – nici ca Izbăvitorii, nici ca Antagoniștii. Izbăvitorii nu au cavalerie și nici armuri. Arcașii sunt piesa lor de rezistență. Voi nu îi folosiți aproape deloc. Catapultele noastre de asediu erau uriașe și neîndemânatice, fiecare construită la locul asediului. Voi aveți probabil patru sute de orașe și cetăți cu ziduri de cinci ori mai groase decât cele cu care eram noi obișnuiți.

— Două dintre catapultele de asediu folosite la York s-au stricat, dar le-au ars pe toate patru. De ce?

— Nu ați spus că au spart zidurile din prima zi?

— Da.

— Au testat o armă nouă într-o bătălie adevărată împotriva unui tip nou de dușman la mare distanță de casă. Deci, chiar dacă două dintre ele s-au stricat, celelalte două au funcționat.

— Dar două nu.

— Atunci le vor îmbunătăți – acesta e scopul.

— Adică?

— Nu are rost să îți surprinzi dușmanul în condițiile lui și pe teritoriul lui dacă nu poți fi sigur că îl distrugi repede. Bosco mă bătea întotdeauna pentru că spunea că îmi asum prea multe riscuri inutile. Nu și aici. Știam că Izbăvitorii nu sunt pregătiți, că noi… Se corectă… că *ei* au nevoie să întreprindă o campanie scurtă, să afle cât de multe pot despre modul de luptă al Materazzilor, cât de bune sunt

armele și armurile lor, apoi să se retragă. Arătați-mi o hartă.

— De ce aș avea încredere în tine?

— Sunt aici și îți spun ce s-a întâmplat, nu? Am fi putut să ne cărăm.

— Și dacă ce îmi spui tu acum e un adevăr fals, și Bosco trage toate sforile și așa a făcut mereu?

Cale râse.

— Asta e o idee bună. O s-o folosesc și eu într-o zi. Arătați-mi harta.

După un moment Vipond spuse:

— Nicio vorbă nu va părăsi biroul acesta.

— Cine m-ar asculta în afară de tine, oricum?

— O remarcă pertinentă – dar ca să evit orice îndoială, dacă află oricine altcineva că ai fost parte din asta o să fii spânzurat drept recunoștință.

Vipond se duse spre o etajeră din partea cea mai îndepărtată a camerei și scoase un sul de hârtie groasă. Se uită la Cale foarte direct când se întoarse la biroul lui, de parcă asta ar fi contat pentru cineva care își petrecuse întreaga viață ascunzându-și gândurile. Apoi de bine, de rău se hotărî și desfăcu sulul pe birou, ținând în loc marginile cu prespapieruri din sticlă venețiană și un exemplar din *Prințul Melancolic,* cartea lui preferată. Cale se uită peste hartă cu o concentrare intensă, diferită de orice altceva. Vipond îl mai văzuse așa. În următoarea jumătate de oră răspunse întrebărilor detaliate despre pozițiile celor patru atacuri și puterea și disponibilitatea soldaților. Apoi se opri și timp de zece minute studie harta în liniște.

— Vreau să beau niște apă, spuse Cale.

Apa i-a fost adusă imediat și o bău dintr-o suflare.

— Ei bine?

— Materazzii au orașe și cetăți cu ziduri. Știam că nu vom reuși niciodată să dărâmăm zidurile dacă nu construim catapulte de asediu mai ușoare care să poată fi mutate cu

ușurință dintr-un oraș în altul. I-am spus lui Bosco că Inginerii Pontifi vor trebui să construiască ceva mult mai ușor decât ce aveam și care să fie simplu de asamblat și dezasamblat.

— Și ai proiectat-o chiar tu?

— Eu? Nu. Nu știu nimic despre chestiile astea. Eu știam doar de ce aveam nevoie.

— Dar nu ți-a spus că e de acord, că are cu adevărat de gând să îți pună planul în acțiune?

— Nu. La început când am auzit despre atacuri, am crezut că o iau… știți voi… Făcu câteva mișcări circulare în jurul capului… Razna.

— Dar nu e așa.

— Cine, eu? Sunt perfect sănătos la cap. În fine, ideea e că au aflat ce aveau nevoie să afle la York și de aceea au plecat și au luat trei Materazzi cu ei – voiau armura, nu oamenii. Probabil că acum sunt la jumătatea drumului spre Templu, iar inginerii le așteaptă să le analizeze bine.

— Ați luat bătaie la Fort Invincible.

— Nu eu, Izbăvitorii.

— Vorbești la persoana întâia plural uneori.

— Din obișnuință, șefule.

— Foarte bine, atunci, planul tău a dat greș la Fort Invincible.

— Nu chiar – a fost doar ghinion. Materazzii nu intenționau să îi atace din spate, pur și simplu s-a întâmplat să se întoarcă la momentul nepotrivit – nepotrivit pentru Izbăvitori, adică. Dacă vrei să Îl faci pe Dumnezeu să râdă, spune-I planurile tale – nu asta spun cămătarii din Memphis?

— Se presupune că trebuie să ai un permis ca să intri în Ghetou.

— Nimeni nu mi-a spus și mie asta.

— Ești atât de deștept, că o s-o pățești într-o zi.

— Încă mai trăiesc, dacă la asta te referi.

— Sunt de părere că totul a mers prost la Fort Invincible.

— Nu, n-a mers prost.

— Cum așa?

— Câți Izbăvitori au murit?

— Două mii cinci sute – aproximativ.

— S-au luptat cu cavaleria voastră de două ori și restul au scăpat. Erau acolo să vadă din ce sunteți făcuți, nu să câștige o bătălie.

— Și Port Collard?

— Îi spuneți Micul Memphis, de ce?

— A fost construit într-un port natural exact ca golful de aici. Orașul a fost construit după aceleași schițe. Aranjamentul a mers odată – provincialilor le place să copieze lucrurile… Se opri în mijlocul frazei: înțeleg. Da. Oftă profund și strănută. Îmi cer scuze. Deci ce se întâmplă mai departe?

Cale ridică din umeri.

— Știu ce era mai departe în plan – dar nu înseamnă că asta vor face.

— De ce nu ar face-o? A fost destul de reușit până acum.

— Mai mult decât atât – doar reușit. Au obținut tot ce plănuiserăm eu.

Se lăsă o liniște neplăcută. În mod surprinzător, Cale fu cel care o rupse:

— Îmi cer scuze; păcatul mândriei e foarte mare la mine, conform lui Bosco.

— Se înșală?

— Probabil că nu.

— Îl cunoști pe generalul ăsta Princeps?

— L-am întâlnit odată. Pe atunci era guvernatorul militar al ținuturilor maritime de nord. Acolo nu e război de tranșee, sunt doar munți și chestii de genul ăsta. De aceea conduce el campania asta, pentru că e cel mai bun pe care îl au care să lupte cu o armată în mișcare – și e prieten cu Bosco, deși, din câte am înțeles, nu e prea popular în altă parte.

— Știi de ce?

— Nu. Dar i-am citit rapoartele de război. Luptă de parcă ar putea gândi singur. Chestia asta îi face cam nervoși pe băieții de la Biroul de Intoleranță. Din câte am auzit Bosco îl protejează.

— Deci de ce are nevoie Princeps ăsta să îi spui tu ce să facă?

— Va trebui să îl întrebați pe Bosco. Cale gesticulă spre hartă. Unde sunt acum?

Vipond arătă spre un loc cam la o sută șaizeci de kilometri de punctul cel mai nordic al deșertului Scabland.

— Se pare că vor traversa deșertul Scabland către Templu.

— Așa se pare. Dar e prea riscat să traversezi deșertul vara cu o armată, chiar și cu una așa de mică.

— Atunci asta nu e parte din planul tău măreț?

— Chiar este parte din planul meu măreț ca ei *să pară* că se îndreaptă spre Scabland prin Pădurea Hessel ca voi să încercați să ajungeți acolo mai întâi și să îi așteptați să vină la voi. Dar, odată ajunși în pădure, se vor întoarce spre vest și vor traversa râul aici la Podul Stamford și se vor îndrepta spre Port Erroll de pe coasta de vest de aici. Flota care a ars Micul Memphis îi va prelua din port. Și, chiar dacă nu reușesc, din câte am citit la bibliotecă, țărmul nu este abrupt pe partea asta. Pot aduce bărcile cu rame dacă e nevoie. Arătă spre o trecătoare pe hartă. Chiar dacă vremea e proastă și flota întârzie, odată ce trec de Baring Gap, câteva sute de Izbăvitori pot ține piept zile întregi chiar și unei armate mari.

Vipond se uită la el mult timp fără să spună nimic că începu să îl enerveze pe Cale. Era pe punctul de a vorbi, când Vipond îi adresă o întrebare:

— Te aștepți ca eu să cred că cineva de vârsta ta, oricine ar fi, a fost rugat să pregătească un plan de atac de genul acesta și apoi ca acest plan să fie dus la îndeplinire în cel mai mic detaliu? Credeam că o să îmi spui ceva mai plauzibil.

La început Cale se albi la față, cu genul acela de expresie moartă pe față care îl făcu pe Vipond să își regrete tonul sincer și își aminti încântarea rece cu care îl lichidase pe Solomon Solomon. Se gândi că băiatul acesta e la limita nebuniei. Dar apoi Cale râse, un hohot scurt și brusc de amuzament.

— I-ați văzut vreodată pe cămătari jucând șah în Ghetou?

— Da.

— Sunt mulți bătrâni care joacă, dar și copii, adică mai mici decât mine. Unul dintre copiii ăștia câștigă întotdeauna – nici măcar Rapidul cu zulufii și barba lui și alte alea și pălăria ciudată nu-l poate bate. Așa că Rapidul spune…

— Rabinul, din câte înțeleg.

— A. Chiar mă întrebam cu privire la asta. Oricum, deci Rabinul ăsta spune că șahul e un dar de la Dumnezeu ca să ne ajute să îi vedem planul divin și că acest copil care abia știe să citească e un semn să credem în ordinea care există în toate. Eu am două daruri: pot să omor un om la fel de ușor cum aș sparge o farfurie – și celălalt lucru e că pot să mă uit la o hartă sau să stau într-un loc și pot vedea cum să îl atac sau să îl apăr. Pur și simplu îmi vine așa cum jocul vine băiețelului aceluia din Ghetou. Deși nu cred că e un dar de la Dumnezeu. Dacă nu mă credeți, mare scofală. E pierderea voastră.

— Și cum i-ai opri? Tăcu. Dacă ar trebui s-o faci.

— În primul rând, nu-i lăsați să ajungă la Baring Gap sau vor scăpa. Dar am nevoie de o hartă mai detaliată de aici până aici, spuse el, arătând spre o secțiune de treizeci și doi de kilometri pătrați, și două sau trei ore să mă gândesc la asta.

Să se încreadă în ființa asta ciudată din fața lui sau să îl lase în pace? Tatăl lui Vipond avea o glumă la care ținea foarte mult și care spunea că atunci când e vorba de o criză, în majoritatea cazurilor e bine să aștepți. „Nu face ceva imediat, spunea el, mai bine stai și așteaptă.”

— Așteaptă în camera alăturată și îți aduc chiar eu

hărțile. Stai departe de ferestre.

Cale se ridică și se duse în biroul personal, dar, când era pe punctul de a închide ușa în spatele lui, Vipond îl opri.

— Masacrul, a fost și acesta parte din planul tău?

Cale se uită la el ciudat, dar orice fel de expresie avea, nu era una ofensată.

— *Dumneavoastră* ce credeți? întrebă el încet și închise ușa.

Vipond se uită la fratele lui vitreg.

— Ai fost foarte tăcut.

IdrisPukke ridică din umeri.

— Ce e de spus? Ori îl crezi, ori nu.

— Și tu îl crezi?

— Cred *în* el.

— Și diferența e că?

— Întotdeauna m-a mințit pentru că nu își poate face curaj să își asume mai multe riscuri decât trebuie. Dar uneori e o greșeală să fii prea secretos și e o greșeală pe care el încă o comite.

— Nu sunt nici eu sigur că asta e o vină așa de mare, spuse
Vipond.

— Dar, ca și Cale, ești o persoană secretoasă.

— Dar acum ce crezi?

— Cred că spune adevărul, zise IdrisPukke.

— Sunt de acord.

Odată ce luă decizia să intervină, Vipond deveni din ce în ce mai tensionat și nerăbdător să vadă planul lui Cale, unul care dură nu trei ore, ci trei zile ca să fie complet. „Îl vreți bun sau îl vreți acum?” îi spunea Cale ca răspuns la solicitarea repetată a lui Vipond de a vedea măcar ceva din ideile lui. Dacă era atât de nerăbdător cum nu îi stătea în fire, asta era pentru că fusese foarte supărat de morțile sătenilor și de ceea ce spuneau aceste morți despre rapoarte ciudate ale puținilor refugiați Antagoniști care

veneau din Nord. Ceva la mănușa lui Brzica îi pusese nervii pe bigudiuri, de parcă toată răutatea și răzbunarea din lume își găseau expresia în grija cu care fusese făcută, în calitatea cusăturilor și în felul în care lama era atașată cu o asemenea măiestrie de piele. Era și mai neliniștit pentru că se crezuse un om de lume, aproape cinic, cu siguranță un pesimist. Ajunsese să se aștepte la puține din partea oamenilor și era rareori surprins în așteptările lui. Nu era nicio noutate pentru el că existau crime și cruzime în lume. Dar această mănușă era un martor al posibilității a ceva groaznic care nu putea fi imaginat, de parcă iadul pe care nu-l mai considera nimeni decât o teroare pentru copii trimisese un mesager nu cu coarne și copite despicate, ci sub forma unei mănuși de piele, făcute cu măiestrie.

N-a fost o chestiune ușoară pentru Vipond să influențeze tacticile Materazzilor, care era geloși pe preeminența lor în asemenea chestiuni până aproape de isterie. Vipond nu era soldat, ci politician, ambele motive la fel de grele pentru suspiciuni. Mai era și problema că Mareșalul Materazzi se îmbolnăvise, căci problema lui enervantă cu gâtul se transformase într-o infecție pulmonară și era din ce în ce mai puțin capabil să apară la nenumăratele ședințe făcute cu scopul de a discuta campania. Vipond trebuia să facă față unei realități noi, chiar dacă temporare. Reuși totuși, cu tactul lui obișnuit. Când cercetașii Materazzi au pierdut urma armatei Izbăvitorilor în Pădurea Hessel nu s-au alarmat foarte tare, având în vedere că se așteptau să iasă la iveală îndreptându-se spre singurul drum care ducea către deșertul Scabland.

Exact atunci Vipond a avut o reuniune secretă cu Generalul
Amos Narcisse, al doilea la comandă după Mareșal, și l-a informat că rețeaua lui proprie de informatori avea vești despre adevăratele intenții ale Izbăvitorilor, dar că din multe motive complicate nu dorea să se știe că el este băgat în problema asta. Dacă Narcisse dorea să prezinte

aceste informații consiliului Materazzi ca fiind ale sale proprii, atunci aceasta îi va aduce glorie considerabilă, și la fel și planul de luptă pe care Vipond i-l va oferi Generalului pentru consultare dacă dorește.
Vipond își dădu seama că Narcisse era un om îngrijorat. Nu era prost, dar nici competent din cale-afară nu era și îl panica faptul că, din cauza stării proaste de sănătate a Mareșalului, răspundea efectiv de toată campania. Nu ar fi recunoscut-o în fața nimănui, dar în sufletul său nu credea că e omul potrivit pentru rolul ăsta. Vipond îl încurajă să coopereze pe deplin făcându-i promisiuni voalate, dar clare cu privire la o schimbare a legii taxelor care îl va avantaja teribil pe Narcisse și oferindu-se să asigure încheierea unei dispute foarte vechi referitoare la o moștenire vastă în care Narcisse era implicat de douăzeci de ani și părea să piardă.

Dar Generalul nu era în întregime corupt și nici chiar el nu ar fi fost de acord cu o strategie care ar fi pus imperiul în pericol. Petrecu câteva ore meditând la planul lui Vipond, adică al lui Cale, până să vadă că interesul lui financiar și conștiința lui militară erau unul și același lucru. Oricine se gândise la acest plan, îi spuse el lui Vipond, știa bine ce face. Se bâlbâi susținând, deloc convingător, că nu dorește să își asume meritele altcuiva, dar Vipond îl asigură că planul era munca mai multor oameni și că adevărata calitate prețuită va fi aceea de conducător al celui care va executa planul. De fapt, era planul lui Narcisse la urma urmei. Când îl prezentă consiliului și îl apără acesta era adevărul, iar factorul decisiv a fost că armata Izbăvitorilor a apărut exact acolo unde prezisese Narcisse că va apărea.

O faimoasă zicală spune că, dacă războaiele nu ar fi atât de al naibii de scumpe, nu am înceta niciodată să le purtăm. Oricât de bine ar fi spus, se pare că oamenii uită mereu că, deși războaiele pot fi drepte și nedrepte, nu sunt niciodată ieftine. Problema Materazzilor era că cei mai mari experți finanțiști din imperiu erau Evreii din Ghetou. Evreii, pe de cealaltă parte, erau extrem de precauți cu războaiele

altora pentru că, în cele mai multe cazuri, le aduceau necazuri. Dacă împrumutau banii părții învinse nu mai avea cine să le dea banii înapoi, dar dacă finanțau partea învingătoare deseori se decidea că Evreii fuseseră cumva responsabili pentru izbucnirea războiului și trebuiau exilați. Prin urmare, nu mai era necesar să fi se dea banii înapoi. Astfel că Materazzii i-au asigurat fără sinceritate pe Evrei că datoriile de război vor fi respectate, iar finanțiștii din Ghetou au pretins, la fel de nesincer, că se găseau greu bani în sume atât de mari și numai la dobânzi uriașe. În timpul acestor negocieri, Kitty the Hare a văzut ocazia și a rezolvat problema oferindu-se să finanțeze toate datoriile de război ale Materazzilor. Asta a venit ca o ușurare imensă pentru Evrei care priveau Kitty Town ca pe crimă împotriva lui Dumnezeu. Era un fapt bine știut că ei nu ar fi făcut afaceri cu proprietarul lui sub nicio formă, nici sub amenințarea exilului. Kitty era mai îngrijorat din cauza Materazzilor. În ciuda mitei, a șantajului și a corupției politice, știa bine că opinia publică din Memphis se revolta tot mai mult contra practicilor dezgustătoare care aveau loc în Kitty Town și că o mișcare împotriva lui era mai mult sau mai puțin inevitabilă. Kitty the Hare calculă că un război, mai ales unul în care sentimentul cetățenesc era atât de implicat, va atenua ceea ce considera el că e o izbucnire temporară de dezaprobare morală cu privire la afacerea sa. Prin finanțarea a ceea ce credea el că va fi o campanie scurtă, Kitty the Hare se simțea destul de încrezător că își va asigura propria poziție în Memphis pentru o perioadă lungă de timp.

Acum măcar Materazzii erau pregătiți să facă o mișcare contra Izbăvitorilor și, cu planul măreț al lui Narcisse de a-i ghida, patruzeci de mii de oameni în armuri complete au părăsit orașul în uralele mulțimilor numeroase. Se zvonea că Mareșalul Materazzi urma să își termine strategia pentru război și se va alătura trupelor sale mai târziu, dar nu era adevărat. Mareșalul era extrem de bolnav din pricina

infecției pulmonare și nu avea aproape nicio șansă să ia parte la campanie.

În acest timp, Izbăvitorii erau într-o stare destul de proastă din cauza unei epidemii de dizenterie care îi omorâse pe câțiva și care îi slăbise pe foarte mulți. Pe deasupra, planul de a-i păcăli pe Materazzi ca să îi aștepte în deșertul Scabland în timp ce ei se îndreptau în direcția opusă eșuase în mod evident. Aproape imediat ce au ieșit din Pădurea Hessel, un detașament de două mii de Materazzi începuse să îi urmărească de pe partea cealaltă a Râului Oxus. Din acel moment, fiecare mișcare pe care o făcea armata Izbăvitorilor era observată și detaliile erau raportate Generalului Narcisse.

Spre surprinderea lui Princeps, nu a fost făcută nicio încercare de a-i întârzia armata și, în mai puțin de trei zile, au călătorit aproape o sută de kilometri. Dar apoi efectele dizenteriei i-au slăbit mai mult de jumătate din efectiv și a decis să se odihnească jumătate de zi la Burnt Mill. Trimise o solie la apărătorii orașului amenințându-i că masacrează toți locuitorii așa cum făcuseră la Mount Nugent dacă nu se predau imediat și le dau oamenilor lui mâncare. Au făcut așa cum li s-a spus. A doua zi dimineață, Izbăvitorii și-au continuat marșul spre Baring Gap. Acum Princeps, văzând groaza pe care masacrul o semănase în populația locală, trimise un efectiv mic de două sute de oameni înainte care au folosit aceeași tactică pentru a le oferi oamenilor săi încă slăbiți provizii continue de alimente, majoritatea mai bune decât cele cu care erau obișnuiți, ceva care îi înveseli destul de mult.

Planul de bătălie oferit de Cale pentru un atac împotriva imperiului Materazzi se dovedise eficient până în momentul de față, dar teritoriul pe care intrau acum fusese doar vag reprezentat pe hărțile din documentele din Biblioteca Templului. Unul dintre cele mai importante scopuri ale planului era să aducă douăzeci de cartografi pe care să îi trimită în zece grupuri separate să întocmească hărți cât

mai detaliate ale terenului pe care intenționau să îl atace anul viitor. Cele trei grupuri care trebuiau să întocmească hărți ale drumului pe care mergeau nu se întorseseră și acum Princeps se mișca printr-un teritoriu despre care nu avea decât o idee vagă. A doua zi Princeps încercă să își treacă armata peste Oxus la White Bend, dar armata care îi urmărea crescuse acum la cinci mii. Se văzu forțat să abandoneze încercarea și să avanseze în zona rurală unde terenul era accidentat și unde cele câteva sate care ar fi putut să le asigure noi provizii fuseseră evacuate de Materazzi și orice ar fi putut fi de folos sau de valoare fusese îndepărtat.

În următoarele două zile Izbăvitorii au continuat să mărșăluiască, căutând cu o disperare din ce în ce mai mare o modalitate de a traversa râul, ceva ce Materazzii de pe malul opus erau extrem de hotărâți să împiedice. Cu fiecare oră care trecea, Izbăvitorii erau și mai obosiți și mai slăbiți de inaniție și de efectele dizenteriei și erau în stare să parcurgă doar șaisprezece kilometri pe zi. Dar apoi norocul li s-a schimbat. Cercetașii Izbăvitorilor au capturat un văcar local împreună cu familia lui. Disperat să își salveze familia, văcarul le-a spus de un vad vechi, acum scos din folosință, pe unde credea că și o armată considerabilă ar fi putut trece. Cercetașii se întoarseră cu vestea că traversarea va fi dificilă și că vadul are nevoie de reparații considerabile, dar că putea fi făcut utilizabil. Dar mai ales era și complet nepăzit. Norocul li s-a îmbunătățit și mai mult. Mlaștinile extinse de pe partea cealaltă a râului îi forțaseră pe Materazzi să se îndepărteze destul de mult de râu și să iasă din raza vizuală a Izbăvitorilor. După ce că aproape căzuseră în disperare, Izbăvitorii simțeau acum un val mare de speranță. În două ore ridicară un cap de pod de cealaltă parte a râului și Izbăvitorii rămași se apucară să repare și să construiască trecerea cu pietre de la casele înconjurătoare. Până la prânz au terminat lucrarea și au început traversarea. La apusul soarelui și ultimul Izbăvitor

trecuse în siguranță pe malul celălalt. Deși un număr restrâns de Materazzi au apărut la o distanță sigură să privească ultima oră de traversare, nu au făcut nimic, ci au trimis în continuare mesaje lui Narcisse.

După cinci kilometri din călătoria de a doua zi, Izbăvitorii au dat peste o priveliște care l-a făcut pe Princeps să înțeleagă că armata lui era terminată. Drumurile noroioase erau răscolite ca niște câmpuri prost arate, iar tufișurile pe o distanță de zece metri și de o parte, și de alta a lor erau trântite la pământ – zece mii de Materazzi fuseseră aici înaintea lor. Dându-și seama că o armată de multe ori mai mare decât a sa îi aștepta până în Baring Gap, Princeps făcu tot ce putu ca să securizeze informația obținută care reprezenta scopul principal al planului lui Cale. Cartografii supraviețuitori au desenat cât de multe copii au putut din hărțile pe care le făcuseră și apoi Princeps le-a trimis în douăsprezece direcții diferite, prin intermediul unor oameni deghizați, în speranța că măcar una din ele va ajunge la Templu. Ținu o slujbă scurtă, apoi mărșăluiră mai departe. Timp de două zile nici nu și-au auzit, nici nu și-au văzut dușmanul dincolo de râul de noroi pe care îl lăsau în urmă. Apoi începu să plouă torențial în straturi cumplit de reci. În fața vântului și a ploii, armata se cățără pe un deal abrupt și reuși să facă asta destul de ordonat, dar când au trecut de creasta dealului pe terenul plat din fața lor au văzut armata Materazzi încolonată și așteptându-i într-un număr uriaș. De fiecare parte a lor, ieșind din văi, soseau tot mai mulți. Ploaia se opri și soarele ieși, iar Materazzii își scoaseră steagurile și flamurile, care fluturară vesele, roșii, albastre și aurii, iar soarele strălucea pe armurile argintii ale soldaților.

În ciuda eforturilor Izbăvitorului General Princeps de a evita o bătălie, aceasta era acum inevitabilă. Dar nu în ziua aceea. Era aproape întuneric de-acum, iar Materazzii, după ce băgaseră spaima morții și a condamnării în Izbăvitorii privitori, se retraseră un pic spre nord. Văzând asta,

Izbăvitorii se retraseră și ei pe o distanță scurtă și căutară orice refugiu era disponibil, deși nu înainte ca Princeps să ordoneze fiecărui arcaș să își taie o țeapă defensivă lungă de un metru optzeci din copacii de pe părți. Temându-se că Materazzii i-ar putea ataca noaptea, Princeps ordonă să nu se aprindă focuri ca să îi împiedice pe atacatori să le distingă tabăra. Uzi, înfrigurați și înfometați, Izbăvitorii zăceau acolo unde erau, spovedindu-se, ascultând slujba, rugându-se și așteptând moartea. Princeps mergea printre ei împărțindu-le medalioane cu Sfântul Iuda, sfântul patron al cauzelor pierdute, rugându-se pentru sufletul său și al oamenilor săi, de la săpătorul de haznale până la cei doi arhiepiscopi însărcinați cu comandarea soldaților.

— Țineți minte bărbați, le spunea el cu veselie fiecărui preot sau soldat, că suntem țărână și în țărână ne întoarcem.

— Și ne vom întoarce în țărână mâine pe la ora asta, spuse unul dintre călugări, iar Princeps, spre surprinderea arhidiaconului său, râse.

— Tu ești ăla, Dunbar?

— Eu mi-s, răspunse Dunbar.

— Ei bine, ai dreptate.

Majoritatea Materazzilor erau la mai puțin de opt sute de metri distanță, cu focurile aprinse, iar Izbăvitorii puteau auzi frânturi de cântece, însoțite de înjurături la adresa lor, iar în aerul liniștit, pe măsură ce noaptea avansa, expresii ciudate din conversații obișnuite. Sergentul-Șef Trevor Beale era și mai aproape. Susținător al armatei lui Narcisse, el se afla la mai puțin de patruzeci de metri și căuta să vadă cum poate fi de ajutor.

Nefericit, ud, înghețat de frig, flămând și plin de groaza a ce urma să vină, Izbăvitorul Colm Malik își croi drum spre unul din puținele corturi pe care Armata a Patra le adusese cu ea. Și totuși, se gândi el, e vina ta. Tu ai insistat să te oferi voluntar când ai fi putut să fii în siguranță în Templu, dând șuturi în fund acoliților.

Se plecă prin prelata cortului și îl găsi pe Izbăvitorul Petar Brzica uitându-se la un băiat, poate de vreo paisprezece ani, care stătea pe podea cu mâinile legate la spate. Băiatul avea o expresie ciudată pe față – o teroare palidă, care era de înțeles, dar și ceva ce Malik nu putea identifica. Ură, poate.

— Ai cerut să mă vezi, Izbăvitorule.

— Da, Malik, spuse Brzica. Mă întrebam dacă mi-ai putea face un serviciu.

Malik încuviință cu cât de multă lipsă de elan putea să disimuleze.

— Băiatul acesta este un spion sau un asasin ales de Materazzi, pentru că îmi spune că a fost martor la acțiunea de la Mount Nugent. Trebuie executat.

— Așa?

Malik era nedumerit de-adevăratelea, nu făcea pe nebunul.

— Exact înainte să îl prindă pichetele și să îl aducă la mine, am primit o iertare absolută a tuturor păcatelor mele de la Arhiepiscop însuși.

— Înțeleg.

— Evident, tu nu ai primit așa ceva. Uciderea unei persoane neînarmate, oricât de îndreptățită ar fi, necesită o iertare formală ulterioară. Nu pot să îl omor cu mâna mea și să cer Arhiepiscopului o altă iertare – va crede că sunt un idiot. Tu te-ai spovedit?

— Încă nu.

— Atunci care e problema? Du-l în pădure și scapă de el.

— Nu poți pune pe altcineva?

— Nu. Acum dă-i drumul.

Astfel că Malik îl conduse pe băiețelul îngrozit prin tabăra înmuiată de burniță, dincolo de numeroasele slujbe mormăite de călugări între ei și dincolo de liniile de pichetare în pădurile apropiate. Cu fiecare pas, inima lui Malik se prăbușea și mai tare în cizmele ude: era una să bați sau să dai șuturi, dar să tai gâtul unui băiat care fusese

deja martor la ceva care îi făcuse greață chiar și lui era mai mult decât putea îndura el. Mâine se va întâlni personal cu creatorul său. După ce ieșiră din raza vizuală a taberei și intrară în tufișuri, Malik îl înșfăcă pe băiat și șopti:

— O să îți dau drumul. Continuă să alergi în direcția aia, mă auzi, și să nu te uiți niciodată înapoi. Ai înțeles?

— Da, spuse băiatul îngrozit.

Malik îi tăie legăturile de la mâini și îl privi cum se împiedică, plângând, în întuneric. Așteptă câteva minute ca să fie sigur că în groaza lui, băiatul nu dă peste linia pichetelor. Iar mâine, dacă afla cineva, nu mai conta. Și astfel, sperând că actul lui de caritate ar putea cântări împotriva multelor lui păcate contra băieților, Malik se întoarse înapoi spre tabără și intră direct în cuțitul Sergentului-Șef Trevor Beale.

Cale se trezi cu mult înainte de venirea zorilor și, pe măsură ce cerul se lumina încetul cu încetul, i se alăturară mai întâi Vagul Henri, apoi Kleist și, ultimul dintre toți, chiar în zori, IdrisPukke. Stăteau în vârf la Silbury Hill de unde aveau o imagine clară a câmpului de luptă. Silbury Hill nu era un deal[7]
adevărat, ci o movilă uriașă care fusese ridicată din motive acum neștiute de un popor de mult uitat. Vârful ei plat oferea o platformă de vizionare excelentă, nu numai pentru paznicii care spionau mișcările dușmanilor – deși câmpul de luptă era destul de clar de oriunde stăteai în partea Materazzilor dar și pentru numeroșii auxiliari de la curte: ambasadori, atașați militari, persoane importante de sorginte nemilitară și chiar importante femei Materazzi. Una dintre acestea era Arbell Gât-de-Lebădă, care insistase să fie prezentă în ciuda opoziției stăruitoare a tatălui ei și a lui Cale, ambii subliniind că ea era ținta principală a Izbăvitorilor și că în ceața și confuzia unei bătălii nu i se putea asigura protecția. Ea argumentase că prezența

[7] hill – deal (în lb. Engleză în orig.)

celorlalte femei Materazzi i-ar face absența rușinoasă, mai ales că războiul era purtat ca să îi salveze ei viața. Acești bărbați își riscau viața pentru ea și numai lașitatea i-ar putea explica absența. Cearta continuase până în ziua bătăliei, iar Mareșalul cedase numai când Narcisse confirmase atât condiția proastă, cât și dimensiunea redusă a armatei Izbăvitorilor și securitatea oferită de Silbury Hill. Acesta era prea abrupt pentru un atac ușor și era simplu de apărat, oferind în același timp o posibilitate sigură și rapidă de scăpare. Opinia lui Cale nu a contat, dar el deja planificase ca, la primul semn de pericol, s-o scoată de acolo, chiar cu forța dacă era nevoie. După ce văzu armatele așezate în dimineața aceea, neliniștile lui se mai domoliră.

Câmpul de luptă era un triunghi. El se afla pe Silbury Hill în colțul stâng al bazei, iar armata Materazzilor, vreo patruzeci și cinci de mii la număr, se întindea într-o linie groasă în colțul din dreapta. Izbăvitorii ocupau unghiul ascuțit al triunghiului.

De fiecare parte a lor erau păduri negre, dese și aproape impenetrabile, iar între ei un câmp mare, majoritatea recent arat, cu o miriște de un galben strălucitor care marca poziția Materazzilor. Estimară că distanța dintre armate era de vreo opt sute de metri.

— Câți crezi că sunt? spuse Cale către Vagul Henri, dând din cap înspre Izbăvitori.

Acesta nu răspunse vreo treizeci de secunde.

— Vreo cinci mii de arcași. Poate o mie trei sute de soldați.

— Trebuie să recunoști că Narcisse e genial, spuse IdrisPukke, căscând. Izbăvitorii nu se pot retrage și, dacă atacă în asemenea condiții reduse de izbândă, o să îi facă bucăți. Mă duc să iau micul dejun.

Kleist se duse cu el la un servitor bătrân care sufla într-un foc, cu fața roșie ca un homar, iar alături de el se afla o farfurie cu ouă fierte tari și o bucată de șuncă afumată de

dimensiunea unui picior de cal. În timp ce stăteau și priveau, un setter roșu aparținând uneia dintre femeile Materazzi li se alătură, dând din coadă și sperând să primească și el ceva de mâncare.

În timp ce mâncau, Narcisse suporta o grămadă de neplăceri. Deși planul lui era în general sprijinit și admirat, și asta de către niște oameni care aveau multă experiență și erau războinici talentați, timp de douăzeci de ani aceștia fuseseră obișnuiți ca Mareșalul Materazzi să aibă ultimul cuvânt în problema întâietății în linia de atac. Absența lui nefericită de pe câmpul de luptă a permis reapariția unor rivalități de mult îngropate, fără nicio metodă clară de a le rezolva. Pe deasupra, Narcisse se văzuse obligat să își modifice planul de bătălie de trei ori ceea ce sunt obligați să facă până și marii generali. Asta însemna că nobilii cu sânge regal care primiseră odată roluri importante în linia întâi acum erau rugați să accepte poziții neremarcabile, dar vitale în partea din spate. Lor li se părea o retrogradare dezonorabilă ce le păta viețile devotate și a căror scopuri în sine erau definite în termeni de glorie și bravură militară. Înțelepciunea planului de a-i prinde pe Izbăvitori într-un câmp îngust devenise acum o problemă, căci erau prea mulți nobili cu multă experiență, talent și curaj și nu erau suficiente locuri în care să îi pună pe toți. Fiecare dintre ei era convins, și pe bună dreptate, că el este cel mai bun om pentru treaba asta, și că să se dea la o parte doar ca să ajungă la o înțelegere era un compromis mult prea mare care ar fi putut afecta imperiul pe care toți erau legați de onoare și dornici să moară ca să îl protejeze. Fiecare bărbat avea propriul argument pentru a fi inclus și erau puține argumente care să nu fi fost bune. I-ar fi trebuit Mareșalului Materazzi toate talentele diplomatice și anii de autoritate ca să-i împace cât de cât, dar, oricât de competent era, Narcisse nu avea aceste atuuri. Într-un sfârșit hotărî ca cei mai puternici nobili să conducă fiecare o secțiune în prima linie și numai celor pe care credea el că își permite să îi

ofenseze le dădu un rol secundar. Aranjamentul acesta făcea lanțul de comandă oribil de complicat, dar era cea mai bună soluție pe care o putuse găsi și situația devenea din ce în ce mai încurcată cu fiecare oră, pe măsură ce o mulțime de nou-veniți își cereau locul potrivit în marea schemă a lucrurilor. Narcisse se consolă cu ideea că problemele lui Princeps, deși erau infinit mai simple, erau și infinit mai rele. Pretinzând că trebuie să supravegheze desfășurarea forțelor inamice, părăsi Cortul Alb și lăsă în urmă certurile, dar când ieși, îl văzu pe Simon Materazzi îmbrăcat în armură completă și agitându-se în mijlocul unui grup de doisprezece soldați cărora le demonstra noile sale lovituri de sabie învățate. Narcisse îl trase deoparte pe unul din ofițerii săi de ordonanță și îi șopti încet:

— Pune-l pe retardatul Mareșalului în spatele frontului imediat și ține-l sub protecție până se termină tot. Numai de asta n-am nevoie acum, să o ia razna pe câmpul de luptă și să fie ucis.

Ca să fie sigur, așteptă să vadă dacă ordinele îi sunt executate, spre furia incandescentă, dar neputincioasă a lui Simon. Koolhaus se dusese să bea apă și nu văzu nimic din asta.

Cale și Henri rămaseră să privească și să facă presupuneri, dar, oricât discutau ce ar fi făcut în locul lui Princeps, niciunul nu găsea nicio eroare în rezumatul lui IdrisPukke al situației. Neliniștile lor începură să scadă.

— E planul tău, de fapt, spuse Vagul Henri, privind admirativ spre flancurile de bărbați îmbrăcați în armuri și flamuri colorate, splendid aranjate.

— E *ideea* mea. Ce e acolo e munca lui Narcisse. Pare în regulă. Un pic cam aglomerat, totuși. Încă.

Se gândi cu o considerabilă satisfacție la viitorul sinistru care îi aștepta pe Izbăvitorii din vale.

Și totuși, cei doi continuară să privească cu sentimente nedorite de ură amestecată cu teamă armata Izbăvitorilor care începea să se ordoneze în blocuri de soldați, separați

în trei unități diferite de două blocuri mici de cavalerie. De fiecare parte, în dreapta și în stânga, mai erau două blocuri de arcași.

În ciuda sentimentelor lor sumbre cu privire la Izbăvitori, Cale și Vagul Henri vedeau cât de rea e poziția lor. Deja nu mai aveau mâncare, sau mai aveau foarte puțină, și le era frig, și erau uzi – când soarele străluci puțin și începură să se miște puteai vedea cum se ridică aburi din ei. Pentru cei care aveau diaree situația era și mai rea – nu aveau nicio șansă să plece de pe câmp și trebuiau să-și facă nevoile în locul în care stăteau. Și toate astea în fața unei armate care era bine aprovizionată, bine hrănită și de cel puțin zece ori mai mare ca dimensiune. Era o perspectivă foarte neplăcută.

La poalele colinei, Materazzii fuseseră aranjați doar în două formații de pedestrași în armuri complete (deși multe armuri nu erau încă potrivite), a câte opt mii de soldați. De fiecare parte și în spatele celor două grupuri, erau cavalerii în armuri, o mie două sute la număr. Liniile frontale ale Materazzilor erau încă neformate – mulți se așezaseră să mănânce și să bea și se auzeau strigăte, urale și râsete, în timp ce se desfășurau și multe certuri neoficiale pentru locurile din față. În frigări se aflau oi și chiar un cal, și un abur puternic se ridica din ibricele care fierbeau. Cei prea nerăbdători să stea și să mănânce își potriveau armurile așezați pe miriștea gălbuie, își ocupau pozițiile și încercau să ajungă mai aproape de front dând la greu din coate, deși niciunul nu era atât de indisciplinat ca să se ajungă la ceva mai violent.

Două ore mai târziu, tot nu se întâmplă nimic. Arbell Gât-de-Lebădă, palidă, li se alătură, însoțită de IdrisPukke, Kleist și Riba, care mâncaseră între timp. Deși își pierduse din rotunjimi în lunile care trecuseră, ea încă mai era și va fi mereu un contrast izbitor cu stăpâna sa. Era mai scundă cu aproape douăzeci de centimetri, cu tenul măsliniu, cu ochii căprui și, pe cât era Arbell de blondă și de zveltă, pe atât

era Riba de moale și de bucălată. Arătau atât de diferit, de parcă erau o porumbiță și o lebădă.

Arbell, neliniștită, îi întrebă ce cred că se va întâmpla și toți fură de acord că Materazzii aveau dreptate să stea pe loc pentru că, mai devreme sau mai târziu, Princeps va fi obligat să atace. Din orice unghi privea Cale, poziția Izbăvitorilor era destul de disperată.

— L-a văzut cineva pe Simon? întrebă Arbell.

— O fi cu Mareșalul, zise IdrisPukke.

Zilele acestea Simon și Mareșalul erau inseparabili. „Aproape ca tată și fiu”, glumea Kleist când nu-l auzea Arbell. Încă îngrijorată, era pe punctul de a trimite doi servitori să îl caute pe fratele ei când un grup de cinci soldați călare se apropie de ei. Unul dintre ei era Conn Materazzi. Nu se mai apropiase de Cale de la lupta lor.

— Am fost trimis de Generalul Narcisse să văd dacă ești în siguranță.

— Sunt în siguranță. L-ai văzut pe fratele meu?

— Da. Cred că da – acum vreo oră. Era în Cortul Alb cu idiotul ăla care traduce pentru el.

— Nu ai niciun drept să vorbești așa despre Koolhaus. Caută-l pe Simon și, te rog, asigură-te că e trimis aici.

Apoi se întoarse spre cei doi servitori ai ei și îi trimise jos la
Marele Cort cu aceleași instrucțiuni.

Pentru prima dată Conn Materazzi se uită la Cale.

— Bănuiesc că ești în siguranță aici.

Cale nu spuse nimic. Conn își întoarse atenția spre Kleist.

— Dar tu? Dacă ai mai mult curaj decât să stai aici și să ne lași pe noi să luptăm în locul tău, pot să aranjez un loc pentru tine în linia întâi.

Kleist păru interesat.

— Foarte bine, răspunse el amabil. Mai am de făcut unul sau două lucruri pe aici, dar ia-o înainte și vin și eu în câteva minute.

Lui Conn îi lipsea simțul umorului, dar chiar și el își dădu

seama că era luat în râs.

— Măcar prietenii voștri împuțiți de acolo au curajul să lupte ei înșiși. Voi trei stați pur și simplu aici sus și ne lăsați pe noi să luptăm în locul vostru.

— Care e rostul, răspunse Kleist, de parcă ar fi explicat cuiva cu putere redusă de înțelegere, de a avea un câine și de a lătra tu însuți?

Dar Conn nu era ușor de batjocorit sau, mai degrabă, nu-l afectă prea mult pentru că se născuse să se privească pe sine însuși ca pe o valoare imensă.

— Voi aveți mai multe motive decât oricare dintre noi să fiți aici astăzi. Dacă vi se pare amuzant, atunci nu am nevoie de ultimul cuvânt al unui bufon ca să văd din ce sunteți făcuți cu adevărat.

Și, având ultimul cuvânt, își întoarse calul și plecă. Adevărul e că vorbele lui au avut puțin efect asupra Vagului Henri, absolut deloc asupra lui Kleist, dar atinseră un punct sensibil la Cale. Victoria lui împotriva lui Solomon Solomon îi arătase că talentul lui depindea de o teroare care putea pleca și veni în orice moment. Care era rostul unor asemenea talente dacă panica le putea șterge? Știa că ceea ce îl ține în vârful dealului nu era, la drept vorbind, faptul că nu era lupta lui și că se simțea legat atât de datorie, cât și de dragoste s-o protejeze pe Arbell Materazzi, ci și amintirea tremurării, a slăbiciunii și a curajului care i se dizolvase – spaima groaznică de a-ți fi teamă și de a fi slab.

Mai veni un vizitator pe vârful dealului Silbury și era unul a cărui apariție provocă o agitație fascinantă în rândul persoanelor foarte importante adunate acolo. Deși sosise până la baza dealului într-o trăsură, fusese transferat într-o lectică complet acoperită în genul celor folosite de doamnele Materazzi pentru a parcurge străzi înguste din partea foarte veche a orașului unde nu putea fi folosită o trăsură. Opt bărbați, evident extenuați de urcuș, purtară lectica și alți zece o păziră.

— Cine-i acolo? îl întrebă Cale pe IdrisPukke.

a-ți Păi, nu pot să spun că sunt surprins prea des, dar asta chiar e o minune.

— E Chivotul Legământului?

— Uită-te în jos, nu în sus. Dacă diavolul însuși ar intra vreodată la stăpân, acesta ar fi acela. E Kitty the Hare.

Cale fu impresionat corespunzător și pentru un moment nu spuse nimic în timp ce se uita la cei zece paznici.

— Par.

— Așa ar și trebui. Mercenari Laconici. Costă o căruță de bani.

— Ce face aici? Credeam că lumea doar aude de el, nu îl și vede.

— Bate-ți joc! Dacă îl calci pe Kitty pe bătături, o regreți. Probabil a venit să își supravegheze investiția. Și, oricum, azi e ocazia de a vedea cum se face istoria și de a fi în siguranță în același timp.

Apoi ușa lecticii se deschise și din ea coborî un bărbat. Cale gemu dezamăgit.

— Asta nu e Kitty, spuse IdrisPukke.

— Slavă Domnului pentru asta! Belzebut trebuie să caute în altă parte.

— Uneori uit că ești abia un copil. Dacă ai vreodată ocazia să îl întâlnești pe bărbatul acesta, adăugă IdrisPukke, gesticulând înspre el, ține minte, domnule cu caș la gură, să îți cauți urgent ceva de făcut în altă parte.

— Acum chiar că m-ai speriat.

— Ești al dracului de îngâmfat, nu? Acela e Daniel Cadbury.

Caută în Dicționarul General al Doctorului Johnson la „bandit” și o să îi găsești numele. Mai verifică și la „asasin”, „ucigaș” și „hoț”. Dar e foarte fermecător, totuși atât de îndatoritor că ai crede că ți-ar împrumuta gaura fundului său și el s-ar căca prin coaste.

În timp ce Cale se gândea la remarca asta interesantă, Cadbury, zâmbind, veni spre ei.

— A trecut mult timp, IdrisPukke. Îți cauți ocupație?

— Bună, Cadbury. Ai trecut pe aici în drumul spre noua ta misiune de a strangula un orfan?

Cadbury zâmbi de parcă aprecia cu adevărat malițiozitatea din vocea lui IdrisPukke și, fiind un bărbat înalt, se uită în jos aprobator la Cale.

— Un glumeț prietenul tău, nu? Tu trebuie să fii Cale, adăugă el, pe un ton care sugera că însemna ceva să fii Cale. Am fost la Opera Roșie când l-ai lichidat pe Solomon Solomon. Nu i s-ar fi putut întâmpla asta unui tip mai simpatic. Ești ceva deosebit, tinere, chiar ești! Trebuie să luăm prânzul împreună când se termină neplăcerile astea. Apoi făcu o plecăciune care îi arăta lui Cale respect, dar ca de la un egal de la care merita să primești respect și se întoarse, și se urcă din nou în lectică.

— Pare foarte amabil, spuse Cale, vrând să îl enerveze pe IdrisPukke.

— Și așa va fi exact până în momentul în care va fi obligat, cu cel mai mare regret, să îți taie gâtul.

Se auzi un strigăt de la Vagul Henri. Flancurile Izbăvitorilor se puneau în mișcare. Într-o linie adâncă de vreo zece metri, cei șase mii de arcași și o mie nouă sute de soldați se mișcau încet înainte. După cincizeci de metri, la marginea câmpul arat care se întindea aproape la fel de mult cât Materazzii, se opriră și flancul din față îngenunche.

— Ce naiba fac? întrebă IdrisPukke.

— Iau o gură de pământ, spuse Cale, ca să țină minte că din țărână au venit și în țărână se vor întoarce.

După ce făcu asta, primul flanc se ridică și intră pe câmpul arat. Flancul din spatele lor înaintă, luă o gură de pământ și îi urmă și apoi alții, și alții. În mai puțin de cinci minute, toată armata Izbăvitorilor se rearanjase în formație de luptă, mergând la pas încet și pierzându-și echilibrul pe pământul dur. Materazzilor și observatorilor de pe Silbury Hill nu le rămânea decât să aștepte și să privească.

— Când își vor grăbi atacul? întrebă IdrisPukke.

— Nu o vor face, spuse Vagul Henri. Materazzii nu folosesc arcași, așa că aria lor de omor e de cât? Un metru optzeci? Nu au nevoie să se grăbească.

Trecuseră de-acum zece minute de când avansau și, după ce au acoperit aproape șapte sute de metri din cei nouă sute care îi despărțeau de flancul principal al Materazzilor, se auzi un strigăt de la centenarii Izbăvitori care controlau fiecare câte o sută de oameni. Soldații se opriră din înaintare.

Se auziră mai multe strigăte înăbușite de la centenari, iar arcașii și soldații începură să pășească la dreapta și la stânga ca să lase spațiu între ei astfel că armata umplea acum lățimea câmpului de luptă. În mai puțin de trei minute terminaseră să își rearanjeze formația de luptă și erau acum cam la un metru distanță. Cele șapte linii din spatele rândului din față erau așezate ca la jocul de șah, astfel că arcașii puteau vedea și striga mai ușor peste capetele soldaților din fața lor.

Timp de câteva minute fusese evident că fiecare Izbăvitor purta ceva care arăta ca o suliță lungă de un metru optzeci. Acum că se opriseră și se aflau mult mai aproape, era clar că ceea ce aveau în mâini era prea gros și prea greu să fie o suliță.

Mai urmă un ordin de la centenari și scopul lor deveni evident.

Urmă o lungă perioadă de ciocăneală când țepușele defensive au fost bătute în pământ cu ciocanele grele pe care le cărau toți arcașii.

— Pentru ce pregătesc o linie defensivă? întrebă IdrisPukke.

— Nu știu, răspunse Cale. Voi?

Kleist și Vagul Henri ridicară amândoi din umeri.

— Nu are sens. Materazzii i-au prins la înghesuială. Cale se uită neliniștit la IdrisPukke. Ești sigur că Materazzii nu vor ataca?

— De ce ar renunța la un asemenea avantaj?

Izbăvitorii își ascuțeau acum capetele țepușelor.

— Vor să încerce să îi provoace să îi atace, spuse Cale după câteva momente. Se întoarse spre IdrisPukke. Sunt în raza săgeților. Patru mii de arcași, șase săgeți pe minut – crezi că Materazzii vor suporta douăzeci și patru de mii de săgeți venind spre ei la fiecare șaizeci de secunde?

IdrisPukke pufni și se gândi.

— Două sute treizeci de metri e o distanță a naibii de mare.

Nu-mi pasă câți sunt. Fiecare soldat Materazzi e acoperit din cap până în picioare cu oțel. Săgeata nu e făcută să pătrundă prin oțelul călit de la o asemenea distanță. Nu pot să spun că mi-ar plăcea să fiu sub o asemenea ploaie – dar Izbăvitorii vor fi norocoși dacă unul dintr-o sută lovește ținta. Și nu vor avea suficiente săgeți – câteva duzini de fiecare – ca să mențină ritmul ăsta pentru multă vreme. Dacă ăsta e planul lor…

IdrisPukke ridică din umeri ca să arate cât desconsidera planul lor.

Cale se uită spre grupul de cinci observatori Materazzi care îi privea pe Izbăvitori de la punctul de observație de pe Silbury

Hill. Unul dintre ei pleca cu vestea țepușelor defensive care fuseseră bătute în pământ, ceva ce ar fi fost dificil de văzut din liniile frontale ale Materazzilor. Durase ceva timp să își dea seama ce făceau cu țepușele și dacă era suficient de important ca să trimită un mesager.

După ce îl privi pe mesager dispărând peste creasta dealului, Cale se întoarse înapoi spre Izbăvitori. O duzină de stegari ridicau flamuri albe cu chipul Izbăvitorului Spânzurat pictat cu roșu. Ordinul de a ochi veni de la centenari, prea neclar ca să îl audă bine, dar evident când miile de arcași încordară corzile arcurilor și le ridicară sus. Urmă o scurtă pauză, apoi se auzi un strigăt al centenarilor și steagurile fură lăsate în jos. Patru nori de săgeți se arcuiră treizeci de metri în aer, îndreptându-se spre prima linie a Materazzilor.

Trecură trei secunde și apoi îi loviră pe Materazzii cu capetele plecate să respingă vârfurile ascuțite. Cele cinci mii de săgeți loviră, șuierară și pocniră, ricoșând pe linia îmbrăcată în armuri, cu Materazzi plecați în ploaia de oțel ca și cum s-ar fi ferit de vânt și grindină. Din flancuri se auziră țipetele cailor loviți. Dar deja loveau alte cinci mii de săgeți. Zece secunde mai târziu, altele. Timp de două minute, ploaia continuă pe Materazzi. Puțini au murit, și mai puțini au fost răniți - IdrisPukke avea dreptate că armura care îi acoperea pe soldații
Materazzi își va face treaba. Dar gândiți-vă la zgomot, la clănțănitul încontinuu al metalului, la așteptarea scurtă, din nou săgețile, nechezatul cailor, strigătele ghinioniștilor loviți în ochi sau în gât și faptul că niciunul dintre ei nu mai îndurase un atac așa de ostil și de îngrozitor. Ce rost avea să stea acolo pur și simplu și să primească o săgeată de la un Sfânt Neica-Nimeni fără educație sau talent, sau curaj să lupte de la om la om?

Cavalerii de pe flancuri au cedat primii, mai întâi pe partea stângă, nesiguri când doi dintre stegarii lor au căzut – era oare un semnal? – era atât de greu de distins printre nechezatul cailor răniți, propriii lor armăsari panicați și gata s-o ia la goană și doar o deschizătură mică în coif prin care să vadă imaginea care se desfășura în jurul lor. Trei cai porniră înainte, speriați. Era un atac? Nimeni nu voia să își arate lașitatea rămânând în urmă. Precum atleții dintr-o cursă, privind încordați cum unul sare la start, toată linia pornește. Strigătele din spate să mențină frontul se pierd în zgomotul general – și apoi săgețile aterizează din nou.

Apoi brusc caii de pe flancul stâng înaintează – nerăbdarea, furia, teama și confuzia îi îndeamnă.

Narcisse, privind din Cortul Alb, înjură gata să explodeze. Dar își dă seama în curând că nu îi mai poate chema înapoi. Le face semn celor din flancul stâng să atace și ei. Abia atunci sosește mesagerul de pe Silbury Hill să îl avertizeze de ariciul de țepușe săpat printre arcașii de pe flancuri.

Sus pe Silbury Hill un Cale îngrozit se holbează neîncrezător cum cavaleria avansează, și cavalerii își îndeamnă caii să formeze o linie de două sute șaptezeci de metri – adunându-se repede în zece rânduri, genunchi la genunchi, ca să se potrivească cu linia de arcași din fața lor. La început păstrează viteza unui om care aleargă lejer, ridicați în scări, cu lăncile sub brațul drept, cu mâna stângă ținând hățurile. Timp de o sută optzeci de metri și patruzeci de secunde țin acest ritm, suportând douăzeci de mii de săgeți în timp ce atacă. Apoi pe ultimii patruzeci și cinci de metri două mii de bărbați călare, cu lănci, își luară avânt să îi calce în picioare pe arcași.

Arcașii, cu gustul pământului în gură, amestecat cu teamă, eliberară încă o tranșă de săgeți. Mai mulți cai nechezară și căzură, zdrobindu-i pe călăreți, rupând coloane și luând și vecinii cu ei în cădere. Dar linia își continuă avansarea. Și apoi șocul înfruntării.

Niciun cal nu va alerga spre pericol de bunăvoie și nici nu va asalta o barieră pe care nu o poate sări. Niciun bărbat în toate mințile nu va sta drept în fața unui cal care atacă și a unei lănci. Dar bărbații vor alege moartea acolo unde un animal nu o va face. Ei pot fi antrenați să moară.

Când caii părură să vină peste ei ca un val zdrobitor, arcașii făcură un pas înapoi și se mișcară iute în tufișul de țepușe ascuțite. Unii alunecară, alții au fost prea înceți și au fost zdrobiți sau înjunghiați cu lancea. Caii au ajuns în vârful țepușelor prea repede și nu au putut da înapoi. Trași în țeapă, nechezatul lor suna ca sfârșitul lumii, iar călăreții erau aruncați din șa și își rupeau gâtul. În timp ce zăceau în noroi și se zbăteau ca peștii, Izbăvitorii îi terminau cu lovituri de baros sau unul îl ținea și altul îl înjunghia la îmbinarea armurilor, înroșind noroiul maro.

Majoritatea cailor refuzară să avanseze. Unii alunecară, aruncându-și călăreții, alții rămaseră în picioare în timp ce atacul se opri un moment, întorcându-se înapoi și izbindu-se unii de alții, în timp ce unii fugeau în lături în pădure.

Bărbații înjurau, caii nechezau, se întorceau de teamă ca niște creaturi jumătate din dimensiunea și greutatea lor și alergau spre siguranța din spatele flancului. Călărețiii cădeau cu sutele și într-un moment arcașii țâșneau din spatele țepușelor și loveau cu barosul capetele și piepturile călăreților uimiți și căzuți. Erau trei Izbăvitori în sutane noroioase de fiecare cavaler Materazzi căzut care se chinuia să se ridice în picioare și să scoată sabia, dar erau împinși și alunecau, și se împiedicau, și apoi erau înjunghiați în ochi și la încheieturi. Mai departe, în ariciul de țepușe, arcașii, furioși și eliberați de teamă acum, trăgeau asupra călăreților care se retrăgeau. Căzură și mai mulți cai răniți, iar alții o luară la goană frenetici.

Ce era mai rău acum venea. Așa cum trebuia să facă, Mareșalul trimise prima linie de pedestrași să susțină atacul cavaleriei. Opt rânduri de oameni, în total zece mii, erau deja la jumătatea drumului către flancurile Izbăvitorilor când cavaleria care se retrăgea, cu caii îngroziți și înnebuniți de frică și răni, se izbi de flancurile pedestrașilor Materazzi care veneau spre ei. Înghesuiți laolaltă și împiedicați să se miște de pădurile dese de pe fiecare parte și cu flancuri de bărbați în armuri în spatele lor, era imposibil să se dea la o parte ca să lase caii înnebuniți să treacă. Disperați să evite o ciocnire mortală în timp ce caii goneau spre ei, soldații s-au împins în lateral unii în alții, pornind un val care se ducea spre spate și spre fiecare parte în timp ce fiecare om cădea și îl apuca pe tovarășul lui ca să stopeze căderea.

Astfel că avansarea a fost oprită peste tot – bărbații alunecau în noroiul răscolit, înjurau și se trăgeau în jos unii pe alții. Arcașii Izbăvitori, având acum timp să se reorganizeze, lansară o nouă ploaie de săgeți. În acest moment, cu Materazzii pe loc și la șaptezeci de metri de ei, vârfurile săgeților puteau să penetreze chiar și armura de oțel dacă erau lansate bine.

Chiar dacă numai câteva sute de oameni au fost zdrobiți

de caii care fugeau sau răniți de săgeți, miile rămase începură să se ascundă unul în spatele celuilalt înainte ca sergenții și căpitanii să țipe la ei să îi adune din nou în linie și să avanseze din nou. Deși iritați de dezordine și de mersul în treizeci de kilograme de armură pe trei sute de metri de câmp arat și noroios, puterea atacului lor începu să crească. Cincizeci de metri. Douăzeci. Zece, și apoi pe ultimii metri au luat-o la goană, ochind cu sulițele ca să le înfigă în piepturile adversarilor lor.

Dar în momentul ciocnirii, Izbăvitorii se retraseră într-un suflet câțiva metri, dezechilibrând ultimul pas de atac al dușmanilor lor. Și încă odată linia Materazzilor s-a oprit împiedicându-se, în timp ce unii avansau și alții rămâneau în urmă; astfel că, având loc în etape, marele moment al atacului a fost amânat din nou.

Dar acum, în ciuda confuziei atacului, Materazzii știau cu siguranță că trebuie să câștige – îmbrăcați în armuri erau cei mai mari soldați ai lumii și erau în sfârșit față în față și cinci la unul. Convinși de victorie, au forțat înaintarea. Acum aerul, în afară de țipetele și urletele bărbaților, era plin de zăngănitul lăncilor și de gemetele de efort ale Materazzilor, care erau acum și mai înghesuiți chiar și în șiruri de douăzeci pe alocuri, și toți se împingeau și dădeau din coate să ajungă la locul acțiunii și al onoarei. Dar numai Materazzii din față puteau lupta – mai puțin de o mie de oameni puteau să lovească în același timp. Mai puțini la număr, Izbăvitorii aveau spațiu să se miște în și din zona de omor de numai patru metri. Incapabili să avanseze, Materazzii din față erau împinși de camarazii lor din spate și, mai rău de atât, și de cei din mijloc și de la coadă care nu știau ce se întâmplă și continuau să forțeze înaintarea. Începu să se creeze o presiune, oamenii împingându-se unii în alții. Cei din față încercau să se ferească, să se dea într-o parte sau să se retragă în timp ce Izbăvitorii îi atacau, dar nu aveau loc. Apoi presiunea din spate, imposibil de puternică, îi împinse în față în loviturile de suliță și de

baros. Unii căzură răniți; alții, nefiind în stare să se țină pe picioare în aglomerație și în noroiul unsuros, alunecară și îi făcură pe ceilalți din spatele lor să cadă ca piesele de la domino. Dorind să își recapete echilibrul, Materazzii din mijloc încercară să pășească peste oamenii căzuți din față. Dar, vrând-nevrând, din cauză că erau împinși din spate de cei care nu vedeau înainte, trebuiau să calce pe tovarășii lor și așa, mulți alunecară și căzură și ei în noroi, nereușind să își mențină echilibrul în timp ce călcau peste oamenii care se zbăteau sub tălpile lor. La ce le folosea acum armura fără spațiu să se miște, doar o povară în timp ce încercau să se ridice din nou în picioare sau să se cațăre peste două, trei corpuri? Iar din față veneau sulițele și loviturile de baros.

Chiar dacă și Izbăvitorii cădeau, se puteau ridica sau smulge cu ușurință. În trei sau patru minute, în față se formară ziduri de Materazzi căzuți, protejându-i pe Izbăvitori și împiedicând atacul – și continua și presiunea din spate, cu atât mai mult că niciunul dintre cei din spate nu putea vedea ce se întâmplă în față. Bărbații din spate credeau că fiecare cădere a liniei din față era o înaintare și erau încurajați să împingă și mai mult. Puțini dintre Materazzii care zăceau în grămezi la pământ erau morți sau chiar grav răniți, dar în agitația generală și în noroi un cavaler singur găsi că era greu să se mai ridice după ce căzuse la pământ. Cu un al doilea peste el era aproape imposibil să se miște. Dacă mai era și un al treilea, era neajutorat ca un copil. Imaginați-vă furia și teama – atâția ani de antrenament, lupte și cicatrice, ca să ajungi să mori zdrobit sau să aștepți, întins în noroi, să vină un țăran cu un baros să te lovească în piept sau să te înjunghie prin viziera din coif sau prin încheietura armurii de la axilă. Ce chin, ce teroare, ce neajutorare! Și în tot acest timp împingerea groaznică din spate continua în timp ce douăzeci de flancuri de Materazzi se avântau, convinși de victorie și disperați să își aducă contribuția înainte să câștige bătălia. Mesagerii

staționați în spatele câmpului de luptă, nerăbdători să obțină vești, incapabili să vadă dezastrul din față și că bătălia era deja pierdută, trimiseră rapoarte că victoria era aproape a lor și cereau întăriri să termine lupta.

În Cortul Alb, veneau vești diferite de pe Silbury Hill, unde observatorii puteau vedea clar prăbușirea frontului. Dar chiar și aici erau numai băieții și IdrisPukke care apreciau pe deplin calamitatea care se desfășura sub ochii lor. Astfel că observatorii, nesiguri și ezitanți, nu puteau lua hotărârea de a-i sfătui pe Materazzi să se retragă. O asemenea acțiune era de neimaginat și ei se puteau înșela ușor. Astfel că trimiseră mesaje alarmante, dar pline de „dacă” și „s-ar putea”. Narcisse primea semnale de pe front care cereau întăriri ca să termine lupta, dar și rapoartele sumbre ale observatorilor de pe Silbury Hill pline de precauție și nevrând să recunoască faptul că bătălia era deja pierdută. Narcisse își adunase majoritatea efectivelor împotriva unui dușman care era bolnav, slăbit și cu arme reduse și care se lupta cu cea mai mare armată din lume care nu pierduse nicio bătălie în mai mult de douăzeci de ani. Nu aveau cum să piardă. Așa că, în ciuda neliniștii stârnite de mesajele de pe Silbury Hill, Generalul dădu repede ordinul ca și al doilea flanc să atace.

Sus pe deal, când băieții și IdrisPukke văzură cum a doua linia avansează spre câmpul de luptă, strigară într-un suflet de neîncredere, uimire și furie.

— Ce se întâmplă? îi spuse Arbell Gât-de-Lebădă lui Cale.

Iubitul ei își ridică mâna și gemu.

— Nu vezi? Bătălia e deja pierdută. Bărbații aceia se duc la moarte și cine o să protejeze Memphisul când trupurile lor vor putrezi în câmp acolo?

— Nu se poate să ai dreptate. Spune-mi că nu e așa. Nu poate fi atât de rău.

— Uită-te și tu, zise el, gesticulând spre linia de bătălie. Deja mii de arcași Izbăvitori roiau în lateralul și chiar în spatele Materazzilor, doborându-i cu pari și baroase, și

provocând prăbușiri în masă căci fiecare care cădea mai trăgea trei sau patru după el. Trebuie să plecăm, zise Cale încet. Roland, strigă el la rândașul ei. Adu-i calul – acum! Doamne Sfinte! strigă el de groază. Nu aș fi crezut dacă nu aș fi văzut cu ochii mei.

Le făcu semn Vagului Henri și lui Kleist care începură să se îndrepte spre corturile lor. Dar în timp ce se mișcau, o siluetă șchiopătând fără suflare se îndreptă spre ei.

— Așteptați! strigă el.

Era Koolhaus, îmbujorat și agitat.

— Domnișoară, e fratele dumneavoastră, Simon. A fugit de lângă mine când eram în spate uitându-ne la cavalerie. Am crezut că ne-am pierdut unul de altul în mulțime, dar când m-am întors la cortul lui am văzut că armura pe care i-a dat-o tatăl dumneavoastră de ziua lui dispăruse. Era cu nenorocitul ăla de Lord Parson acum o oră care glumea că îl ia pe Simon cu el în linia întâi. Se opri o secundă. Cred că e acolo în luptă.

— Cum ai putut să fii atât de neglijent? țipă Arbell la Koolhaus. Dar se întoarse imediat către Cale: Te rog, găsește-l! Adu-l înapoi!

Cale era prea uimit ca să mai zică ceva, dar Kleist, nu.

— Dacă îi vrei pe amândoi morți, asta e cea mai bună metodă. Kleist îi făcu semn să se uite la bătălie. În câteva minute o să fie douăzeci și cinci de mii de oameni morți acolo, îngropați într-un câmp de cartofi. Izbăvitorii au câștigat deja. În următoarele două ore nu o să vedem decât oameni care sunt omorâți. Și tu vrei să îl trimiți acolo? Va fi ca și cum ar căuta acul în carul cu fân. Și un car în flăcări pe deasupra.

Dar parcă nu auzise nimic, doar privi în ochii lui Cale, disperată și imploratoare.

— Te rog, ajută-l!

— Kleist are dreptate, spuse Vagul Henri. Orice se întâmplă cu Simon, noi nu mai putem face nimic.

Din nou, păru să nu-l audă, uitându-se în continuare în

ochii lui Cale. Apoi, încet, fără speranță, îi căzu capul în piept.

— Înțeleg, spuse ea.

Asta a fost desigur ceea ce l-a atins pe Cale, de parcă l-ar fi înjunghiat în inimă. Pentru el era sunetul pierderii încrederii și era de nesuportat. Simțea că devenise un fel de zeu în ochii ei și era pur și simplu imposibil să renunțe la adorația ei. În tot acest timp, Riba, cu ochii larg deschiși, își ținuse gura închisă, sperând că se poate baza pe ceilalți să îl oprească pe Cale. Dar știa că atunci când venea vorba de Arbell își pierduse rațiunea.

Oricât îi era teamă de salvatorul ei ciudat și uneori grosolan, și de cele mai multe ori indiferent față de ea de câte ori trecea pe lângă el în treburile ei zilnice, Riba văzuse timp de multe luni că atunci când venea vorba de Arbell parcă înnebunea.

— Nu face asta, Thomas, spuse ea, severă ca o mamă.

Arbell se uită la ea, atât șocată, cât și furioasă pe servitoarea ei că o contrazicea în acest mod. Dar cu atât de mulți împotriva ei nu putea să îi spună Ribei să tacă, de fapt nu putea spune nimic. Dar nu conta. Cale parcă nu auzea nimic.

Cale privi peste umărul său la bătălia haotică de dedesubt, cu inima cât un purice. Se uită la Vagul Henri și la Kleist.

— Acoperiți-mă cât de mult puteți, dar nu stați prea mult să nu mai puteți pleca.

— Nici nu aveam de gând, zise Kleist.

Cale râse.

— Țineți minte, dacă unul din voi mă lovește, voi ști cine a fost.

— Nu și dacă sunt eu ăla.

— Întoarceți-vă la Memphis cu gărzile ei. Vă ajung din urmă când pot.

Kleist și Henri alergară să își aducă armele. Cale îl luă pe IdrisPukke deoparte.

— Dacă lucrurile merg prost, îndreaptă-te spre Treetops.

— Nu vrei să te duci acolo, băiete, spuse IdrisPukke.

— Știu.

Vagul Henri și Kleist se întoarseră cu brațele pline și începură să își așeze arbaletele. IdrisPukke îi spuse unuia dintre ofițerii de pe lângă Arbell să își scoată veșmintele oficiale, o cămașă brodată cu dragoni albaștri și aurii și mottoul familiei Materazzi: Mai degrabă mort decât diferit. IdrisPukke îi dădu cămașa lui Cale.

— Dacă te duci așa cum ești, toți vor încerca să te căsăpească. Măcar îmbrăcat în asta Materazzii nu te vor ataca.

— Și, dacă ești capturat, spuse Arbell, își vor da seama că pot cere o răscumpărare considerabilă.

Auzind asta, Kleist începu să chicotească de parcă asta era cea mai amuzantă glumă auzită vreodată.

— Las-o în pace, spuse Cale.

— Trebuie să îți faci griji cu privire la tine, amice. Ea va fi bine, sunt sigur.

Apoi Cale porni spre creastă și dispăru după ea, alunecând pe panta abruptă a dealului aproape alergând. În treizeci de secunde era pe câmpul de luptă. În fața lui, primul flanc se îndrepta deja spre același măcel brutal ca și primul atac, încă opt mii de oameni înghesuiți într-un spațiu prea mic până și pentru jumătate din ei. Deja Izbăvitorii curgeau pe margini, înconjurându-i pe nou-sosiți – întăririle le dădeau pur și simplu mai mulți soldați imobili pe care să îi căsăpească și să îi doboare în voie.

Flancurile înghesuite de soldați se despărțiseră ici și colo în timp ce împingeau și dădeau la o parte grămezi mari de corpuri, unele înalte și de trei metri, iar Izbăvitorii curgeau în jurul lor ca marea printre pietre. Cale o luă la pas grăbit și în două minute se mișca în spatele frontului Materazzilor. Spre deosebire de felul în care lupta se vedea de pe deal, de aici nu înțelegea deloc ce se întâmplă. Unii dintre soldații din spate se dădeau înapoi, nesiguri; alții forțau

înainte. Numai pentru că văzuse de pe deal, știa că în față și pe laterale avea loc un masacru. Aici nici măcar nu era prea mult zgomot, doar grupuri de soldați avansând, schimbând direcția atunci când vedeau o breșă sau se aruncau înainte după ce mai cădea o linie în față, crezând că au mai doborât un flanc al Izbăvitorilor. Astfel că mii de oameni un pic nerăbdători, care sperau să nu piardă bătălia, se duceau încet spre o moarte groaznică.

Cale alergă de-a lungul liniei din spate căutându-l pe Simon, o sarcină lipsită de speranță, așa cum zisese Kleist că va fi. Dar dacă se amăgise atunci când începuse să coboare Silbury Hill, acum era doar disperat. Nu-l va găsi niciodată pe Simon, asta dacă nu era deja mort. Tot ce se va întâmpla va fi că va muri și el acolo sau se va întoarce ca un ratat în ochii lui Arbell. Chiar dacă ea ar fi acceptat că el nu putea face nimic, el nu voia ca ea să accepte așa ceva. Nu voia să renunțe la adorația ei și la ce însemna asta pentru el.

Apoi avu alte lucruri cu privire la care să se îngrijoreze. De după o linie de Materazzi care se împingeau înainte apărură două duzini de Izbăvitori. În grupuri de câte trei aceștia atacară orice soldat care încerca să găsească o metodă de a ajunge în linia întâi a frontului. Unul le punea piedică cu un cosor, al doilea îi lovea cu unul din baroasele grele pe care le folosiseră ca să își îngroape țepușele de lemn în pământ și al treilea îi înjunghia sub braț sau prin viziera coifului. După ce au doborât rătăcițiii, au început chiar să folosească foarfecele ca să tragă de picioarele bărbaților care se împingeau să ajungă în față. În înghesuială și noroi și neașteptându-se la un asemenea atac, soldații care ar fi fost invulnerabili oriunde în altă parte, alunecară și căzură și adversarii lor îi căsăpiră în timp ce se zbăteau și se zvârcoleau în noroi, neajutorați ca niște nou-născuți.

Apoi un grup de Izbăvitori îl văzu pe Cale și se îndreptă spre el să îl atace din trei părți. O săgeată îl lovi pe cel din

stânga în ochi, o alta pe cel din dreapta. Primul căzu în liniște, al doilea țipând și ducându-și mâna la piept. Al treilea încă mai avea o privire de nedumerire pe față când Cale îl lovi în gât și îi tăie gâtul până la coloana vertebrală. Căzu zvârcolindu-se în noroi lângă Lordul celor Șase Județe pe care îl măcelărise câteva secunde mai devreme. Apoi Cale păși într-o a doua luptă, ținând brațul atacatorului său într-o parte, lovindu-l cu fruntea în față și înjunghiindu-l cu meticulozitate în inimă. Un Izbăvitor înarmat cu un cosor căzu cu gura deschisă lovit de una din săgețile lui Henri, dar săgeata lui Kleist îl lovi pe cel care mânuia barosul doar în braț. Norocul lui dură două secunde până când Cale, alunecând în noroi, rată lovitura fatală și îl lovi în burtă.

Izbăvitorul căzu țipând și rămase pe pământ, unde avea să-i ia ore întregi să moară. Apoi alt val de soldați împinseră înapoi Izbăvitorii care mai rămăseseră, iar Cale rămase pe loc acoperit de sânge și neputincios, neștiind încotro să se îndrepte. Tot talentul lui deosebit nu îl ajuta cu nimic în presiunea și confuzia luptei – acum era doar un băiat într-o mulțime de oameni pe moarte.

Și atunci, tocmai când era pe punctul de a se întoarce, mai urmă un colaps. Șaizeci de oameni în fața lui căzură, cel mai mare grup de până acum, și se deschise o breșă până aproape de linia întâi. Pentru o secundă, îngrozit, Cale ezită știind că această breșă e însăși falca morții care se deschisese să îl înghită. Dar teama de a rata în ochii iubitei lui îl împinse spre gaura care se deschidea și, capabil să fugă mai repede decât bărbații în armuri care alunecau în jurul lui, reuși să alerge până la trei metri de linia întâi. Dar acolo se lovi de un zid impenetrabil de Materazzi morți și aflați pe moarte. Nimeni din fața lui nu avea nicio rană, pur și simplu se prăbușiseră unul peste celălalt și erau zdrobiți de greutatea celor de deasupra lor și de cei care îi împingeau din spate. Timp de câteva minute avu în față doar grămezi de morți și gemete ciudate, înfundate. Coifurile unora se desprinseseră, alții, prinși, dar cu o mână

liberă și le scoseseră disperați după o gură de aer. Fețele le erau vinete, unele aproape negre – câțiva gemeau cu un efort teribil de a-și umple plămânii – dar nimic nu putea intra în pieptul lor teribil de zdrobit. Chiar cum se uita la ei, respirația le înceta și gurile li se căscau ca la peștii naufragiați la mal. Câțiva îi vorbiră șoapte oribile: „Ajutor! Ajutor!” încercă să elibereze vreo câțiva, dar parcă erau prinși în zidurile din fainã de orez și beton ale Templului. Se întoarse și scană grămezile de morți și muribunzi care gemeau în jurul lui.

— Ajutor! scârțâi o voce. Privi spre fața unui tânăr, cu chipul de un albastru-vinețiu îngrozitor. Ajutor!

Cale privi în altă parte.

— Cale, ajută-mă!

Uimit, Cale se întoarse înapoi. Și atunci îl recunoscu, chiar și sub negrul și albastrul buhăit al feței. Era Conn Materazzi. O săgeată zbură pe lângă urechea lui dreaptă și clincăni când lovi unul dintre morții în armură. Se aplecă lângă Conn.

— Pot să te termin repede. Da sau nu?

Dar Conn nu părea să audă.

— Ajută-mă! Ajută-mă! spuse el, un sunet oribil și hârșâit.

Încă odată, mai puternic acum din cauza imaginii îngrozitoare a cuiva pe care îl cunoștea, Cale simți grozăvia de a fi acolo – și inutilitatea acestui lucru. Privind neliniștit peste umăr văzu că deschiderea care îl lăsase să ajungă atât de aproape de front începea să se închidă pe măsură ce Izbăvitorii îi forțau pe Materazzi de pe margini din nou în mijloc. Se ridică să fugă.

— Ajută-mă!

Ceva din ochii lui Conn Materazzi îți ridica părul pe ceafă – oroarea groaznică și disperarea. Cale se întinse în grămada de morți și ridică cu toată puterea pe care o avea, dublată de furie și teamă. Dar Conn era blocat, cu un luptător dedesubt și trei deasupra, de patru sute cincizeci de kilograme de greutate moartă și foi de oțel. Se opinti din

nou. Nimic.

— Îmi pare rău, amice, îi spuse el lui Conn. S-a scurs timpul.

Apoi se trezi trântit la pământ de o lovitură puternică în spate. Înspăimântat și surprins, alunecă în noroi în timp ce încerca să își scoată sabia și să se elibereze de atacator.

Era un cal. Se uita la el și fornăia așteptând. Cale se holbă la animal – călărețul lui era mort și acesta căuta pe cineva să îl conducă în afara câmpului de bătălie. Imediat Cale apucă frânghia legată de șa, o înnodă în jurul oblâncului greu, apoi se grăbi să o lege în jurul trunchiului lui Conn, pe sub axile. Fața lui Conn era neagră acum și ochii goi. Din fericire frânghia era subțire, dar foarte rezistentă, mai mult ceremonială decât practică, și o putu împinge ușor sub un braț și apoi sub celălalt. O legă mai repede decât făcuse ceva vreodată în viață, apoi căzu în noroi în timp ce încerca să sară în șa. Mai disperat acum decât niciodată, apucă oblâncul șeii și, văzând cum se închide breșa din front, țipă în urechea calului. Speriat, acesta porni, alunecând și poticnindu-se în noroi, aproape căzând, dar apoi se echilibră și trase cu toată puterea unui armăsar obișnuit să care o sută treizeci de kilograme în șa. La început nu se mișcă nimic, apoi urmă o nouă opintire și o pocnitură a piciorului drept al lui Conn și acesta fu eliberat din grămada de morți care îl zdrobeau. Cu această nouă poticnire calul aproape căzu din nou și Cale aproape scăpă oblâncul din mână. Apoi porniră, toți trei îndreptându-se spre deschizătură cu nu mai mult de șase sau șapte kilometri pe oră. Dar calul era puternic și bine antrenat și se mișca, fericit acum în ciuda dezastrului dimprejur, că are un călăreț în spate. Instinctul care protejase calul în rătăcirea lui pe câmpul de luptă mai mult de cincisprezece minute în mijlocul unui masacru îl ocrotea din nou. Cale își ținea capul plecat și corpul cât de aproape de grumazul calului putea, gata să scoată cuțitul să taie frânghia care îl lega de Conn dacă acesta reprezenta un pericol de cădere.

Dar noroiul care provocase moartea atâtor Materazzi și urma să omoare și mai mulți a fost salvatorul lui Conn. Inconștient, acesta aluneca ușor în orice direcție era tras, aproape ca o sanie în zăpadă. Cale își ținea capul jos și conducea calul cu călcâiele, fără să îi vadă pe cei doi Izbăvitori care veneau să întâmpine animalul ce se mișca încet. Nici nu-i văzu căzând, țipând de groază și durere, seceraţi de săgeţile grijulii ale lui Kleist și Henri.

În mai puțin de trei minute calul își croise drum prin masa de oameni care erau împinși în centrul frontului și fără dramă sau agitație părăsi câmpul de luptă, purtându-i pe Cale în spate și pe Conn, inconștient, după el, într-o cărare îngustă între Silbury Hill și pădurile dense care înconjurau frontul. După ce ieși din vedere, Cale opri calul și coborî să se uite la Conn. Părea mort, dar mai respira. Cale îl dezbrăcă repede de armură și cu mare dificultate îl urcă cu burta în jos în șa. În tot acest timp, inconștient, Conn gemea și striga de durere, având coastele și piciorul rupt. Cale conduse calul înainte și în cinci minute sunetul bătăliei pieri și fu înlocuit de cântecul mierlelor și de vâjâitul vântului care sufla printre frunzele pădurii.

O oră mai târziu, Cale se simți copleșit de un val de epuizare.
Căută o cale de a pătrunde în pădure și, negăsind una în hățișul de măceși și ciulini dintre copaci, trebui să își taie o cale de acces, deși se zgârie pe față și pe brațe făcând asta. Odată trecut de lizieră, hățișurile făcură loc unui strat de frunze moarte. Legă calul și îl coborî cu grijă pe Conn pe pământ. Se uită la el câteva minute de parcă nu reușea să înțeleagă ce îi adusese pe amândoi în acest loc. Îi așeză piciorul cât de delicat putu și apoi i-l legă cu două crengi tăiate dintr-un frasin. Apoi se întinse și căzu imediat într-un somn adânc și îngrozitor.

Se trezi două ore mai târziu când coșmarurile deveniră de nesuportat. Conn Materazzi era tot inconștient, acum alb

ca moartea. Cale știa că trebuiau să găsească măcar apă, dar era istovit și epuizat și încă zece minute stătu acolo ca într-o transă îngrozitoare. În curând Conn începu să geamă și să se miște agitat; se trezi și îl văzu pe Cale holbându-se la el. Țipă de groază și confuzie.

— Calmează-te. Ești în regulă.

Cu ochii căscați și îngrozit, Conn încercă să se îndepărteze de Cale. Țipă de durere.

— Nu încerca să te miști, spuse Cale. Ți-ai rupt osul coapsei.

Timp de câteva minute Conn nu spuse nimic în timp ce durerea teribilă din picior se mai domoli treptat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el într-un târziu.

Cale îi spuse. După ce termină, Conn tăcu o vreme.

— Chestia e, spuse el când deschise gura până la urmă, nu am văzut niciodată unul – un Izbăvitor, adică. Niciunul. Avem apă?

Disperarea și nefericirea totală a lui Conn, pur și simplu starea lui groaznică, stârniră în Cale atât milă, cât și iritare.

— Am văzut fum chiar înainte să venim aici. Cred că am auzit ieri vorbindu-se de un sat în apropiere, lângă deal. Mă întorc cât de curând pot. Scoase armura de pe cal și tăie cât de mult putu din veșmintele de pe spate și părți și apoi îl conduse pe cărare. Încălecă și îi mângâie crestetul. Mulțumesc, spuse el calului, apoi îl conduse înainte.

35

În trei ore Conn Materazzi fusese ridicat de un fermier din partea locului, pus în pat și piciorul îi fusese reașezat și fixat rigid cu patru bețe de alun și opt curele de piele. Leșinase din nou și gemuse jalnic în ora în care Cale îi îndreptase piciorul satisfăcător, și nu își revenise încă. Într-adevăr, era atât de palid încât nici nu părea că-și va mai reveni.

— Taie-i părul, îi spuse Cale fermierului, și îngroapă-i armura în pădure în caz că vin Izbăvitorii. Spune-le că e un muncitor. Dacă ajung în Memphis o să trimit oameni după el. O să te plătească. Dacă nu, te plătește el când își revine suficient.

Fermierul se uită la Cale.

— Ține-ti sfatul și banii.

Apoi îi lăsă singuri. La scurt timp după asta, Conn se trezi.

Cei doi se holbară unul la altul o vreme.

— Îmi amintesc acum, spuse Conn. Ți-am cerut ajutorul.

— Da.

— Ce loc e acesta?

— O fermă, la două ore de mers de front.

— Mă doare piciorul.

— Va trebui să stea așa timp de șase săptămâni. Nu știu dacă se va vindeca pe deplin.

— De ce m-ai salvat?

— Nu știu.

— N-aș fi făcut același lucru pentru tine.

Cale ridică din umeri.

— Nu știi niciodată cum e cu lucrurile astea până nu se întâmplă. Oricum am făcut-o, și asta e.

Niciunul nu spuse nimic o perioadă.

— Ce o să faci acum?

— Plec spre Memphis mâine-dimineață. Dacă ajung, o să trimit pe cineva după tine.

— Și apoi?

— O să îmi iau prietenii și o să plec undeva unde soldații nu sunt nebuni și proști. Nu credeam că e posibil să pierzi o bătălie dintr-o asemenea poziție. Nu aș fi crezut dacă nu aș fi văzut cu ochii mei.

— Nu vom mai face această greșeală.

— Ce te face să crezi că veți avea ocazia? Princeps nu va pierde vremea la Silbury admirându-se în oglindă, vă va trage șuturi în fund până la porțile Memphisului.

— Ne vom regrupa.

— Cu ce? Trei din patru Materazzi sunt morți deja.

Conn nu putu să spună nimic drept răspuns, ci se lăsă nefericit pe spate și închise ochii.

— Mi-aș dori să fi murit, zise el într-un târziu.

Cale râse.

— Va trebui să te hotărăști – nu asta ai spus dimineață.

Conn păru și mai deprimat, dacă așa ceva era posibil.

— Nu sunt nerecunoscător, murmură el.

— Nu ești nerecunoscător? spuse Cale. Asta înseamnă că ești recunoscător?

— Da, sunt recunoscător. Conn închise ochii din nou. Toți prietenii mei, toate rudele mele, tatăl meu, toți sunt morți.

— Probabil.

— Sigur.

Asta era pesemne adevărat, așadar, Cale nu știu ce să spună.

— Ar trebui să dormi. Nu mai ai ce să faci decât să te vindeci și să le-o plătești Izbăvitorilor așa cum poți. Ține minte: răzbunarea e cea mai bună răzbunare.

Și pe nota asta înțeleaptă îl lăsă pe Conn cu gândurile lui mizerabile.

A doua zi dimineață plecă de cum se crăpă de ziuă, călare pe cal și hotărându-se că nu are rost să își ia la revedere de la

Conn. Se gândi că făcuse mai mult decât suficient pentru el și acum îi era rușine că își riscase viața pentru cineva care recunoscuse că nu ar fi făcut același lucru pentru el. Își aminti o remarcă făcută de IdrisPukke când fumau împreună într-o seară la lumina lunii de la Treetops: „Rezistă întotdeauna primului impuls. E deseori generos”. La acel moment, Cale se gândise că e doar una din glumele proaste ale lui IdrisPukke. Acum își dădu seama ce voise să spună.

În ciuda nerăbdării de a se întoarce la Memphis ca să se asigure că Arbell Gât-de-Lebădă era în siguranță, Cale începu să se îndrepte spre nord-est într-un arc larg departe de oraș. Urmau să fie prea mulți Izbăvitori și Materazzi rătăcind confuzi și neștiind exact pe cine să ucidă. Evită orașele și satele și își cumpără mâncare doar de la fermele izolate peste care dădu întâmplător. Chiar și așa, veștile unei mari bătălii ajunseseră la toți, deși unii vorbeau de o mare victorie, iar alții de o mare înfrângere. Le spuse că nu știa nimic despre asta și se mișcă repede.

În a treia zi coti spre vest și se îndreptă spre Memphis. În cele din urmă, ajunse pe Șoseaua Agger care ducea de la Somkheti spre capitală. Era părăsită. Așteptă printre copacii de lângă Șosea timp de o oră și, cum nu trecu nimic, se decise să folosească Șoseaua direct. Asta se dovedi a fi a treia lui greșeală în patru zile. O neliniște ciudată puse stăpânire pe el cu cât se apropia de Memphis. După zece minute o patrulă Materazzi veni după o cotitură bruscă și nu avu cum s-o evite. Măcar nu erau Izbăvitori și era ușurat, chiar dacă surprins să vadă că cel care îi conducea era Căpitanul Albin. Deși ce făcea șeful serviciilor secrete ale Materazzilor aici îl nedumerea. Dar nedumerirea se transformă în panică atunci când cei douăzeci de bărbați care erau cu Albin scoaseră armele. Patru dintre ei erau arcași călare, cu săgețile îndreptate spre pieptul lui Cale.

— Care-i problema? întrebă Cale.

— Uite ce e, nu e vina noastră, dar ești arestat, spuse

Albin.
Nu face scandal, fii băiat bun. O să îți legăm mâinile.

Cale nu avu de ales decât să facă ce i se spuse. Probabil, se gândi el, Mareșalul era furios că o lăsase pe Arbell cu Kleist și cu Vagul Henri. Un gând îngrijorător îi trecu prin cap.

— Arbell Materazzi e bine?

— E bine, spuse Albin, deși probabil ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să te cari oriunde te-ai cărat.

— Îl căutam pe Simon Materazzi.

— Mă rog, nu mă interesează. Acum o să te legăm la ochi. Nu te opune.

— De ce?

— Fiindcă așa spun eu.

De fapt era un sac, greu și mirosind a hamei, cu țesătura atât de deasă că bloca și sunetul, nu numai lumina.

Cinci ore mai târziu simți calul de sub el încordându-se când terenul deveni deodată abrupt. Apoi prin sac auzi sunetul gol al copitelor pe lemn. Intrau pe una dintre cele trei porți din Memphis. În ciuda sacului, se aștepta să audă mai mult zgomot acum că erau în oraș, dar, deși se auzeau strigăte ocazionale înăbușite, numai sentimentul că mergeau la deal indica faptul că se îndreptau spre fortăreață. Neliniștit cu privire la Arbell, înainta cu inima strânsă.

Într-un târziu se opriră.

— Coborâți-l! ordonă Albin. Doi oameni se întinseră pe partea lui stângă și îl traseră cu grijă de pe cal, apoi îl puseră în picioare.

— Albin, spuse Cale de sub sac, scoate-mi asta.

— Îmi pare rău.

Cei doi bărbați îl luară de brațe și îl împinseră înainte. Auzi o ușă deschizându-se, apoi simți că intraseră înăuntru. Fu condus pe ceva care suna ca un coridor. O altă ușă se deschise scârțâind și apoi fu tras cu grijă înăuntru. După câțiva metri se opri. Urmă o pauză, apoi i se scoase sacul

de pe cap.

La început nu văzu nimic din cauza mizeriei din ochi și a faptului că stătuse în întuneric atâtea ore. Cu mâinile legate își șterse ochii de praful de hamei și privi la singurii doi oameni din sală. Pe unul îl recunoscu imediat ca fiind IdrisPukke, cu căluș la gură și cu mâinile legate – dar când îl recunoscu pe celălalt bărbat care stătea în picioare lângă el, un val teribil de teamă și furie îi făcu inima să stea în loc o clipă. Era Stăpânul Războaielor, Izbăvitorul Bosco. După primele secunde de șoc și ură, Cale simțea că îi vine să cadă în genunchi și să plângă ca un copil. Și ar fi făcut asta dacă nu l-ar fi salvat ura.

— Deci, Cale, spuse Bosco, voința lui Dumnezeu ne aduce înapoi acolo unde am început. Gândește-te la asta în timp ce caști gura la mine ca un câine înfuriat. Unde te-au adus toată furia și divagațiile tale?

— Ce s-a întâmplat cu Arbell Materazzi?

— O, ea e chiar bine.

Din cauza șocului profund, Cale era nesigur dacă să întrebe de Vagul Henri și de Kleist. Nu spuse nimic.

— Nu ești îngrijorat cu privire la prietenii tăi? întrebă Bosco.

Izbăvitorule, strigă el tare și o ușă se deschise la capătul îndepărtat al camerei, și Vagul Henri și Kleist, cu căluș la gură și cu mâinile legate, fură conduși în cameră.

Nu aveau nicio rană, deși erau clar înspăimântați.

— O să îți spun câteva lucruri, Cale, și aș vrea să pierd cât mai puțin timp cu expresiile convenționale ale neîncrederii. Te-am mințit eu vreodată?

Îl bătuse cu sălbăticie în fiecare săptămână din viață și îl făcuse să omoare de cinci ori, dar acum că fusese întrebat trebuia să admită că Bosco nu-i spusese niciodată vreo minciună banală, din câte știa el.

— Nu.

— Ține minte asta în timp ce asculți ce vreau să îți spun. Trebuie să fii sigur că importanța a ceea ce vreau să spun e

mai presus de asemenea meschinării. Și ca să îți arăt buna mea credință o să îi eliberez pe prietenii tăi, pe toți trei.

— Dovedește-o, spuse Cale.

Bosco râse.

— În trecut un asemenea ton s-ar fi dovedit dureros.

Întinse mâna și Izbăvitorul Roy Stape îi înmână o carte groasă legată în piele.

— Acesta este Testamentul Izbăvitorului Spânzurat. Cale nu mai văzuse niciodată unul. Bosco își puse palma pe copertă. Jur în fața lui Dumnezeu cu prețul sufletului meu etern că promisiunile pe care le fac acum și tot ce spun azi e adevărul, tot adevărul și nimic altceva decât adevărul. Se uită la Cale. Ești mulțumit?

Simplul fapt că sperjurul nu se afla printre toate atrocitățile pe care Bosco le revărsase asupra lui Cale nu-l făcea pe băiat să îl creadă acum cu ochii închiși. Dar un jurământ era de o importanță covârșitoare pentru Bosco. Și pe lângă asta, nu avea de ales.

— Da, spuse Cale.

Bosco se întoarse spre Izbăvitorul Stape Roy.

— Dă-le ce au nevoie, în limita bunului-simț, și un permis de trecere, apoi lasă-i să plece.

Stape Roy se duse spre IdrisPukke, îl apucă de braț și îl împinse spre Vagul Henri și Kleist. Apoi îi împinse pe toți trei spre ușă. Cale era încredințat că poate Bosco spunea adevărul:
instrucțiunile lui de a nu le da celor trei prea multe și duritatea neglijentă a tratamentului lor păreau sincere – orice mai generos sau mai puțin grosolan ar fi părut suspicios.

— Și Arbell Materazzi?

Bosco zâmbi.

— De ce ești atât de hotărât să descoperi cât de tare te înșeli cu privire la mersul lumii?

— La ce te referi?

— O să îți arăt. Deși trebuie să permiți să fii legat la gură

și la mâini și să fii de acord să stai în spatele unui paravan acolo în umbră și să nu faci scandal indiferent de ce auzi.

— De ce ți-aș promite ție ceva?

— În schimbul vieții tale și a prietenilor tăi? Nu mi se pare nerezonabil.

Cale încuviință și Bosco făcu semn uneia dintre gărzi să îl ducă în spatele unui mic paravan din fundul camerei. Exact înainte să ajungă la paravan, Cale se întoarse înapoi spre Bosco.

— Cum ai pus mâna pe oraș?

Bosco râse, aproape batjocoritor.

— Ușor și fără luptă. Princeps a trimis veștile marii victorii a
Armatei a Patra în Portul Errol în trei ore și a ordonat flotei să se retragă și să atace Memphis neîntârziat. Aici populația a intrat într-o agitație lipsită de orice Dumnezeu. La optzeci de kilometri de țărm, flota noastră a văzut nave panicate fugind din Memphis. Am aterizat pur și simplu fără scandal. Destul de surprinzător până la urmă. Dar foarte satisfăcător. Stai cuminte acolo și o să vezi și o să auzi totul.

Apoi Bosco îi făcu semn spre paravan. Garda scoase un căluș din buzunar și i-l arătă lui Cale.

— Putem face asta ușor sau greu. Nu mă deranjează.

Dar Cale era nerăbdător să o vadă pe Arbell și nu se opuse.
Urmă o pauză de câteva minute, timp în care prezența lui Bosco și ciudățenia modului în care acționa stârni o mare neliniște în Cale. Privi cum în centrul camerei sunt puse o masă și trei scaune. Apoi ușa se deschise și Mareșalul și fiica lui fură conduși înăuntru.

Cale nu știa că e posibil să simți o ușurare atât de mare – un val puternic, bucuros de fericire. Arbell era palidă și îngrozită, dar părea neatinsă, și la fel și tatăl ei, deși fața îi era istovită și ochii afundați în orbite. Părea cu douăzeci de ani mai bătrân și bolnav cu încă douăzeci de ani.

— Stați jos, spuse Bosco amabil.

— Omoară-mă, zise Mareșalul. Dar te rog cu toată umilința s-o lași pe fata mea în viață.

— Intențiile mele sunt mult mai puțin sângeroase decât îți imaginezi, spuse Bosco, cu blândețe. Stați jos. Nu vă mai spun încă odată.

Acest amestec nelalocul lui de amabilitate și amenințare îi doborî pe cei doi și mai mult și făcură așa cum li se spuse.

— Înainte să încep, vreau să încercați să înțelegeți că cerințele și zelul celor care îl slujesc pe Izbăvitorul Spânzurat nu trebuie să fie înțelese de unii ca voi. Nu vreau și nici nu caut înțelegerea voastră, dar pentru binele vostru este necesar să apreciați cum stau lucrurile. Îi făcu semn unuia dintre Izbăvitori, care trase al treilea scaun pe care se așează Bosco. Acum voi vorbi clar. Controlăm orașul în întregime și armata ta constă acum în aproximativ două mii de soldați, majoritatea prizonieri. Imperiul tău, oricât de vast este, începe deja să se dezintegreze. Ești de acord că așa e?

Urmă o pauză.

— Da, spuse Mareșalul într-un târziu.

— Bun. Îți voi reda controlul orașului Memphis și îți voi permite să reconstruiești o armată permanentă ca să reinstalezi dominația în imperiu – în anumite condiții și cu plata anumitor taxe cu care vei fi de acord mai târziu.

Mareșalul și Arbell se holbară la Bosco, cu ochii largi de speranță și suspiciune.

— Ce condiții? dori să știe Mareșalul.

— Nu mă înțelege greșit, spuse Bosco, atât de încet că Cale auzi cu greu. Aceasta nu e o negociere. Nu ai nimic cu ce să negociezi. Ești complet lipsit de putere și ai singurul lucru pe care îl vreau.

— Și care e lucrul acela? întrebă Mareșalul.

— Thomas Cale.

— Niciodată. Pentru nimic în lume, spuse Arbell cu pasiune.

Bosco se uită la ea gânditor.

— Cât de interesant, zise el.

— De ce ai face asta? întrebă Mareșalul.

— Să schimb un băiat pe un imperiu? Pare greu de crezut, recunosc.

— Vrei să îl omori, spuse Arbell.

— Ba nu.

— Pentru că a omorât unul din preoții tăi care făcea ceva cumplit.

— Păi, ai dreptate: a omorât unul din preoții mei și acesta făcea ceva cumplit. Nu știam nimic despre aceste practici eretice până în ziua în care Cale a fugit. Toți cei care au fost găsiți ulterior vinovați de participarea la aceste practici au fost purificați.

— Adică omorâți.

— Adică purificați și apoi omorâți.

— De ce a crezut Cale că tu ești răspunzător de ce s-a întâmplat?

— O să îl întreb când o să îl văd. Dar dacă tu crezi că eu aș da un imperiu doar ca să îl execut pe Cale pentru că a ucis un eretic criminal și pervers... se opri, părând sincer nedumerit. De ce aș face un asemenea lucru? Nu are sens.

— Ai putea minți, spuse Mareșalul.

— Aș putea. Dar nu am nevoie. O să îl găsesc pe Cale mai devreme sau mai târziu, dar aș prefera să fie mai devreme. Voi aveți metoda de a-mi oferi ce doresc, dar nu am decât puțină răbdare și, după ce se termină și asta, nu mai rămâneți cu nimic.

— Nu-l asculta, spuse Arbell.

— Și de ce ești așa de îngrijorată? spuse Bosco. Pentru că sunteți amanți?

Mareșalul se holbă la fiica lui. Nu îi ceru indignat să îi spună adevărul și nici nu o condamnă pentru că pătase onoarea regală. Tăcu pur și simplu. Într-un târziu se întoarse spre Bosco:

— Ce vrei să fac?

Bosco inspiră adânc.

— Tu nu poți face nimic. Nu sunt mulți oameni, asta dacă există cineva, în care Cale să aibă încredere și cu siguranță nu în tine. Cu excepția fetei tale, desigur, și din motive pe care le-am aflat acum cu toții. Ceea ce solicit este ca ea să scrie o scrisoare către Cale pe care i-o va da, chipurile în secret, unuia dintre prietenii lui. În această scrisoare îl vei ruga să se întâlnească cu tine în afara zidurilor la o anume oră. Eu voi fi acolo cu o asemenea armată că va trebui să se predea.

— O să-l ucizi, spuse Arbell.

— Nu-l voi ucide, zise Bosco, ridicând tonul pentru prima dată. Nu voi face niciodată asta, din motive pe care i le voi explica și lui când își va da seama că spun adevărul. El habar nu are ce am eu să îi spun și, până va ști, viața lui va fi așa cum a fost de când a părăsit Templul – violentă, furioasă, o viață care poate să îi distrugă fără rost pe toți cei care au de-a face cu el. Gândește-te la dezastrul pe care l-a adus în viețile voastre. Numai eu îl pot salva de situația asta. Orice crezi tu că simți pentru el, nu poți înțelege ce este el. Încearcă să îl salvezi, ceea ce nu vei putea niciodată, și nu vei reuși decât să aduci ruina asupra tatălui tău, a supușilor tăi, a ta și, mai presus de toate, asupra lui Cale.

— Trebuie să scrii scrisoarea, îi spuse Mareșalul fiicei lui.

— Nu pot, spuse Arbell.

Bosco oftă cu înțelegere.

— Știu ce înseamnă să exerciți autoritate și putere. Alegerea pe care o ai acum de făcut nu e una pentru care să fii invidiată.

Orice ai alege pare greșit pentru tine. Trebuie să distrugi ori un popor întreg și pe tatăl pe care îl iubești, ori pe un singur bărbat pe care îl iubești de asemenea. Arbell se holba la Bosco de parcă era hipnotizată. Dar deși alegerea aceasta e dură, nu e așa de dură pe cât crezi. Lui Cale nu i se va întâmpla nimic rău în mâinile mele și oricum îl voi găsi mai

devreme sau mai târziu. Viitorul lui e prea legat de voința lui Dumnezeu pentru ca el să fie orice altceva decât unul dintre noi – și încă unul foarte special. Se lăsă pe spate în scaun și oftă. Spune-mi, tânără domnișoară, cu toată dragostea pe care o simți pentru acest tânăr, o dragoste care văd acum că e sinceră… Făcu o pauză ca s-o lase să înghită otrava asta dulce. Nu ai simțit niciodată ceva… Tăcu din nou, căutând cu atenție cuvântul potrivit. Ceva fatal.

— Tu l-ai făcut așa, cu cruzimea ta.

— Nu e adevărat, replică Bosco rezonabil, de parcă înțelegea acuzația. Din prima clipă când l-am văzut când era foarte mic am observat ceva șocant la el. Mi-a luat mult timp să identific ce era, pur și simplu pentru că nu avea sens. Era groază. Îmi era groază de el. Cu siguranță că era necesar să modelez și să disciplinez ceea ce era acolo deja, dar nicio ființă umană nu l-ar putea face pe Cale ce este. Nu sunt atât de încrezut. Am fost doar un agent al lui Dumnezeu ca să îi îndrept natura spre binele nostru comun și în serviciul lui Dumnezeu. Dar tu ai văzut asta în el și te înspăimântă – și așa ar trebui. Bunătatea pe care ai văzut-o uneori în el e ca aripile struțului – acestea bat, dar nu-l vor ajuta să zboare. Lasă-ni-l nouă și salvează-ți tatăl, poporul și pe tine însăți. Tăcu un moment pentru efect. Și pe Cale.

Arbell începu să vorbească, dar Bosco își ridică mâna s-o reducă la tăcere.

— Nu mai am nimic de spus. Gândește-te și ia o decizie. Îți voi trimite detaliile timpului și locului unde ne vom întâlni cu
Cale. Ori scrii scrisoarea, ori nu.

Doi Izbăvitori care stăteau lângă ușă avansară și le făcură semn să plece. Când Arbell ieși pe ușă, Bosco strigă la ea de parcă era înțelegător fără să vrea cu situația ei grea.

— Ține minte că ești răspunzătoare pentru viețile a mii de oameni. Și îți promit să nu mai ridic niciodată mâna asupra lui și nici nu voi permite altcuiva s-o facă.

Ușa se închise și Bosco își spuse încet în sinea lui: „Căci buzele ei care-i sunt acum dulci ca fagurele de miere, îi vor fi în scurtă vreme amare ca pelinul și tăioase ca o sabie cu două tăișuri”.

Stăpânul Războaielor se întoarse și îi făcu semn lui Cale să iasă la lumină. Garda îi scoase călușul și îl conduse spre Bosco.

— Chiar crezi că o să te creadă? întrebă Cale.

— Nu îmi pot imagina de ce nu: majoritatea celor spuse sunt adevărate chiar dacă nu reprezintă tot adevărul.

— Și care e acesta?

Bosco se uită la el de parcă încerca să citească ceva pe fața lui, dar cu o nesiguranță pe care Cale nu o mai văzuse niciodată.

— Nu, spuse Bosco într-un târziu. Vom aștepta răspunsul ei.

— De ce ți-e teamă?

Bosco zâmbi.

— Ei bine, poate că un pic de sinceritate între noi n-ar fi așa de rea în acest moment. Mi-e teamă, desigur, că dragostea adevărată va învinge totul și că ea va refuza să te dea pe mâinile mele.

Înapoi în palatul ei, Arbell Gât-de-Lebădă suferea de chinul cumplit de a trebui să aleagă între dorința personală și obligația publică, și de trădarea groaznică și imposibilă pe care o implicau ambele alegeri. Dar era mai rău decât părea pentru că în adâncul inimii ei (în cel mai secret colțișor al inimii ei) ea se hotărâse deja să îl trădeze pe Thomas Cale. Trebuie să îi înțelegeți pierderea, șocul paralizant de a fi martoră la prăbușirea a tot ce cunoscuse vreodată. Apoi trebuie să îi înțelegeți puterea teribilă a cuvintelor lui Bosco care îi reprodusese cele mai înspăimântătoare gânduri. Oricât de tulburător era Cale pentru ea, aceeași ciudățenie care o excitase îi trezise și aversiunea față de el. Era atât de violent, de furios, de

ucigător! Bosco văzuse prin ea până în adâncul sufletului. Având în vedere cine era, cum putea să fie altfel decât rafinată și delicată? Și, fiți siguri de asta, tocmai rafinamentul și delicatețea erau ce adora Cale la ea; dar Cale fusese *bătut* să fie așa, călit în focurile îngrozitoare ale fricii și durerii de neimaginat. Cum putea să rămână cu el mult timp? O parte secretă din Arbell căuta de ceva vreme o metodă de a-și părăsi iubitul – inconștient, trebuie să menționez. Astfel că în timp ce Cale aștepta ca ea să îl salveze în timp ce el căuta o metodă de a o salva pe ea, ea alesese deja calea amară, dar rezonabilă a binelui, îi alesese pe cei mulți în defavoarea unuia. La urma urmei, cine putea spune altfel? Nu ea. Cu siguranță, Cale va înțelege în timp.

36

Aproape șase ore mai târziu Bosco intră în camera încuiată în care fusese închis Cale. Avea două scrisori. Îi dădu una din ele lui Cale. Cale o citi fără nicio expresie, aparent de două ori.

Apoi Bosco i-o oferi pe a doua.

— M-a rugat, înlăcrimată, să îți dau asta după ce te luăm prizonier. Te roagă s-o crezi cât de greu a fost să te dea pe mâna mea și să încerci s-o ierți.

Cale luă scrisoarea oferită și o aruncă în foc.

— Am visat ceva minunat, spuse Cale. Acum că sunt treaz sunt furios pe mine însumi. Spune ce ai de zis.

Bosco se așeză în spatele unei mese care reprezenta singura piesă de mobilier din cameră, în afară de scaune.

— Acum treizeci de ani, când m-am dus în pustietate ca să postesc și să mă rog, înainte să devin preot, mama Izbăvitorului Spânzurat, pacea fie cu ea, mi-a apărut în trei viziuni. În prima mi-a spus că Dumnezeu așteptase în van ca omenirea să se căiască de faptul că i-a ucis fiul și că privea deznădăjduit felul în care ajunsese lumea. Răutatea oamenilor era mare pe pământ, și fiecare gând sau sentiment al omului era în continuare rău. Se căia că îi crease vreodată. În a doua viziune mi-a spus că Dumnezeu îmi transmite: „Sfârșitul omenirii e în fața mea; fiecare bărbat și femeie pe care i-am făcut tu îi vei rade de pe fața pământului. După ce vei realiza asta lumea se va sfârși, cei salvați vor intra în paradis și bărbații și femeile nu vor mai exista”. Am întrebat-o cum va fi posibil să fac asta și ea mi-a spus să postesc și să aștept o a treia și ultimă viziune. În a treia și ultima viziune a adus cu ea un băiețel care avea în mână un băț de păducel și din capătul bățului picura oțet. „Uită-te după acest copil și când îl vei vedea să îl pregătești pentru lucrarea Domnului. El este mâna stângă a

lui Dumnezeu, numit și îngerul Morții, și el va realiza toate aceste lucruri.”

În timp ce povestea părea că Bosco este transfigurat, de parcă nu se mai afla într-o cameră din Memphis, ci înapoi în deșertul Fatima cu treizeci de ani în urmă, ascultând-o pe Maica Domnului. Apoi parcă se stinse o lumină și el își reveni din transă. Se uită la Cale.

— Imediat ce am văzut acel băiat adus la Templu acum zece ani l-am recunoscut. Zâmbi la Cale în cel mai ciudat mod, un zâmbet de dragoste și tandrețe. Tu erai.

O săptămână mai târziu, o procesiune se opri pentru puțin timp în fortăreață. Printre cei călare se afla Generalul Izbăvitor
Bosco și lângă el era Cale. Printre cei strânși să îi vadă plecând se aflau Mareșalul Materazzi, Cancelarul Vipond și unii dintre soldații mai în vârstă care supraviețuiseră bătăliei de la Silbury
Hill. Între ei erau două șiruri de soldați Izbăvitori ca să se asigure că Cale, acum liber, dar neînarmat nu face nimic nelalocul lui. Lui Bosco îi convenea momentan să îl păstreze pe Mareșal acolo unde era. Totuși, se gândi mai bine și, ca să nu îl provoace pe Cale cu prezența fetei, îi ordonă în persoană, spre ușurarea ei, să nu ia parte la umilința pe care o suportau tatăl ei și toți ceilalți din Memphis. În schimb, putea să privească și să asculte de la o fereastră apropiată. Nu avea nevoie de avertisment ca să nu-și facă prezența simțită. În ciuda precauțiilor sale, Bosco se întrebă dacă fusese înțelept din partea lui să îl lase pe Cale liber. Cale își ridică calul în două picioare și se uită la Mareșal peste capetele gărzilor. Lângă el, stătea înnebunit Simon. Cale nu păru să îl bage în seamă. Când începu să vorbească, o făcu atât de încet că abia se putu face auzit peste zgomotul cailor neliniștiți.

— Am un mesaj pentru fiica dumneavoastră, spuse Cale. Sunt legat de ea cu o mie de mreje pe care nici Dumnezeu

nu le poate rupe. Într-o zi, dacă va simți o briză domoală pe obraz, va fi răsuflarea mea; într-o noapte, dacă vântul răcoros se va juca în părul ei, va fi umbra mea care va trece pe lângă ea.

Și, cu această amenințare teribilă, se îndreptă înainte și procesiunea porni. În mai puțin de un minut dispărură. În camera ei umbrită, Arbell Gât-de-Lebădă era albă și rece ca alabastrul.

Repede și în liniște, Mareșalul și oamenii săi se întoarseră să cugete la necazurile lor. În timp ce se întorcea la palatul său, însoțit de Căpitanul Albin, Vipond se întoarse spre acesta și îi spuse încet:

— Știi, Albin, cu cât îmbătrânesc, cu atât mai mult cred că, dacă dragostea ar fi judecată după efectele ei cele mai vizibile, ar arăta mai mult ca ura decât ca prietenia.

Jumătate de oră mai târziu, procesiunea lăsase în urmă periferia Memphisului și se îndrepta spre Scabland și spre Templul de dincolo de el. În tot acest timp Generalul Izbăvitor
Bosco și Cale nu au schimbat niciun cuvânt.

Dintr-un pâlc mic de copaci de la o distanță bună de drum,
Vagul Henri, Kleist și IdrisPukke priviră cum procesiunea dispare din vedere. Apoi o luară pe urma ei.

Mulțumiri

Această carte este dedicată Victoriei și lui Thomas Hoffman

În primul rând multe mulțumiri lui Alex Clarke, editorul meu de la Penguin, un eroic susținător al acestei cărți. Mulțumiri, de asemenea, lui Ben Sevier de la Dutton, editorul meu american. A fost o plăcere să lucrez cu ei. Sunt recunoscător și agentului meu foarte hotărât, Anthony Golf, și Alexandrei Hoffman pentru bunul ei simț. Fără munca neobosită a lui Lorraine Hedger, care a reușit să descifreze un manuscris aproape ilizibil, totul ar fi durat de două ori mai mult. Jeremy O'Grady m-a susținut non-stop. Recunoștința mea și celor din departamentul de drepturi de autor de la Penguin: Sarah Hunt-Cooke, Kate Brotherhood, Rachel Mills și Chantal Noel.

Această carte are ca sursă de inspirație tot felul de lucruri pe care le-am citit sau auzit, de la Cartea Judecătorilor la Ducesa de Malfi și la o serie de vechi filme pentru copii – prea lungă să o înșir aici. Unele lucruri împrumutate au fost cruciale: sunt îndatorat lui John Keegan cu strălucita sa „Fața Bătăliei" și nu doar pentru descrierea și analiza bătăliei de la Azincourt. Cartea „Azincourt", de Juliet Barker a fost foarte utilă, datorită detaliilor cu privire la zilele de dinainte și până la începerea bătăliei. La fel și cartea lui Matthew Strickland și Robert Hardy „Arcul de bătălie", din care am obținut informații prețioase despre folosirea arcului și arbaletei. Pentru filosofia de viață a lui IdrisPukke m-am inspirat la greu din eseurile și aforismele lui Arthur Schopenhauer ca și din „Suferințele lumii". Maximele lui La Rochefoucault mi-au fost utile pentru Vipond.